TOM CLANCY
3 - OPERAČNÍ CENTRUM
HRA O STÁT

Obsah

I nezasvěcený člověk by si musel všimnout narůstajících aktivit neonacistických sil ve znovusjednoceném Německu. Natožpak Paul Hood a jeho tým Operačního centra, jehož cílem je zabraňovat potenciálním nebezpečným situacím a likvidovat je v samém zárodku spolu s jejich iniciátory. Proto Hoodův kolektiv sleduje vývoj událostí v Německu s rostoucím znepokojením.

01 KAPITOLA

ČTVRTEK, 9.47 DOPOLEDNE GARBSEN, NĚMECKO

Ještě před několika dny se jednadvacetileté Jody Thompsonové žádná válka netýkala.

V roce 1991 ji zajímali spíš hoši a telefonické hovory a větší starosti než válka v Perském zálivu jí dělala akné; jediné, na co si z té války vzpomínala, byly televizní záběry bílých záblesků, rvoucích zelenou noční temnotu, a nanejvýš ještě zprávy o tom, že se na Izrael a Saudskou Arábii odpalují rakety Scud. Na to, jak málo z toho si pamatuje, nebyla moc pyšná, ale pro čtrnáctileté dívky je na prvním místě to, co se týká jejich čtrnácti let.

Vietnam patřil jejím rodičům; a jediné, co věděla o Koreji, bylo, že když chodila do prvního ročníku na vysoké škole, veteráni se konečně dočkali památníku.

Druhá světová válka byla záležitostí jejích prarodičů. A podivné a zvláštní je, že tu zná ze všech ostatních válek nejlíp.

Před pěti dny nechala doma vzlykající rodiče, bratříčka, často propadajícího záchvatům nadšení, přítele ze sousedství a Ruth, smutnou fenu špringršpaněla; z Rockville Center na Long Islandu odletěla do Německa jako stážistka při natáčení hraného filmu Tirpitz. Do chvíle, než se usadila se scénářem v letadle, nevěděla o Adolfu Hitlerovi, třetí říši a Ose téměř nic. Její babička občas zbožně mluvívala o prezidentu Rooseveltovi, dědeček tu a tam pronesl s úctou cosi o Trumanovi, jehož atomová puma ho uchránila před rozsekáním v zajateckém táboře v Barmě, kde kousl do ucha člověka, který ho mučil. Když se Jody dědečka ptala, proč to udělal, jestli mučení nebylo pak o to horší, ten jemný muž odpověděl: "Někdy prostě musíš udělat to, co musíš."

Jinak se Jody setkala s válkou jen na televizní obrazovce, když přelaďovala na MTV a na obrazovce se kmitly dokumentární záběry A&Ě.

Nyní procházela rychlokurzem chaosu, který zachvátil svět. Četla jen nerada, články v TV Guide dočítala sotva do poloviny, přesto však se jí scénář filmu v americko-německé koprodukci zmocnil jako kouzlem. Nešlo v něm jen o lodě a děla, jak se předem obávala; šlo v něm o lidi. Z něj se dozvěděla o statisících námořníků, sloužících v ledových vodách Arktidy, a o desetitisících námořníků, kteří tam utonuli. Dozvěděla se o lodi Bismarck, ‚postrachu mon", sesterské lodi Tirpitzu. Dozvěděla se, že továrny na Long Islandu sehrály velkou a hrdou úlohu tím, že pro Spojence vyráběly bojové letouny. Dozvěděla se, že mnozí vojáci nebyli starší než její kluk a že měli stejný strach, jaký by měl i Dennis.

A od chvíle, kdy se pohybovala kolem filmového štábu, viděla, jak se ten mocně působící scénář mění v život.

Dnes poblíž chalupy v Garbsenu nedaleko Hannoveru sledovala záběry, na nichž bývalý důstojník SA, provinivší se proti své cti, odchází od rodiny, aby se očistil a svůj prohřešek napravil na německé bitevní lodi. Viděla úchvatné záběry se zvláštními efekty - útok lancasterů, letounů RAF, které v Tromsofjordu v Norsku loď roku 1944 potopily a pohřbily tisíc členů posádky. A zde, v trajleru s rekvizitami, se dotýkala skutečných předmětů, představujících kus války.

Jody stále ještě jen stěží dokázala pochopit, že k takovému šílenství mohlo vůbec dojít, třebaže důkazy ležely rozložené před ní na stolech. Byla to sbírka pravých medailí, šňůr, límců, nášivek, zbraní a dalších součástek výstroje, která neměla sobě rovné, vše vypůjčené od soukromých sběratelů z Evropy a Spojených států. Na policích ležely pečlivě uchovávané, v kůži vázané mapy, vojenská literatura a pero z knihovny Generalfeldmarschalla von Harbou, vypůjčené od jeho syna. V kartotéce ve skříňce plné zásuvek byly fotografie Tirpitzu, zhotovené průzkumnými letadly a malými ponorkami. A v krabici z plexiskla byla střepina jedné ze šestitunových pum Tallboy, která loď zasáhla. Zrezivělý, patnáct centimetrů dlouhý úlomek bude použit jako pozadí pro závěrečné titulky.

Mastnota by mohla rekvizity poškodit, takže vysoká štíhlá brunetka si otřela ruce o svetr a teprve potom do nich vzala pravou dýku, jaké nosili příslušníci Sturmabteilungu, pro kterou si sem přišla. Její velké tmavé oči přeběhly z hnědé kovové pochvy, dole se stříbrnou špičkou, na hnědou rukojeť. V kroužku blízko pod horním okrajem byla stříbrná písmena SA a pod nimi německá orlice a hákový kříž. Protože dýka vězela v pochvě těsně, Jody vytáhla třiadvacet centimetrů dlouhou zbraň jen pomalu a zkoumavě si ji prohlížela.

Byla těžká a budila hrůzu; Jody si říkala, kolik životů asi ukončila. Z kolika žen udělala vdovy. Kolik matek kvůli ní plakalo.

Otočila ji. Na jedné straně byla černá vyleptaná slova Alles fur Deutschland. Když Jody nůž viděla při zkouškách předchozí noci poprvé, jeden z německých herců, veterán, jí řekl, že to znamená Vše pro Německo.

"Zít tehdy v Německu znamenalo odevzdat všechno Hitlerovi," pravil. "Píli,

život i lidství." Naklonil se k ní. "Když třeba milenka pronesla něco šeptem proti říši, člověk ji musel udat. A co víc, musel být ještě hrdý na to, že ji udal."

"Thompsonová, ten nůž!"

Vysoký hlas režiséra Larryho Lankforda vytrhl Jody z úvah. Zastrčila dýku do pochvy a spěchala ke dveřím trajleru.

"Promiňte!" zakřičela. "Nevěděla jsem, že čekáte!" Seskočila ze schodů, přehnala se kolem strážného a oběhla vozidlo.

"Jo, tak vy jste nevěděla?" zaječel Lankford. "Čekáme a muzika nám zatím vyhrává za dva tisíce dolarů za minutu!" Režisér zvedl bradu, zabořenou do červené šály, a začal tleskat. "Třiatřicet dolarů," pronesl a tleskl, "šestašedesát dolarů, devětadevadesát dolarů -"

"Už jdu," vyhekla Jody.

"- sto dvaatřicet -"

Jody napadlo, jak hloupě naletěla pomocnému režisérovi Hollisi Arlennovi, když říkal, že Lankford nebude připraven k natáčení ještě deset minut. Produkční ji varoval - Arlenna je človíček, který má velké ego a živí je v sobě tím, že ostatním vnucuje pocit malosti.

Když se Jody přiblížila, pomocný režisér vykročil mezi ni a režiséra; Jody, těžce oddechujíc, se zastavila a dýku mu podala. Vyhnul se jejímu pohledu, otočil se a překlusal krátkou vzdálenost, dělící ho od režiséra.

"Děkuji," pronesl vřele režisér, když mu mladík dýku předal.

Zatímco režisér ukazoval herci, jak má dýku podat svému synovi, pomocný režisér uctivě couvl. Na Jody se nepodíval a zůstal stát jen kousek od místa, kde stála ona. Proč mě to nepřekvapuje? pomyslela si.

Po týdnu, stráveném zde, už Jody věděla, jak to u filmu chodí. Když je člověk chytrý a snaživý, druzí se snaží udělat z něj před ostatními pitomce, aby nemohl nikoho ohrožovat. A když něco zpacká, distancují se od něho. Tak to pravděpodobně chodí v každém podnikání, ačkoliv lidé od filmu z toho zřejmě udělali přímo odpudivou formu umění.

Cestou zpátky k trajleru s rekvizitami Jody uvažovala o tom, jak moc jí tu schází systém vzájemné podpory, který si ona a její přátelé zavedli v Hofstře; jenže to byla škola a tohle je skutečný život. Chtěla být filmovou režisérkou a měla štěstí, že se na tuhle stáž dostala. Byla odhodlána vyjít z ní silnější a moudřejší; a naučí se také takhle drát dopředu, jestli to tedy je nutné k tomu, aby člověk přežil.

Došla k trajleru; postarší německý strážný na ni povzbudivě mrkl. "Tihleti náfukové nemůžou pořvávat na hvězdy, tak ječí na vás," řekl. "Tím bych se netrápil."

"Taky nebudu, pane Bubo," zalhala s úsměvem Jody. Vzala do ruky podložku, visící na boční stěně trajleru. Na podložce byl připevněn seznam scén, které se mají ten den točit, s podrobným soupisem rekvizit pro každou. "Jestli tohle je to nejhorší, co se mi tu stane, tak to přežiju."

Pan Buba se na Jody také usmál. Jody vystoupala po schodech do trajleru; umírala touhou po cigaretě, ale v trajleru bylo zakázáno kouřit a na to, aby postávala venku, nebyl čas. Musela si přiznat, že v téhle chvíli by dala život i za méně. Třeba život Hollisův, aby od něj měla pokoj.

Když byla na posledním schodu, náhle se zarazila a upřela zrak kamsi do dálky.

"Pane Bubo, mám dojem, že jsem tamhle v lese někoho zahlédla."

Strážný se postavil na špičky a zadíval se tím směrem. "Kde?"

"Asi půl kilometru odtud. Ještě nebyl v záběru, ale nechtěla bych být v jeho kůži, jestli Lankfordovi zkazí scénu."

"To je pravda," souhlasil Buba a sňal s opasku vysílačku. "Nechápu, jak tam prošel, ale někoho seženu, ať se tam podívá."

Zatímco volal, Jody se vrátila do trajleru. Snažila se zapomenout na Lankforda i na ten jeho spolek; znovu vstoupila do temnějšího světa, kde

tyrani nosí skutečné zbraně, ne scénáře, a napadají národy, nikoli stážisty.

02 KAPITOLA

ČTVRTEK, 9.50 DOPOLEDNE HAMBURK, NĚMECKO

Paula Hooda probudil úlek; ohromný proudový letoun dosedl s tlumeným žuchnutím na přistávací dráhu hamburského mezinárodního letiště.

Ne -! zaječelo cosi hluboko uvnitř do jeho snu.

Hlavou se opíral o okenní stínidlo, zahřáté sluncem. Nechal oči zavřené a pokoušel se ještě ten sen zadržet.

Ještě aspoň chvilku.

Motory, nyní snižující rychlost letadla, se rozječely ve vysokých obrátkách a jejich řev zbytky snu odvál. Za okamžik Hood už ani s jistotou nevěděl, o čem ten sen byl, jen to, že byl velmi příjemný. Tiše zaklel, otevřel oči, protáhl si paže a nohy a vzdal se skutečnosti.

Po osmi hodinách, strávených v sedadle ve druhé třídě, byl třiačtyřicetiletý ředitel Operačního centra celý ztuhlý a obolený. V Operačním centru takovýmhle letům říkali 'kraťasy' - ne proto, že po takovém letu to člověka bolí tam, kde má na těle šortky, i když i to byla pravda, ani ne proto, že by ty lety byly krátké. To jméno dostaly proto, že byly kratší než třináct hodin, což byla minimální hranice trvání letu, nad níž měl vládní úředník nárok na prostorné sedadlo ve třídě business. Bob Herbert tvrdil, že americká vláda věnuje takovou pozornost Blízkému východu a Japonsku proto, že obchodní zástupci a diplomaté rádi cestují letadlem na úrovni. Předpovídal, že až se vládní úředníci dočkají nároku na místa v první třídě teprve při čtyřiadvacetihodinovém letu, dalším politickým kolbištěm se stane Austrálie.

Ačsi byl Hood křečovitě ztuhlý, cítil se aspoň odpočatý. Tajemství toho, jak v letadle spát, vůbec nespočívalo v tom, že si člověk sklopí sedadlo; on to neudělal, a přesto spal nádherně. Klíčem bylo ticho, a ucpávky uší fungovaly dokonale.

Hood se narovnal a svraštil čelo. Letíme do Německa na pozvání náměstka ministra zahraničních věcí Hansena prohlédnout si špičkové technické zařízení za miliony dolarů, a ze mě udělají šťastlivce kousky silikonu za padesát centů, zhotovené někde v Brooklynu. Musí v tom být nějaké morální ponaučení.

Vytáhl si ucpávky z uší. Zatímco je strkal do plastového pouzdra, pokoušel se zachytit a udržet alespoň pocit uspokojení, prožitého v tom snu. Ale i ten byl pryč. Hood vytáhl stínidlo a zašilhal do slunečního oparu.

Sny, mládí a vášeň, uvažoval. Nejvytouženější věci se vždycky vytrácejí. Možná právě proto jsou tak žádoucí. Tak či onak, uvažoval, nač si zrovna já můžu nějak trpce stěžovat? Manželka a děti jsou šťastné a zdravé a on miluje je i svou práci. To je víc, než co mají mnozí jiní.

Nazloben sám na sebe se nahnul k Mattu Stollovi. Korpulentní důstojník podpory operací seděl po Hoodově pravici, v sedadle do uličky. Právě si snímal sluchátka.

"Dobré jitro," pozdravil ho Hood.

"Dobré jitro," odpověděl Stoll a strkal sluchátka do kapsy na zadní straně opěradla před sebou. Pohlédl na hodinky a pak k Hoodovi otočil tvář podobnou tváři baculaté dětské panenky. "Jsme tu o pětadvacet minut dřív," pronesl se svou přesnou, poněkud úsečnou výslovností. "Škoda, ještě jsem si chtěl podeváté poslechnout cyklus Rockin '68."

"Tos osm hodin neděl nic jiného? Poslouchal muziku?"

"Musel jsem," odpověděl Stoll. "Za osmatřicet minut přijdou Creams a po nich Cowsills a Steppenwolf. Je to jako ta Quasimodova krásná ošklivost - ‚Indian Lake', nacpaná mezi ‚Sunshine of Your Love' a ‚Born to Be Wild'."

Hood se jen usmál. Nechtělo se mu přiznat, že Cowsills se mu líbili, když dospíval.

"A stejně, ty ucpávky, co mi Bob dal, se mi v hlavě rozpustily," pokračoval Stoll. "Nesmíte zapomínat, že my, co něco vážíme, se potíme víc než vy vychrtlíci."

Hood vrhl pohled za Stolla. Zpravodajský důstojník na druhé straně uličky ještě spal.

"Možná, že by bývalo líp, kdybych taky poslouchal hudbu," řekl Hood. "Měl jsem takový sen a pak..."

"Ztratil se."

Hood přikývl.

"To znám. Jako když zhasne elektrika a vezme s sebou data v počítači. Víte, co udělám, když se to stane?"

"Posloucháš muziku?" pronesl zkusmo Hood.

Stoll na něj překvapeně pohlédl. "Proto vy jste šéf a já ne. Jo, poslouchám muziku. Něco, co si spojuju s lepšími časy. Přenese mě to i do lepších míst."

Na druhé straně uličky prohlásil Bob Herbert svým jižanským protáhlým přízvukem: "Já? Já, když si chci uchovat klidnou mysl, spoléhám jedině na ucpávky do uší. Kvůli nim se vyplatí zůstat vychrtlý. Jak se osvědčily vám, šéfe?"

"Fantasticky. Usnul jsem, ještě než jsme minuli Halifax."

"Neříkal jsem vám to?" rozzářil se Herbert. "Měl byste si je zkusit vzít v kanceláři. Až se příště generál Rodgers rozparádí nebo až Marthu popadne ten její patolízalskej řečnickej záchvat, prostě si je strčte do uší a dělejte, jako že posloucháte."

"Tak mi něco říká, že by to nepomohlo," prohlásil Stoll. "Mike toho řekne víc mlčením než slovy a Martha ty svoje výplody a výlevy rozesílá po celém městě elektronickou poštou."

"Pánové, s Marthou si dejte pohov," upozornil je Hood. "V tom, co dělá, je dobrá -"

"Jo, jistě," souhlasil Herbert. "A když řeknem něco, co se jí nezdá, požene nás před soud za rasovou nebo sexuální diskriminaci."

Hood se ani nenamáhal, aby nějak odporoval. První zásada vedení, které se naučil za léta, kdy byl starostou Los Angeles, pravila, že myšlení lidí se nezmění tím, že se s nimi člověk hádá. Člověk prostě drží zobák; tak si ušetří nervy a dodá mu to aureolu důstojnosti. Jediné, čím protivník může dosáhnout oněch výšin, je, že se vzdá kusu území dole, což znamená kompromis. Dřív nebo později na to vždycky všichni přišli. Dokonce i Bob, jen mu to trvalo déle než většině ostatních.

Letadlo zastavilo a připojil se k němu výstupní tunel. "Hergot, to je úplně nový svět," ozval se Herbert. "Potřebujeme už jen elektronický ucpávky. Když neuslyšíme nic, co se nám nelíbí, aspoň nebudeme riskovat, že uděláme nějakou politickou chybu."

"Informační dálnice má mysli otevírat, ne uzavírat," prohlásil Stoll.

"To jo. Já jsem z Filadelfie v Mississippi, a tam jsme dálnice neměli. Měli jsme tam prašný silnice, na jaře zatopený vodou, a všichni museli pěkně máknout, aby je vyčistili."

Nápis 'Zapněte si bezpečnostní pásy' zhasl a všichni až na Herberta se zvedli. Ten, zatímco cestující shledávali svá příruční zavazadla, zvrátil hlavu dozadu a oči upřel na čtecí lampičku nad sebou. Už tomu bylo patnáct let, co přestal chodit; nohy mu zmrzačil pumový útok na velvyslanectví v Bejrútu a Herbert si stále ještě příliš živě uvědomoval, jak tím, že nemůže chodit, budí pozornost. Nikdo z těch, kdo s ním pracovali, na tohle jeho omezení ani nepomyslel, Herbert ale nerad navazoval zrakový kontakt s cizími lidmi. Na seznamu toho, co nesnášel, stál na prvním místě soucit.

"Heleďte," prohlásil zasněně, "tam u nás všichni začali od stejné čáry a pracovali společně. Rozdíly v názorech se řešily tak, že se použil jeden

způsob; když to nešlo, zkusil se jiný, a práce se udělala. Dneska," pokračoval, "s někým nesouhlasíte, a kdejaká menšina, ke které ten někdo náhodou patří, vás hned obviňuje z nenávisti."

"Oportunismus se hlásí. To je ten nový americký sen," prohlásil Stoll.

"U někoho," zdůraznil Hood. "Jen u někoho."

Když se otevřely dveře a ulička se uvolnila, přišla německá letuška s invalidním vozíkem, patřícím aerolinkám. Herbertův vozík s celulárním telefonem a vestavěným notebookem, zhotovený na objednávku, byl v zavazadlovém prostoru.

Mladá letuška vozík otočila tak, aby stál vedle Herberta. Nahnula se a podala mu ruku; odmítl ji.

"Není třeba," zahučel nevrle. "Tohle jsem už dělal, když vy jste ještě chodila do obecné."

Silnými pažemi se zvedl přes postranní opěrku a spustil se do kožené sedačky. Hood a Stoll šli vzadu, příruční zavazadla přehozená přes rameno. Herbert jel první; koly vozíku otáčel sám.

Výstupní tunel jako by celý nasákl hamburským vedrem, to však bylo ještě mírné proti tomu, jaké za sebou nechali ve Washingtonu. Vstoupili do rušné klimatizované letištní budovy a tam je letuška předala vládnímu úředníkovi, kterého Lang poslal, aby jim pomohl při celním odbavení.

Když se letuška obrátila k odchodu, Herbert ji uchopil za zápěstí.

"Omlouvám se, že jsem se na vás tak utrhl," řekl. "Ale já a tohleto -," poklepal na opěrku, "- jsme už staří přátelé."

"Chápu," odpověděla mladá žena. "A mrzí mě, jestli jsem vás nějak urazila."

"Neurazila," řekl Herbert. "Vůbec ne."

Žena se s úsměvem vzdálila a vládní úředník se představil. Sdělil jim, že na ně čeká limuzína; až je celnice odbaví, pojedou do hotelu Alster-Hof na břehu jezera. Pak ukázal, kudy mají jít, a couvl, když se Herbert rozjel letištní budovou kolem okna, vedoucího na rušný Paul Baumer Platz.

"No," prohlásil Herbert, "to je teda zatracená ironie."

"A co?" zeptal se Hood.

"Nedokážu najít ani slabiku společné řeči s vlastními lidmi, a pak jsem tady, na letišti, které Spojenci rozbombardovali na mraky i s půlkou Hamburku. Žehlím si to u letušky a chystám se pracovat na stejné čáře s chlapama, co v Ardenách stříleli na tátu. Na to si už člověk musí přece jen nějakou chvíli přivykat."

"Jak jste říkal," poznamenal Hood, "je to nový svět."

"Jo, to je. Novej, a opovážlivě mě vyzývá, abych se s ním srovnal. Ale já se srovnám, Paule. Bůh mi pomáhej, ale srovnám."

S těmi slovy Herbert vyjel; stále rychleji ujížděl kolem Američanů, Evropanů a Japonců - z nichž všichni, jak si byl Hood jist, běží svým vlastním způsobem tentýž závod.

03 KAPITOLA

ČTVRTEK, 9.59 DOPOLEDNE GARBSEN, NĚMECKO

Werner Dagover ohrnul opovržlivě ret, když obešel návrší a uviděl ženu, sedící za stromem.

Ta parta na silnici teda odvedla prima práci, nechat sem někoho projít, pomyslel si. V Německu bývaly časy, kdy takováhle uklouznutí zničila lidem celou jejich kariéru.

Dvaašedesátiletý strážný s mohutným hrudníkem si živě vzpomínal na dobu, kdy mu bylo sedm; tehdy se u nich ubytoval strýček Fritz. Fritz Dagover, mistr sedlář z vojenské jezdecké školy, byl právě ve službě, když si jakýsi opilý

armádní sportovní instruktor potají vyjel na koni jednoho generálmajora; vyrazil si s koněm na půlnoční projížďku a zlomil mu nohu. Ačkoliv se instruktor toho činu dopustil bez Fritzova vědomí, oba byli postaveni před vojenský soud, zbaveni cti a propuštěni. Přestože během války byl nedostatek civilních pracovních sil a strýček Fritz byl vyučený sedlář, práci nedokázal sehnat. Za sedm měsíců ukončil svůj život; vypil z polní láhve pivo s arzenem.

Pravda, během dvanácti let, co říše trvala, se napáchalo velké zlo. Ale osobní zodpovědnost se cenila vysoko. Tím, že zavrhujeme všechno z minulosti, odhazujeme taky kázeň, etiku práce a mnohé další ctnosti, uvažoval Werner.

Dnes je jen málo strážných ochotno riskovat život za hodinovou mzdu. Pokud jejich přítomnost třeba zde při natáčení, v továrně nebo v obchodním domě nikoho neodstraší, pak je to pro zaměstnavatele špatné. To, že strážní dobrovolně přijmou práci, pro většinu z nich nic neznamená.

Pro Wernera Dagovera z hamburské agentury Sichern to nicméně něco znamenalo. Název znamená ‚bezpečnostní služba'. Ať jde o ženu, která třeba náhodou narušuje při natáčení scénu, nebo o gang grázlů, zdánlivě neškodně oslavujících během Dnů chaosu tento týden Hitlerovy narozeniny, Werner se postará, aby jeho úsek byl bezpečně střežen.

Uvědomil dispečera o tom, že v lese je nějaká žena, zjevně sama, a vypnul vysílačku. Napřímil se, přesvědčil se, že má odznak rovně, a zastrčil pod čepici pár vyklouznuvších vlasů. Za třicet let služby jako hamburský policista poznal, že se člověk nemůže ohánět autoritou, pokud autoritativně nevypadá.

Werner jakožto strážný Sichern na obchůzce měl pro tuto akci stanoviště ve velitelském trajleru na hlavní silnici vedoucí do městečka. Když Bernard Buba zavolal, Werner dojel na kole na místo natáčení a kolo opřel o trajler s rekvizitami; pak nenápadně obešel filmový štáb, minul návrší a zamířil do nevelkého lesíka. Za lesíkem vedla jiná silnice, kde další strážní Sichern měli dávat pozor, aby dál nešel někdo, kdo chce pořádat piknik, pozorovat ptáky nebo cokoliv jiného; kdoví, co z toho tu ta ženská dělá.

Jak se Werner blížil ke stromu, slunce v zádech, šlápl na skořápku oříšku. Štíhlá mladá žena polekaně vstala a otočila se. Byla vysoká, asi osmadvacetiletá, s aristokraticky tvarovanými lícními kostmi, silným nosem a očima, které v přímém slunci vypadaly jako tekuté zlato. Na sobě měla volnou bílou blůzu, džíny a černé vysoké boty.

"Ahoj!" řekla zadýchaně.

"Dobrý den," odpověděl Werner.

Zastavil se dva kroky od ní a ťukl do štítku čepice.

"Slečno," oslovil ji, "tady hned za tím kopcem se natáčí film, a my musíme hlídat, aby sem nikdo nechodil." Natáhl ruku dozadu. "Pojďte laskavě se mnou, odvedu vás na hlavní silnici."

"Samozřejmě. Omlouvám se," odpověděla. "Říkala jsem si, co na té silnici ti lidi dělají. Myslela jsem, že tam došlo k nějaké nehodě."

"To byste slyšela sanitku," poznamenal Werner.

"Ano, ovšem." Sáhla za strom. "Jen si vezmu batůžek."

Werner zavolal vysílačkou dispečerovi a sdělil mu, že odvádí jakousi ženu zpátky na hlavní silnici.

"Tak - film," řekla žena a přehodila si batůžek přes levé rameno. "Hraje v tom někdo slavný?"

Werner se jí chystal říci, že o filmových hercích toho moc neví, když tu nad sebou zaslechl zašustění listí; podíval se nahoru a ještě stačil zahlédnout dva zeleně oděné muže s lyžařskými kuklami na obličejích, jak seskakují z nejspodnější větve. Menší z nich dopadl před ním, v ruce pistoli Walther P38; druhý, větší, se ocitl za Wernerem. Na toho Werner neviděl.

"Ani slovo," pronesl ten s pistolí. "Dejte nám uniformu."

Werner stočil oči na ženu; vytahovala z batůžku samopal Uzi se sklopnou pažbičkou. Její výraz teď byl chladný, netečný k pohrdavému pohledu, který na ni vrhl. Postavila se vedle muže s pistolí, kolenem ho odstrčila a přitlačila

ústí hlavně Wernerovi pod bradu. Krátce pohlédla na jmenovku na jeho náprsní kapse.

"Aby nedošlo k nějakému nedorozumění, Herr Dagover," řekla, "hrdiny zabíjíme. Tu uniformu chci hned."

Dagover okamžik váhal, pak neochotně rozepnul přezku opasku; lehce zatlačil na vysílačku, aby pevně vězela v závěsu, a široký opasek položil na zem.

Když začal rozepínat velké mosazné knoflíky na uniformě, žena přisedla na zem a opasek si prohlížela. Sňala vysílačku a otočila ji; oči se jí zúžily.

Červené světélko ‚vysílání' svítilo. Werner cítil, jak mu vyschlo v hrdle.

Věděl, že bylo riskantní ji zapnout, aby je dispečer slyšel. Jeho práce však riziko někdy vyžadovala a on nelitoval, že je podstoupil.

Žena stiskla tlačítko palcem a vysílačku vypnula. Pak pohlédla z Wernera na muže za ním; pokývla.

Werner sípavě zalapal po dechu; muž mu omotal kolem hrdla půl metru měděného drátu a pevně jej utáhl. Poslední, co Werner cítil, byla drásavá bolest, která mu sevřela krk a vystřelila do páteře...

Malý a podsaditý Rolf Murnau z Drážďan, spadajících pod bývalý východní Berlín, stál uvolněně vedle dubu. Devatenáctiletý mladík pozorně sledoval návrší, oddělující je od místa, kde se natáčelo. V jedné ruce držel P38 Walther; to byla jeho jediná viditelná zbraň. Měl jich víc - lyžařská kukla, zastrčená za opaskem, byla vyložena kovovými podložkami pod matky; při rvačce se tak stala ničivým zabijákem, který se dal použít zcela nečekaně. Nabroušená jehlice do klobouku, skrytá pod límcem košile, se dokonale hodila k podřezávání hrdel; zabodnout hrot a prudce trhnout do strany. A sklíčko na hodinkách se stalo překvapivě účinnou zbraní, když se jím protivníkovi přejelo přes oči. Náramek na pravém zápěstí se dal při pěstním souboji přetáhnout přes klouby a byl z něj boxer.

Rolf se každou chvíli otočil a pátral, jestli se někdo neblíží od hlavní silnice. Samozřejmě, že nikdo. Podle plánu on a další dva z organizace Feuer zaparkovali stranou od silnice a do lesa se dostali, když si strážní dali kávu a byli zaujati hovorem, takže si ničeho nevšimli.

Rolfovy kouřově šedé oči se pozorně dívaly, malé, bledé rty měl pevně sevřené. I to patřilo k jeho výcviku. Usilovně pracoval na tom, aby ovládl mrkání. Válečník čeká, až mrkne soupeř, a v tom okamžiku zaútočí. Také se při cvičení naučil mít zavřená ústa. Heknutí může protivníkovi prozradit, že jeho úder byl účinný a že se z něj soupeř musí vzpamatovávat. A když čouhá z úst jazyk, stačí úder pod bradu a člověk si ho může ukousnout.

Rolf poslouchal ty děvky, teplouše a pracháče tam za kopcem a měl pocit síly a hrdosti. Ti všichni zemřou v plamenech Feueru; někteří zahynou dnes, většina z nich později. A nakonec lidé jako Karin a proslulý Herr Richter uskuteční Filhrerovu světovou vizi.

Mladíkovu hlavu pokrývaly černé, nakrátko ostříhané vlasy, sotva zakrývající ohnivě rudý hákový kříž, vystříhaný do kštice. Tuhé, ježaté a nyní jakoby chlapecké vlasy se mu leskly potem, jak strávil půl hodiny s lyžařskou kuklou na hlavě. Krůpěje potu mu také trhavě stékaly do očí, ale nevšímal si jich. Karin dbala na vojenské formality a neschvalovala by, kdyby si čelo otřel nebo si poškrábal nějaké svědivé místo. Něco takového si může dovolit jen Manfred, ačkoliv i ten si to dovolil jen zřídka. Rolf se v disciplíně vyžíval. Karin říkala, že bez disciplíny jsou jako ‚články řetězu, které ale nejsou řetězem'. Měla pravdu. V minulosti, kdy gangy měly tři, čtyři či pět členů, Rolf a jeho přátelé napadali jednotlivé nepřátele, nikdy však protivníka, představujícího sílu; nikdy policii nebo protiteroristický oddíl. Nevěděli, jak dát průchod své zlobě, svým vášním. Karin to změní.

Po Rolfově pravici, za dubem, Karin Doringová už stáhla z Wernera uniformu a hromotlucký Manfred Piper si ji na sebe natáhl. Když byla mrtvola svlečena do spodního prádla, Karin ji odtáhla měkkou trávou k nedalekému balvanu. Rolf se nenabídl, že jí pomůže. Když si uniformu blíže prohlédli, Karin mu

přikázala, ať stojí na stráži. A to také udělá.

Koutkem oka viděl, jak se Manfred vecpává do uniformy. Plán vyžadoval, aby Karin a jeden z mužů pronikli do blízkosti místa natáčení, což znamenalo, že jeden z nich musí vypadat jako strážný Sichern. Protože strážný měl takovou mohutnou hruď, na Rolfovi by uniforma vypadala směšně, a tak tu práci dostal Manfred, třebaže mu rukávy byly krátké a límec těsný.

"Radši bych už měl zase větrovku," prohlásil Manfred a zápasil přitom s knoflíkem blůzy. "Dívali jste se, když k nám pan Dagover přicházel?"

Rolf věděl, že Manfred nemluví na něj, a tak nic neřekl; Karin ukrývala Wernerovo tělo do vysoké trávy za balvanem, a také neodpověděla.

"To, jak si narovnal odznak a čepici," pokračoval Manfred, "jak se tou uniformou pyšnil, jak vzpřímeně šel... Hned jsem poznal, že vyrůstal v říši. S velkou pravděpodobností jako Vlče. Mám dojem, že ve svém srdci byl pořád jedním z nás." Spoluzakladatel Feueru potřásl svou velkou holou hlavou. Dokončil zapínání knoflíků a rukávy stáhl co nejvíc dolů. "Škoda, že lidi jeho ražení podlehnou pohodlí a se vším se smíří. Při troše ctižádosti a představivosti by mohli být pro věc velmi užiteční."

Karin vstala, beze slova šla ke stromu a z větve sňala svou zbraň a batůžek, které si na ni pověsila; nebyla takový mluvka jako Manfred.

Jo, říkal si Rolf, Manfred má pravdu. Werner Dagover pravděpodobně byl jako oni. A až ta ohnivá bouře konečně přijde, najdou spojence mezi lidmi jako byl on. Mezi muži a ženami, kteří se nebojí vyčistit zemi od fyzicky a mentálně méněcenných, od lidí cizí barvy, etnicky a nábožensky nežádoucích. Jenže tenhle strážný se pokusil přivolat své nadřízené, a Karin odpor neodpouští. Zabila by [jeho, kdyby zpochybnil její autoritu, a udělala by správně. Jak řekla Rolfovi, když přestal chodit do školy a stal se vojákem na plný úvazek - když se člověku někdo postaví na odpor jednou, udělá to znovu. A to žádný velitel nemůže riskovat.

Karin sebrala samopal, přehodila si přes záda batůžek a vykročila k Manfredovi. Čtyřiatřicetiletý muž nebyl veden tak silnými pohnutkami, ani nebyl duchovně vzdělán tolik jako jeho společnice, byl jí však oddán. Za ty dva roky, co Rolf patřil k Feueru, je nikdy neviděl jednoho bez druhého. Nevěděl, jestli je to láska, vzájemná ochrana nebo obojí, ale jejich svazek jim záviděl.

Když byla Karin připravena, ve chvíli se z ní stala roztomilá a příjemná dívka; postoj, kterým předtím oklamala strážného. Pak pohlédla nahoru na návrší.

"Jdeme," řekla netrpělivě.

Manfred jí položil svou velkou ruku na paži a vedl ji k místu, kde se natáčelo. Když byli pryč, Rolf se otočil a klusal k hlavní silnici. Tam na ně počká.

04 KAPITOLA

ČTVRTEK, 3.04 DOPOLEDNE WASHINGTON, D.C.

Generál Mike Rodgers pohlédl na hromádku komiksů na posteli a uvažoval o tom, co se hergot stalo s nevinností.

Odpověď samozřejmě znal. Umírá, jako všechno, pomyslel si trpce.

Pětačtyřicetiletý náměstek ředitele Operačního centra se vzbudil ve dvě hodiny a už nedokázal usnout. Od smrti nadporučíka W. Charlese Squirese při akci komanda Striker si Rodgers noc co noc v duchu přehrával vpád do Ruska. Letectvo mělo radost z výkonu radarem nezjistitelného vrtulníku Mosquito při jeho prvním letu a o pilotech panovalo mínění, že udělali všechno možné, aby Squirese z hořícího vlaku dostali. Přesto se Rodgersovi neustále vkrádaly do

mysli klíčové věty z hlášení Strikeru.

"... neměli jsme ten vlak na most pouštět..."

"... byla to otázka jen dvou nebo tři vteřin..."

"... nadporučíkovou jedinou starostí bylo dostat vězně z té lokomotivy..."

Rodgers měl za sebou dvě nasazení ve Vietnamu, velel mechanizované brigádě v Perském zálivu a měl doktorát v oboru světových dějin. Až příliš dobře chápal, že ‚podstatou války je násilí', jak zněl výrok lorda Macaulayho, i že lidé v bitvě umírají - někdy po tisících. To ale neznamená, že ztráta každého jednotlivého vojáka je snad něco, s čím se lze snáz smířit; zvlášť když po sobě zanechá manželku a mladého syna. Teprve se začínali těšit ze vzájemného citového vztahu, vzájemných úsluh a - Rodgers se při vzpomínce na příliš krátký život usmál - z jedinečného umění poradit si v každé situaci; to vše byl Charlie Squires.

Nyní Rodgers, místo aby ležel a truchlil, vyjel ze svého skromného domu, postaveného v rančerském stylu, na silnici 7-Eleven. Ráno zajede za vyčouhlým Billym Squiresem a něco mu přiveze. Melissa Squiresová nebývá nijak nadšena, když syn dostává sladkosti nebo videohry, takže nejlépe zřejmě bude vsadit na komiksy. Mládenec má rád superhrdiny.

Rodgers si znovu zavzpomínal na svého superhrdinu; světlehnědé oči přitom upíral do prázdna. Charlie se radoval ze života, přesto jej však neváhal obětovat, aby zachránil raněného nepřítele. To, co udělal, je všechny šlechtilo - nejen navzájem sobě blízké členy komanda Striker a osmasedmdesát zaměstnanců Operačního centra, ale i každého příslušníka národa, jejž Charlie miloval.

Rodgersovy oči se zamžily slzami; smutné úvahy zahnal tím, že se znovu začal probírat komiksy.

Nesmírně ho překvapilo, že komiksy jsou dvanáctkrát dražší, než když je on sám čítával - dva dolary padesát centů místo dvanácti centů. Vyrazil jen s pár dolary v kapse a musel ty zatracené věci platit kreditní kartou. Víc ho však znepokojovalo, že v komiksech nedokáže odlišit správné chlápky od lumpů; Superman má dlouhé vlasy a zlou povahu, Batman se pohybuje na hranici vyšinutosti, Robin už není hodný a slušný Dick Grayson, ale spratek, a jakýsi asociál jménem Wolverine, neustále se zapálenou cigaretou, se baví tím, že svými drápy rozparuje lidi. Jestli Melissa neschvaluje dortíky, tak tohle určitě nedokáže jen tak lehce strávit.

Rodgers upustil komiksy na podlahu, tam, kde stály jeho pantofle. Tohle by žádnému klukovi určitě nedal.

Možná bych měl počkat a koupit mu nějakou knihu o Statečných chlapcích, říkal si, ačkoliv si nebyl jistý, že chce vidět, jak Frank a Joe dopadli. Oba bratři určitě mají ve rtech kroužky, jezdí na motorkách a chovají se vyzývavě. Jejich otec Fenton pravděpodobně předčasně Zešedivěl jako Rodgers a dává si rande s vdavekchtivými ženskými.

Hergot, prostě se stavím někde v hračkářství a vyberu mu tam nějakou postavu z akčního filmu, rozhodl se nakonec. To, a možná šachy nebo nějakou vzdělávací videokazetu. Něco, co zaměstná ruce, a něco, co zaměstná ducha.

Rodgers si nepřítomně mnul úzký nos a sáhl po dálkovém ovladači. Opřel se o podušky, zapnul televizor a projížděl kanály s bezobsažnými, bezesmyslnými novými filmy v živých barvách a s vyčichlými, bezbarvými starými situačními komediemi. Nakonec se rozhodl pro kanál s filmy pro pamětníky, kde právě dávali něco s Lonem Chaneyem mladším jakožto vlkodlakem. Chaney právě jakéhosi mladíka v laboratorním plášti prosil, aby ho vyléčil a zbavil utrpení.

"Já vím, jak se cítíš," zamumlal Rodgers.

Chaney však měl přece jen štěstí. Jeho bolest obvykle ukončila stříbrná kule. V Rodgersově případě, jako v případě většiny těch, kdo přežili válku, zločin nebo genocidu, se utrpení zmírnilo, nikdy však nezemřelo. Nyní, nedlouho před ránem, kdy jediným rozptýlením bylo jednotvárné bzučení televize a vpád světel reflektorů aut, projíždějících kolem, bolelo zvlášť silně. Jak

sir Fulke Greville kdysi poznamenal v jedné elegii, ‚Ticho vzbuzuje jen tím větší žal'.

Rodgers vypnul televizor a zhasl; nacpal si pod sebe polštáře a lehl si na břicho.

Věděl, že to, jak se cítí, nedokáže změnit. Věděl však také, že si nemůže dovolit lítosti se poddat. Musí myslet na vdovu a jejího syna a k tomu na smutný úkol najít nového velitele pro Striker a po zbytek týdne, co Paul Hood bude v Evropě, řídit Operační centrum. A dnešek bude úplná bída, to, co právník Operačního centra Lowell Coffey II. přesně popsal jako ‚uvítání Lišky v noře'.

Takhle v noci, v tomhle tichu, tohle všechno vždycky vypadá jako něco, co se snad ani nedá zvládnout. Pak si však vzpomněl na všechny ty, kdo se nedožili toho, že na ně dopadne břímě života, a jeho břímě přestalo tolik tížit.

S myšlenkami na to, že by dokázal pochopit, proč se Batman, tvor středního věku, nebo kdokoliv jiný může občas chovat tak trochu jako blázen, se Rodgers konečně ponořil do bezesného spánku.

05 KAPITOLA

ČTVRTEK, 10.04 DOPOLEDNE GARBSEN, NĚMECKO

Při vstupu do trajleru a při nahlédnutí do seznamu rekvizit Jody zkřivila rty. "Paráda," pronesla potichu. "Prostě paráda."

Do ještě dobromyslného rozladění, které poznamenalo její rozhovor s panem Bubou, se nyní vmísily skutečné obavy. Věc, kterou potřebovala, visela uvnitř v maličké toaletě; aby se k ní dostala, bude se muset opatrně a jemně proplést kolem všelijak nahromaděných stolů a kufrů. Při tom, jak se jí dneska všechno daří, Lankford scénu, kterou právě natáčí, určitě schválí hned po prvním záběru a přejde k následující, ještě než se Jody vrátí.

Položila těžkou podložku na stůl a vydala se dozadu. Rychlejší by sice bylo stoly podlézt, ale určitě by ji při tom někdo viděl. Profesor Ruiz jí při promoci sdělil, že dostala tuhle stáž, řekl jí, že se Hollywood možná pokusí vzít jí odvahu k nápadům a myšlenkám i k tvořivosti a zbavit ji nadšení; slíbil jí však také, že se vše zahojí a nápady, tvořivost i nadšení se vrátí. Varoval ji však, aby nikdy neobětovala svou důstojnost. Jakmile se jí jednou vzdá, už ji nenabude zpět. Takže tím bludištěm raději šla, než aby lezla; obratně se vyhýbala, shýbala a protahovala kolem toho všeho, co stálo v cestě.

Podle položky v seznamu potřebovala oboustrannou zimní uniformu, kterou jeden námořník na Tirpitzu skutečně nosil. Na toaletě visela proto, že komora byla plná originálních střelných zbraní. Místní úřady nařídily zbraně zamknout a komora bylo jediné místo, které mělo zámek.

Jody se bokem prosmykla přes posledních několik desítek centimetrů k toaletě; vedle ní stál těžký kufr a vedle něj ještě těžší stůl, a dveře šly otevřít jen zčásti. Podařilo se jí protlačit se dovnitř, ale dveře se za ní zavřely a ona se začala dusit. Vším tu pronikal zápach kafru, bylo to horší než doma u babičky v Brooklynu. Jody dýchala ústy a začala se probírat více než čtyřiceti pytli s oděvy a četla nápisy na visačkách. Toužila po tom, aby mohla otevřít okno, ale přes ně byly přivařeny svislé a vodorovné kovové mříže, které měly odradit zloděje. A natáhnout se k zástrčce a okno zvednout by dalo pořádnou práci.

Potichu zaklela. Co ještě se může zvrtnouti tázala se sama sebe. Štítky byly nadepsány v němčině.

Překlad měla na podložce; znovu tiše zaklela a začal se v ní vzmáhat pocit, že by si měla pospíšit. Pootevřela dveře a protlačila se ven. Jak se znovu

propracovávala tím bludištěm, náhle si uvědomila, že zvenčí slyší hlasy. Blížily se.

Nadšení a tvořivost necháme být, profesore Ruizi, pomyslela si Jody; už viděla, jak její kariéra za takových dvacet vteřin skončí.

Pokušení podlézt pod stoly bylo silné, Jody mu však odolala. Když už měla k podložce jen kousek, natáhla se, prostrčila ukazováček otvorem v horním okraji a podložku si přitáhla. V zoufalství si začala pobrukovat jakousi melodii, předstírajíc, že je na tanečním parketu, a pohybovala se tak, jako ještě nikdy od doby, kdy jako žákyně prvního ročníku poprvé tancovala na seznamovacím večírku. A brzy byla zpátky, uvnitř na toaletě, za zavřenými dveřmi, s podložkou na umývadle, a překotně porovnávala nápisy na visačkách s překladem vytištěným z počítače a připevněným k seznamu rekvizit.

06 KAPITOLA

ČTVRTEK, 10.07 DOPOLEDNE GARBSEN, NĚMECKO

Pan Buba uslyšel za trajlerem hlasy a otočil se.

"... jsem jedna z těch, co nikdy neměly štěstí," pronášel ženský hlas. Zněl drsně a žena hovořila rychle. "Když přijdu do obchodu, tak hned potom, co tam byla nějaká filmová hvězda. Když si sednu v restauraci, tak den předtím, než tam večeřela nějaká slavná osobnost. A na letištích je propásnu o minutu."

Pan Buba zakroutil hlavou. Panebože, ta ženská toho teda napovídá. Chudák Werner.

"No, a teď jsem tady, náhodou se ocitnu na místě, kde se natáčí, pár metrů od nějaké filmové hvězdy, a vy mě ani nenecháte, abych se na ni podívala," pokračovala žena, když se oba vynořili zpoza rohu.

Pan Buba je sledoval, jak se blíží; žena šla přímo před Wernerem. Čepici měl staženou do očí, mohutná ramena nachýlená dopředu. Mávala pažemi, doslova se zmítala zklamaným očekáváním. Pan Buba měl chuť jí říci, že vidět filmovou hvězdu není zase nic tak světoborného. Že jsou to lidé jako každý jiný, pokud ovšem ti jiní jsou rozmazlení a protivní.

Přesto mu však bylo mladé ženy líto; Werner lpí na předpisech, ale snad by je přece jen mohli nějak obejít, aby se ta chuděra mohla na nějakou tu filmovou hvězdu podívat.

"Wernere," oslovil kolegu, "když už k nám tahle žena přišla na návštěvu, proč bychom -"

Strážný otázku nedokončil; Manfred, až dosud skrytý za ženou, vykročil dopředu a mávl proti němu Wernerovým obuškem. Černé dřevo udeřilo Bubu podélně přes ústa; zalkl se krví a vyraženými zuby a skácel se dozadu na trajler. Manfred ho udeřil znovu, tentokrát do pravého spánku, až se Bubova hlava prudce otočila doleva. Strážný se přestal zalykat; svezl se na zem, zůstal seděť, opřen o trajler, a po ramenou a za krk se mu rozlévala krev.

Manfred otevřel dveře trajleru, Wernerův zakrvácený obušek hodil dovnitř a pak vlezl do trajleru sám. V té chvíli kdosi z filmového štábu zahulákal: Jody!"

Karin stála k místu natáčení zády; klekla si, ze zad shodila batůžek a vytáhla Uzi.

Jakýsi člověk malé postavy zakroutil hlavou a vykročil k trajleru. "Jody, co tam ksakru děláte? Z vás bude co nevidět exstážistka!"

Karin vstala a otočila se.

Pomocný režisér se zastavil; teď byl asi padesát metrů od ní.

"Hej!" pronesl. Zašilhal na trajler. "Co jste zač?" Zvedl ruku a ukázal na ni. "A nemáte to jednu z těch rekvizit? Přece nemůžete..."

Trojnásobné pup-pup-pup z Uzi a tři jisté zásahy Arlennu složily; padl na

záda, paže rozhozené, oči zírající do prázdna.

V okamžiku, kdy se skácel na zem, začali lidé křičet a rozutíkali se. Jeden z mladých herců se v odpověď na naléhavá gesta jakési mladé herečky pokoušel dostat k padnuvšímu pomocnému režisérovi; plazil se k Arlennovi a ke Karin. Další dávka z Uzi ho zasáhla do temene hlavy. Na místě se zhroutil; herečka, přihlížející za kamerou, začala pronikavě křičet.

Silný motor trajleru dunivě zavrčel a rozběhl se; Manfred jej vytočil do vysokých obrátek, až výkřiky přehlušil.

"Jedeme," zaječel na Karin a zabouchl dveře kabiny.

Mladá žena šla pozadu k otevřeným dveřím trajleru, Uzi namířený před sebe. S nehybnou tváří skočila dovnitř, vytáhla skládací schůdky a dveře zabouchla.

Jak Manfred vyrazil na plný plyn do lesa, mrtvé tělo pana Buby se svezlo na záda.

07 KAPITOLA

ČTVRTEK, 10.12 DOPOLEDNE HAMBURK, NĚMECKO

Jean-Michel považoval za nanejvýš příhodné, že k jeho setkání s vůdcem, který sám sebe prohlásil za Nového Fuhrera, dojde v St. Pauli v Hamburku.

V roce 1682 zde na vysokém břehu Labe postavili kostel zasvěcený svatému Pavlovi. V roce 1814 klidnou vesnici napadli a vyloupili Francouzi, a od té doby už bylo všechno jinak. Vyrostly tu ubytovací hostince, tančírny a nevěstince, aby pečovaly o blaho námořníků, kteří tudy proplouvali na parnících; v polovině století byla čtvrť St. Pauli známa jako čtvrť hříchu.

Dnes v noci St. Pauli stále takovou čtvrtí byla. Řvavé neonové nápisy a vyzývavé markýzy vyhlašovaly vše, od jazzu po kuželníky, od živých sexuálních show po tetovací salony, od voskových figur po hazardní hry. Nevinně znějící otázky jako ‚Máš čas?' nebo ‚Máš někoho?' sváděly dohromady návštěvníky a prostitutky; drogy se nabízely tichým, obezřetným hlasem.

Slušelo se, aby se představitel Nových jakobínů sešel s Felixem Richterem také právě zde. Nový francouzský vpád a sjednocení hnutí jich dvou Německo opět změní. Tentokrát k lepšímu.

Francouz nechal své dva spolucestující spát v pokoji a před hotelem An der Alster si chytil taxík. Patnáctiminutová jízda do St. Pauli skončila v Grosse Freiheit, srdci křiklavě osvětlené zábavní čtvrti. Teď tu bylo prázdno, až na turisty, toužící si ji prohlédnout bez jejích lákadel.

Jean-Michel si odhrnul husté černé vlasy dozadu a zapnul si tmavě žlutozelené lehké sportovní sako. Vysoký výkonný viceprezident Demain, třiačtyřicetiletý a s mírnou nadváhou, se na setkání s Richterem těšil. Těch málo, kdo Richtera znali, a ještě méně těch, kdo ho znali dobře, se shodovalo ve dvou věcech; za prvé, Richter je své věci oddán. To je dobré.

Monsieur Dominique i ostatní z francouzské skupiny jsou také lidé oddaní věci, a monsieur Dominique zásadně nerad jedná s někým, kdo takový není.

Za druhé se říkalo, že Richter je člověk, který upadá do divokých, náhlých krajnosti; dokázal obejmout nebo srazit hlavu, jak mu velel rozmar. V tom ohledu měl zjevně mnoho společného s Jean-Michelovým tajuplným zaměstnavatelem. Monsieur Dominique lidi buď nenáviděl nebo miloval, byl velkomyslný nebo nelítostný, podle okamžitého popudu. Napoleon i Hitler byli také přesně takoví.

Cosi v celkovém utváření osobnosti a charakteru vůdců mu nedovoluje být současně tím či oním, uvažoval Jean-Michel. Byl hrdý na to, že se s monsieur Dominiquem zná. Doufal, že bude hrdý i na to, že se zná s Herr Richterem.

Jean-Michel přistoupil k černým kovovým dveřím Richterova klubu Auswechseln. Na dveřích nebylo nic, jen kukátko s tlustou čočkou a pod ním

bzučák; nalevo, na zárubni, kozí hlava z mramoru. Francouz stiskl tlačítko a čekal.

Auswechseln, čili Výměna, byl jeden z nejohavnějších, nejpokleslejších a nejúspěšnějších nočních zapadáků v St. Pauli. Muži sem museli přijít se společnicí. Při vstupu dostal každý z dvojice růžový nebo modrý přívěšek na krk; měly odlišná čísla a ti, kdo měli čísla totožná, se stali na ten večer partnery. Vstup měli dovolen jen dobře oblečení a přitažliví lidé.

Z otevřených úst kozy se ozval hrubý hlas: "Kdo je?"

"Jean-Michel Home," odpověděl Francouz; užuž se chystal německy dodat "Mám schůzku s Herr Richterem," ale upustil od toho. Jestli Richterovi pobočníci nevědí, koho mají čekat, pak je tahle akce k ničemu. Akce, od které by Jean-Michel a jeho společníci měli moudře ustoupit.

Za okamžik se dveře otevřely a téměř dvoumetrový kulturista Jean-Michelovi pokynul, ať jde dovnitř. Pak dveře zavřel a položil Francouzovi na rameno mohutnou ruku. Vedl ho tak k místu vedle pokladny, důrazným poklepáním mu naznačil, aby si sedl, a na okamžik ho tak přidržel.

Jean-Michel si všiml televizní kamery na stěně a maličkého sluchátka v mužově uchu. Někde kdosi porovnává jeho snímek s faxem, odeslaným z kanceláře monsieur Dominiquea v Demain.

Za okamžik obr řekl: "Počkejte tady." Pak se otočil a zmizel ve tmě.

Účinné, pomyslel si Jean-Michel. Přes taneční parket dusaly obrovy těžké kroky. Ale opatrnost není na škodu. Ani monsieur Dominique se nedostal tam, kde je, tím, že by byl neopatrný.

Jean-Michel se rozhlížel kolem. Jediné světlo dávaly čtyři červené neonové prstence kolem baru napravo od něj. Neprozrazovaly moc z toho, jak klub vypadá, ani to, jestli ten obrovitý chlap místnost vůbec opustil. Jediné, co Francouz věděl s jistotou, bylo, že přestože tu tiše hučely větráky, to místo páchne; zápach vyvolával mírnou nevolnost - směs zatuchlého cigaretového kouře, kořalky a chtíče.

Asi po minutě uslyšel Jean-Michel kroky kohosi jiného; od těch prvních se značně lišily, zněly sebevědomě, avšak lehce a po podlaze spíš klapaly, než aby zněly škrábavě. Za okamžik vstoupil do červeného světla od baru Felix Richter.

Úpravného, činorodého dvaatřicetiletého muže Jean-Michel poznal podle fotografie, kterou mu ukázali. Ne, že by zachycovala mužovu činorodost. Richter měřil téměř sto osmdesát centimetrů, krátké blond vlasy pečlivě seříznuté břitvou, na sobě bezvadně šitý oblek s vestou, nablýskané boty a černou kravatu s červenými proužky. Šperky žádné. Richterovi lidé považovali ozdoby za zženštilé a něco takového nemělo ve straně místo.

"Medaile; to je to jediné, co našim lidem dovoluji nosit," prohlásil kdysi Herr Richter v úvodníku svých novin Unser Kampf, Náš boj.

Působivější než Richterův zevnějšek však byly jeho oči; ani ty však fotografie nedokázala vystihnout. Byly pronikavé i zde, v tom červeném světle. A když našly svůj cíl, ani se nepohnuly. Richter zjevně není člověk, který před někým uhne zrakem.

Jak se Němec blížil, jeho pravice udělala pohyb, jako kdyby pomalu vytahoval pistoli; klouzala vzhůru po noze ke kyčli, pak vystřelila dopředu. Byl to podivný, avšak elegantní pohyb; Francouz tou rukou pevně potřásl, překvapen silou Richterova stisku.

"To je dobře, že jste přišel," řekl Richter. "Ale myslel jsem, že váš zaměstnavatel přijede na návštěvu také."

"Jak víte, monsieur Dominique raději řídí dění ze své továrny," odpověděl Jean-Michel. "S technikou, kterou disponuje, nemá téměř důvod někam odcházet."

"Chápu," odpověděl Richter. "Nikdy žádná fotografie, viděn zřídka, patřičně tajuplný."

"Monsieur Dominique je tajuplný, ale nechybí mu zájem," zdůraznil Jean-Michel. "Poslal mě, abych ho při těchto rozhovorech zastupoval, ale taky abych

byl jeho očima a ušima během Dnů chaosu."

Richter se usmál. "A aby měl jistotu, že se dar, který k oslavě tak štědře poskytl, správně využívá."

Jean-Michel zavrtěl hlavou. "Mýlíte se, Herr Richter. Monsieur Dominique takový není. Investuje do lidí, ve které věří."

Francouz pustil Němcovu ruku; Richter uchopil svého hosta za loket a pomalu ho vedl tmou.

"Nemějte dojem, že musíte Dominiquea přede mnou nějak obhajovat; to, o co vaši druzi usilují, je dobré a stojí za to," prohlásil Richter.

Druzi? říkal si Jean-Michel. Monsieur Dominique vlastnil výrobní společnost za miliardu dolarů a ovládal jednu z nejmocnějších pravicových skupin ve Francii... na světě. Jako své druhy uznával jen málo vyvolených. Herr Richter, i přes totožné zájmy jich obou, mezi ně nepatřil.

Richter změnil předmět hovoru. "Ten hotelový pokoj, co jsme vám zamluvili... vyhovuje?"

"Je nesmírně útulný," odpověděl Jean-Michel; Richterova povýšenost ho stále ještě popuzovala.

"To jsem rád," řekl Richter. "Je to jeden z mála starých hotelů, které v Hamburku zbyly. Spojenci většinu města během války rozbombardovali na prach. Pro Hamburk bylo neštěstím, že to je přístav. Ironií ale je, že válku přežilo tolik těchhle starých dřevěných domů." Mávl paží, jako kdyby chtěl obejmout celou čtvrť St. Pauli. "Na prostitutky a opilce Spojenci neútočili, jen na matky a děti. Přesto za krutosti, jako je ten mytický holocaust, říkají stvůry nám."

Jean-Michel cítil, že v něm Richterův náhlý vášnivý výlev budí odezvu. Popírat holocaust bylo v Německu protizákonné, nicméně Jean-Michel věděl, že když Richter studoval na lékařské fakultě, právě tohle pravidelně dělal, a třebaže mu za antisemitské výroky bylo odňato celé stipendium, nepřestal s tím. Úřední místa váhala, zda agitátory, kteří se jinak nedopouštěli násilí, mají stíhat, ačkoliv Richtera nakonec stíhat musela; to když jedna zahraniční zpravodajská agentura pořídila obrazový záznam jeho projevu 'Židovská lež', předneseného v Osvětimi, a odvysílala jej. Richter strávil dva roky ve vězení a během té doby jeho náhončí pokračovali v jeho díle - a dbali na to, aby legenda o něm rostla.

Kvůli Richterově odvaze a oddanosti věci se Jean-Michel rozhodl, že na tenhle špatný začátek zapomene; a kromě toho mají co projednávat.

Došli ke stolu a Richter rozsvítil lampu, umístěnou uprostřed. Pod průsvitným stínidlem stála malá bílá soška Pana, hrajícího na píšťalu.

Jean-Michel se posadil, až když si sedl Richter. Světlo dopadalo těsně pod Richterovy oči, Jean-Michel je však přesto viděl. Byly téměř průsvitné, jako stínidlo lampy. Ten člověk zbohatl díky svému klubu a službám hostesek; služby provozoval v Berlíně, Stuttgartu, Frankfurtu a Hamburku. Francouz by se však ochotně vsadil, že Richter už byl pěkný parchant i jako chudý.

Pohlédl nahoru na poschodí; jedny dveře vedle druhých. Zjevně pokoje pro členy, kteří chtějí víc, než jen tancovat.

"Vy zřejmě bydlíte tady, Herr Richter," poznamenal.

"Ano," odpověděl Richter. "Ačkoliv se tu zdržuji jen jednu či dvě noci týdně. Většinu času trávím na jihu v Bergedorfu, v apartmá Národní socialistické strany jednadvacátého století. Tam se dělá skutečná práce pro hnutí. Píšeme tam projevy, navazujeme telefonem kontakty, odesíláme elektronickou poštu, vysíláme rozhlasové pořady, vydáváme své noviny -máte Kampf z tohoto týdne?"

Jean-Michel přikývl.

"Vynikající," pokračoval Richter. "Všechno je legální; ne jako v prvních dnech, kdy mě úřady honily kvůli všelijakým údajným přestupkům. Takže - vy jste přijel vzdát čest Dnům chaosu. A zastupovat svého zaměstnavatele při 'diskusích', jak je v jednom krátkém telefonickém rozhovoru se mnou označil."

"Ano, Herr Richter." Jean-Michel se nahnul a ruce složil na stolní desce. "Přicházím s návrhem."

Byl zklamán; Richter se ani nepohnul.

"Poslouchám vás," řekl.

Jean-Michel tedy pokračoval: "Není to všeobecně známo, ale monsieur Dominique v tichosti podporuje neonacistické skupiny ve světě. ‚Vyholené hlavy' v Anglii, ‚Vojáky Polska' a ‚Společenství jen pro bílé' v Americe. Snaží se vybudovat celosvětovou síť organizací, jejichž konečným cílem je etnická čistota."

"Spolu s Novými jakobíny, kteří by přispěli několika tisíci členů," dodal Richter.

"Tak nějak; jste velmi blízko," odtušil Jean-Michel. "A až se spojí s Amerikou, ten počet se určitě zvýší."

"Skoro určitě," souhlasil Richter. "Viděl jsem kopie jeho her. Jsou nanejvýš zábavné."

"Herr Richter, monsieur Dominique navrhuje, aby se vaše organizace jednadvacátého století zapojila. On poskytne fondy, přístup k technice Demain a přidělí roli při tvorbě budoucnosti světa."

"Roli; jako v divadelní hře," podotkl Richter.

"Ne ve hře; v dějinách," odpověděl Jean-Michel.

Richter se chladně usmál. "A proč bych měl brát nějakou roli v dramatu pana Dominiquea, když můžu režírovat svou vlastní hru?"

Domýšlivost toho člověka Jean-Michela opět šokovala. "Protože monsieur Dominique má zdroje, o kterých se vám může jen zdát. A prostřednictvím svých styků vám může nabídnout politickou i osobní ochranu."

"Před kým?" zeptal se Richter. "Vláda na mě už ani nesáhne. Ty dva roky ve vězení ze mě udělaly mučedníka pro věc. A mí lidé jsou věci oddáni."

"Jsou i jiní vůdci," prohlásil Jean-Michel s jemným náznakem výhrůžky. "Jiní potenciální Noví Vůdci."

"Že by? Máte na mysli někoho konkrétního?"

Francouz už od samého začátku dychtil po tom, aby na toho člověka mohl trochu přitlačit, a tohle vypadalo jako dokonalá příležitost.

"Upřímně řečeno, Herr Richter, hovoří se o tom, že Karin Doringová a Feuer jsou v hnutí něco jako vycházející hvězdy."

"Že se o tom hovoří?" opáčil Richter nevzrušeně.

Jean-Michel přikývl; věděl, že Felix Richter a Karin Doringová byli před dvěma lety zapřísáhlí protivníci; Karin přišla z východního Německa a prosazovala terorismus, zatímco Richter, právě se vrátivší z vězení, se stavěl za aktivitu v politické oblasti. Oba se navzájem otevřeně kritizovali tak dlouho, až si příslušníci Feueru vyčíhali a zabili dva členy Richterovy skupiny. Vůdcové nakonec uspořádali schůzku na nejvyšší úrovni a dohodli se, že každý bude sledovat své vlastní cíle a nebudou se navzájem kritizovat; mezi přímočarou východoněmeckou představitelkou guerilly a uhlazeným západoněmeckým lékařem však přesto přetrvávalo napětí.

"Karin je energická, charismatická a smělá," pokračoval Jean-Michel. "Doslechli jsme se, že naplánovala a vedla přepadení banky v Brémách, založila požár v soudní síni v Norimberku -"

"Ano, to udělala, a ještě víc," odtušil Richter. "Karin je dobrá při vedení války. Je to šelma, která vede jiné šelmy, bojovnice ze zapadlých uliček, bojovnice v poli. Ale vy a ti, kdo jdou s vámi, si neuvědomujete, že ona není ta, co dokáže založit nebo řídit politickou stranu. Stále trvá na tom, že se všech svých akcí osobně zúčastní, a jednoho dne ji dostanou buď úřady, nebo nějaká bomba, až se splete při jejím ukládání."

"Možná," opáčil Jean-Michel. "A zatím, jen za dva roky, získal Feuer skoro třináct set členů, z toho třicet bojovníků na plný úvazek."

"To je pravda," přiznal Richter. "Ale většinou jsou to východní Němci. Živočichové. Já za pět let získal téměř pět tisíc členů na téhle straně staré

hranice. To, monsieur Home, je základna politického hnutí. To je budoucnost," zdůraznil.

"Každý má své místo," odtušil Jean-Michel. "Monsieur Dominique je toho názoru, že každý z vás dvou bude mocným spojencem toho druhého, a proto mě pověřil, abych s ní promluvil taky."

Richterovy pronikavé oči přenesly svůj pohled z hodinek na Jean-Michela. Ty oči byly jako malé stroje, přesné a bez citu. Jean-Michel se do nich díval; Richter vstal. Krátké slyšení zřejmě skončilo. Francouz byl očividně překvapen.

"Dnes v půl šesté pro vás přijdu do hotelu," řekl Němec. "Ona a já se dostavíme na dnešní noční setkání v Hannoveru; tam uvidíte, kdo vede a kdo je veden. Zatím vám přeju dobrý den."

Otočil se a odcházel; za Jean-Michelem se ze stínu vynořil obrovitý vrátný.

"Promiňte, Herr Richter," ozval se směle Jean-Michel.

Richter se zastavil.

Jean-Michel vstal. "Mé instrukce znějí, že mám monsieur Dominiqueovi podat zprávu dnes dopoledne, ne večer. Co mu mám o jeho nabídce říct?"

Richter se otočil. Jeho zlé oči Jean-Michel rozeznal i v hlubokém stínu.

"Že jeho velkomyslnou nabídku uvážím. Do té doby si žádám jeho podporu a přátelství."

"Přesto mi dáváte milostivě najevo, že už můžu jít."

"Že už můžete jít?" opakoval Richter tichým, temným a bezvýrazným hlasem.

"Nejsem nějaký úředníček nebo tělesná stráž," prohlásil Francouz. "Jako zastupující monsieur Dominiquea očekávám zdvořilé zacházení."

Richter k němu pomalu přistoupil. "Zastupující Dominiquea -"

"Monsieur Dominiquea," opáčil popuzeně Jean-Michel. "Aspoň uctivé vyjadřování si od vás snad zaslouží. Chce vám pomoct -"

"Francouzi vždycky podporují vůdce opozice," odtušil Richter. "V roce 1979 jste ve Středoafrické republice pomáhali Dackovi svrhnout Bokassu a poskytli jste útočiště ajatolláhu Chomejnímu, když plánoval návrat do Íránu. Francie doufá, že až se tihle lidé chopí moci, dostane se jí od nich různých úsluh, ačkoliv se jich dočká jen zřídka." Pak ledově chladným hlasem dodal: "Dominiquea si vážím. Ale na rozdíl od vás, monsieur Horne, já nemusím bít čelem o zem. On chce pomoc ode mě; já jeho pomoc nepotřebuju."

Tenhle člověk nemá rozum, pomyslel si Jean-Michel. Už slyšel dost. "Teď mě omluvte," řekl.

"Ne," pronesl Richter tiše. "Neomluvím. Dokud stojím čelem k vám, nikam odcházet nebudete."

Francouz na něj okamžik vztekle hleděl a pak se odvrátil. Narazil do vrátného; hromotluk ho uchopil za krk a otočil ho tváří k Richterovi.

"Richtere, vy jste se zbláznil!" vykřikl Jean-Michel.

"Chyba," opáčil Richter. "Tady velím já."

"Myslíte, že se o tomhle monsieur Dominique nedoví? Myslíte, že to bude schvalovat? My -"

"MY!" přerušil ho Richter; pohlédl Jean-Michelovi do očí. "Všechno tohle chápeme...' a ‚doslechli jsme se..."' Richter zuřil "My, monsieur? Co jste vy?"

Jeho ruka se pohnula stejně, jako když se setkali; až na to, že nyní držela nůž. Ten se zastavil jen několik milimetrů od Jean-Michelova levého oka. Pak jej Richter namířil přímo na Francouzovu bulvu.

"Povím vám, co jste; jste takový pejsek na mazleni."

Navzdory svému vzteku měl Francouz pocit, jako by v něm uvnitř všechno povolovalo a roztékalo se. Tohle je šílenství, říkal si. Připadal si, jako kdyby se ocitl někde, kde se vrátil a zastavil čas. Zde, v době televizních kamer a okamžitého pobouření v mezinárodním měřítku, nemůže přece Gestapo existovat. Přesto tady je a vyhrožuje mu mučením.

Richter na něj zuřivě hleděl, očima až příliš jasnýma, a hovořil naprosto

bez vzrušení. "Mluvíte se mnou, jako bychom si byli rovni. Co jste v životě dokázal, kromě toho, že jste se svezl v raketě nějakého vizionáře?"

Jean-Michel cítil, jak mu v hrdle uvázl chuchvalec, a pokusil se polknout. Podařilo se mu to jen s námahou, neřekl však nic. Při každém mrknutí ho čepel jemně řízla do víčka. Snažil se nezasténat, ale přes veškeré úsilí se tomu neubránil.

"Mýlil jsem se," utrousil Richter. "Nejste ani pejsek na mazleni. Jste jehně, které ovčák zařadil do svého stáda. Aby mi udělalo nabídku, ale taky aby se podívalo, jaké mám zuby. A když vás kousnu? Pak se o mně Dominique něco doví. Doví se, že z jeho vyslanců nemám posvátnou hrůzu. Doví se, že v budoucnu se mnou bude muset zacházet jinak. A pokud jde o vás -," Richter maličko pokrčil rameny, "- když kousnu moc, prostě vás nahradí někým jiným."

"Ne!" řekl Jean-Michel; jeho strach na okamžik překonala zlost. "Vy nevíte, oč jde."

"Ale vím. Když jste šel dovnitř, podíval jsem se do počítače na vaše materiály. Do Dominiqueovy organizace jste vstoupil před jednadvaceti lety a jedenácti měsíci a postupoval díky svým vědeckým znalostem. Obdržel jste patent za čtyřbitový čip, který Demain umožnil prodávat složité videohry v době, kdy existovaly jen dvoubitové. Ve Spojených státech bylo kolem toho ovšem taky trochu složité dohadování, protože jedna kalifornská společnost prohlašovala, že váš čip se podobá tomu, se kterým se chystala sama přijít na trh."

Jean-Michel přešlápl z nohy na nohu. Cituje Richter prostě fakta, nebo naznačuje, že o původu Demain ví něco víc?

"Nedávno jste dostal patent na silikonový čip, kterým lze přímo stimulovat nervové buňky, čip, který Demain použije ve svém novém počítačovém softwaru. Ve škole jste ale byl apolitický. Když vás Demain najala, převzal jste Dominiqueův světonázor. Teprve pak vás uvedl do úzkého, velmi specializovaného kroužku svých Nových jakobínů, abyste mu pomohl zbavit se Alžířanů, Marokánců, Arabů a našeho společného nepřítele, Izraelců. Ale klíčové slovo je pomoc, monsieur Horne. Tam, kde jde o místo ve smečce, jsou etničtí ubožáci postradatelní. Oddaní sluhové stojí výš, ale i ti jsou nahraditelní."

Jean-Michel neříkal nic.

"Pak tedy zbývá ještě jedna věc, kterou musíme prohovořit," dodal Richter. "Jak hluboko to jehně kousnu."

Richter natočil nůž hrotem nahoru; Jean-Michel se pokusil znovu ucouvnout, ale muž za ním sevřel v pěsti chomáč jeho vlasů a pevně Jeana-Michela držel, takže se nemohl pohnout. Richter posunul čepel výš, až se hrot ocitl pod Jean-Michelovým horním víčkem. Pomalu jel nožem dál, sledoval konturu oka a přitom mluvil dál.

"Víte, že než jsem založil stranu jednadvacátého století, studoval jsem medicínu? Odpovězte!"

"Ano." Pak, s nenávistí k sobě samému za to, že to dělá, Jean-Michel dodal: "Prosím, Herr Richter... Prosím -"

"Byl jsem lékař," řekl Richter. "A byl by ze mě dobrý lékař, kdybych se rozhodl provozovat praxi. Ale rozhodl jsem se jinak; a víte proč? Protože jsem si uvědomil, že bych nemohl poskytovat péči geneticky méněcenným. Zmiňuju se o tom proto, že jsem, jak vidíte, pro své vzdělání nalezl jiné uplatnění. Používám ho k ovlivňování. K ovládání těla, a tím i mysli. Například teď můžu nožem zatlačit vzhůru a vím, že narazím na musculus lateralis rectus. Když jej přetnu, budete se moct dívat nahoru nebo dolů jen s nesmírnými obtížemi. Pak vám nezbude než nosit přes oko pásku, protože ztratíte orientaci, každé oko bude fungovat samostatně. Budete vypadat jako šašek, s jedním okem upřeným dopředu a druhým normálním," zasmál se.

Jean-Michel namáhavě lapal po dechu, nohy se mu divoce třásly; upadl by, kdyby ho hromotluk nedržel za vlasy. Nůž neviděl ostře, protože se díval do Richterova rudě osvětleného obličeje. Ucítil bodnutí nad oční bulvou.

"Prosím, ne," vzlykl. "Mon Dieu, Herr Richter -"

Zrak mu zamlžily slzy a jak se mu třásla čelist, chvělo se mu i oko; každým pohybem si přivodil nové, bolestivé píchnutí.

Němec pomalu zvedl levici k noži; prsty směřovaly dopředu. Přiložil dlaň ke konci rukojeti, jako kdyby ji chtěl silou vytlačit vzhůru.

"Víte, že tohle, co děláme, je součást vymývání mozků?" zeptal se nevzrušeně. "Studoval jsem techniku KGB, ta s ní dokázala zázraky. To, co člověku řeknete v okamžiku bolesti a strachu, mozek zaznamená jako pravdu. Samozřejmě, aby se dostavil ten pravý účinek, musí se to znovu a znovu opakovat, systematicky a důkladně."

Jemně posunul nůž vzhůru; píchnutí se změnilo v bolest, která vystřelila z hlavy a udeřila zevnitř do čela.

Jean-Michel pronikavě vykřikl a začal tiše kvílet; nedokázal přestat, i když se sám za sebe styděl.

"Co si myslíte o rovnosti teď, moje jehňátko?"

Jean-Michel znovu namáhavě polkl. "Myslím, že jste mi své postavení ukázal."

"Mé postavení? To je první chytrá věc, kterou jste řekl, a pochybuju, že to bylo kvůli tomuhle."

Richter znovu pootočil nožem, až Francouz opět vykřikl.

"Moje postavení je takovéhle: ve velmi blízké budoucnosti mě Dominique bude potřebovat víc než já jeho. Jeho Noví jakobíni jsou malá síla, vhodná pro lokální použití. Já naproti tomu mám schopnosti a možnosti stát se silou mezinárodní. A taky se jí stanu. Jeho nové počítačové programy si stáhnou v amerických městech, tam je ale přesvědčí až během doby. Já a moji pobočníci můžeme ale do Ameriky jít, setkávat se s americkými neonacisty a inspirovat je. Jsme lidé patřící Vaterlandu, domovu hnutí. Vy jste národ, který byl pokořen a naučil se sloužit. Svět půjde za mnou, a půjde teď, ne až za pět, deset nebo dvacet let. A co je stejně důležité - dá nám peníze. A to, monsieur Horne, z Dominiquea a ze mě dělá něco jiného než pouze druhy; já stojím nad ním."

Richter se usmál a za okamžik upustil nůž do dlaně; ustoupil dozadu a přitom zastrčil nůž do pochvy v rukávu.

Jean-Michel zasténal bolestí a zároveň úlevou.

"Tak," řekl Richter, "až se sejdete s Dominiquem, povězte mu, že jsem vám dal lekci v pokoře. Jistě porozumí. A taky mu můžete říct, že nikdo, ani Karin Doringová, ani nikdo jiný nikdy hnutí v Německu nepovede. To je moje určení. Máme ještě nějaké další jednání?"

Vrátný povolil stisk, takže Jean-Michel mohl zavrtět hlavou.

"Vynikající," prohlásil Richter a otočil se. "Ewald vám zavolá taxíka a dá vám chvíli, abyste se trochu sebral. Věřím, že se večer uvidíme. Bude to večer, na který se nezapomíná."

Když Richter odešel, hromotluk svého zajatce pustil. Jean-Michel se zhroutil na podlahu. Celé jeho tělo se chvělo; překulil se na bok. Na levé oko viděl rozmazaně a rudě, z horního víčka prýštily drobné kapičky krve a usazovaly se na dolním víčku.

Ležel schoulen na podlaze; nohy měl jako ochrnuté. Sáhl do kapsy pro kapesník; tam, kde se látka dotkla oka, byla zbarvena světle růžově krví, zředěnou slzami. Každé mrknutí bodavě zabolelo. Horší než fyzická bolest však byla bolest v duši. Připadal si jako zbabělec, když se takhle sesypal.

Ošetřoval si zranění a přitom si připomněl, že navzdory hrubému zacházení, kterého se mu dostalo, to, co mu monsieur Dominique přikázal, přece jen vykonal; nabídku předložil a tímhle vyšňořeným nafoukancem, se kterým se nedá rozumně mluvit, byl hrubě odmítnut.

Richter však netušil, jaký byl skutečný důvod, proč ho monsieur Dominique chce dostat do spolku a proč je pevně rozhodnut to udělat. Důvodem nebyla podpora hnutí za etnickou čistotu, nýbrž to, aby německé vládě naočkoval vážné

obavy. Monsieur Dominique chtěl Německo destabilizovat natolik, aby si ostatní Evropa uvědomila, že tomu národu dovoluje diktovat budoucnost Evropského společenství. Tahle úloha musí připadnout Francii, a Francie bude rozhodovat prostřednictvím hrstky svých vůdců, ovládajících byznys za miliardy dolarů. A kam se bude ubírat Evropské společenství, tam ji budou následovat Asie i ostatní svět.

A budou ji následovat, to věděl, zvlášť když Ameriku zachvátí chaos. A až bude toho cíle dosaženo, monsieur Dominique se Richtera zbaví, uvažoval Jean--Michel. Jak se Francouzi před půl stoletím přesvědčili, nechat německé fašisty, aby se stali příliš mocnými, byl špatný nápad.

Po několika minutách se Jean-Michelovi podařilo zvednout na kolena. Chytil se židle, vytáhl se nahoru, zůstal sehnutě stát a držel se opěradla. Krev v ráně na víčku už začínala zasychat a škrábala; s každým mrknutím jeho nenávist k Němci narůstala.

Ale ta musí prozatím zůstat stranou, říkal si Jean-Michel; jako vědec se naučil trpělivosti. A kromě toho, jak mu monsieur Dominique před jeho odchodem řekl, i špatný krok člověka něčemu naučí. A tenhle krok je o novém Fuhrerovi poučil hodně.

Jean-Michel konečně odložil kapesník a vykročil ke dveřím. Ewalda se o pomoc neprosil. Otevřel a poraněné oko si zaclonil proti prudkému slunečnímu světlu; pomalu se vydal k čekajícímu taxíku.

08 KAPITOLA

ČTVRTEK, 11.05 DOPOLEDNE HAMBURK, NĚMECKO

Jízda z letiště do centra trvala po dálnici pětatřicet minut. Hood si přál, aby měl čas zastavit a prohlédnout si některé budovy, památníky a muzea, které míjel; tohle si přál při každé služební cestě. Bylo to málo, jen tak zběžně při rychlosti sto čtyřiceti kilometrů zahlédnout kostely, které byly staré už v době, kdy Spojené státy byly mladé. Ale i kdyby čas byl, Hood nemohl dost dobře tvrdit, že by jej v klidu využil. Všude, kam vycestoval, trval neoblomně na tom, že ve věci, jež ho tam přivedla, udělá to nejlepší. To mu na prohlídky památek nebo na zábavu mnoho času nenechávalo. Jeho oddanost povinnosti mu v Operačním centru vynesla přezdívku papež Pavel. Jako jejího šiřitele podezřívál tiskovou mluvčí centra Ann Farrisovou, nebyl si však zcela jistý, že ji vymyslela právě ona,

Při spatření moderních mrakodrapů, mihnuvších se za tmavě tónovaným sklem, pocítil podivný smutek. Smutek za sebe a za Ann; mladá rozvedená žena sotva skrývala, že si Paula oblíbila, a když spolu pracovali sami, cítil se jí nebezpečně blízko. Bylo tu cosi, jakási omamující, svádivá přitažlivost, které by bylo snadné podlehnout. Ale k čemu by to vedlo? Je ženatý, má dvě malé děti, a ty neopustí. Pravda, milování s manželkou ho už netěšilo. Někdy si to nechtěl přiznat, ale docela klidně by to nechal plavat úplně. Už to nebyla zbožňující, pozorná a energická Sharon Kentová, kterou si vzal; byla to mamka. Byla osobností v kabelové televizi, vedla život stranou od rodiny; její spolupracovníky znal jen z vánočních večírků. A byla starší, unavenější a ne tak hladová po něm, jak bývala.

Zatímco ty, přinejmenším ve svém srdci, jsi pořád El Cid, s dřevcem stále neroztříštěným a na hřebci plném chuti cválat, říkal si v duchu.

Samozřejmě, tak tomu bylo v jeho srdci. Musel si přiznat, že tělem není tím rytířem, jakým býval - kromě v Anniných očích. A proto ho ty oči občas k sobě přitahovaly.

Avšak on i Sharon si vybudovali společné vzpomínky a jiný způsob lásky, než jaký mezi nimi existoval kdysi. Návraty k rodině po tom, co by si na

pracovišti zařídil takovýhle odskok, by mu dodávaly pocit - nu, moc dobře věděl, jaký. Přemýšlel o něm při dlouhých jízdách z Andrewsu domů, po dlouhých večerech, kdy s Ann prohlíželi tisková prohlášení. Cítil by se jako ubohý červ, skrývající se před světlem a prolézající hlínou, aby se prodral k tomu, co potřebuje k přežití.

A i kdyby se dokázal vypořádat se vším tím pocitem viny, takový vztah by nebyl spravedlivý vůči Ann. Je to dobrá žena se srdcem anděla. Vzbuzovat v ní falešnou naději tam, kde žádná není, nějak intimně se zaplést do jejího života i do života jejího syna, by byla chyba.

Ale nic z tohohle ti nebrání v tom, abys ji chtěl, co? tázal se sám sebe. Možná proto on i Sharon tak usilovně pracují; vášeň, kterou kdysi prožívali, nahrazují něčím, co ještě dokážou dělat s nadšením, něčím, co je každý další den nové a odlišné.

Dobrý bože, co bych ale dal za takovou noc, jaké bývaly, myslel si smutně. Hotel Alster-Hof stál mezi dvěma malebnými jezery; Hood, Stoll i Herbert měli taktak čas se zapsat a umýt a už zase museli ven. Herbert jen krátce vyhlédl oknem, Stoll zatím pomocí elektronického přístroje rychle zkontroloval, jestli v pokoji není odposlouchávací zařízení.

"Máme nádherný výhled, co?" ozval se Herbert, když sjížděli výtahem dolů. Bezmyšlenkovitě otáčel v prstech téměř půl metru dlouhým kusem násady smetáku, který měl pod boční opěrkou invalidního vozíku; vozil ho s sebou, aby se měl čím bránit. Pod pravým podpažím měl ještě krátký nůž. "Ta jezera s těmi čluny mi připomínají Chesapeake."

"Jmenují se Binnenalster a Aussenalster," sdělil jim přičinlivě mladý německý nosič. "Vnitřní Alster a Vnější Alster."

"To je vystihuje," připustil Herbert. Zavěsil tyč na háčky pod opěrkou. "Já bych jim ale spíš říkal Velký Alster a Malý Alster. To velké je tak desetkrát větší než to druhé, že?"

"Tři sta devadesát pět akrů proti pětačtyřiceti," odpověděl mladík.

"Tak to jsem se docela trefil," řekl Herbert; zatím dojeli do hotelové haly. "Ale pořád si myslím, že ty moje názvy jsou lepší. Velké od malého rozeznáte vždycky; můžou se ale poplést, když člověk neví, který konec města je vnitřní a který vnější."

"Možná byste měl tamhle do schránky na podněty občanů vhodit lístek," podotkl nosič. "Je tamhle, hned vedle poštovní schránky," dodal a ukázal tím směrem.

Herbert na něj pohlédl, Hood také; nedokázal říct, jestli mládenec jen tak vtipkuje, nebo jestli chce být nějak prospěšný. Němci smyslem pro humor nijak neprosluli, třebaže se již doslechl, že nová generace se vydatně přiučuje sarkasmu, patrně pod vlivem amerických filmů a televize.

"Možná to udělám," odtušil Herbert, zatímco vyjížděl z výtahu. Ohlédl se na Stolla, sehnutého pod tíhou svého vaku na zádech. "Ty máš překladač; jak by ta jména zněla?" zeptal se.

Stoll vyťukal anglická slova do elektronického překladače velikosti knížky; na displeji z tekutých krystalů se téměř okamžitě objevily německé ekvivalenty.

"Asi by to bylo Grossalster a Kleinalster," sdělil Herbertovi.

"Nezní to zrovna moc elegantně, co?" řekl Hood.

"Ne," souhlasil Herbert. "Ale víte co? Kam se to hrabe na to, co máme ve Filadelfii - Jezero mrtvé kočky, Potok nítěnek -"

"Mně se to docela líbí; vyvolává to představu obrazu," prohlásil Stoll.

"Jo, ale ne takového, jaký bys chtěl mít na pohlednici," odtušil Herbert. "Koneckonců, v tom otočném stojanu v obchodním domě máme akorát pohlednice s hlavní třídou a starou školou, nic jiného."

"Já bych na nich radši měl ten rybník a ten potok," prohlásil Stoll.

Když se prodírali halou plnou lidí, Hood se rozhlížel, zda neuvidí Martina Langa a náměstka ministra zahraničí Richarda Hausena. S Hausenem se ještě

nesešel, ale po opětném setkání s magnátem německého elektronického průmyslu dychtil. Strávili spolu nějaký čas v Los Angeles na slavnostní večeři pro hosty mezinárodního sjezdu počítačových odborníků. Na Hooda zapůsobila Langova vřelost, upřímnost a inteligence. Byl to humanista, který chápal, že bez spokojených zaměstnanců není jeho firma ničím. Nikdy se v ní nepropouštělo. Zlé časy se rodí na nejvyšších místech, nikoli dole.

Když došlo na určení ceny za vybudování Oblastního mobilního operačního centra, OMOC, nového plodu tvůrčího ducha Mika Rodgerse a Matta Stolla, Lang byl první, kdo se staral o to, jaké počítače budou potřebovat. Jeho společnost vlastnila patent na techniku Leuchtturm, Maják, založenou na fotonech; byla přizpůsobitelná, špičková a drahá, Hood však věděl, že jako u většiny vládních projektů to, aby se OMOC vůbec vybudovalo, bude záležet na jemném vyvažování požadavků. Domoci se pro OMOC rozpočtových prostředků ve výši půl miliardy dolarů prostřednictvím Kongresu bude za všech okolností obtížné, tím spíš, když se budou nakupovat komponenty ze zahraničí. Současně by však Operačnímu centru dalo hodně práce dostat se do zahraničí bez toho, aby v OMOC byl hardware dotyčné země.

Nakonec to skončí u dvou věcí, uvažoval Hood. Za prvé, Německo se brzy stane vůdčí zemí Evropského společenství; možnost poměrně volně přemísťovat mobilní špionážní centrum do země a zase ven bude pro USA předpokladem k tomu, aby mohly sledovat všechno, co Evropa podniká. To se Kongresu bude zamlouvat. A za druhé, Langova společnost Hauptschlussel, čili Hlavní klíč, bude muset souhlasit s nákupem mnoha materiálů, které potřebují k tomuhle projektu i k dalším, od amerických společností. A tak slušná část těch peněz zůstane ve Spojených státech.

Hood byl přesvědčen, že s tímhle u Langa uspěje. On a Matt mu předvedou novou techniku, na které se Němci budou určitě chtít podílet, něco, nač malé výzkumné a vývojové oddělení Operačního centra narazilo při hledání způsobu, jak kontrolovat spolehlivost vysokorychlostních elektrických obvodů. A ačkoliv Lang byl čestný člověk, byl to i obchodník a vlastenec; věděl vše o hardwaru OMOC i o tom, co dokáže, mohl by tedy svou vládu přesvědčit, aby se pod nákup technických prostředků k zajištění národní bezpečnosti podepsala. Pak Hood může jít do Kongresu a žádat o peníze, které potom utratí u amerických firem.

Usmál se. Vyjednávání ho bavilo, jakkoliv to Sharon, která si vyjednávání ošklivila, připadalo divné, nemluvě o Miku Rodgersovi, který byl všechno možné, jen ne diplomat. Docilovat něčeho na mezinárodním politickém kolbišti bylo jako velká, složitá šachová partie. Třebaže z ní žádný z hráčů nevyjde bez šrámů, bylo zajímavé zkusit, kolik figurek si člověk dokáže udržet.

Zastavili nedaleko domácích telefonů, stranou od proudu hostů. Hood si pozorně prohlížel barokní výzdobu haly a sledoval také zvláštní směsici vystrojených obchodníků a podnikatelů, i turistů, oblečených s nedbalou elegancí. Takhle, když vystoupil z proudu, mimo živý provoz v hale, měl možnost lidi hodnotit; všichni se soustředí na své záležitosti, osudy, na ty, s kým tu jsou -

U předních dveří se zakmitly zlaté vlasy; jeho oko upoutaly ne proto, že se pohybovaly, ale tím, jak se pohybovaly, tím, jak ta žena opustila halu, rychle a sebevědomě, hlavu naklonila na pravou stranu, přičemž dlouhé blond vlasy zavlály na opačnou stranu.

Hood zíral jako očarován. Jako pták, střelhbitě odlétající ze stromu, pomyslel si. Díval se, neschopen pohybu; žena mezitím zabočila doprava a ztratila se. Dlouhou dobu hleděl bez mrknutí a se zatajeným dechem. Hluk haly, před okamžikem ještě tak výrazný, se změnil ve vzdálené bzučení.

"Vidíte je, šéfe?" zeptal se Stoll.

Hood neodpověděl; násilím rozhýbal nohy a vyrazil ke dveřím, kličkoval mezi lidmi a hromadami zavazadel a ramenem si razil cestu mezi postávajícími, čekajícími a rozmlouvajícími hosty.

Zlatá paní, pomyslel si.

Doběhl k otevřeným dveřím a vyřítil se ven; podíval se doprava.
"Taxi?" zeptal se vrátný v livreji.
Hood ho neslyšel. Zahlédl taxík, mířící k hlavní třídě; jasné sluneční světlo mu však znemožnilo, aby viděl dovnitř. Otočil se k vrátnému.
"Nenasedla teď nějaká žena do taxíku?" zeptal se.
‚Ja," odpověděl mladík.
"Znáte ji?" ptal se Hood dál. Už když to říkal, si uvědomil, že jeho hlas zřejmě zní tak, že nahání trochu strach. Zhluboka, dlouze se nadechl. "Promiňte, nechtěl jsem na vás tak křičet," řekl. "Já jen - myslím, že tu ženu znám. Bydlí tady v hotelu?"
"Nein," odpověděl vrátný. "Nechala tu balíček a odešla."
Hood ukázal palcem za sebe do haly. "Nechala ho tamhle?"
"U stolu ne; někomu ho dala."
Přišla postarší anglická dáma a dožadovala se taxíku.
"Pardon," omluvil se mladík.
Odešel ke kraji chodníku a zapískal na píšťalku; Hood upíral oči na zem a netrpělivě podupával nohou. Mezitím k němu volným krokem přistoupil Stoll, následován Herbertem.
"Ahoj," řekl Stoll.
Hood zíral na obrubník a bojoval s návalem bouřlivých pocitů.
"Vystřelil jste, jako kdyby se vám vyškubnul pes a utekl na dálnici," pokračoval Stoll. "Něco se stalo?"
Hood zavrtěl hlavou.
"Jo, to mě přesvědčuje," zalhal Herbert.
"Ne, opravdu," řekl Hood nepřítomně. "Já - ehm... toho si nevšímejte; to je dlouhé vyprávění."
"To je Duna taky," prohlásil Stoll, "ale já ho zbožňuju. Chcete si o tom popovídat? Někoho jste viděl?"
Hood okamžik mlčel. "Ano," řekl nakonec.
"Koho?" zeptal se Herbert.
"Zlatou paní," odpověděl Hood téměř nábožně.
Stoll mlaskl jazykem. "Tak to jóóó," řekl. "Promiňte, že jsem byl zvědavý." Pohlédl dolů na Herberta; ten pokrčil rameny a věnoval mu pohled říkající ‚mě se neptejte'.
Když k nim vrátný zase přistoupil, Hood se tiše zeptal: "Nevšiml jste si náhodou, komu ten balíček dala?"
Vrátný zavrtěl zkormouceně hlavou. "Lituju. Zrovna jsem obstarával taxík pro Herr Cuburaju a nevšiml jsem si."
"To nic; chápu," řekl Hood. Sáhl do kapsy a dal vrátnému desetidolarovku. "Kdyby sem náhodou zase přišla, zkusil byste zjistit, kdo to je? Řekněte jí, že Paul...," zaváhal. "Ne; neříkejte jí, kdo se vyptával. Jen se to pokuste zjistit, ano?"
"Ja," řekl uznale vrátný a vykročil k obrubníku, aby otevřel dveře taxíku, který právě přijížděl.
Stoll šťouchl bokem do Hooda. "Hele, za deset babek tu budu číhat taky. Dvojité jištění."
Hood si ho nevšímal. Tohle je šílenost; nedokázal říci, jestli se ocitl ve snu, nebo jestli ho straší noční můra.
Zatímco tam stáli, před hotelem zastavila dlouhá černá limuzína; vrátný se k ní rozehnal. Z limuzíny vystoupil podsaditý stříbrovlasý muž. On i Hood se spatřili současně.
"Herr Hood!" pronesl Martin Lang; zamával a upřímně a široce se usmál. Přistoupil k nim krátkými, rychlými kroky, ruku nataženou. "Jsem strašně rád, že vás zase vidím! Vypadáte moc dobře!"
"Washington mi svědčí víc než Los Angeles," poznamenal Hood.
Ačkoliv se díval na Langa, stále viděl tu ženu. To, jak pohnula hlavou, oslnivý záblesk vlasů -

Přestaň! zakřičel na sebe v duchu. Máš tu práci. A máš můj život.

"Fakt," zamumlal Stoll. "Paul vypadá dobře, protože dokázal v tom letadle spát. Teď bude mě i Boba celý den budit šťouchánímě."

"O tom upřímně pochybuju. Nejste starý, jako jsem už já. Jste plný života."

Zatímco Hood představoval své společníky, z auta vystoupil vysoký, světlovlasý a distinguovaně vyhlížející muž mezi čtyřicítkou a padesátkou a pomalým krokem se k nim blížil.

"Herr Hood, dovolte, abych vám představil Richarda Hausena," řekl Lang, když k nim muž došel.

"Vítejte v Hamburku," řekl Hausen. Hlas měl zvučný a pěstěný, jeho angličtině se nedalo nic vytknout. S každým se zvlášť pozdravil potřesením ruky a drobnou úklonou.

Hooda překvapilo, že Hausen přijel bez hejna asistentů; američtí vysocí činitelé nikam nejdou, aniž za sebou mají přinejmenším dva mladé pobočníky, hotové přiskočit a přinést.

Stollův první dojem byl jiný. "Připomíná mi Drakulu," zašeptal.

Hood měl sklon Stollovy časté, tiše pronášené poznámky ignorovat, tahle však byla trefná. Hausen na sobě měl černý oblek, jeho obličej byl bledý a pozorně vnímavý. A vyzařovala z něj výrazná starosvětská zdvořilost. Ale podle toho, co Hood před odjezdem četl, by se na tohoto muže spíš hodil Drakulův bůh pomsty, doktor Van Helsing. Richard Hausen však namísto pátrání po upírech lovil neonacisty. Psycholožka Operačního centra Liz Gordonová využila prameny Spojených národů Gopher na internetu a vypracovala o Hausenovi zprávu. Popsala ho jako člověka ‚s nenávistí vůči pravicovým radikálům, podobnou nenávisti kapitána Achaba'. Napsala, že Hausen se na ně dívá nejen jako na hrozbu, ohrožující postavení jeho země jakožto člena mezinárodního společenství, ale přidala, že je ‚... napadá se zápalem a zaujetím napovídajícím, že se může jednat i o osobní nepřátelství; možná něco z jeho minulosti. Mohlo se docela dobře zrodit a být živeno ústrky a šikanováním, kterým byl prav-

děpodobně vystaven v dětství, cosi, co se přihází mnoha vesnickým chlapcům, když je pošlou do nějakého většího města do školy.'

Martha Mackallová v poznámce pod čarou upozornila, že Hood by si měl dát pozor na jednu věc - Hausen možná vyhledává užší vazby s USA proto, aby nacionalisty rozzuřil, a vlastně tak na sebe přilákal útoky. Napsala: ‚Vyneslo by mu to image mučedníka, což je pro politiky vždycky dobré.'

Hood si tuto myšlenku uložil do přihrádky v paměti označené ‚snad'. Zatím bral Hausenovu přítomnost jako náznak toho, jak moc německý elektronický průmysl stojí o obchodování s americkou vládou.

Lang je vedl k limuzíně; odveze je na to nejlepší pravé německé jídlo v Hamburku a k tomu nejpěknějšímu výhledu na Labe, jak sliboval. Hoodovi bylo jedno, co jí a kde; chtěl se jen rychle ponořit do práce a do hovoru a dostat se opět do starých kolejí.

Jídlo mu nakonec nesmírně chutnalo; přesto, když po dezertu odnášeli ze stolu talíře, Stoll se k němu naklonil a svěřil se mu, že polévka z úhoře a ostružiny s cukrem a smetanou nejsou zdaleka to, co pěkná tučná mexická plněná tortilla a jahodový koktejl.

Oběd se konal na německé poměry brzy a restaurace byla prázdná. Hovor se týkal typicky politických témat, zpestřených diskusí o oslavě nedávného padesátého výročí Marshallova plánu. Hood si během svých téměř dvaceti let práce s vysokými činiteli, investory a politiky na mezinárodní úrovni všiml, že ozdravný program, který Německo pozvedl z poválečné finanční bídy, většina Němců oceňuje. Také zjistil, že titíž Němci zatvrzele omlouvají skutky říše. Během několika posledních let si také všiml, že stále víc Němců je pyšných na to, jak v plné míře přijali odpovědnost za skutky své země během druhé světové války. Richard Hausen se aktivně stará o to, aby se obětem koncentračních táborů dostalo odškodnění.

Martin Lang byl hrdý, ale i zahořklý.

"Japonská vláda slovo 'omluva' použila až při padesátém výročí konce války," prohlásil už před tím, než na stůl přišel aperitiv. "A Francouzům trvalo ještě déle, než uznali, že se jejich stát podílel na deportaci pětasedmdesáti tisíc Židů. To, co udělalo Německo, se vymyká všem představám. Ale my jako národ se aspoň snažíme pochopit, k čemu došlo."

Lang si povšiml, že vedlejším účinkem toho, jak Němci hledají sami sebe, je jisté napětí mezi nimi a Japonskem a Francií.

"Jako kdybychom se tím, že jsme přiznali krutosti, zpronevěřili trestnímu zákoníku ve věci zachování mlčenlivosti," řekl. "Teď se na nás hledí jako na slabochy, jako na někoho, kdo nemá sílu držet se vlastního přesvědčení."

"A proto se museli Japonci přivést k jednacímu stolu atomovou bombou," zamumlal Herbert.

Další významnou změnou, kterou Hood během posledních několika let zaznamenal, bylo narůstající pohrdání nad tím, jak se asimiluje bývalé východní Německo. To byla jedna z Hausenových osobních Zahnschmerzen, 'bolestí zubů', jak tomu zdvořile říkal.

"Je to jiná země," prohlásil. "Asi jako kdyby se Spojené státy pokusily pohltit Mexiko. Východní Němci jsou naši bratři, ale přijali sovětskou kulturu a sovětské způsoby. Jsou laxní a nepřičinliví a myslí si, že jim dlužíme odškodnění za to, že jsme je na konci války opustili. Natahují ruce ne po nářadí nebo diplomech, ale po penězích. A když to mladí nedostanou, dávají se dohromady do gangů a páchají násilí. Východ nás táhne do finanční a duchovní propasti, a bude trvat desítky let, než se z ní dostaneme."

Hooda tohle politikovo otevřené pohrdání překvapovalo; ještě víc ho ale překvapil číšník, který se sice stále tvářil upjatě, avšak při nalévání vody do sklenic souhlasně zamručel.

"Pětina každé marky, kterou si tu vydělá, jde na východ," řekl Hausen.

O Oblastním mobilním operačním centru během jídla nemluvili; na ně dojde řada později, v Hausenově hamburské kanceláři. Němci věří na to, že než začne svádění, je třeba partnera poznat.

Když se oběd chýlil ke konci, ozval se Hausenův mobil. Vytáhl jej z kapsy saka, s omluvou se napůl odvrátil a ohlásil se.

Jeho jasné oči potemněly; svěsil koutky tenkých rtů. Řekl jen několik málo slov.

Když hovor skončil, Hausen položil telefon na stůl. "To byl můj asistent," řekl. Pohlédl na Langa a pak na Hooda. "U Hannoveru došlo k teroristickému útoku na filmový štáb. Čtyři lidi jsou mrtví. Pohřešuje se jedna americká dívka, a je důvod k domněnce, že byla unesena."

Langův obličej zpopelavěl. "Ten film - je to Tirpitz?"

Hausen přikývl; byl zjevně rozčilen.

"Ví se, kdo to udělal?" zeptal se Herbert.

"Nikdo neřekl nic určitého, ale střílela nějaká žena," odpověděl Hausen.

"Doringová," řekl Lang. Pohlédl z Hausena na Herberta. "To může být jedině Karin Doringová, vůdkyně organizace Feuer. Je to jedna z nejnásilničtějších neonacistických skupin v Německu." Hovořil tiše a monotónně. "Je to tak, jak říkal Richard. Získává mladé násilníky z východu a sama je cvičí."

"To tam nebylo žádné bezpečnostní zajištění?" zeptal se Herbert.

Hausen přikývl. "Bylo; mezi oběťmi jsou strážní."

"A proč přepadli filmaře?" zeptal se Hood.

"Je to americko-německá koprodukce," odpověděl Hausen. "To Doringové jako důvod stačí. Chce, aby všichni cizinci zmizeli z Německa.

Ale ti teroristi taky ukradli trajler s nacistickými symboly a výstrojí. Medaile, zbraně, uniformy a tak."

"Sentimentální hajzlové," pronesl Herbert.

"Snad," odpověděl Hausen. "Nebo to možná chtějí k něčemu jinému. Víte, pánové, je tu takový několik let starý odporný fenomén, říká se mu Dny chaosu."

"O tom jsem slyšel," poznamenal Herbert.

"Ale z médií asi ne," řekl Hausen. "Naši reportéři o tom nechtějí veřejně mluvit."

"To z nich dělá něco jako komplice při cenzuře v nacistickém stylu, ne?" poznamenal zamyšleně Stoll.

Herbert se na něj zamračil. "Hergot, to ne. Z toho je neviním. O Dnech chaosu jsem slyšel od přátel z Interpolu. Ta záležitost opravdu smrdí."

"To ano," souhlasil Hausen. Pohlédl na Stolla, pak na Hooda. "Do Hannoveru - to je sto kilometrů odtud na jih - se stahují takovéhle militantní rasistické skupiny z celého Německa a dokonce i z jiných zemí. Pořádají shromáždění a vyměňují si tam ty své chorobné myšlenky a literaturu. Někteří včetně skupiny Doringové si teď z přepadávání symbolických i strategických cílů udělali tradici."

"Zpravodajské poznatky nám aspoň naznačují, že se jedná o skupinu Doringové," vložil se do hovoru Lang. "Jedná rychle a je hodně opatrná."

"A vláda proti těm Dnům chaosu neudeří ze strachu, aby nevytvářela mučedníky," poznamenal Herbert.

"Hodně lidí ve vládě se toho bojí, to ano," souhlasil Hausen. "Bojí se toho, jak se mnozí, jinak pravicově smýšlející Němci, čím dál tím otevřeněji pyšní tím, co národ, zmobilizovaný a podnícený Hitlerem, dokázal. Tihle vládní činitelé chtějí radikalismus postavit mimo zákon, ale bez toho, aby samotní radikálové byli potrestáni. A při Dnech chaosu, kdy je mnoho antagonistických elementů v plné síle, vláda postupuje zvlášť opatrně."

"A jak se na to díváte vy?" zeptal se Hood.

"Já myslím, že bychom měli dělat obojí," odpověděl Hausen. "Rozdrtit je tam, kde se ukážou, a pak pomocí zákonů vykouřit ty, co zalezli pod kameny."

"A vy myslíte, že tahle Karin Doringová nebo třeba i někdo jiný chce ty nacistické relikvie na Dny chaosu?" zeptal se Herbert.

"Kdyby se ty památky dostaly ven, ti, kdo by je dostali, by byli přímo spojováni s říší," uvažoval nahlas Hausen. "A teď si představte, jak by to každého z nich motivovalo."

"K čemu? K dalším útokům?" zeptal se Herbert.

"K tomu, anebo třeba k ničemu víc, než k získání jednoho roku loajality a pocitu přívrženectví. A když máte sedmdesát nebo osmdesát skupin, soupeřících o členy, je loajalita důležitá."

"Anebo by ta krádež mohla vzbudit naději v srdcích těch, kdo se o ní dočtou v novinách; mužů a žen, kteří, jak říká Richard, dosud v soukromí uctívají Hitlera."

"A co se ví o té americké dívce?" zeptal se Herbert.

"Byla tam na stáži. Naposled ji viděli v tom trajleru. Policie si myslí, že ji odvezli s ním," řekl Hausen.

Herbert vrhl pohled na Hooda; ten okamžik uvažoval, pak přikývl.

"Promiňte," řekl Herbert; poodjel kousek od stolu a poklepal na telefon v postranní opěrce vozíku. "Najdu si nějaký pěkný klidný kout a zavolám na pár míst. Možná, že budeme moct zpravodajcům přispět nějakou maličkostí."

Lang vstal a poděkoval mu, pak se ještě jednou omluvil; Herbert ho ujistil, že není zač se omlouvat.

"V Bejrútu mě teroristi připravili o nohy a o manželku," řekl. "A pokaždé, když ukážou ty svoje ksichty, dává mi to možnost pár dalších vyřídit." Pohlédl na Hausena. "Tihle hajzlové jsou zase moje bolesti zubů, Herr Hausen, a já žiju tím, abych ty parchanty dostal pod vrtačku."

Herbert se s vozíkem otočil a odjížděl pryč uličkami mezi stoly. Hausen se posadil a zkoušel nějak se vzpamatovat a uklidnit. Hood na něj pohlédl. Liz měla pravdu; tady se odehrává něco jiného.

"Tenhle boj už vedeme přes padesát let," řekl Hausen vážně. "Proti nemoci můžete očkovat a před bouří můžete najít úkryt, ale jak se chránit před tímhle? Jak bojujete s nenávistí? A tohle všechno je na vzestupu, Herr Hood.

Každým rokem je stále víc skupin se stále větším počtem členů. Bůh nám buď milostiv, jestli se někdy spojí."

"Můj náměstek v Operačním centru jednou řekl, že s nějakou myšlenkou bojujete pomocí lepší myšlenky. Rád bych věřil, že to je pravda," prohlásil Hood. "Jestli ne -," ukázal palcem na Herberta, mířícího k terase s výhledem na Labe, "- jsem zajedno tamhle se svým zpravodajským důstojníkem. Vypravíme se na ně a vyřídíme je."

"Jsou velmi dobře ukrytí," odtušil Hausen. "Nesmírně dobře vyzbrojení, a infiltrace je vyloučena, protože přijímají jen velmi mladé členy. Jejich plány známe předem jen zřídka."

"Prozatím," prohlásil Matt.

Lang na něj pohlédl. "Jak to myslíte, Herr Stoll?"

"Víte o tom batohu, co jsem si nechal v autě?"

Hausen i Lang přikývli.

Stoll se usmál. "No, když se všichni dohodneme na záležitosti OMOC, vyházíme z té ošatky spoustu zkažených vajec."

09 KAPITOLA

ČTVRTEK, 11.42 DOPOLEDNE WUNSTORF, NĚMECKO

Když Jody Thompsonová slyšela zvenčí výkřiky, myslela si, že Hollis Arlenna volá ji. Začala se probírat oděvy rychleji; v duchu proklínala rekvizitáře za to, že je označili v němčině, a Arlennu za to, že je to takový pitomý kokot.

Pak slyšela střelbu; věděla, že se nejedná o scénu z natáčení, všechny zbraně byly zde a klíč měl jen pan Buba. A potom slyšela bolestné a vystrašené výkřiky a pochopila, že se děje cosi hrozného. Přestala hledat mezi kostýmy a přiložila ucho ke dveřím.

Když se motor trajleru rozeřval poprvé, napadlo ji, že se někdo pokouší dostat se s ním pryč od toho, co se tam venku děje. Nato se zabouchly dveře a Jody slyšela, jak se kdosi pohybuje uvnitř. Ta osoba nepromluvila a Jody věděla, že to je zlé znamení. Být to některý strážný, mluvil by do vysílačky.

V místnůstce jako kdyby se náhle udělalo horko a jako by se zmenšila. Jody si všimla, že dveře nejsou zamčené; opatrně je zavřela na závoru. Pak přisedla na bobek mezi dva vaky s oděvy a přidržovala se jich, aby se neskácela. Zůstane na místě, dokud si pro ni někdo nepřijde.

Napjatě naslouchala; neměla hodinky a jediné, podle čeho mohla soudit, jak ubíhá čas, byly zvuky. Vetřelec, prohrabávající se dýkami na vzdáleném konci vlevo. Kroky, obcházející stůl plný medailí. Otvírané a zavírané bedny.

Pak přes bzučení ventilátoru ve stropě slyšela, jak vetřelec zacloumal dveřmi místnůstky na opačném konci trajleru. Za okamžik se ozvala čtyři hlasitá lupnutí.

Jody sevřela vaky tak silně, že jeden z nich protrhla nehty. Co se to tam sakra děje? Ustoupila a přitiskla se ke stěně, pryč od dveří. Bušící srdce se jí tlačilo až do hrdla.

Slyšela bouchnutí dveří, které se otevřely, když trajler zabočoval kolem jakéhosi rohu. O podlahu zaskřípěla noha stolu, jak se ta osoba kolem něj protahovala - nikoliv opatrně jako předtím Jody, nýbrž hrubě a netrpělivě.

Vetřelec se blížil ke dveřím toalety. Jody náhle připadlo, že být právě zde nebyl dobrý nápad.

Pohlédla nahoru za sebe; viděla matné sklo okénka. Díky kovovým mřížím se nikdo nemohl dostat dovnitř. Nebo, jako nyní, ven.

Klika dveří toalety sebou několikrát trhla nahoru a dolů; Jody se přikrčila, schoulila se za mírně se pohupujícími oděvy a opatrně couvala zpátky k toaletní míse. Za sebou měla malý sprchový kout; opřela se o skleněné

dveře. V uších jí znělo hlasité, jakoby chroupavé bušení srdce. Začala tiše fňukat a skousla si ze strany palec, aby ji nebylo slyšet.

Bušení srdce i fňukání přehlušila dávka ze samopalu; vyjeknutí, které se jí vydralo z úst, ztlumil skousnutý palec. Ze dveří odlétly třísky dřeva a umělé hmoty a jako krupobití zasypaly podlahu a vaky s kostýmy. Pak se dveře se zaskřípěním otevřely a do řady úhledně srovnaných německých uniforem kdosi vrazil hlaveň pistole; tou hlavní je odstrčil stranou a nad Jody se objevil obličej, nahlížející mezi uniformy. Ženský obličej.

Jody, palec stále skousnutý mezi zuby, sklouzla zrakem ze zbraně, podobající se samopalu, na ženiny chladně hledící oči barvy tekutého zlata.

Zena trhla hlavní samopalu vzhůru a Jody vstala; ruce jí bezvládně klesly podél boků a po stehnech jí stékal pot.

Žena řekla cosi německy.

"Já - nerozumím," dostala ze sebe Jody.

"Řekla jsem, abys zvedla ruce a otočila se!" vyštěkla na ni žena angličtinou s chraptivě drsným přízvukem.

Jody zvedla paže do výše obličeje, pak se zarazila. Při jedné z přednášek slyšela, jak jsou rukojmí často zastřeleni ranou zezadu do hlavy.

"Prosím... já jsem stážistka. K tomu filmu mě přidělili před pár -"

"Otoč se!" osopila se na ni žena.

"Prosím, ne -," řekla Jody, ale uposlechla.

Stála tváří k okénku; slyšela, jak žena odsouvá uniformy stranou, a pak ucítila vzadu na krku teplý kov hlavně.

"Prosím!" vzlykla.

Škubla sebou, když jí žena proklepala levou stranu těla od ňadra po stehno, pak stejně i pravou stranu, a potom ještě sáhla dopředu a projela jí rukou pod páskem; nato otočila Jody k sobě. Samopalem jí mířila na ústa.

"Nevím, o co jde," řekla Jody. Teď plakala. "A nikomu bych nic neřekla -"

"Ticho!"

Jody opět uposlechla; byla si vědoma, že udělá všechno, co jí ta žena řekne. Poznání, jak její vůli naprosto ochromí a potlačí samopal a člověk, připravený jej použít, bylo hrozné.

Vůz náhle zastavil a Jody zavrávorala a upadla k umývadlu; chvatně se dostávala zpátky na nohy, paže zdvižené. Žena se nepohnula; nezdálo se, že zastavení její úvahy přerušilo.

Dveře trajleru se otevřely a přistoupil k nim jakýsi mladík. Stoupl si za ženu a nahlédl dovnitř. Měl bledý obličej a na hlavě vystříhaný hákový kříž.

Karin nespustila z Jody oči, jen se k mladíkovi mírně natočila a řekla: "Dej se do toho."

Muž srazil podpatky vysokých bot, obrátil se a začal ukládat relikvie do velkých kufrů.

Karin neustále hleděla upřeně na Jody. "Nerada zabíjím ženy," pronesla konečně, "ale rukojmí nemůžu brát; jen mě zdržují."

Takže takhle tedy. Jody zemře. Zůstala jako ochromená a začala vzlykat. Hlavou jí bleskla vzpomínka na dobu, kdy byla malá holčička, na to, jak se v první třídě počurala, když na ni učitel zařval, na to, jak to nedokázala zastavit, na to, jak se jí ostatní děti smály. Každičký kousíček sebedůvěry, sebevědomí i sebeúcty jako kdyby odnesla voda.

S posledním slaboučkým pramínkem sebeovládání, který v ní ještě zůstal, Jody klesla na zem. Tváří k zadní stěně toalety, před zamlženýma očima jen obraz toalety a umývadla, žadonila o život.

Karin ji však nezastřelila; přikázala dalšímu, staršímu muži, aby odnesl uniformy. Pak dveře toalety zavřela. Jody zůstala překvapeně stát; napůl očekávala, že dveře rozerve dávka ze samopalu. Ustoupila stranou a stoupla si na mísu, aby poskytovala co nejmenší cíl.

Místo střelby však slyšela škrábavé šoupání, následované hlasitým dutým bouchnutím.

Kdosi něco přistrkoval ke dveřím.

Nezabije mě. Jen mě tu zavře, říkala si Jody.

Pot jí už prosákl oděvem. Tři únosci rychle dokončili svou práci v trajleru a odešli. Naslouchala. Nic.

Pak si uvědomila, že jeden z nich je venku pod okénkem. Přiblížila ucho ke stěně a naslouchala. Slyšela zvuk jako když se otáčí něco kovového, pak zvučný zvonivý úder a nato zvuk proráženého kovu, jednou, dvakrát, pak potřetí. Potom trhání látky; a ucítila benzin.

Palivová nádrž, pomyslela si s hrůzou. Otevřeli ji.

"Ne!" vykřikla pronikavě a seskočila s mísy. Vrhla se proti dveřím. "Říkala jste, že ženy nerada zabíjíte! Prosim!"

Za okamžik ucítila kouř, slyšela kroky, pádící od auta, a spatřila oranžovou barvu plamene, odrážející se v matném skle okénka. Chystají se trajler spálit a ji s ním.

Ta žena mě nezabije, uvědomila si pak Jody. Jen mě nechá umřít...

Znovu se vrhla proti dveřím. Ani se nepohnuly. Oranžová barva byla nyní jasnější; Jody stála uprostřed místnůstky a pronikavě křičela strachem a zoufalstvím.

10 KAPITOLA

ČTVRTEK, 5.47 RÁNO WASHINGTON, D.C.

Dvaatřicetiletá Liz Gordonová právě domlela kávu a zapalovala si svou první cigaretu, když zazvonil telefon.

"Kdo to může být?" ptala se sama sebe a dlouze potáhla z cigarety. Na noční košili jí spadl popel; smetla jej, zamyšleně se poškrábala v kudrnatých hnědých vlasech a zaposlouchala se, odkud se bezdrátový telefon, který kamsi odložila, ozývá.

Už od páté, kdy vstala, probírala v duchu něco z toho, co by dnes ráno mohla říci, až navštíví skupinu Striker. Při třetím zasedání skupiny před dvěma dny byli elitní, přesto však velmi mladí vojáci v šoku, když truchlili nad ztrátou Charlieho Squirese. Čerstvě přijatá Sondra DeVonneová jeho smrt prociťovala zvlášť silně, byla smutná nejen kvůli Charlieho rodině, ale i kvůli sobě samé; v slzách se svěřovala s tím, že jak doufala, se od něj hodně naučí. Teď jsou všechny ty zkušenosti i moudrosti pryč. Nepředány.

Mrtev.

"Kát je ten pitomej telefon?" zavrčela Liz zlostně a odkopla noviny, povalující se vedle kuchyňského stolu.

Ne, že by se bála, že volající zavěsí; v tuhle dobu to může být jedině Monica, volá z Itálie. A tahle její spolubydlící a nejlepší přítelkyně nenechá telefon být, dokud jí Liz nepředá vzkazy. Nakonec co - je pryč už skoro celý den.

A jestli volá Sinatra, musíš být připravená hned za ním jít, říkala si hlavní psycholožka Operačního centra.

Během těch tří let, co spolu bydlely, Lizina workoholická přítelkyně, hudebnice na volné noze, prošla všemi nočními kluby a stačila obrazit všechny svatby a všechny bar mitzvah, které se kde konaly. Pracovala tak usilovně, že Liz nejenže jí přímo přikázala, ať si vezme dovolenou, ale ještě jí strčila peníze, aby skutečně odjela.

Konečně telefon našla, byl usazený na jedné z kuchyňských židlí. Než jej zvedla, okamžik počkala, až si v duchu přehodí světy; mezi Liz a každým z jejích pacientů panoval vztah takový, že Liz si pro každého vybudovala v mysli zvláštní svět a do těch světů se beze zbytku vžívala tak, aby oacienty mohla léčit a, aby nedocházelo k únikům, nedostatku soustředěnosti a k rozptylování. Ačkoliv Monica byla její nejlepší přítelkyně, nikoliv pacientka, někdy bylo

těžké přítelkyni od pacientky jasně odlišit.

Zatímco se Liz vpravovala do Moničina světa, podívala se na soupis vzkazů, přichycených magnetem na dveřích lednice. Volal jen Moničin bubeník Angelo ‚Tim' Panni a její matka; oba chtěli vědět, jestli dorazila do Říma v pořádku.

"Pronto, slečno Sheardová!" řekla, když stiskla tlačítko. Tohle její ‚haló' bylo jedno ze dvou italských slov, která znala.

Hlas na opačném konci, nade vši pochybnost mužský, řekl: "Lituju, Liz; nevolá Monica. Tady Bob Herbert."

"Bobe! Tak tohle je teda překvápko. Co se děje ve Freudově zemi?"

"Já myslel, že Freud byl Rakušan," poznamenal Herbert.

"To byl, ale Němci si ho na rok přivlastnili. K anšlusu došlo v roce 1938 a Freud umřel v roce 1939."

"To není žádná velká legrace," odtušil Bob. "Zdá se, že Vaterland tuží svaly před novou érou budování říše."

Liz sáhla po cigaretě. "Jak to myslíte?"

"Dívala jste se dneska ráno na zprávy?" zeptal se Herbert.

"Běží až od šesti," odpověděla Liz. "Bobe, co se stalo?"

"Banda neonacistů přepadla filmový štáb. Několik lidí zabili, ukradli trajler plný nacistických relikvií a odjeli. Od nich to nemáme, ale asi vzali jedno americké děvče jako rukojmí."

"Ježíši!" Liz několikrát prudce zatáhla z cigarety.

"Tu skupinu podle všeho vedla Karin Doringová; slyšela jste o ní?"

"To jméno je známé," odpověděla Liz. Odnesla telefon z kuchyně a vykročila s ním k pracovně. "Okamžik, hned vám povím, co o ní máme." Zapnula počítač, posadila se a dostala se do databáze Operačního centra; za necelých deset vteřin se načetl soubor o Doringové.

"Karin Doringová," řekla. "Duch z Haile."

"Duch odkud?"

"Haile." Liz přeběhla očima záznam. "To je město, odkud pochází, ve východním Německu. Duch jí říkají proto, že pokaždé zmizí ze scény dřív, než ji stačí chytit. Nepěstuje žádné lyžařské kukly ani převleky, chce, aby lidi věděli, kdo za těmi akcemi je. A poslechněte si tohle: v loňském rozhovoru pro noviny Náš boj o sobě mluví jako o nacistickém Robinu Hoodovi, který se bije za utiskovanou většinu v Německu."

"To zní, jako kdyby byla pošahaná," podotkl Herbert.

"De facto to tak nezní," odtušila Liz. "To je právě u takovýchhle lidí problém." Zakašlala, ale kouřila dál a hovořila současně s tím, jak prohlížela soubor. "Na střední škole, na konci sedmdesátých let, byla krátkou dobu členkou komunistické strany."

"Že by špehovala nepřítele?"

"Pravděpodobně ne," řekla Liz.

"Nojo, tak dobrá. Proč vlastně nedržím zobák?"

"Ne, to, co jste řekl, by byl logický předpoklad, třebaže je pravděpodobně mylný. Zjevně tam hledala sebe, řečeno z ideologického hlediska. Komunistická strana vyklidila pole a pravicoví neonacisté se jí svou neústupností v myšlení velmi podobají; to ale všichni radikálové. Tihle lidé nedokážou svou frustraci usměrnit nějakým přijatelným směrem, a tak vinu za ni přisuzují vnějšímu okolí. Sami sebe přesvědčují, většinou podvědomě, že jejich útrapy způsobují ti druzí - ‚těmi druhými' myslí všechny, kdo se od nich odlišují. V Hitlerově Německu vinu za nezaměstnanost házeli na Židy. Židé zaujímali neúměrně velký počet míst v bankách, na univerzitách, v medicíně. Byli na očích, očividně prosperovali, a tím také byli zřetelně odlišní. Měli odlišné tradice, svoje sabaty, odlišné svátky. Byli snadným cílem. Totéž platilo o Židech v komunistickém Rusku."

"Dostala jste mě. Máte tam něco o jejích stycích, skrýších, zvycích...?"

Liz přeběhla dokument očima. Byl rozdělen do částí označených 'důležitá statistika', ‚životopis' a 'způsob práce'.

"Je samostatná, což v řeči teroristů znamená, že vždycky pracuje s malou skupinou; tři nebo čtyři lidé, a špičkoví. A nikdy nikoho neposílá do akce, do které by nechtěla jít sama."

"To přesně odpovídá tomu dnešnímu útoku," řekl Herbert. "Co nějaké jiné známé útoky?"

"Nikdy se k nim nepřihlásí -"

"I to odpovídá dnešku."

"- ale svědci spojují její skupinu s útokem zápalnými bombami na arabské obchodní středisko v Bonnu a s dodávkou kartonu alkoholických nápojů, ve kterém byl granát, na jihoafrické velvyslanectví v Berlíně; k obojímu došlo loni."

"A taky je bezohledná a nemilosrdná," dodal Herbert.

"Ano," potvrdila Liz. "To je součást její přitažlivosti pro zaryté neonacisty. Ačkoliv tohle je divné: ten obchod prodával různé předměty pro muže a ten alkohol poslala na večírek starých mládenců."

"Co je na tom divného? Třeba muže nenávidí."

"To ale do ideologie nacistů nezapadá," namítla Liz.

"Pravda. Ve válce a při genocidě zabíjel kdekdo kdekoho. To by možná mohlo znamenat naději pro to děvče, jestli je rukojmí. Snad ji nezabijí."

"Krk bych na to nevsadila. Ušetřit ženy sotva bude přikázání z desatera, pouze jakási galantnost. A taky se zde píše, že dva ze svědků, kteří ji chtěli osobně identifikovat, zemřeli několik dní po tom, co mluvili s úřady. Jeden při automobilové nehodě, druhý po loupežném přepadení. Ta oběť automobilové nehody byla žena. Jedna žena, která chtěla odejít z její skupiny Feuer - Oheň - byla také zabita."

"Trvalý dohled a pak bác. Přesně způsoby takové uliční lůzy."

"Ne tak docela," namítla Liz. "Tu, co chtěla odejít, utopili v míse na toaletě; předtím ji zmlátili a pořezali. Tady vidíte, jaký je ta ženská drahoušek. No, tolik tedy pokud jde o to, jak šetří ženy."

Liz se vrátila ke Karininu životopisu.

"Tak se podíváme, odkud slečna Doringová vlastně je." Liz začala číst. "Tady to máme; když jí bylo šest, zemřela jí matka a pak ji vychovával otec. Vsadím se, o co chcete, že tam šlo o něco hodně ošklivého."

"Zneužívání," řekl Herbert.

"Jo; a opět je to klasický vzorec jednání. Když byla dítě, buď ji bili, anebo sexuálně zneužívali, nebo obojí. Jako dítě se na to snažila zapomenout, zaměřit pozornost jinam, pak hledala, jak by svému vzteku ulevila. Zkusila komunismus, ten se jí ale z nějakého důvodu nelíbil -"

"Už umíral," podotkl Herbert.

"Pak objevila neonacistické hnutí a vzala na sebe otcovskou roli, roli, kterou její vlastní otec nikdy nehrál."

"Kde je papá Doring teď?"

"Mrtev; cirhóza jater. Zemřel, když bylo Karin patnáct, asi tak v době, kdy se stala politickou aktivistkou."

"Tak fajn. Takže teď zřejmě víme, kdo je náš nepřítel. Muže zabíjí ráda, je ochotná zabíjet i ženy. Dá dohromady teroristickou skupinu, potuluje se po Německu a útočí na zájmy cizích zemí. Proč? Aby ty země zastrašila?"

"Přece ví, že nemůže; zahraniční zastupitelství tu budou pořád, i podnikat se bude dál. Spíš je to něco jako náborový plakát, něco, co k ní má přilákat další militantní elementy. A mimochodem, Bobe, zjevně to vychází. Před čtyřmi měsíci, když se tenhle soubor aktualizoval, měl Feuer třináct set členů a roční nárůst byl skoro dvacet procent. Z toho dvacet aktivních, kteří ji nikdy neopouštějí a chodí s ní z jednoho tábora do druhého."

"Víme, kde ty tábory jsou?"

"Pořád se mění," odpověděla Liz. "V souboru máme tři jejich fotografie." Jednu po druhé si je našla a četla popisky. "Jedna je od nějakého jezera v Meklenbursku, další odkudsi z lesů v Bavorsku, třetí odněkud z hor u

rakouských hranic. Nevíme, jak se přemísťují, ale zdá se, že si postaví stany tam, kde právě jsou."

"Pravděpodobně cestují autobusem nebo dodávkou," řekl Herbert. Vyslovil to stísněným tónem. "Skupiny s takovýmhle počtem členů se

obyčejně přesunují podle určitého systému, aby si vybudovaly pravidelné zásobovací trasy. Ale v době mobilních telefonů a doručování zásilek přes noc si můžou přepravu zajistit kamkoliv. O kolika táborech víme?"

"Jen o těch třech."

Zapípal telefon. To musí být Monica, chce vzkazy. Asi je po nich celá divá, ale Liz teď odpovídat nebude.

"Co společníci? Na koho spoléhá?" zeptal se Herbert.

"Její nejbližší společník je Manfred Piper. Přidal se k ní, když ukončili střední školu. Ona má zřejmě na starosti vojenské záležitosti, Piper obstarává peníze, prověřuje zájemce o členství a podobné věci."

Herbert okamžik mlčel. "Vlastně toho moc nevíme, co?"

"Na to, abychom jí porozuměli, toho víme dost; na to, abychom ji chytli, bohužel ne."

Po chvíli Herbert pokračoval: "Liz, náš německý hostitel si myslí, že tenhleten kousek provedla proto, aby ta naše cingrlátka měla pro Dny chaosu, takový menší Mardi Gras, jejich masopustní slavnost nenávisti. Když vezmeme v úvahu to, že útočí na politické cíle, jak to jde dohromady?"

"Myslím, že se na to díváme ze špatné strany," řekla Liz. "Co je to za film?"

"Tirpitz. Mám dojem, že je o té bitevní lodi," odpověděl Herbert.

Liz si vyhledala webovou stránku Filmová produkce se seznamem filmů z celého světa, které se právě natáčely. Když film našla, řekla: "To natáčení byl politický cíl, Bobe; je to americká koprodukce."

Herbert chvíli mlčel. "Takže ty relikvie nebo americký filmový štáb byly něco jako prémie."

"To jste trefil."

"Podívejte, já si teď promluvím s místními úřady a možná taky zajdu na některou z těch oslav Dnů chaosu."

"Ale pozor, Bobe; lidem v invalidních vozících neonacisté dveře neotvírají. Pamatujte, že jste jiný."

"To si pište, že jsem. No, když se o téhle dámě nebo její skupině dovíte něco nového, brnkněte mi na mobil."

"Brnknu," slíbila Liz. "Tak se mějte, a ciao," dodala druhé ze dvou italských slov, která znala.

11 KAPITOLA

ČTVRTEK, 11.52 DOPOLEDNE TOULOUSE, FRANCIE

Dřevem obložená místnost byla velká a temná; osvětlovala ji jediná lampa vedle masivního mahagonového stolu. Na něm stály pouze telefon, fax a počítač, rozestavené do malého půlkruhu. Police za stolem bylo ve stínu jen stěží vidět. Stály na nich miniatury gilotin, některé z nich funkční modely ze dřeva a železa, jiné ze skla a kovu; jedna byla z umělé hmoty a prodávala se ve Spojených státech.

Gilotiny se ve Francii úředně používaly k popravám až do roku 1939, kdy byl před vězením St. Pierre ve Versailles sťat vrah Eugene Weidmann. Ale ty pozdější stroje Dominique neměl rád: gilotiny s velkými vědry, do kterých spadnou hlavy, zástěny, které mají popravčího chránit před proudem krve, tlumiče nárazů, které mají ztlumit dopad sekery. Dominique měl rád originály.

Naproti stolu, ztracena v přízračné temnotě, stála dva a půl metru vysoká

gilotina, používaná v době Francouzské revoluce. Nebyla restaurovaná; stojany byly mírně ztrouchnivělé a vzpěry ohlazené od těl, která 'Madame La Guillotine' vzala do náruče. Sekera, vytažená téměř až nahoru k příčnému trámu, zrezivěla deštěm a krví. A proutěný koš, také původní, byl odřený. Zůstaly v něm i částečky otrub; do otrub se vsákla krev a na koši ulpěly i vlasy, vytržené proutím koše, když se do něj hlavy skutálely.

Celá gilotina vypadala stejně jako v roce 1796, kdy kožené řemeny byly utaženy v podpaží a kolem nohou odsouzence naposled; kdy železný límec, lunette, přidržoval krk poslední oběti - tak pevně, že se nemohla pohnout. Ať měla oběť sebevětší strach, nemohla se vykroutit a ostří sekery uniknout. Jakmile popravčí uvolnil pero, smrtelný úder čtyřicetikilogramové sekery už nic nedokázalo zastavit. Hlava spadla do jednoho koše, tělo odstrčili stranou do jiného, kůží vyloženého koše, a prkno bylo připraveno přijmout další oběť. Celé to probíhalo tak rychle, že když těla snímali s prkna, některá se ještě hýbala, plíce vydechovaly vzduch krkem. Říkalo se, že mozek, ještě několik vteřin žijící v uťaté hlavě, oběti umožňuje vidět a slyšet hrůzný konec své vlastní popravy.

Na vrcholu období jakobínského teroru kat Charles Henri-Sanson a jeho pacholci dokázali stít každou minutu jednu oběť. Za tři dny popravili tři sta mužů a žen, třináct set za šest týdnů; mezi šestým dubnem 1793 a devětadvacátým červencem 1795 činil celkový počet 2831.

Co jste si o tom myslel, Herr Hitler? uvažoval Dominique. Plynové komory v Treblince zabily dvě stě lidí během patnácti minut, plynové komory v Osvětimi už dva tisíce. Zapůsobila na mistra v zabíjení francouzská gilotina, nebo se práci těch amatérů vyškleboval?

Gilotina byla Dominiqueova chlouba. Na stěně za ní visely v ozdobných rámech dobové noviny, výstřižky a původní dokumenty, podepsané Georgem Jaquesem Dantonem i dalšími vůdci Francouzské revoluce. Ale nic nebudilo v Dominiqueově mysli tak živé pocity jako gilotina. I když nesvítila stropní světla a závěsy byly staženy, cítil ji, zařízení, připomínající, že člověk musí být rozhodný, má-li být úspěšný. Tato hrůzná sekera připravila o hlavu děti šlechticů; taková však už je cena za revoluci.

Zapípal telefon; soukromá linka. Tenhle telefon sekretářky nikdy nezvedaly; číslo měli jen jeho společníci a Horne.

Dominique, sedící v masivním koženém křesle, se nahnul nad stůl. Byl to vychrtlý člověk s velkým nosem, vysokým čelem a silnou bradou. Vlasy měl krátké, černé, ostře kontrastující s bílým rolákovým límcem a bílými kalhotami.

Stiskl tlačítko reproduktoru. "Ano?" řekl tiše.

"Dobrý den, monsieur Dominiqueu," pozdravil volající. "Tady Jean--Michel."

Dominique pohlédl na hodinky. "Je brzy."

"Schůzka byla krátká, monsieur Dominiqueu."

"Povězte mi o ní."

Jean-Michel uposlechl. Pověděl mu o lekci v mučení, které se mu dostalo, i o tom, jak se Němec považuje za rovného monsieur Dominiqueovi. Také mu sdělil to málo, co se dozvěděl o Karin Doringové.

Dominique poslouchal, aniž k tomu něco poznamenal. "A co oko?" zeptal se, když Jean-Michel skončil.

"To bude dobré. Dnes odpoledne půjdu k doktorovi."

"Dobrá; víte, že jste tam bez Henriho a Yvese neměl chodit. Proto jsem je poslal."

Já vím, monsieur," odpověděl Jean-Michel, "a omlouvám se. Nechtěl jsem Herr Richtera zastrašovat."

"Taky že jste ho nezastrašil," odtušil Dominique. Jeho hlas zněl nevzrušeně, široká ústa měl uvolněná; tmavé oči však ještě víc potemněly hněvem. "Je tam Henri?" zeptal se.

"Ano."

"Dejte mi ho. A - dneska večer je s sebou vezměte."

"Vezmu, monsieure Dominiqueu."

Takže malý Fuhrer se dal na pochod, říkal si Dominique; a nahání strach vyslancům. Nijak moc ho to nepřekvapovalo. Domýšlivost vede Richtera neomylně k tomu, že věří všemu, co ve svých novinách píše. Ta, a skutečnost, že je Němec. Ti lidé nikdy nepochopí, co to znamená podrobit se.

K telefonu přišel Henri; Dominique s ním hovořil jen několik vteřin. Domluvili, Dominique opět stiskl tlačítko reproduktoru a opřel se.

Richter je dosud příliš slabý na to, aby se stal v Německu skutečnou silou, ale bude ho třeba odkázat do patřičných mezí, než se jí stane. Nekompromisně, a nemusí to být zrovna jemně. Richter stále zaujímal v Dominiqueových plánech první místo, ale když to nepůjde s ním, půjde to s Karin Doringovou. Ta je také samostatná, ale navíc potřebuje peníze. A až uvidí, co se stane s Richterem, bude rozumná.

Při pohledu na gilotinu mu hněv z očí vyprchával. Jako Danton, který svou křížovou výpravu proti monarchii zahájil jako umírněný, i Dominique bude stále tvrdší. Jinak se na něj jeho spojenci i nepřátelé budou dívat jako na slabocha.

Ukáznit Richtera tak, aby neměl dojem, že je zapuzován, bude vyžadovat jemné manévrování. Ale jak Danton v roce 1792 řekl ve své řeči před Výborem pro veřejnou bezpečnost: "Smělost, znovu smělost a vždy smělost!" Smělost gilotiny, smělost přesvědčení. Platilo to tehdy, platí to i nyní. Právě tohle se od lidu vyžaduje, má-li v revoluci zvítězit.

A on v téhle revoluci zvítězí. Pak vyrovná starý dluh. Ne s Richterem; s jiným Němcem. S tím, který ho oné noci před dávnou dobou zradil. S člověkem, který všechno uvedl do pohybu.

Zničí Richarda Hausena.

12 KAPITOLA

ČTVRTEK, 11.55 DOPOLEDNE
WUNSTORF, NĚMECKO

Jodyin křik zarazilo protipožární poplašné zařízení.

Spustily je pramínky kouře, prosakující větracím otvorem. Vysoký kvílivý zvuk pronikl jejím panickým strachem a vrátil ji do přítomnosti, do situace, v níž se nacházela. Nadechla se, uklidnila, pak vydechla.

Chtějí ten trajler vyhodit do vzduchu, říkala si.

Stejně jako před hlavní samopalu, i nyní si Jody uvědomovala, že každá vteřina - kterákoli vteřina - může být její poslední. Rychle přešla k okénku a prostrčila kovovými mřížemi ruku. Konečky prstů odsunula západku, dlaněmi se opřela o ledované sklo a zatlačila směrem nahoru. Přitiskla tvář k tyčím a sledovala, jak zkroucený kus látky, nacpaný do hrdla nádrže, hoří. Vystrčila ruku z okénka a pokoušela se na improvizovaný knot dosáhnout. Chybělo jí třicet centimetrů.

"Proboha, ne!"

Odtrhla se od mříží, odhrnula si vlasy z očí a rozhlédla se kolem. Musí tu něco být, něco, čím na to dosáhne. Umývadlo. Mísa. Nic.

Umývadlo -

Napadlo ji, že by mohla oheň ulít, ale nebylo tu nic, co by se dalo použít jako vědro nebo do čeho by se dala nabrat voda.

"Mysli!" zaječela sama na sebe.

Pomalu se rozhlížela a pátrala kolem; byla tu sprcha, ale žádné osušky. Zkusila vysadit ze zadní stěny kabinky tyč na ručníky; nešlo to. Pak její zrak padl na hlavici sprchy; byla připojená k hadici.

Rychle pustila vodu, strhla hlavici z háčku a táhla ji k okénku. Nedosáhla tam, chybělo jen pár centimetrů.

Plameny už dosáhly téměř k hrdlu nádrže; Jody, tvář zkřivenou vztekem nad svou bezmocí, upustila sprchovou hlavici a popadla ručník. Strčila jej do mísy a hned s ním běžela k okénku; natáhla ruku, mokrý ručník rozhoupala a pustila. Slyšela zasyčení; znovu přitiskla tvář k okénku.

Horní plameny byly uhašeny, plameny na dolním konci pruhu látky však dosud plápolaly.

Ručník tu byl jen jeden, a teď je pryč. Jody si rychle stáhla blůzu a ponořila ji do mísy. Tentokrát jí co nejsilněji plácla o bok trajleru. Nepustila ji, nechala vodu stékat po stěně. Pak blůzu vytáhla zpátky, znovu ji namočila a pak jí udeřila o stěnu ještě silněji. Voda stekla jako jednolitá plachta a udusila i poslední plamen; nahoru stoupala jen tenká clona kouře. Byl to ten nejsladší zápach, jaký kdy Jody cítila.

"Ty kurvo!" zařvala Jody na obraz té ženy ve své mysli. Prý "Nerada zabíjím ženy. Taky žes mě nezabila, čubko! Nedostalas mě!"

Stáhla ruku zpátky a mokrou blůzu si oblékla. Byla studená a dodávala jí příjemný pocit. Pohlédla na dveře.

"Teď vy," pronesla s novou, čerstvě získanou sebedůvěrou.

Nyní už měla čas na to, aby tyč na ručníky nějak dostala ven. Opřela se zády o přední stěnu a kopnutím tyč vyrazila. Pak šla ke dveřím a zatlačila na ně ramenem; pootevřely se natolik, že se tyč dala mezerou prostrčit. Pak Jody zapáčila. Dveře povolovaly pomalu, bránil jim stůl, přiražený k nim z druhé strany. Po několika minutách se otevřely natolik, že se Jody mohla protáhnout ven. Překročila převržený stůl, utíkala ke dveřím a otevřela je.

"Nedostalas mě!" opakovala, bradu vysunutou, pěst zdviženou. Otočila se a pohlédla na trajler.

Po zádech jí přeběhl palčivě mrazivý úlek.

Co když čekají, až uslyší explozi? pomyslela si. A když žádnou neuslyší, vrátí se?

Vyčerpaná Jody oběhla trajler, větvičkou vytáhla z hrdla nádrže vlhce doutnající látku a vylezla do kabiny. Zatlačila na zapalovač v přístrojové desce a než se rozžhavil, z podšívky na vnitřní straně víka jednoho z kufrů natrhala pruhy. Když byl zapalovač žhavý, jeden kus zapálila a šla k nádrži.

Jiným kusem látky vysušila okolí hrdla, další zastrčila do poloviny do nádrže, hořícím pruhem zapálila část visící ven, upustila jej na zem a utíkala pryč. Za celá ta léta, co chodila do biografů, už viděla explodovat spoustu osobních i nákladních aut, do těch však byly pečlivě uloženy výbušniny, ne nádrž plná benzinu. Netušila, jak velký, jak hlasitý a jak ničivý výbuch bude.

Napadlo ji zacpat si v běhu dlaněmi uši.

Uplynula snad minuta; slyšela zdušené bouchnutí jako úder do tympánu, následované hlasitějším trháním kovu a ohlušujícím práskáním pneumatik, rozervaných výbuchem. Za kratičký okamžik do ní udeřila tepelná vlna, valící se od výhně; žhavé horko Jody ucítila i skrz mokrou blůzu a vlasy. Na horko však zapomněla, když se začala sypat sprška žhavých střepin kovu a kousíčků skla. Vzpomněla si na oheň a síru z Desatera přikázání, na to, jak si při sledování filmu říkala, že není kam se před nimi ukrýt. Vrhla se na zem, zakryla si rukama hlavu a kolena přitiskla k hrudi. Clonu větví prorazil velký kus blatníku a dopadl jen několik centimetrů od její nohy.

Trhla sebou, vyskočila, pádila ke stromu, klekla si, přimkla se ke kmeni a objala jej pažemi; větve ji aspoň trochu ochrání před většími kusy trajleru. Pevně se stromu držela a opět vzlykala, jako kdyby z ní vyprchala veškerá odvaha. Zůstala tak, i když už déšť trosek ustal. Stehna se jí divoce třásla; nedokázala vstát a po chvíli se už ani nedokázala stromu držet.

Pustila se kmene a odcházela pryč, vyčerpaná a bezradná; po chvíli se rozhodla, že si odpočine. Ačkoliv měkká zelená tráva vábila, vylezla na strom, vklínila se mezi dvě větve rostoucí blízko u sebe, hlavu položila na jednu z

nich a zavřela oči.

Nechali mě tam, abych umřela, říkala si. Jiné zabili. Co jim k tomu dává právo?

Už tolik nevzlykala, strach ji však neopouštěl; ale spolu s vědomím, jak byla zranitelná, se dostavil i pocit síly, kterou v sobě také dokázala nalézt.

Nenechala jsem je, aby mé zabili, říkala si.

V paměti si vybavila tvář Karin, výraznou a studenou. Nenáviděla ten obličej, nenáviděla povýšeneckost a sebevědomí té ženy. Připadala si jako rozdvojená; jedna polovina si přála, aby se ta stvůra dozvěděla, že ji sice téměř připravili o život, ne však o ducha.

Druhá polovina chtěla spát; ta za pár minut zvítězila, třebaže ji to stálo určité úsilí.

13 KAPITOLA

ČTVRTEK, 6.40 RÁNO QUANTICO, VIRGINIE

Mike Rodgers neměl v úmyslu navštívit Billyho Squirese dřív než v sedm; když však těsně po šesté volala Melissa, natáhl na sebe uniformu, popadl komiksy - chtěl s sebou nějakou drobnost vzít, a nebude mít čas shánět něco jiného - a vyřítil se ven.

"Nejde o život," prohlásila Melissa do telefonu, "ale nemohl bys přijít o něco dřív? Chci, aby ses na něco podíval." Melissa mu také řekla, že se o tom nemůže nějak šířit, protože v pokoji je Billy. Ale až tu Rodgers bude, uvidí a pochopí.

Generál neměl tajemství rád a během čtyřiceti minut jízdy se pokoušel představit si všechno možné, o co by mohlo jít, od zamoření mravenci nebo netopýry až po něco, co možná provedl Billy.

Nic z toho, co ho napadlo, se pravdě nepřiblížilo ani trochu.

Skupina Striker měla sídlo v akademii FBI v Quantiku. Členové skupiny bydleli v bytech na základně; rodiny bydlely v řadových domech. Melissa a Billy bydleli v největším z nich, nejblíž k bazénu. Podle řádů budou smět bydlet v sídle velitele skupiny až do doby, kdy bude jmenován velitel nový. Co se Rodgerse týkalo, mohli tam zůstat jak dlouho budou chtít a nový velitel může bydlet někde jinde. Bylo vyloučeno odtrhnout Billyho od jeho přátel, dokud nebude mít Melissa dojem, že je na to zralý.

A navíc, podle toho, jak hledání nového velitele probíhá, než nějakého budeme mít, nastane nové tisíciletí, myslel si Rodgers, když strážnému u brány ukazoval propustku. Plukovník Brett August, kterého by Rodgers viděl v té funkci nejraději, to už dvakrát odmítl. A pravděpodobně to odmítne i potřetí, až mu Rodgers později zavolá. Dočasným velitelem byl major Shooter, propůjčený z letecké základny Andrews. Všichni ho měli rádi, a byl to mistr strategie; neměl však zkušenosti z boje. Nebyl důvod si mys-

let, že by na bojišti zklamal, ale právě tak nebyl důvod si myslet, že ne. Při akcích, které skupina Striker v zájmu rovnováhy ve světě podnikla v Severní Koreji a v Rusku, to však bylo riziko, které si nemůžou dovolit.

Rodgers zaparkoval svůj zbrusu nový červený blazer a klusal k předním dveřím. Melissa otevřela, ještě než k nim dorazil; zdála se v pořádku, stála uvolněně, a Rodgers zpomalil.

Jenže mladá žena měla ve zvyku vypadat, jako kdyby byl v pořádku i celý svět. Ještě když Charlie žil, když se rozčiloval při vzájemném potápění v bazénu nebo při hokeji na kluzišti, anebo když mu ve hře Scrabble nevycházelo slovo na sedm písmen, Melissa mohla sloužit jako ukázka vyrovnanosti. Nyní, když byl její manžel mrtev, organizovala pro ostatní členy skupiny pikniky a výlety, aby synův život udržela pokud možno v normálních kolejích. Rodgers si mohl jen představovat slzy, které Melissa prolévá v noci. Ale právě slova ‚představovat si' byla klíčová; na veřejnosti dávala svůj smutek najevo jen

zřídka.

Rodgers vyběhl po schodech a oba se vřele objali.

"Díky, žes přišel, Miku."

"Hezky voníš," usmál se Rodgers. "To je meruňkový šampon?"

Přikývla.

"Tenhle jsi ještě nikdy neměla."

"Rozhodla jsem se pár věcí změnit." Pohlédla k zemi. "Však víš."

Rodgers ji políbil na čelo. "Ovšem."

Prošel kolem ní; stále se usmíval. Bylo to zvláštní, ráno sem přijít a necítit gurmánskou kávu, kterou Charlie vždycky pil.

"Kde je Billy?" zeptal se.

"Koupe se. Spaluje energii - hraje si ve vaně, pak je ve škole klidnější."

Rodgers teď slyšel seshora šplíchání. Ohlédl se na Melissu. "Zlobí?"

"Jen posledních pár dní. Proto jsem ti volala, abys přijel takhle brzy."

Prošla malým obývacím pokojem a prstem pokývla na Rodgerse, aby šel za ní. Vešli do dětského pokoje, vyzdobeného zarámovanými reprodukcemi snímků bitevních letounů. Na televizi stála zarámovaná fotografie Charlieho s černou páskou přes roh. Ostatní fotografie členů rodiny stály na krbové římse a na poličkách.

Rodgers se snažil vyhnout pohledu na ně; Melissa ho vedla ke stolu s počítačem. Položil komiksy vedle tiskárny; Melissa počítač zapnula.

"Říkala jsem si, že pro Billyho by bylo docela zábavné rozptýlení, kdyby měl internet. Je tam systém Gopher."

"Prosím?"

"Aha, ty asi na tohle nejsi, co?"

"Ne," odpověděl Rodgers. "Dalo by se říct, že v téhle vysoce technické nečinnosti jsem trochu pozadu, to je ale jiná záležitost."

Melissa přikývla. "Gopher je systém nabídek, který uživatelům umožňuje poměrně snadný přístup k archivům na internetu."

"Jako desetinné třídění v opravdových knihovnách," řekl Rodgers.

Melissa se usmála. "Tak nějak. Jde o to, že jsou tam webové stránky -fóra - , kde spolu můžou mluvit děti, které ztratily některého z rodičů. Všechno je to neosobní a bez ohledu na rasu. Billy se připojil a seznámil se s několika vynikajícími kluky, se kterými má hodně společného. Potom včera večer jeden z nich, dvanáctiletý Jim Eagle, Billyho pozval, aby si spolu zasurfovali a dostali se na místní disk označený jako středisko pro vzkazy."

Počítač zabzučel a Melissa se naklonila nad klávesnicí. Nalezla 'středisko pro vzkazy', Message Center, a jakmile se napojila, Rodgers okamžitě pochopil, co ‚message' znamená.

Písmena ‚S' v logu pro Message Center se tvarem podobala nacistickému SS. Melissa najela na seznam FAQ list - Frequently Asked Questions, čili ‚často kladené dotazy', uložený jako soubor pro nově přihlášené; Rodgers jej četl s narůstajícím znechucením.

První dotaz se týkal ‚Neetiky' - jak patřičně nazývat černé, Židy, homosexuály, Mexikány a ostatní menšiny. Druhý dotaz zahrnoval deset největších osobností v dějinách a uváděl krátký seznam jejich význačných činů. V čele seznamu stál Adolf Hitler; seznam také obsahoval jméno zavražděného vůdce amerických nacistů George Lincolna Rockwella, Jamese Earla Raye, jenž zavraždil Martina Luthera Kinga, dále generála kavalerie Konfederace Nathana Bedforda Forresta a jednu románovou osobu - dozorce nad otroky Simona Legreeho z Chaloupky strýčka Toma.

"Billy nepochopil, o čem ten seznam FAQ je, a tak se trochu slepě dal s Jimem Eaglem ho hovoru. Tenhle Jim - pokud je to kluk, o čemž pochybuju - je očividně někdo, kdo loví mezi osamělými truchlícími dětmi a pokouší se je zapojit do hnutí."

"Tím, že jim předkládá osobu nového otce nebo matky," doplnil ji Rodgers.

"Přesně tak," odpověděla Melissa a načetla probíhající diskusi.

Byly tu krátké dopisy plné pravopisných chyb, vyjadřující nenávist jednotlivců a skupin. Byly tu i jiné, s novými nenávistnými texty ke starým písním, a dokonce i návod, jak zabít a rozřezat černošku.

"Tohleto Billy viděl," řekla Melissa tiše. "Dokonce mu poslali průvodní ilustrace. Nechala jsem to tam, nedělala jsem kolem toho rozruch; nechtěla jsem Billyho strašit."

Rodgers pohlédl na odkladač za tiskárnou a spatřil barevnou fotografii s pohledy z boku i shora, se šipkami a instrukcemi, i s tělem, ze kterého byla vyňata kostra. Prostředí napovídalo, že snímek byl pořízen v márnici. Rodgerse naplňovalo odporem i to, co viděl na bojišti, tam však vše bylo vždy anonymní; zde to bylo osobní a sadistické. Měl chuť rozervat celý První dodatek ústavy na kousíčky, ale uvědomil si, že tak by se stal někým, kdo má s těmihle prevíty jisté společné rysy.

Sebral papír, složil jej a strčil do kapsy kalhot.

"Řeknu technikům v Operačním centru, aby se na to podívali. Máme program Samson, s jeho pomocí zastavujeme další šíření softwaru. Třeba se nám podaří to zarazit."

"Oni s tím akorát začnou znovu," řekla Melissa. "A kromě toho, tohleto ještě není to nejhorší."

Znovu se naklonila nad klávesnicí. Otevřela jinou webovou stránku, kde se každých patnáct vteřin opakovala krátká videohra.

Muž s oprátkou v ruce pronásledoval lesem černocha; aby pronásledovatel svou kořist chytil, musel přeskakovat mrtvá těla a vyhýbat se nohám lynčovaných černochů. Nad ubíhajícím obrazem byl text "MÁME PRO TEBE NĚCO, OD ČEHO SE NEODTRHNEŠ! ZA DEVĚT HODIN A DVACET MINUT: BAF POUŠTÍ STÁHNUTELNOU HRU VŠICHNI NA VĚTEV S NÍM! A BUDE TOHO JEŠTĚ VÍC!"

"Máš tušení, co to je to BAF?" zeptal se Rodgers.

"Já to vím," ozvalo se za nimi. "Jim mi to řekl."

Rodgers i Melissa se otočili a spatřili Billyho. Chlapec k nim rychlým krokem přistoupil.

"Ahoj, Billy!" pozdravil ho Rodgers.

Zasalutoval a chlapec zasalutoval v odpověď. Pak se Rodgers sklonil a objali se.

"Dobré jitro, generále Rodgersi! BAF znamená Bílí a fašisté, Společenství jen pro bílé. Jimmy povídal, že všichni ostatní musí pryč. ‚Stačí říct BAF!'"

"Rozumím," řekl Rodgers. Zůstal skloněný, aby byl blíž k chlapcovu obličeji. "A co ty na to?"

Billy pokrčil jedním ramenem. "Nevím."

"Že nevíš?" zeptala se Melissa.

"No, když jsem včera večer tu fotografii viděl, myslel jsem na to, jak zabili tátu. Pak jsem z toho nemohl usnout."

"Podívej, tihle lidé jsou zlí, opravdu zlí; a v ty hrozné věci, ve které věří, většina ostatních nevěří."

"Jim říkal, že ano, jen to prostě nepřiznají."

"To není pravda. Každého leccos štve, třeba takové drobnosti jako štěkání psů nebo autoalarmy. A někteří sem tam někoho nenávidí, třeba šéfa, souseda nebo -"

"Můj táta nenáviděl lidi, co pijou instantní kafe," prohlásil Billy. "Říkal, že to jsou Filiš- nebo kdo."

"Filištínští," dopověděla Melissa; prudce odvrátila zrak a sevřela rty.

Rodgers se na chlapce usmál. "Určitě to není tak, že je táta nenáviděl doopravdy. My tohle slovo používáme hodně často, jenže to nemyslíme doslova. Tady jde o to, že Jim se mýlí. Já znám spoustu lidí, ale nikoho, kdo nenávidí nějaké celé skupiny ostatních. Kluci jako Jim - těm dělá dobře, když jiné ponižují. Musí někoho nenávidět, je to jako choroba. Duševní choroba. Když nebudou nenávidět přistěhovalce nebo lidi s jiným náboženstvím, budou nenávidět lidi s jinou barvou vlasů anebo ty, kdo jsou menší, nebo třeba ty,

kteří mají rádi hamburgery a ne párky v rohlíku."
Billy se uchechtl.
"Snažím se ti vysvětlit, že tihle lidé představují zlo, a neměl bys věřit tomu, co ti říkají. Já mám knihy a kazety o lidech jako Winston Churchill a Frederick Douglass nebo Móhandás Gándhí."
"To je legrační jméno."
"Třeba ti zní trochu divně, ale jeho myšlenky jsou opravdu dobré. Všechny tyhle osobnosti nám mají co říct; příště ti něco z toho přinesu. Můžeme si to přečíst a poslechnout spolu."
"Prima."
Rodgers se narovnal a palcem ukázal ke stojanu s tiskárnou. Dlouhovlasý Superman mu najednou už nepřipadal tak špatný.
"Zatím jsem ti přinesl nějaké komiksy. Dneska Batman, příště Gándhí."
"Dík!" Billy pohlédl na matku; ta přikývla. Hned se rozehnal k hromádce časopisů a dychtivě se jich zmocnil.
"Můžeš si je číst po škole," řekla Melissa synovi, který už v časopisech listoval.
"Správně," prohlásil Rodgers. "A když se stačíš připravit do školy, svezu tě tam. Můžeme se stavit v bufetu na něco studeného a možná i na videohru, a budeš první, kdo v tom mém zbrusu novém blazeru pojede jak stráž s brokovnicí v dostavníku."
"Na videohru? V bufetu mají V ohni bitvy!" radoval se Billy.
"Prima!" řekl Rodgers.
Billy generálovi řízně zasalutoval, znovu mu poděkoval za komiksy a odběhl; bylo slyšet, jak dupe nahoru po schodech.
Melissa uchopila Rodgerse jemně za zápěstí. "Jsem ti moc vděčná," řekla a políbila ho na tvář.
Rodgers to nečekal a zrudl. Odvrátil zrak a Melissa jeho ruku pustila. Vydal se za Billym.
"Miku!" ozvala se Melissa.
Zastavil se a ohlédl se dozadu.
"To je v pořádku," řekla. "Mám pocit, že mám k tobě taky blízko. Po tom všem, čím jsme tady prošli - člověk se prostě neubrání."
Ruměnec nad Rodgersovýrn límcem se prohloubil. Chtěl říct něco v tom smyslu, jak je má všechny rád včetně Charlieho, ale mlčel. V té chvíli si nebyl svými pocity jist.
"Díky," řekl.
Usmál se, ale nic dalšího už neřekl. Billy pádil dolů po schodech jako bouře a generál ho následoval; chlapec se hnal přes obývací pokoj jako stéblo slámy, uchvácené větrným vírem, za sebou táhl batůžek a na parkoviště s sebou nesl svou ranní chuť k jídlu.
"Žádný cukr, generále!" zavolala Melissa, když se za nimi zavřely dveře se sítí proti hmyzu. "A nenech ho moc se u té videohry rozparádit!"

14 KAPITOLA

ČTVRTEK, 8.02 RÁNO WASHINGTON, D.C.

Senátorka Barbara Foxová a její dva asistenti dorazili na leteckou základnu Andrews v senátorčině mercedesu. Starší asistent Neil Lippy seděl vzadu se senátorkou, mladší asistent Bobby Winter řídil; na vedlejším sedadle ležel kufřík.
Na schůzku v 8.30 přijeli brzy, jak jim zdvořile sdělil strážný, než je pustil dál.
"Naopak," odtušila bělovlasá senátorka; řekla to do otevřeného okénka, když

auto projíždělo kolem strážného. "Zpozdili jsme se o takových pětadvacet milionů dolarů."

Trojice mířila k nenápadné dvouposchoďové budově nedaleko letové čáry pro letouny Námořní zálohy. Během studené války drželi piloti v téhle budově pohotovost; v případě jaderného útoku měli za úkol evakuovat z Washingtonu nejvyšší činitele.

Nyní, po renovaci za sto milionů dolarů, zde byl hlavní stan Operačního centra, sídlo Národního střediska pro řešení krizových situací. Sedmdesát osm zaměstnanců na plný úvazek, kteří tu pracovali, byli vynikající taktikové, týlaři, vojáci, diplomaté, zpravodajští analytici, počítačoví odborníci, psychologové, odborníci na průzkum i ochranu prostředí, advokáti a pracovníci pro styk s médii. Středisko se dělilo o dalších dvaačtyřicet členů podpůrného personálu s CIA a ministerstvem obrany a velelo taktické úderné skupině Striker.

Ostatní senátoři, pamětlivi toho, že mají na starosti rozpočet, nelenili a Foxové připomněli, že je autorkou stanov NSŘKS. A byly doby, kdy snahy střediska podporovala. Operační centrum mělo původně sloužit jako podpora CIA, Národní bezpečnostní služby, Bílého domu, ministerstva zahraničí, Obranné zpravodajské služby, Národního úřadu pro průzkum a Střediska pro analýzu zpravodajských poznatků a ohrožení země.

Poté, co se vypořádalo se záležitostí rukojmích ve Filadelfii, kterou mu FBI hodila na krk, a poté, co odhalilo a překazilo pokus o sabotáž chystanou proti raketoplánu, si Operační centrum vydobylo mezi těmito úřady rovnoprávné postavení - a pak i něco víc. Centrum, jež podle svých stanov mělo být jakýmsi střediskem pro výměnu informací s možnostmi speciálně vyzbrojeného týmu, vycvičeného pro zvláštní taktiku, teď mělo možnost monitorovat, iniciovat a řídit operace na celém světě.

A s těmito novými možnostmi šel ruku v ruce i nový rozpočet, šedesát milionů dolarů, o třiačtyřicet procent vyšší než ve druhém roce, kdy byl jen o osm procent vyšší než v prvním roce. To byl rozpočet, který dvaapadesátiletá senátorka za Kalifornii, sloužící druhé období, nehodlala přijmout. Určitě ne, když se blíží volby. A ne za situace, kdy se přátelé z CIA a FBI dožadují parity. Paul Hood byl dávný přítel, a ona využila svého vlivu u prezidenta k tomu, aby mu dopomohla k místu ředitele. Ale on i ten jeho namyšlený druhý muž v týmu budou muset ze svých operací slevit; a to víc, než jim bude po chuti.

Winter zaparkoval za betonovým truhlíkem s květinami, který sloužil i jako jakási barikáda proti případnému teroristickému útoku aut, naložených výbušninami. Všichni tři vystoupili a přešli břidlicový chodníček, vedoucí přes nakrátko posekaný trávník. U skleněných dveří je snímala televizní kamera. Za okamžik se z reproduktoru pod kamerou ozval ženský hlas, vyzývající je, aby vešli. Rozezněl se bzučák a Winter otevřel.

Uvnitř je pozdravily dvě uniformované strážné; jedna stála před kukaní, druhá za neprůstřelným sklem. Strážná, stojící venku, zkontrolovala jejich průkazky, přejela přenosným detektorem kovu přes kufřík a poslala je dál. Na konci haly stála třetí ozbrojená strážná.

"Vidím jednu možnost, kde se rozpočet dá oklestit o padesát tisíc," sdělila Barbara Neilovi, když se dveře výtahu zavřely.

Asistenti se kuckavě zasmáli. Výtah se stříbrnými stěnami s nimi rychle sjížděl do podzemí budovy, kde se odvíjela ta pravá činnost Operačního centra.

Před výtahem stála další ozbrojená strážná. "Sedmdesát pět tisíc," sdělila Barbara svým asistentům. Předložili průkazky a strážná je poslala do čekárny.

Senátorka Foxová na ni hněvivě pohlédla. "Jsme tu proto, abychom si promluvili s generálem Rodgersem, ne, abychom čekali, až se mu uráčí."

"Lituju, paní senátorko, ale není tu."

"Že tu není?" Senátorka pohlédla na hodinky; hlasitě vydechla nosem. "Panebože. Já myslela, že generál Rodgers tu bydlí." Znovu pohlédla na strážnou. "Má v autě telefon?"

"Ano, paní."
"Zavolejte mu na něj, prosím."
"Lituju, ale to číslo nemám; má ho pan Abram."
"Tak zavolejte jemu," řekla senátorka. "Řekněte panu Abramovi, že bychom s ním rádi mluvili. A taky mu řekněte, že nebudeme sedět v žádných čekárnách."
Strážná se dala do telefonování. Náměstkovi ředitele úředně končila směna v šest ráno, ale v nepřítomnosti nadřízeného byl oprávněn jednat v jeho zastoupení.
Mezitím se otevřely dveře výtahu a z něj vystoupila politoložka a odbornice na hospodářské otázky Martha Mackallová. Hezká devětačtyřicetiletá černoška měla ve tváři svůj obvyklý ranní nevlídný výraz; ten se při spatření senátorky vytratil.
"Paní senátorko!" rozzářila se. "Jak se máte?"
"Jsem namíchnutá," opáčila senátorka.
Potřásly si rukama.
Martha pohlédla na mladou strážnou. "Co se stalo?"
"Nenapadlo mě, že Superman potřebuje spát," odtušila senátorka.
"Superman?"
"Generál Rodgers."
"Aha," rozesmála se Martha. "Dostala jste mě. Říkal, že se dneska ráno staví u Squiresových."
"Zřejmě podívat se na chlapce," podotkla senátorka.
Strážná odvrátila v rozpacích zrak.
"Počkejte v mé kanceláři, paní senátorko," ukázala Martha nataženou paží. "Dám přinést kávu a rohlíky."
"Rohlíky?" pousmála se senátorka. Otočila se k Neilovi a řekla: "Sedmdesát pět tisíc a pár set."
Oba muži se usmáli, Martha také. Senátorka věděla, že Martha nemá tušení, o čem je řeč; usmála se jen proto, aby se začlenila do skupiny. Senátorka musela přiznat, že na tom není nic špatného, až na to, že Martha sice při úsměvu ukázala spoustu zubů, to však senátorce nepovědělo nic o samotné osobě, které ty zuby patří. Popravdě řečeno, senátorka si nemyslela, že Martha má smysl pro humor.
Cestou po chodbě pokryté kobercem se Martha zeptala: "Tak jak to vypadá v Kongresovém výboru pro dohled nad zpravodajskou činností? Neslyšela jsem, že by se vyskytly nějaké vážné výhrady ohledně toho, že skupina Striker dostala povolení k zásahu v Rusku."
"Vezmeme-li v úvahu, že zabránila převratu, ani se nedivím," odpověděla senátorka.
"Já taky ne," řekla Martha.
"Poslední, co jsem vlastně slyšela, bylo, že prezident Žanin řekl v Kremlu svým asistentům, že až bude ten most znovu postavený, chce na něj dát na počest nadporučíka Squirese pamětní desku."
"To by bylo báječné," usmála se Martha.
Došli ke dveřím její kanceláře; Martha vyťukala na destičce v zárubni kód a dveře se s cvaknutím otevřely. Dala senátorce a jejím asistentům přednost.
Než Martha stačila nabídnout senátorce křeslo, přihnal se Bill Abram, důstojník s knírkem; jako vždy byl v dobrém rozmaru.
"Dobrýtro všem," zahlaholil zvesela. "Jen jsem vám chtěl říct, že generál Rodgers před chvilkou volal z auta, že se trochu opozdí."
Senátorčin dlouhý obličej se ještě víc protáhl, jak jí poklesla brada a obočí vylétlo nahoru.
"Něco s autem?" zeptala se.
Martha se zasmála.
"Uvázl v zácpě; povídal, že netušil, že takhle pozdě to bude tak špatné."
Senátorka se usadila do měkce vyčalouněného hlubokého křesla, její asistenti se postavili za ni. "A řekl generál, proč jede pozdě? O naší schůzce

ví."
"Ano, měl ji na paměti," odpověděl Abram; jedna strana knírku se mu zvedla. "Ale - ehm... povídal, abych vám řekl, že ho zdržely manévry s lidmi ze skupiny Striker."
Martha ho sjela hněvivým pohledem. "Na dnešek žádné nenaplánoval." Zatvářila se ještě hněvivěji. "Nebyly to náhodou ty jejich zápasy v bazénu -"
"Ne," ujistil ji Abram. Nepřítomně se potahoval ze jeden konec motýlku. "Tohle bylo něco jiného; něco, co nebylo v plánu."
Senátorka potřásla hlavou. "Počkám."
Bobby Winter stále ještě držel v ruce kufřík; teď jej postavil vedle křesla.
"Já počkám," pokračovala senátorka, "protože to, s čím jsem přišla, nemůže počkat. Ale slibuju vám, že až generál Rodgers přijede, najde úplně jiné Operační centrum, než z jakého včera večer odjel." Zvedla nos a dodala: "Hodně a natrvalo jiné."

15 KAPITOLA

ČTVRTEK, 2.10 ODPOLEDNE HAMBURK, NĚMECKO

Parta Paula Hooda odešla z restaurace v jednu hodinu dvacet minut; Boba Herberta dovezli do hotelu, aby mohl dál telefonovat ohledně přepadení filmového štábu. Skupina pak pokračovala do Langova podniku Hauptschlussel, nacházejícího se v Gluckstadtu, severozápadně od Hamburku, třicet minut jízdy malebnou krajinou.
Gluckstadt ležel na Labi, podobně jako Hamburk; na rozdíl od Hamburku však městečko vypadalo starodávně a starosvětsky - poslední místo, kde by Hood čekal, že najde moderní závod na výrobu mikročipu. Ne, že by budova vypadala jako výrobní závod; podobala se komolému jehlanu, odshora dolů pokrytému tmavými zrcadly.
"Radarem nezjistitelné žužú," utrousil Stoll, když se blížili k budově.
"To není špatný popis," řekl Lang, "Účelem bylo, aby okolí odrážela, ne aby do něj rušivě zasahovala."
"Potom, co jsme se pořádně podívali na to, jak komunisti znečistili ovzduší a pokazili krásu východního Německa, jsme začali s větším úsilím vytvářet stavby, které prostředí nejen doplňují, ale také příjemně působí na zaměstnance," vložil se do hovoru Hausen.
Hood musel přiznat, že na rozdíl od amerických politiků Hausen nepoužívá pečlivě učesané a upravené citáty z televizních či rozhlasových pořadů. Pracovní prostředí uvnitř tříposchoďové budovy bylo příjemně světlé, všude pečlivě udržovaný pořádek. Hlavní poschodí se členilo do tří sekcí; hned za dveřmi se nacházel prostor s buňkami, ve kterých lidé pracovali na počítačích. Napravo byly řady kanceláří a v zadní sekci, za buňkami, čisté provozy. Tam za skleněnými příčkami muži a ženy v bílých laboratorních pláštích, rouškách a čepicích prováděli složitý fotoredukční proces, jímž se technické výkresy měnily v mikroskopické čipy a tištěné spoje.
Lang, tvářící se stále příjemně, avšak skleslý po zprávě o přepadení filmového štábu, vysvětloval: "Zaměstnanci pracují od osmi do pěti se dvěma půlhodinovými a jednou hodinovou přestávkou. V přízemí máme tělocvičnu a bazén a také pokojíky s lehátky a sprchami pro ty, kdo si chtějí odpočinout nebo se osvěžit."
"Chtěl bych vidět lehátka a sprchy na nějakém pracovišti ve Washingtonu; to by pak nikdo nic neudělal," prohlásil Stoll.
Lang je provedl po členitém prvním poschodí a potom je zavedl do prostorněji působícího druhého poschodí. Sotva tam dorazili, zapípal Hausenův

mobil.

"To by mohla být nějaká zpráva o tom přepadení," řekl Hausen a poodešel do kouta.

Lang pak Američanům ukázal hromadnou výrobu čipu v tichých automatických strojích. Stoll se za skupinou opožďoval, pozorně si prohlížel řídící panely, kamery, páječky, vykružovačky a lisovací stroje, vykonávající práci, kterou dříve dělaly jisté a pevné ruce. Položil si batoh na stůl a pohovořil si s jedním z anglicky mluvících techniků, ženou, která hotové čipy kontrolovala v mikroskopu. Když se zeptal, jestli může nakouknout do okuláru, podívala se na Langa; ten přikývl. Stoll se krátce podíval a jemný procesorový čip pro digitalizaci zvuku ženě pochválil.

Když skupina skončila obhlídku druhého poschodí, vrátila se k výtahu a tam čekala na Hausena. Ten stál shrben nad telefonem, prst v uchu, a spíš naslouchal, než hovořil.

Stoll mezitím nakoukl do batohu, pak jej sebral a připojil se ke skupině. Usmál se na Hooda a ten na něj v odpověď mrkl.

"Bohužel vás nebudu moct vzít do laboratoří ve třetím poschodí; tam je výzkumné a vývojové oddělení," řekl Lang. "Ujišťuju vás, že za tím není nic osobního," dodal, hledě na Stolla. "Ale bojím se, že by se naši akcionáři bouřili. Chápejte, pracujeme na nové technologii, která bude znamenat revoluci v oboru."

"Rozumím," řekl Stoll. "A tahle nová technologie - nemá náhodou něco společného s kvantovými bity, že ne?"

Lang pobledl, toho dne už podruhé; zdálo se, že chce něco říct, ale nezmohl se na slovo.

Stollův obličej zářil potěšením. "Pamatujete na to udělátko, co jsem vám o něm povídal?"

Lang přikývl, stále neschopen slova.

Stoll poklepal na batoh, který držel v pevně sevřené pěsti. "No, vidíte, Herr Lang, právě jsem vám dal trochu okusit toho, co dokáže."

Richardu Hausenovi, stojícímu v rohu laboratoře, jako kdyby se před očima rozplýval celý svět. Naslouchal hlasu z minulosti, z minulosti podobné noční můře, a nemohl uvěřit, že je skutečný.

"Nazdar, Haussiere" pozdravil ho hlas se silným francouzským přízvukem; byla to přezdívka, kterou Hausen dostal jako student ekonomie na Sorbonně - Haussier, haussista. Tu přezdívku znalo jen málo lidí.

"Haló," odpověděl zdrženlivě. "Kdo volá?"

Hlas na druhé straně tiše řekl: "Tvůj přítel a spolužák, Gérard Dupré."

Rysy Hausenova obličeje povolily a dostaly nezdravou bledou barvu. Hlas zněl méně hněvivě a méně živě, než jak jej pamatoval. Ale může to být Dupré, říkal si. Na okamžik ze sebe nedokázal vypravit ani slovo. Mysl mu zaplavila strašidelná směsice tváří a obrazů.

Hlas toho druhého jeho vzpomínky násilně přerušil. "Ano, jsem Dupré; člověk, kterému jsi vyhrožoval. Člověk, kterého jsi varoval, aby se už nevracel. Ale teď jsem se vrátil. Jako Gérard Dominique, revolucionář."

"Nevěřím, že jsi to ty," pronesl konečně Hausen.

"Mám ti jmenovat tu kavárnu? Název té ulice?" Hlas dostal tvrdší tón. "A jména těch holek?"

"Ne!" vyštěkl Hausen. "To bylo tvoje dílo!"

"To říkáš ty."

"Ne! Bylo to tak."

"To říkáš ty," opakoval hlas pomalu.

"Jak jsi sehnal tohle číslo?"

"Není nic, co bych nesehnal, nikdo, ke komu bych nepronikl," pronesl volající.

Hausen zakroutil hlavou. "Ale proč teď?" zeptal se. "Už je to patnáct let - "

"V očích bohů je to jen okamžik," zasmál se volající. "A mimochodem, v očích bohů, kteří tě teď chtějí soudit."

"Soudit mě? Za co? Za to, že jsem řekl pravdu o tvém zločinu? To, co jsem udělal, bylo správné -"

"Správné?" přeťal mu řeč volající. "Starou bačkoru. Loajalita, Haussiere. Ta je klíčem ke všemu. Loajalita ve zlých časech stejně jako v dobrých. Loajalita v životě i v okamžiku smrti. Ta je to jediné, čím se liší lidé od podlidí. A je klíčem k mé touze podlidi vyhladit. A mám v plánu začít u tebe, Haussiere."

"Chováš se stejně obludně jako tehdy," řekl Hausen. Ruce se mu potily; musel telefon pevně sevřít, aby mu nevypadl z ruky.

"Kdepak," odtušil volající. "Teď se dokážu chovat ještě obludněji. O moc víc. Prosadit svou vůli nejenže je mým přáním, ale už jsem si k tomu taky obstaral i prostředky."

"Ty?" řekl Hausen. "Ty prostředky obstaral a zařídil tvůj otec -"

"Byl jsem to já!" odsekl volající. "Já. Všechno já. Všechno, co mám, jsem si vydobyl. Otec měl po válce štěstí; každý, kdo měl továrnu, tehdy zbohatl. Ne, on byl stejně bláhový jako ty, Haussiere. Jenomže on měl aspoň tu slušnost, že zemřel."

Tohle je šílené, říkal si Hausen. "Dupré - nebo bych měl říct Dominiqueu... nevím, kde jsi, ani čím ses stal. Ale i já jsem víc, než jsem býval; mnohem víc. Už nejsem ten studentík, jakého mě pamatuješ."

"Ale ano, to já vím," zasmál se volající. "Sledoval jsem všechny tvoje počiny; všechny, do jednoho. To, jak jsi postupoval vzhůru ve vládě, tvoje tažení proti skupinám, propagujícím nesnášenlivost, tvůj sňatek, narození dcery, rozvod. Jo, ta tvoje dcera je hezká holka; jak ji baví balet?"

Hausen sevřel telefon pevněji. "Udělej jí něco, a najdu si tě a zabiju tě!"

"Takhle hrubá slova od opatrného politika... Ale to jsou ty krásy rodičovství, že? Když něco hrozí dítěti, všechno ostatní jde stranou; bohatství i zdraví."

"Jestli chceš s někým bojovat, tak se mnou," řekl Hausen.

"To vím, Haussiere. Alors, je pravda, že nedospělých děvčat jsem se snažil držet stranou. Jsou s tím jen potíže; však rozumíš."

Hausen se díval do dlaždičkové podlahy, viděl však mladého Gérarda Duprého. Vzteklého, sekajícího kolem sebe a syčícího nenávistí. On sám nesměl vzteku podlehnout, ani v odpověď na promyšlené výhrůžky, zaměřené proti dceři.

"Takže ty máš v plánu mě soudit," řekl, nutě se násilím ke klidu. "Ale ať padnu jakkoliv hluboko, ty padneš hlouběji."

"No, to bych neřekl. Podívej, na rozdíl od tebe jsem mezi sebe a to, co dělám, postavil řady ochotných zaměstnanců; vlastně jsem vybudoval impérium osob, které cítí tak jako já. Dokonce jsem si najal jednu, která mi pomohla sledovat život a dílo Richarda Hausena. Ten člověk je teď pryč, ale poskytl mi o tobě hromadu informací."

"Jsou ještě zákony," prohlásil Hausen. "Je hodně způsobů, jak se člověk může stát spolupachatelem,"

"Ty bys věděl, jak na to, co?" opáčil volající důrazně. "No, ohledně té pařížské záležitosti - ta je promlčená; zákon nemůže ani na mě, ani na tebe. Ale jen si představ, jak bys vypadal, kdyby se to lidé dozvěděli. Až se začnou objevovat fotografie z té noci."

Fotografie? uvažoval Hausen. Fotoaparát - mohl je zachytit?

"Jen jsem chtěl, abys věděl, že mám v úmyslu tě zničit," řekl hlas. "Chci, abys na to myslel; abys na to čekal."

"Ne," odpověděl Hausen. "Najdu způsob, jak s tebou bojovat."

"Možná," odtušil volající. "Pak ale je třeba myslet na hezkou třináctiletou tanečnici. Protože já jsem se sice zapřisáhl, že s holčičkami nebudu mít nic společného, ve své skupině mám ale lidi, kteří -"

Hausen telefon vypnul. Zastrčil jej do kapsy a otočil se; nasadil nejistý

úsměv a nejbližšího ze zaměstnanců se zeptal, kde je toaleta. Pokynem vyzval Langa, aby ostatní odvedl dolů bez něho. On musí pryč, promyslet, co dál.

Na toaletě se sklonil nad umývadlem, nabral do dlaní vodu a ponořil do ní obličej. Nechal ji pomalu odkapávat mezi prsty a dlaně si přidržoval u obličeje, i když už byly prázdné.

Gérard Dupré.

Jméno, o kterém doufal, že je už nikdy neuslyší, tvář, kterou už nechtěl nikdy spatřit, ani v duchu ne.

Ale je tu zpátky, a právě tak je zpátky i Hausen - zpátky v Paříži, opět v té nejtemnější noci svého života, opět v rubáši strachu a viny, který ze sebe setřásal celá léta.

A stále s obličejem v dlaních se rozplakal slzami strachu... a hanby.

16 KAPITOLA

ČTVRTEK, 8.16 RÁNO WASHINGTON, D.C.

Rodgers vysadil Billyho u školy a dopřál si pár minut, aby se mu usadil adrenalin, vzbouřený dvěma hrami V ohni bitvy; potom telefonem v autě zavolal Darrellovi McCaskeymu z FBI, styčnému pracovníkovi pro Operační centrum. McCaskey už odjel do práce a Rodgers ho zastihl na telefonu v autě. Generála by vůbec nepřekvapilo, kdyby se byli během hovoru míjeli. Začínal si myslet, že moderní technika není nic víc než dvě plechovky spojené napjatým provázkem, které nějaký podomní obchodník někomu prodá za tisíce dolarů. Tyhle plechovky jsou samozřejmě vybaveny scramblery, které na jednom konci pomíchají vysoké a nízké tóny řeči a na druhém konci je zase uspořádají; zvuky hovoru, které nepochybně zachytí i jiný telefon, nebudou dávat smysl.

"Dobrýtro, Darrelle," řekl Rodgers.

"Dobrýtro, generále," odpověděl McCaskey a se svou obvyklou ranní nevrlostí dodal: "A neptejte se mě na včerejší volejbal; ministerstvo obrany nám to pěkně natřelo."

"Na to se ptát nebudu," odtušil Rodgers. "Poslechněte, potřebuju, abyste se mi na něco podíval. Společenství jen pro bílé - říkají si taky BAF, Bílí a fašisté - slyšel jste o nich?"

"Jo, slyšel. Neříkejte, že jste se domákl Baltic Avenue; to mělo být hluboké tajemství."

"Ne, o tom jsem nevěděl," řekl Rodgers.

Baltic Avenue byl nynější kód FBI pro akci, podnikanou proti domácímu protivníkovi; to jméno úřad převzal ze hry Monopoly. Baltic Avenue byla první akce po výzvě GO, Jdi' - odtud význam kódu ,zahájení akce'. Kódy se každý týden měnily a Rodgers se vždycky těšil na pondělí ráno, kdy ho McCaskey seznamoval s novými. Během posledních měsíců jeho oblíbené kódy pro ,jdi' byly ,Faraon', inspirovaný slovy Jděte, služte

Hospodinu', a 'Peppermint Lounge', pocházející z proslulých diskoték z šedesátých let, kdy se na pódiu předváděly populární tance go-go.

"To Společenství patří do Baltic Avenue?" zeptal se Rodgers.

"Ne; aspoň ne přímo."

Rodgerse ovšem ani nenapadlo vyptávat se McCaskeyho na další podrobnosti akce. I když jejich telefony byly zakódované, chránilo je to jen proti náhodnému odposlechu; telefonické hovory se samozřejmě daly monitorovat a odkódovat, a některé z bělošských rasově 'nadřazených' skupin disponovaly technicky velmi vyspělými prostředky.

"Povězte mi něco o tom Společenství," požádal Rodgers McCaskeyho.

"Nejsou to žádní troškaři," prohlásil McCaskey. "Mají pár polovojenských výcvikových táborů na jihovýchodě, jihozápadě a severozápadě. Nabízejí všecko,

od instrukcí, jak si sám vyrobit kulky, až po mimoškolní činnost pro malé kluky. Vydávají takový speciálně čtenářsky zaměřený časopis, nazvaný Puhrer, rozuměj Fuhrer, a ten má pobočky a odbytová oddělení v New Yorku, L.A. a v Chicagu, a sponzorují úspěšnou rockovou kapelu AWED, All White Electric Dudes, složenou výhradně z bělochů."

"A taky jsou napojení na internet," dodal Rodgers.

"Já vím. A odkdy vy surfujete na internetu?" divil se McCaskey.

"Já ne, ale kluk Charlieho Squirese. Vybral si takovou jednu rasistickou hru s lynčováním černochů."

"Á... kurva!" zaklel McCaskey.

"Jo, přesně tak," souhlasil Rodgers. "Tak mi povězte, co víte."

"To je divné, že se ptáte zrovna teď. Právě jsem mluvil s jedním německým přítelem z Úřadu pro ochranu ústavy v Dusseldorfu; všem jim tam dělají starost Dny chaosu; to se shromažďují všichni tamní neonacisté - ti, co ty myšlenky vyznávají vskrytu, se shromažďují veřejně, ti, co je vyznávají veřejně, se zase shromažďují vskrytu, jestli mi rozumíte."

"Moc dobře asi ne."

"Protože neonacismus je protizákonný, ti, co vyznávají Hitlera, se nemůžou shromažďovat na veřejnosti; scházejí se ve stodolách, někde v lese nebo ve starých továrnách. Ti, co se stavějí jako pouzí političtí aktivisté, i když se stavějí za učení podobné nacistickému, se veřejně shromažďovat můžou," vysvětloval McCaskey.

"Jo, teď chápu; ale proč ti, co se přiznávají k hitlerovským idejím, nejsou pod dohledem?"

"Jsou," ujistil ho McCaskey. "Když se ovšem o nich vláda doví. A i když o nich ví a někteří - třeba tenhleten chlap Richter, který seděl - jdou před soud, stěžují si na obtěžování a úřady je musí nechat na pokoji. Cítění veřejnosti je silně proti holým lebkám, má ale dojem, že takoví šašci jako Richter - výmluvní a vyhranění - si zaslouží, aby měli pokoj."

"Vláda si nemůže dovolit rozkmotřit se s příliš mnoha voliči."

"Ano, to je ono - a taky si nemůže dovolit, aby se z neonacistu staly oběti," souhlasil McCaskey. "Někteří z těch, co by chtěli být Hitlery, mají charisma a dovedou to tak koulet, že by se vám z toho zamotala hlava. Moc dobře to hrajou s lidmi, co poslouchají večerní zprávy."

Tohle se Rodgersovi nelíbilo. To, jak média hrají do ruky zločincům, ho už dlouho popuzovalo. Poslední vrah, který ostatní o své nevině přesvědčoval v televizi a přesto před soudem veřejného mínění neobstál, byl snad Lee Harvey Oswald, a ani v jeho případě porota nepřišla s jednomyslným výrokem. Na zkroušeném psím výrazu podezřelého a na rozhodném výrazu žalobce je něco, co veřejnost, obvykle milosrdnou vůči utištěným, žene k tomu, že se přikloní k podezřelému.

"Tak co ještě povídal ten váš německý přítel?" zeptal se Rodgers.

"Úřad pro ochranu ústavy znepokojuje, že vedle Dnů chaosu se tu objevilo něco dalšího - říká se tomu Thulská síť. To je asi sto poštovních schránek a buletinů; jejich prostřednictvím můžou neonacistické skupiny a buňky spolu komunikovat a dávat se dohromady. Tahleta korespondence se nedá vysledovat ke zdroji, takže úřady jsou bezmocné."

"Kdo nebo co je Thule?"

"Je to místo; legendární severská kolébka evropské civilizace." McCaskey se zasmál. "Jako kluk jsem přečetl spoustu fantastických románů, a v těch byla hromada dobrodružných příběhů o barbarech. Ursus z Dálné Thule, něco takového."

"Mužnost a evropská čistota a výlučnost," poznamenal Rodgers. "To je neodolatelný symbol."

"Jo," souhlasil McCaskey. "Ačkoli bych nikdy nevěřil, že se takové zřejmě divotvorné místo může stát symbolem něčeho tak odpudivého."

"A tahle Thulská síť tedy pronikla do Ameriky?" zeptal se Rodgers.

"Jako taková ne. My máme své vlastní, doma vyrostlé strašáky. Jsou to asi dva roky, co FBI, Středisko pro zákon o chudém Jihu v Alabamě a Středisko Simona Wiesenthala zachytily a sledovaly, jak rasistické skupiny pronikají do informační dálnice. Podobně jako v Německu, i zde je problém v tom, že lumpové se obyčejně drží v rámci zákonů; a k tomu jsou plně chráněni Prvním dodatkem ústavy."

"První dodatek jim nedává právo vyvolávat násilí," prohlásil Rodgers.

"To oni nedělají. Tihle lidé můžou být cítit na sto honů, ale jsou opatrní." "Však oni někde uklouznou," prohlásil s přesvědčením Rodgers. "A u toho chci být a sebrat je."

"Zatím neuklouzli," odtušil McCaskey. "FBI už nějakou dobu sleduje všechny neonacistické webové stránky - jejich pět bloků na internetu i osm celostátních buletinů. S Německem máme taky dvoustrannou dohodu o výměně informací, které tam průběžně zachytí."

"Jen s Německem?"

"Taky s Anglií, Kanadou a Izraelem," odpověděl McCaskey. "Nikdo jiný to nechce rozvířovat. Zatím nedošlo k ničemu nezákonnému."

"Jen k nemorálnímu," dodal Rodgers.

‚Jistě," souhlasil McCaskey, "ale vy víte líp než kdo jiný, že jsme vybojovali hodně válek za to, aby Američané měli svobodu projevu, a vybojovali jsme ji i tomu Společenství jen pro bílé."

"A taky jsme ve válce bojovali proto, abychom prokázali, že se Hitler mýlil," namítl Rodgers. "A to platilo a pořád platí. Pokud jde o mě, s těmi špinavci jsme ve válce ještě teď."

"Když už mluvíme o válce," navázal McCaskey, "než jsem odjel z domova, volal mi Herbert. Potřebuje nějaké informace o německé teroristické skupině, která si říká Feuer. Slyšel jste o tom přepadení dneska dopoledne?"

Rodgers odpověděl, že se na zprávy nedíval, a McCaskey mu vše vypověděl. Ty vraždy mu připomněly, že neonacisté jsou stejně chladní vrazi jako ty nestvůry, které je inspirovaly, od Hitlera a Heydricha až po Mengeleho. A nemohl - nechtěl - uvěřit, že Otcové zakladatelé měli při sepisování ústavy na mysli lidi jako jsou tihle.

"Pověřil jste někoho, aby se podíval na to, co Bob potřebuje?" zeptal se Rodgers.

"O Feueru má víc informací Liz. Jak přijedu, hned za ní zajdu. Proberu si to a nejdůležitější poznatky předám Bobovi, CIA a Interpolu. Pátrají po těch pachatelích i po tom děvčeti."

"Fajn. Až s tím budete hotov, ty údaje seberte a vy, Liz a já si o tom popovídáme. Ta moje schůzka se senátorkou Foxovou nebude trvat dlouho."

"Ouha!" udělal McCaskey. "To se s vámi mám sejít potom, co s ní budete mluvit?"

"To zvládnu."

"No, když říkáte..."

"Vy tomu nevěříte."

"Paul je diplomat," upozornil Rodgerse McCaskey. "Vy spíš ještě tak někoho nakopat do zadku. Zatím jsem nezažil senátora, na kterého platí něco jiného než polibek na hýždě."

"O tom jsme s Paulem mluvili," opáčil Rodgers. "Myslí si, že když jsme se osvědčili v Koreji a v Rusku, měli bychom vůči Kongresu nasadit tvrdší kurz. Myslíme si, že díky výkonům a obětem skupiny Striker bude pro senátorku Foxovou zatraceně těžké říct mi na požadované zvýšení rozpočtu 'ne'."

"Zvýšení?" prohlásil udiveně McCaskey. "Generále, náměstek Clayton z FBI mi povídal, že ze svého rozpočtu musí utnout devět procent. A to z toho ještě vyvázl dobře. A jdou zvěsti, že se v Kongresu mluví o snížení o patnáct až dvacet procent u CIA."

"Se senátorkou si pohovoříme," prohlásil Rodgers. "Potřebujeme víc agentů; při všech těch změnách v Evropě a na Blízkém východě, a zvlášť v Turecku,

potřebujeme víc lidí v terénu. Myslím, že se mi ji podaří přesvědčit, aby k tomu přihlédla."

"Doufám, že máte pravdu, generále. Od té doby, co té paní zavraždili dceru a manžel si strčil do úst pistoli, snad neprožila jediný den, kdy by byla přístupná rozumným argumentům."

"Pořád ještě pracuje ve výboru, který má za úkol podporovat bezpečnost země," prohlásil Rodgers. "Ta musí být na prvním místě."

"Taky se ovšem musí zodpovídat daňovým poplatníkům," upozornil ho McCaskey. "No, ale přeju vám hodně štěstí."

"Díky." Rodgers si nebyl vnitřně jistý tak, s jakou jistotou mluvil, ani neměl zájem McCaskeymu povídat, jak se o štěstí vyslovil básník a učenec A. E. Housman: 'Štěstí je možnost, avšak nesnáze jsou jistota.' A kdykoliv měla nedůtklivá a naježená Foxová co do činění s nějakým projektem, nesnáze skutečně byly jistota.

Za chvíli sjel z dálnice a zamířil k bráně letecké základny Andrews. Cestou po známých silnicích zatelefonoval na mobil Hoodovi; během krátkého raportu ho také informoval o Billym a sdělil mu, že na případ nasadil Darrella, aby zjistil, kdo za tou hrou vězí. Hood se vším bezvýhradně souhlasil.

Když Rodgers domluvil, přemýšlel o rasistických skupinách a uvažoval, zda se skutečně rozrůstají, anebo zda si lidé díky nynější medializaci jejich existenci jen víc uvědomují.

Možná, že je to obojí, říkal si, když projížděl kolem hlídky u brány. Medializování těchhle skupin inspiruje podobně naladěné rasisty k zakládání podobných skupin, a nutí tak média k tomu, aby se zabývala 'fenoménem rasistické skupiny'. Špinavá ruka špinavou ruku myje.

Rodgers zaparkoval a svižně kráčel k předním dveřím. Schůzka se senátorkou Foxovou byla stanovena na 8.30; teď bylo už 8.25. Senátorka obvykle přicházela před stanovenou dobou a byla také obvykle namíchnutá, když se nedostavil dřív i ten, za kým přišla.

To pravděpodobné bude úder číslo jedna proti mně, říkal si ve výtahu cestou dolů. Úder číslo dvě přijde, jestli má zvlášť špatnou náladu.

Když v přízemí vystoupil z výtahu, soucitný, chápavý výraz ve tváři Anity Muiové, která držela stráž zde dole, mu potvrdil, že skóre je 0:2.

No, pomyslel si, budu muset přijít na něco, jak se s tím vypořádat. To velitelé musí, a velitele Rodgers dělal rád. Těšilo ho mít dozor nad činností skupiny Striker a těšilo ho řídit Operační centrum, když byl Hood pryč. Těšilo ho uvádět do pohybu události ve prospěch Ameriky. Třebaže byl jen malé kolečko ve velkém soustrojí, naplňovalo ho to nevylíčitelnou pýchou.

A součástí práce toho kolečka je vypořádávat se s jinými kolečky, říkal si. Včetně politiků.

Když procházel kolem kanceláře Marthy Mackallové, zarazil se; senátorka Foxová seděla uvnitř. Z jejího zachmuřeného výrazu vyčetl, že to projel ještě dřív, než vůbec vkročil na metu.

Pohlédl na hodinky; bylo 8.32. "Omlouvám se," řekl.

"Pojďte dál, generále Rodgersi," vyzvala ho senátorka; její hlas zněl odměřeně a stroze. "Slečna - či paní - Mackallová mi vyprávěla o svém otci, soulovém zpěvákovi. Moje dcera byla do jeho hudby zblázněná."

"Mackallovy věci jsme měli rádi všichni. Ve Vietnamu jsme mu říkali Soul of Saigon, Duše Saigonu," odpověděl Rodgers a zavřel dveře.

Martha se tvářila vážně, jak se slušelo na její profesi; ten výraz Rodgers dobře znal. Martha měla ve zvyku přejímat postoj lidí, kteří jí mohli pomoci při postupu. A jestli senátorka Foxová má na Rodgerse pifku, pak ji Martha bude mít taky. A to ještě větší než obyčejně.

Rodgers se posadil na kraj Marthina stolu. Senátorce Foxové scházela výhoda domácího hřiště a bude muset k Rodgersovi zvedat oči.

"Bohužel jsem se nepřišla bavit o hudbě, generále Rodgersi," pokračovala senátorka. "Přišla jsem se bavit o vašem rozpočtu. Zklamalo mě, když včera

asistent ředitele Hooda volal, že pan Hood má naléhavější pověření - utrácení peněz, které nebude mít. Ale přesto jsem se rozhodla sem přijít."

"Paul a já jsme na přípravě rozpočtu úzce spolupracovali," odtušil Rodgers. "Můžu zodpovědět jakýkoli váš dotaz."

"Mám jen jeden," řekla senátorka. "Odkdy z vládní tiskárny vycházejí romány?"

Rodgers ucítil, jak mu žaludek zaplavuje vlna horka; McCaskey měl pravdu, na tohle tu měl být Paul.

Senátorka si položila kufřík do klína a otevřela zámečky. "Žádali jste zvýšení o osmnáct procent v době, kdy vládní úřady přistupují k celkovému snižování." Podala Rodgersovi jeho vlastní třísetstránkový elaborát. "Tenhle rozpočet předložím výboru pro finance; jsou v něm moje úpravy, které jej celkově snižují o dvaatřicet procent."

Rodgers vrhl pohled z rozpočtu na senátorku. "Snižují?"

"Můžeme mluvit o tom, jak rozdělit těch zbývajících sedmdesát procent, ale k tomu snížení dojde."

Rodgers měl chuť hodit rozpočet senátorce na hlavu. Okamžik počkal, až to nutkání přejde; pak rozpočet položil na Marthin stůl. "Vy si teda troufáte, paní senátorko!"

"Vy taky, generále," opáčila Foxová, nikterak nevyvedená z klidu.

"To vím," odtušil Rodgers. "Prokázal jsem to v Severním Vietnamu, Iráku i v Severní Koreji."

"Vaše vyznamenání jsme všichni viděli," řekla senátorka zdvořile. "Tohle však není otázka odvahy."

"To není," řekl Rodgers tiše. "To je rozsudek smrti. Máme vynikající organizaci, a přesto jsme v Koreji přišli o Basse Moora a v Rusku o Charlieho Squirese. Když nám uberete, nebudu moct svým lidem poskytnout takovou podporu, jakou potřebují."

"Při čem? Při dalších dobrodružstvích někde v zahraničí?"

"Ne; veškerá zpravodajská činnost vlády se soustředí na elektronickou špionáž - špionážní družice, odposlech, fotografický průzkum, počítače. Tohle jsou nástroje, ty ale nestačí. Před třiceti či čtyřiceti lety jsme měli po celém světě lidi, agenty; ti infiltrovali do cizích vlád a špionážních organizací i teroristických skupin a aby získali informace, řídili se úsudkem, museli být iniciativní, tvoriví a odvážní. Technické výkresy nevytáhne ze šuplíku ani ta sebelepší kamera. Do počítače, který není připojený do sítě, se naboural jedině člověk. Špionážní družice se nedokáže podívat do očí teroristovi a povědět vám, jestli je věci opravdu oddán, nebo jestli je možné ho získat na svou stranu. Tyhle prostředky potřebujeme reformovat." "Pěkný projev," prohlásila senátorka, "ale mou podporu nemáte. K ochraně amerických zájmů tyhle agenty nepotřebujeme. Striker zabránila korejskému šílenci, aby bombardoval Tokio. Zachránila vládu ruského prezidenta, který zatím neprokázal, že je naším spojencem. Proč by měli američtí daňoví poplatníci přispívat na mezinárodní policii?"

"Protože jsou jediní, kdo to může udělat," řekl Rodgers. "Bojujeme s rakovinou, paní senátorko. Musíme ji léčit všude, kde se objeví."

"Já souhlasím se senátorkou," ozvala se Martha, sedící za ním. "Jsou jiná fóra, na kterých Spojené státy můžou reagovat na mezinárodní problémy, když vzbuzují obavy. Odpovědí na ně jsou pověřeny Spojené národy a Světový soud. A je tu NATO." "Tak kde byly, Martho?" zeptal se Rodgers, aniž se otočil. "Prosím?" "Kde byla OSN, když ze Severní Koreje odstartovala ta raketa Nodong? To my jsme zakročili jako lékaři, aby Japonsko nezachvátila horečka vysoká nejmíň několik milionů stupňů."

"Opět - to byla dobře odvedená práce," souhlasila Foxová. "Ale práce, kterou jste na sebe nemuseli brát. Spojené státy přežily, když spolu bojovaly Sovětský svaz a Afghánistán, když válčily Irán a Irák. Přežijeme i další podobné konflikty."

"Tohle povídejte rodinám obětí teroristů," opáčil Rodgers. "Neříkáme si o nějaké hračky ani nežádáme nějaký přepych, paní senátorko. Požadujeme bezpečnost amerických občanů."

"V dokonalém světě bychom dokázali uchránit každou budovu, každé letadlo, každý život," prohlásila senátorka. Zavřela kufřík. "Ale svět není

dokonalý, a rozpočet se sníží tak, jak jsem říkala. Žádná debata a žádné projednávání v Kongresu nebudou."

"Fajn," řekl Rodgers. "Až se vrátí Paul, můžete začít snižováním mého platu."

Senátorka zavřela oči. "Prosím, generále - můžeme se docela dobře obejít bez velkých gest."

"Já tu nic nedramatizuju," řekl Rodgers. Vstal a popotáhl si lem blůzy. "Jen se nechci smířit s tím, aby se něco dělalo tak, že se to zkurví už předem. Vy jste izolacionistka, paní senátorko. A byla jste jí už od té tragédie ve Francii."

"Ta nemá co dělat s tou -"

"Ovšemže má. A já vaše pocity chápu; Francouzi vraha vaší dcery nechytili a ani se nezdálo, že se nějak zvlášť snažili - takže nač jim pomáhat? Ale vy tu věc stavíte do cesty záležitosti většího významu, našim národním zájmům."

Opět se ozvala Martha. "Generále, já o nikoho v zahraničí nepřišla, a přesto s paní senátorkou souhlasím. Operační centrum vzniklo proto, aby pomáhalo ostatním agenturám, ne zemím. Tohle jsme ztratili ze zřetele."

Rodgers se otočil a podíval se na ni. "Váš otec zpíval píseň ‚Chlapec, který zhasl světla', o bílém klukovi, který v klubu zhasl, aby tam mohl zpívat černý zpěvák -"

"Mého tátu mi tu necitujte," utrhla se na něj Martha. "A nevykládejte mi, jaké mám štěstí, že jsem v tomhle klubu, generále! K tomu, abych dostala tenhleten flek, mi nikdo nepomá-"

"Když mě laskavě necháte domluvit - to jsem na mysli neměl." Rodgers zůstal klidný; na ženy hlas nezvyšoval, tak paní Rodgersová svého syna nevychovala. "Snažil jsem se říct, že to, čemu se říkalo 'skvělá izolace', už prostě neexistuje. Ani v hudebním světě, ani ve světě politiky. Jestli se složí Rusko, ovlivní to Čínu, pobaltské republiky i Evropu. Když Japonsko utrpí -"

"O dominovém efektu jsem se učila už na základní škole," přerušila ho Martha.

"Ano, a my všichni také, generále Rodgersi," řekla senátorka. "Opravdu si myslíte, že generál Michael Rodgers a Operační centrum jsou nějaké stanové tyče, které podpírají infrastrukturu?"

"Děláme svůj díl; potřebujeme dělat víc," prohlásil Rodgers.

"A já říkám, že už děláme až moc!" odsekla senátorka. "Když jsem v Senátě začínala, americká vojenská letadla, letící bombardovat Tripolis a Benghází, nesměla nad Francií přelétávat. A to mají Francouzi být naši spojenci! Tenkrát jsem na půdě Senátu řekla, že jsme bombardovali nesprávné hlavní město. A myslela jsem to vážně. Není to tak dávno, co ruští teroristé vyhodili do vzduchu tunel v New Yorku; a bylo ruské ministerstvo pro národní bezpečnost nějak žhavé na to, aby ty vrahy vypátralo? A naši noví nejlepší přátelé z ruského Operačního střediska - varovali nás? A dneska - honí jejich agenti ruské gangstery na našich pobřežích? Ne, generále, nehoní."

"Paul byl v Rusku, aby s jejich Operačním střediskem navázal vztahy," opáčil Rodgers. "Věříme, že s námi bude spolupracovat."

"To vím, jeho zprávu jsem četla. A víte, kdy s námi budou spolupracovat? Až vydáme desítky milionů dolarů na to, aby ruské Operační středisko mělo tak složité vybavení jako naše. Ale do té doby už bude generál Orlov v důchodu, na jeho místo nastoupí někdo, kdo nebude mít vůči USA přátelské úmysly, a nám zase zůstane nepřítel, kterému jsme napomohli k tomu, aby byl silnější."

"Americké dějiny jsou plné šancí, kterých jsme se chopili, a ztrát, které jsme utrpěli," namítl Rodgers. "Ale jsou taky plné vztahů, které jsme

vybudovali a udrželi. Nemůžeme se vzdát optimismu a naděje."

Senátorka vstala. Kufřík podala jednomu ze svých asistentů a uhladila si černou sukni.

"Generále, vaše záliba v poučkách a axiomech je dobře známa, a já o poučování nestojím. Jsem optimista a doufám, že problémy Ameriky vyřešit dokážeme. Ale Operační centrum jako základnu pro nějaké žehlení mezinárodních průšvihů podporovat nebudu. Jako středisko pro výzkum a možná řešení budoucích problémů - ano. Jako zdroj zpravodajských poznatků - ano. Jako místo, kde se řeší domácí krize - ano. Jako tým mezinárodních dobrodějů - ne. A na to, co jsem vám právě nastínila, budete potřebovat jen takový rozpočet, jaký jsem vám dala."

Pokývla Rodgersovi, s Marthou se rozloučila podáním ruky a chystala se k odchodu.

"Paní senátorko!" zavolal za ní Rodgers.

Zastavila se; otočila se a Rodgers k ní popošel. Byla téměř stejně vysoká jako on a její jasné šedomodré oči se zabodly do jeho a neuhnuly.

"Darrell McCaskey a Liz Gordonová spolu mají pracovat na jistém projektu," řekl Rodgers. "Předpokládám, že jste slyšela o teroristické skupině, která v Německu přepadla filmový štáb?"

"Ne," odpověděla Foxová. "V dnešním ranním Postu nic nebylo."

"Já vím," odpověděl Rodgers. Všichni ve vládě se zprávy dozvídali prostřednictvím Washington Postu a CNN. Počítal s tím, že senátorka o přepadení neví. "Stalo se to asi před čtyřmi hodinami. Bylo zabito několik lidí. Bob Herbert tam je služebně a požádal nás o pomoc."

"A vy si myslíte, že bychom měli německým úřadům pomáhat při vyšetřování?" zeptala se senátorka. "Jaké americké životní zájmy jsou v sázce? Vyplatí se náklady? Které daňové poplatníky to bude zajímat?"

Rodgers pečlivě vážil slova. Nastražil oko a Foxová vlezla jako liška rovnou do něj. Tohle bude pro senátorku tvrdý zásah.

"Bude to zajímat jen dva," řekl. "Rodiče jednadvacetileté americké dívky, kterou ti teroristé zřejmě unesli."

Ženin pevný pohled šedomodrých očí roztál; trochu se zachvěla, jak se pokoušela udržet zpříma. Promluvit dokázala až za okamžik.

"Vy neberete zajatce, že, generále?"

"Když se nepřítel vzdá, tak beru, paní senátorko."

Stále na něj hleděla. Do těch očí vstoupil veškerý smutek světa a Rodgers se z toho cítil prabídně.

"Co čekáte, že řeknu?" zeptala se. "Samozřejmě, pomozte tu dívku zachránit; je to Američanka."

"Děkuju," řekl Rodgers. "A moc se omlouvám. Za tím, co děláme, americké zájmy jsou, někdy ovšem ne přímo na očích."

Senátorka ještě okamžik na Rodgerse hleděla, pak pohled přenesla na Marthu. Popřála jí dobrý den a rychle vyšla z kanceláře, těsně následována svými asistenty.

Rodgers si nevzpomínal, že by se byl otočil a rozpočet si vzal, ale když vykročil ke dveřím, měl jej v rukou.

17 KAPITOLA

ČTVRTEK, 2.30 ODPOLEDNE HAMBURK, NĚMECKO

Henri Toron a Yves Lambesc nebyli unaveni. Už ne. Návrat Jean-Michela je probudil a telefonát od monsieur Dominiquea oba francouzské medvědy vyburcoval k pohotovosti.

K plné, opožděné pohotovosti.

Samozřejmě to byla Jean-Michelova chyba. Poslali je jako jeho tělesné strážce, on se ale rozhodl jít do klubu v St. Pauli sám. Všichni tři dorazili do Německa v jednu v noci a Henri s Yvesem hráli až do půl třetí black-jack. Kdyby je byl Jean-Michel vzbudil, šli by s ním - v pohotovosti a připravení před Huny ho chránit. Ale to ne; nechal je spát. Koneckonců, čeho se měl bát?

"Proč myslíte, že nás monsieur Dominique s vámi poslal?" zahulákal Henri při spatření Jean-Michela. "Abysme spali, nebo vás chránili?"

"Nenapadlo mě, že by mi hrozilo nějaké nebezpečí," bránil se Jean-Michel.

"Když má člověk co dělat s Němci, vždycky mu hrozí nebezpečí," prohlásil vážně Henri.

Monsieur Dominique zavolal, právě když Yves dával do ručníku kostky ledu; připravoval obklad na Jean-Michelovo oko. Telefon zvedl Henri.

Jejich zaměstnavatel nezvýšil hlas; to nedělal nikdy. Jednoduše jim přidělil úkoly a poslal je za prací. Oba věděli, že za to, že zaspali, budou disciplinárně potrestáni měsícem zvláštní služby. To byla norma za první prohřešek; ti, kdo se nějak provinili dvakrát, byli propuštěni. Hanba z toho, že monsieur Dominiquea zklamali, bolela daleko víc než koneček prstu, který museli nechat v košíku malé gilotiny.

Proto odjeli taxíkem do St. Pauli a nyní se opírali o automobil, zaparkovaný kousek od podniku Auswechseln. Ulice začali zaplňovat turisté, dvacet metrů mezi oběma Francouzi a klubem však bylo poměrně volných.

Henri, sto devadesát centimetrů vysoký, s mohutnou hrudí, kouřil cigaretu a jen o dva centimetry menši širokoramenný Yves žvýkal doma vyrobenou žvýkačku. V kapse saka měl berettu 92F, Henri měl belgickou dvojčinnou GP. Jejich úkol byl prostý: jít do klubu a libovolnými prostředky dostat Herr Richtera k telefonu.

Henri kouřil jednu cigaretu za druhou a už přes dvě hodiny pozoroval skrze klikatě se vinoucí proužky kouře dveře klubu; když se konečně otevřely, poklepal Yvese po paži a oba spěšně vyrazili.

Za dveří vycházelo mohutné chlapisko; Henri s Yvesem dělali, jako kdyby se chystali projít kolem něj, a pak se náhle obrátili. Ještě než byl obr venku ze dveří, Henri mu vrazil do břicha pistoli a vyzval ho, aby zalezl zpátky dovnitř.

"Nein," odmítl muž.

Buď byl svému šéfovi oddán, nebo měl neprůstřelnou vestu; Henri svou výzvu neopakoval. Jednoduše mu dupl na nárt a strčil ho dovnitř. Obr zasténal, svalil se na pult a Henri mu přitiskl pistoli na čelo. Yves také vytáhl pistoli, vydal se doprava a zmizel ve tmě.

"Richter," řekl Henri. "Ou est-il?"

Vyhazovač z Auswechseln mu německy řekl, aby šel do prdele. Henri věděl, co znamená Holle; zbytek si domyslel z tónu mužova hlasu.

Sklouzl hlavní pistole k Němcovu levému oku. "Le dernier temps," řekl. Naposled. "Richter! Tout de suite!"

Ze tmy se ozvalo francouzsky: "Do mého klubu nikdo s pistolí a s nějakými požadavky chodit nebude. Hned Ewalda pusťte!"

Zezadu se blížily kroky. Henri stále držel pistoli Ewaldovi u oka.

Na konci pultu se jako stín objevila postava a posadila se na barovou stoličku.

"Řekl jsem, abyste ho pustil," opakoval Richter.

Zprava k němu přistoupil Yves. Richter se na něj ani nepodíval; Henri se nepohnul.

"Herr Richter, můj společník vyťuká na barovém telefonu číslo a dá vám sluchátko."

"Nedá, dokud na mého člověka míříte pistolí," pronesl rozhodným hlasem Richter.

Yves přistoupil za něj; Němec se neotočil.

Henri na něj pohlédl do tmy. Měl dvě možnosti; jedna byla Ewalda pustit. To

by znamenalo ústupek Richterovi a špatný začátek pro odpolední jednání. Druhá byla Ewalda zastřelit. To by mohlo Richterem otřást, ale také to mohlo přivolat policii. A nebylo to ani zárukou, že Richter udělá, co se mu řekne.

Skutečně, dalo se udělat jediné; instrukce monsieur Dominiquea zněly, že mají dostat Richtera k telefonu a udělat ještě další věc, kterou jim přikázal. Nejsou tu, aby vyhráli souboj v síle vůle.

Henri ustoupil a vyhazovače pustil. Ewald se naštvaně narovnal, vrhl na Henriho krátký vzteklý pohled a vykročil k Richterovi, jako kdyby ho chtěl chránit.

"To je v pořádku, Ewalde, tihle lidé mi neublíží. Přišli zřejmě proto, aby mě předhodili Dominiqueovi."

"Pane, neodejdu, dokud tu tihleti jsou," prohlásil Ewald.

"Opravdu, Ewalde, nic mi nehrozí. Tihle lidé jsou sice Francouzi, ale nejsou to pitomci. Tak jděte. Čeká vás manželka a já nechci, aby si dělala starosti."

Němec přenesl pohled ze svého zaměstnavatele na Yvese; okamžik se na něj hrozivě díval a pak řekl: "Ano, Herr Richter. Ještě jednou vám přeju dobré odpoledne."

"Dobré odpoledne," odpověděl Richter. "Na shledanou zítra ráno."

Ewald ještě naposledy vrhl ostrý pohled na Yvese, otočil se a dlouhým krokem vyšel ven. Cestou se hrubě otřel o Henriho.

Dveře se s klapnutím zavřely; v nastalém tichu Henri slyšel tikot svých hodinek. Naklonil hlavu směrem k černému telefonu na konci pultu.

"Tak, teď to udělej," vyzval svého společníka.

Yves zvedl sluchátko, vyťukal číslo a sluchátko podal Richterovi.

Němec seděl s rukama v klíně; ani se nepohnul.

"Zapni reproduktor," zamračil se Henri.

Yves stiskl tlačítko a zavěsil. Telefon zazvonil nejméně desetkrát, než jej někdo zvedl.

"Felixi?" pronesl hlas na druhém konci linky.

"Ano, Dominiqueu, jsem tady," odpověděl Richter.

"Jak se máte?"

"Dobře," řekl Richter; podíval se na Henriho, který si od dokouřené cigarety připaloval novou. "Až na ty vaše dva vrahouny. Proč mě urážíte vyhrožováním silou, monsieur? Myslel jste si, že s vámi nebudu chtít mluvit?"

"Vůbec ne," pronesl Dominique přívětivě. "Proto jsem je neposlal. Popravdě řečeno, Felixi, přišli zavřít váš klub."

Henri by přísahal, že slyšel, jak Richter napřímil záda.

"Zavřít klub," opakoval Richter. "Za to, že jsem to vaše jehně, monsieur Hornea, zbavil rouna?"

"Ne; to, co se stalo, byla jeho chyba, neměl chodit sám. Mým úmyslem je ukázat vám, jak bylo zbytečné a marné, že jste odmítl mou nabídku."

"Takže na mě jdete silou jako nějaký prachsprostý člen pouličního zločineckého gangu. Od vás jsem čekal něco lepšího."

"To je váš problém, Herr Richter. Já na rozdíl od vás nic nepředstírám. Věřím v zachování vlivu pomocí jakýchkoliv prostředků, které mám k dispozici. A když už o tom mluvíme, kontrolu rozvrhu úsluh vašich děvčat a hochů na dnešní noc si Ušetřte; rádi přejdou ke konkurenci."

"To si moji lidé nenechají líbit; zastrašování na ně neplatí."

Henri si všiml změny v Richterově hlase; už z něj nezaznívalo nabubřelé sebevědomí. A když odložil nedokouřenou cigaretu na knihu hostů, cítil na sobě Richterův pohled.

"To ne," souhlasil Dominique. "Nikdo je zastrašovat nebude. Ale budou vás následovat; a vy uděláte to, co se vám řekne, jinak ztratíte víc než jen obživu."

Za několik vteřin se začalo z knihy kouřit; Richter vstal a udělal krok směrem k ní. Henri zvedl pistoli. Richter zůstal nehybně stát.

"Tohle je zlomyslnost, monsieur, ne rozumné počínání. Kdo bude mít prospěch z toho, když se my dva budeme do krve rvát? Jedině naši protivníci."

"S krví jste začal vy," opáčil Dominique. "Doufejme, že byla poslední."

Ze stránky knihy vyskočil plamen a vrhl na Richterovu tvář oranžové světlo. Obočí se mu stáhlo až k nosu a sevřené koutky úst se mu svěsily.

Dominique hovořil dál: "Máte dost vysokou pojistku, abyste mohl začít znovu. Mezitím se postarám, aby vaše skupina měla peníze a mohla pokračovat v činnosti. Věc sama nijak neutrpí. Utrpí jen vaše pýcha. A to mě o spánek nepřipraví, Herr Richter."

Stránky knihy se zkroutily do hromádky černého popela, podobné kytici; Henri knihu odnesl na barový pult, do plamene zmačkal ubrousky a pak je nakladl jeden vedle druhého tak, že vytvořily cestičku k bombě s kysličníkem uhličitým, stojící vedle přístroje na výrobu sifonu.

"Teď navrhuji, abyste s mými společníky odešel," řekl Dominique. "Tohle není ten Feuer, se kterým chcete mít co dělat. Přeji vám dobrý den, Felixi."

V telefonu cvaklo a z reproduktoru se ozval oznamovací tón.

Henri vykročil ke dveřím; pokynul ostatním dvěma. "Tak za dvě minuty to bouchne," řekl. "Radši půjdem."

Yves ustoupil stranou od Richtera; přitom vyňal z úst žvýkačku a přilepil ji zespodu na barový pult.

Richter seděl bez hnutí.

"Herr Richter," ozval se Henri, "abyste nebyl v pokušení ten oheň uhasit, monsieur Dominique nám dal za úkol zaručit, že odejdete - nebo že neodejdete. Tak, co z toho to bude?"

V Richterových očích, vztekle hledících na oba Francouze, plál odraz plamenů. Pak pohled prudce stočil před sebe a rázně vykročil. Oba Francouzi vyběhli za ním.

Richter kráčel beze slova ulicí a přivolal taxík. Henri s Yvesem se vydali opačným směrem a spěchali k temné modři Labe.

Neohlédli se, ani když slyšeli explozi, hluk padajících trosek a výkřiky raněných nebo vyděšených lidí, volajících o pomoc.

Když taxikář slyšel výbuch, zastavil. Podíval se dozadu, zaklel a vyskočil z auta, aby zjistil, jestli může nějak pomoci.

Felix Richter zůstal sedět a jen zíral před sebe. Protože nevěděl, jak Dominique vypadá, neviděl žádný obličej; před očima měl jen jasně rudou plápolající clonu nenávistného vzteku. A uvnitř uzavřeného prostoru taxíku se dal do pronikavého křiku. Křičel, až ze sebe vykřičel všechno, z těla i z duše, křičel, až ho bolely uši i hrdlo; když mu došel dech, nabral do plic vzduch a křičel dál a svým hlasem ze sebe vyléval bezmoc a nenávist.

Když mu opět došel dech, ztichl. Na čele mu vystoupily krůpěje potu a stékaly do koutků očí. Těžce dýchal, ale už byl klidný a soustředěný. Upřeně hleděl vpřed a viděl dav, který se seběhl a díval se na požár. Někteří lidé zírali na něj; vztekle jim pohled oplácel, beze studu a beze strachu,

Díval se na ty lidi a hlavou se mu honily úvahy. Davy. Byli to Fuhrerovi lidé. Byli krví, kterou jeho srdce čerpalo do žil celé země. Davy...

Nyní je naprosto nemožné, aby se s Dominiquem spolčil. Odmítá být jeho pěšcem nebo trofejí. A je naprosto nemožné dopustit, aby Dominiqueovi tenhle drzý a nestydatý čin prošel.

Ale zničen být nesmí, uvažoval Richter. Ten Francouz musí být ponížen. Přistižen nepřipravený.

Davy. Lid. Krev národa. Musí se dát vést silným srdcem. A tělo - vláda - musí uposlechnout přání lidu.

Díval se do zpětného zrcátka a pozoroval plameny, pohlcující jeho klub. Teď věděl, co udělá.

Vystoupil z taxíku a přešel dva bloky; kráčel váhavě, pryč od houstnoucího davu. Chytil si další taxi a pak zamířil ke svému bytu, aby zatelefonoval; ten hovor, jak byl přesvědčen, změní běh německých dějin... i dějin celého světa.

18 KAPITOLA

ČTVRTEK, 8.34 RÁNO NEW YORK

Tříposchoďový dům z červenohnědého pískovce v Christopher Street byl postaven v roce 1844. Dveře, okenní parapety a přístřešek nad dvěma vstupními schody byly původní. Desítky let starý hnědý nátěr se sice loupal, ale vnitřní zařízení, opotřebované časem, bylo svým způsobem hezké. Protože budova stála v blízkosti řeky Hudson, kde podloží nebylo pevné, podlahy se maličko vyboulily a mnohé z nenatřených cihel se hnuly, a po celé délce fasády tak vznikly mírně zvlněné, vyduté symetrické linie. Místa, kde omítka popraskala a opadala, byla opravena.

Dům stál mezi květinovým stánkem na rohu a cukrářstvím. Dej-čango-vi, mladý korejský pár, jemuž patřil květinový stánek, od svého příchodu do Ameriky na počátku osmdesátých let mužům ani ženám, vcházejícím do půl druhého století starého domu a vycházejícím z něj, nevěnovali pozornost. Právě tak Daniel Tetter a Matty Stevens, muži středního věku, kteří vlastnili cukrářství, candy shop, hned v sousedství; přezdívalo se mu Voltairův Candied Shop. Majitele domu, který bydlel v Pittsburghu, za sedmadvacet let, co tu obchod měli, spatřili jen párkrát.

Pak, před třemi měsíci, Dej-čangovy, Tettera a Stevense navštívili v jejich domovech dvaatřicetiletý zvláštní agent Douglas diMonda z newyorské pobočky FBI a tříačtyřicetiletý velitel pobočky newyorského policejního oddělení Peter Arden. Majitelům obchodů oznámili, že před čtyřmi měsíci FBI a newyorské policejní oddělení sestavily speciální četu a ta že prošetřuje obyvatele toho domu. Prodavačům květin i výrobcům cukrovinek sdělili, že nájemce Earl Gurney je zastánce nadřazenosti bílých, duchovní otec násilných akcí proti černochům a homosexuálům v Detroitu a Chicagu.

Co však obchodníkům neřekli, bylo, že do polovojenské skupiny Čistý národ, do níž Gurney patří, před rokem pronikl agent FBI. V zašifrovaných dopisech ‚matce' v Grenda Hills v Kalifornii John Wooley podával zprávy o výcvikovém zařízení Čistého národa v horách Mohawk Mountains v Arizoně a o plánech dát se najímat jako vojenská složka jiných bělošských rasistických organizací a bojůvek. Agent věděl, že se plánuje jakási rozsáhlá operace v New Yorku, operace o hodně rozsáhlejší než zátahy, po kterých v Detroitu zůstali tři mrtví černoši a v Chicagu bylo znásilněno pět lesbiček. Agenta však bohužel do Manhattanu s úderným oddílem neposlali, takže neví, co Čistý národ plánuje; ví to jen velitel Gurney.

Po měsících sledování z ulice i ze zaparkovaných aut, snímání otisků prstů z lahví a plechovek v pytlích na odpadky a po pátrání v minulosti věděli diMonda a Arden s jistotou, že tu mají skupinu nejnebezpečnějších členů organizace Čistý národ; šest ze sedmi mužů a jedna ze dvou žen, žijících v tom domě, měla policie v evidenci; mnohé záznamy se týkaly násilných činů. Speciální četa však nevěděla, co by Gurney asi tak mohl plánovat. Odposlech zachycoval jen hovory o počasí, o zaměstnání a rodině; faxy nebyly žádné. Povolení prohlížet korespondenci a balíčky také nic nepřineslo. Obyvatelé domu počítali téměř najisto s tím, že jsou sledováni a jejich hovory odposlouchávány, a jejich opatrnost byla jakýmsi mlčenlivým náznakem toho, že se něco chystá.

Pak, asi dva měsíce před tím, než se oba agenti obrátili na Tettera, Stevense a Dej-čangovy, tým, který dům hlídal, viděl něco, co jej donutilo jednat samostatně. Všiml si, že devět obyvatelů domu nosí dovnitř stále větší počet krabic, vaků z hrubé látky a kufrů. Přicházeli ve dvojicích, jeden z dvojice vždy s prázdnýma rukama, oblečený v saku a s oběma rukama v kapsách.

Tým si byl jistý, že v těch kapsách jsou zbraně, stejně jako v krabicích, vacích a kufrech. Jenže diMonda a Arden se nechtěli zmocnit jen pytle s pistolemi. Jestli tam nahoře je skrýš zbraní, speciální četa je chtěla všechny.

Myšlenka obstarat si povolení k domovní prohlídce byla zamítnuta; než by se tým dostal do třetího poschodí - hlavní stan je obvykle v nejvyšších poschodích - všechny kompromitující dokumenty nebo počítačové diskety by byly zničeny. A kromě toho diMonda ani Arden nechtěli s těmihle tvory hrát fotbálek. Ředitel FBI Moe Gera akci tedy schválil a povolil, aby se v tichosti a nenápadně rozmístila na určená místa úderná skupina.

Květináři i cukrovinkáři ochotně poskytli své obchody jako shromaždiště. Měli strach z napadení, ale i z možných odvetných opatření; jenže roku 1995 se všichni čtyři zúčastnili ve Village protestního pochodu proti útoku skinheadů a prohlašovali, že by se museli za sebe hanbit, kdyby druzí umírali jen proto, že oni sami zůstávají nečinní. DiMonda slíbil, že se jim newyorské policejní oddělení postará o ochranu jak doma, tak v jejich obchodech.

Tým se rozmísťoval nějakou dobu; agent FBI Park, který byl korejsko--amerického původu, byl poslán, aby pracoval v obchodě Dej-čangových.

Tetter a Stevens najali Johnse, černého prodavače, který pracoval jako detektiv pro newyorskou policii. Oba trávili hodně času venku před obchodem, kouřili a lidé, kteří chodili dovnitř, si jich povšimli. Po dvou týdnech Johns i Park přivedli každý po třech dalších prodavačích, takže nyní tu bylo celkem osm agentů. Všichni pracovali v denní směně, v době, kdy bylo v domě nejživěji. Řádní prodavači dostali zaplaceno, aby zůstali doma.

Každý nový zaměstnanec dbal na to, aby si ho lidé, kteří chodili do domu, všimli; aby si jich všimli tak často, že se pro ně nakonec stanou neviditelnými.

Pochůzkáře přeřadili na čas jinam a vystřídal ho detektiv Arden. DiMonda skryl svou kulturistickou postavu pod volný oděv a pracoval na ulici jako bezdomovec; občas spal pod přístřeškem před domem a jeho obyvatelé ho museli odstrkovat stranou nebo vykopnout. Gurney si sám několikrát Ardenovi stěžoval a žádal ho, aby ‚toho smraďocha' hnal od jeho domu dál. Arden slíbil, že se vynasnaží.

Od domácího získal FBI půdorys domu; majitel se domníval, že s ním seznamuje možného kupce. Modráky pak pomocí skeneru přenesli do počítače v newyorské úřadovně. Z nákresů zhotovili třírozměrný obraz vnitřku a vypracovali plán přepadení. Stanovili den a zvolili časnou denní dobu, kdy bude v úzké jednosměrné ulici nejméně lidí. Lidé, kteří chodí do práce, už budou pryč, a turisté se ještě do Greenwich Village nevypraví.

Před ‚ránem R' se do obchodů ještě za tmy vypravili tajní policisté; do každého jich přišlo po pěti s úkolem tu havěť pozatýkat, až bude vyhnána ven.

Hlavní četa v obou obchodech měla instrukce jít do akce, až diMonda vykřikne ‚Hej'. Stane se tak, až do něj někdo strčí nebo až se Arden bude pokoušet vystrkat ho zpod přístřešku. Jakmile hlavní četa vyrazí, přichystá se dvanáctičlenný podpůrný tým ze skříňového automobilu, zaparkovaného za rohem v Bleecker Street. Šest z nich půjde do akce jedině když uslyší střelbu. Až dojde k akci, policie ulici uzavře a bude dbát na to, aby nikdo v okolí neopouštěl byt. Kdyby se neonacistům podařilo dostat se z domu, na ulici bude připraveno ostatních šest agentů podpůrné skupiny, aby je posbíralo. Na Bleecker Street parkovala také sanitka pro případ, že by jí bylo zapotřebí.

Začalo to v 8.34; diMonda se s kelímkem kávy a bagelem usadil pod přístřeškem. Během několika posledních týdnů první dvojice obvykle vycházela z domu mezi desátou a půl jedenáctou, odjela do Třiatřicáté ulice a šla do kanceláře na Šesté avenui. Kancelář se nijak netajila tím, co je: malé vydavatelství a reklamní agentura rasistického časopisu Puhrer. Návštěvníci odtud odcházeli s tím, co pak zřejmě nosili do činžáku. FBI kontroloval přepravní krabice, dodávané do skladu, žádné zbraně však nenašel; mohl jen

předpokládat, že pracovníci vydavatelství nakupují zbraně, munici a nože na ulici a vše skladují předtím, než to dodají Čistému národu nebo jiným zájemcům.

Dveře starého domu se otevřely v 8.44; v tom okamžiku diMonda odhodil kelímek napravo, před obchod s cukrovinkami, a skulil se dovnitř do haly. Arden, čekající v obchodě, z něj vystoupil v okamžiku, kdy letící kelímek spatřil.

Mladá odbarvená blondýna s tvrdým výrazem ve tváři diMondu překročila.

"Vyhoďte toho pobudu!" oslovila policistu.

Vysoký policista s knírkem zvedl mnohem menšího diMondu za košili a chystal se odtáhnout ho na ulici.

"Hej!" zaječel diMonda.

Z květinářství vyšel agent a postavil se za ženu. Ta se chystala do diMondy strčit, agent však mezi ně skočil a odstrčil ženu směrem ke květinářství. Zaječela na něj, právě když z obchodu vyšel další agent a sdělil jí, že je zatčena. Kladla odpor, oba policisté jí však nasadili pouta a odvedli ji dozadu.

Mezitím Arden vešel do haly domu.

"Co tu kčertu děláte?" zahulákal na něj další neonacista; Arden už odvlekl vzpouzejícího se diMondu na ulici; tam čekali dva agenti, aby diMondu odtáhli do cukrářství.

"Jen klid, pane!" zakřičel Arden. "Já tohohle pobudu seberu, aby vás už neotravoval!" To bylo určeno tomu, kdo by snad nahoře poslouchal. Arden už vytáhl Sig Sauera ráže 9 milimetrů a stál při zdi po levé straně schodiště.

DiMonda se přesunul doprava, v ruce automatický Colt pětačtyřicítku. Osm zbývajících agentů pak vniklo po dvojicích dovnitř. První si vzala na starost místnost v prvním poschodí, hned za schody. Jeden se přikrčil vedle dveří, druhý zůstal u schodů, odkud viděl na první odpočívadlo. Další dvojice prošla mezi diMondou a Ardenem a zaujala postavení na prvním odpočívadle. Oba opatrně vystupovali po schodech, drželi se uprostřed stupňů, trupy zpříma; tak mohli nejen pohotověji reagovat, ale staré schody pod nimi tolik nevrzaly.

Pak vešli další dva agenti a zastavili se v polovině druhého ramene schodiště. Čtvrtá dvojice vystoupila nahoru a obsadila odpočívadlo ve druhém poschodí; jeden měl na mušce dveře, druhý schody. Poslední dvojice agentů vystoupila do poloviny dalšího ramene schodiště. DiMonda s Ardenem pak vystoupili na poslední odpočívadlo. DiMonda se postavil před dveře, Arden napravo od nich, vedle schodů. Jeho pistole mířila nahoru, oči upíral na svého partnera; ten mu dá znamení. Když vrazí dovnitř, bude ho následovat; když couvne, Arden bude krýt jeho ústup a pak půjde za ním.

DiMonda sáhl do kapsy svého rozedraného saka a vytáhl malou věcičku podobnou injekční stříkačce; pod jehlou byla nádobka velikosti asi tří malých mincí na sobě. Přikrčil se, pistoli v pravé ruce, a tenký konec té věcičky opatrně zasunul do otvoru zámku; pak ke druhému konci přiložil oko.

Optotronický aparát vybavený objektivem ‚rybí oko' umožňoval širokoúhlý záběr vnitřku místností, nevyžadoval přídavné osvětlení a nevydával žádný zvuk. Maličká nádobka obsahovala kadmiovou baterii a film, zaznamenávající vše, co objektiv zabírá. DiMonda opatrně švenkoval zleva doprava; pokaždé, když chtěl pořídit snímek, poklepal na spodek cívky s filmem. Až dojde na výslech těch parchantů, bude fotodokumentace důležitá; aparát odhalil hromady kulometů, několik granátometu M79 a samopaly, složené do jehlanů. V místnosti byli tři lidé; u stolu v koutě napravo snídali muž a žena, třetí, Gurney, seděl u stolku pro počítač, obrácen tváří ke dveřím, před sebou otevřený notebook. V ložnicích dole jsou tedy další čtyři.

DiMonda zvedl tři prsty a ukázal na pokoj. Arden se ohlédl dolů na schody; zvedl tři prsty a také ukázal na pokoj. Pak čekal, až ostatní agenti dokončí kontrolu místností, které měli na starosti oni.

Navzájem si sdělili, že už mají přehled; v každé místnosti jsou dva.

DiMonda dal ostatním znamení zvednutým palcem; byla to výzva k zahájení dalšího kroku.

Jednali rychle, než se někdo uvnitř rozhodne jít si pro noviny nebo jen tak ven.

DiMonda vytáhl aparát ze zámku. Jelikož se dalo předpokládat, že na dveřích budou mříže, agenti se je nebudou pokoušet vykopnout. Nalevo od dveřních knoflíků připevnili plastickou trhavinu; nálože byly dostatečně silné, aby vyrazily zámky i zárubně. Přes každou nálož dali kovový štít, který explozi usměrní, a na něj přiložili magnetický časovač velikosti čtvrtdolaru. Časovač měl nahoře pojistný proužek z umělé hmoty; až se odstraní, začne běžet deset vteřin do odpálení. Pak časovač vyšle do kovového štítu elektrický výboj, který nálož odpálí.

DiMonda zaklonil hlavu; muž na odpočívadle ho sledoval a když diMonda pokývl, pokývl i on a stejně tak i muž na schodech pod ním. Na ‚tři', které diMonda odpočítal kývnutím hlavy, všichni agenti vytáhli z časovačů pojistné proužky.

Zatímco časovače tiše odpočítávaly vteřiny, agenti na odpočívadlech se rychle přesunuli ke dveřím. Při plánování přepadu vzali v úvahu všechny možné kombinace rozmístění neonacistů v domě a nyní se podle toho zařídili; Park a Johns šli nahoru, Park se postavil za diMondu, Johns zůstal na schodech vedle Ardena. Ostatní dva agenti zaujali postavení vedle místností v prvním a druhém poschodí.

DiMonda ustoupil doleva, aby ho neuhodil dveřní knoflík, až jej exploze urazí. Ukázal po řadě na sebe, na Parka a Johnse. Jakmile budou uvnitř, v tomto pořadí si zleva doprava vezmou neonacisty na mušku. Detektiv Arden pomůže podle potřeby ostatním třem.

Časovače odpočítaly deset vteřin a nálože explodovaly; ozvala se rána, jako když někdo bouchne nafouknutý papírový pytlík. Mosazný knoflík odlétl a dveře se rozevřely.

DiMonda vpadl dovnitř první, následován Parkem, Johnsem a Ardenem. Dým z exploze se valil do místnosti; muži do ní vnikli dřív než dým a rozvinuli se do řady. "Ani hnout!" zařvali; jejich křik šel z hloubky, jakoby z břicha, hlasitý a hrubý, aby budil co největší strach.

Muž i žena se při explozi zvedli od stolu a zůstali nehybně stát; Gurney ne. Vstal, hodil notebookem po Parkoví a pravicí hmátl pod stůl.

Park sklonil pistoli a notebook zachytil. "Berte ho!" zařval na Ardena.

Arden už vyrazil; Gurney vytrhl z pouzdra, připevněného pod deskou stolku pro počítač, automatickou pětačtyřicítku Sokolovsky. Arden na něj namířil svou pistoli, ale pětačtyřicítka vypálila první a kulka zasáhla okraj Ardenovy neprůstřelné vesty; rozdrtila mu rameno, ale síla nárazu ho odhodila stranou od dalšího vějíře kulek. Udeřily do stěny za ním, to už však Arden stiskl spoušť; Park se přikrčil, odhodil počítač a vypálil také. Jedna z Ardenových kulek zasáhla neonacistu do levého boku, druhá do pravé nohy. Park mu prostřelil pravé předloktí.

Gurney upustil pětačtyřicítku a skácel se na levý bok, obličej vztekle zkřivený bolestí. Park k němu přiskočil a přitiskl mu pistoli ke spánku. Muž i žena se během čtyřvteřinové přestřelky ani nepohnuli.

Zdola žádnou střelbu slyšet nebylo, jen krátká přestřelka ve třetím poschodí přivolala podpůrný tým; vřítil se do budovy a hnal se nahoru po schodech ve chvíli, kdy už Park krvácejícímu střelci nasazoval pouta. DiMonda a Johns postavili své zajatce tváří ke zdi, s rukama dozadu, a spoutali je. Žena na diMondu ječela, že je zrádce své rasy, muž vyhrožoval pomstou jeho rodině. Johnse oba ignorovali.

Tři členky podpůrného týmu se přihnaly ve formaci tvaru ležatého písmene V - dvě se vřítily dovnitř současně, uskočily jedna napravo, druhá nalevo, třetí padla mezi dveřmi na břicho a kryla je. Když viděly Ardena a rasistu, ležící na prkenné podlaze, a ostatní dva neonacisty s pouty na rukou, zavolaly

ambulanci.

Pak si vzaly na starost zajatce; diMonda spěchal k Ardenovi.

"Tomu by člověk nevěřil," pronesl Arden zadýchaně.

"Nemluvte," zarazil ho diMonda; klekl si vedle něj. "Jestli máte něco zlomeného, ať si s tím ještě víc nehnete."

"Samozřejmě mám něco zlomenýho," řekl Arden sípavě. "Svý zatracený rameno. Dvacet let služby, a žádný zranění. Člověče, já už moh bejt pasovanej na nezraněnýho, a teď mě ten vocas poznamená. A přitom jak nějakýho cucáka; starej trik - pistole pod stolní deskou!" Střelec, navzdory bolesti, ze sebe dostal: "Chcípnete. Všichni!" DiMonda se po něm ohlédl; neonacistu už ukládali na nosítka. "Všichni tam musíme, to jo. Ale do tý doby budem takový jedovatý hady jako ty vyhánět z jejich děr."

Gurney se zasmál. "Nikoho nebudete muset vyhánět." Rozkašlal se a procedil skrz zuby: "Přijdeme sami a uštkneme vás."

19 KAPITOLA

ČTVRTEK, 2.45 ODPOLEDNE HAMBURK, NĚMECKO

Hausen se vrátil a Hoodovi a Langovi oznámil, že musí pryč; oba je svým sdělením trochu vylekal.

"Uvidíme se později u mě v kanceláři," řekl, zatímco si potřásal s Hoodem rukou. Pak se lehce uklonil Stollovi a Langovi a odešel. Ani Hood, ani Lang se neptali, co se stalo, jen se mlčky dívali, jak rázně kráčí na parkoviště, kde nechal auto.

Když odjel, ozval se Stoll. "To je snad Superman nebo co? ‚Tohle vypadá jako práce, kterou dokáže jen Ubermensch?"

"Takhle jsem ho ještě neviděl," prohlásil Lang. "Vypadal hodně znepokojeně; a všiml jste si jeho očí?"

"Čeho přesně?"

"Měl je zarudlé," odpověděl Lang. "Jako kdyby plakal."

"Možná mu někdo umřel," řekl Hood.

"Možná; ale to by nám řekl. A odložil by naši schůzku." Lang pomalu zavrtěl hlavou. "Tohle je moc divné."

Hooda tížily obavy, aniž věděl proč. Hausena sice sotva znal, měl však dojem, že náměstek ministra zahraničí je člověk neobvykle silný a přitom soucitný. Byl to politik, který stál za tím, v co věřil, protože měl pocit, že to je pro jeho zemi to nejlepší. Ze zprávy, kterou připravila Liz Gordonová, Hood věděl, že před lety, během prvních Dnů chaosu, neonacisty překřičel a umlčel a že napsal řadu nepopulárních novinových úvodníků, v nichž se domáhal zveřejnění ‚Osvětimských knih smrti', gestapem sestaveného seznamu lidí, kteří v tom koncentračním táboře zemřeli. To, že by Hausen před něčím utekl, do Hoodovy představy o něm nezapadalo.

Ale je čeká ještě práce; Lang se pokoušel tvářit, jako že se nic neděje, a vedl je k sobě do kanceláře.

"Co potřebujete pro svou ukázku?" zeptal se Stolla.

"Jen nějakou rovnou plochu; bude stačit stůl nebo podlaha," odpověděl Stoll.

Překvapivě malou kancelář bez oken osvětlovaly zářivky ve výklencích; jediný nábytek v ní byly dvě bílé kožené pohovky, stojící naproti sobě. Langův stůl tvořila dlouhá skleněná deska, spočívající na dvou bílých mramorových podstavcích válcového tvaru. Stěny byly bílé, podlaha z bílých dlaždic.

"Zřejmě máte rád bílou," poznamenal Stoll.

"Prý má léčivé účinky na psychiku," řekl Lang.

Stoll zvedl do výše svůj batoh. "Kam si můžu dát tohle?"

"Klidně na stůl," odpověděl Lang. "Je docela pevný a odolává poškrábání."

Stoll batoh položil vedle bílého telefonu. "Léčivé účinky na psychiku," opakoval. "To jako, že není tak depresivní jako černá, nebo smutná jako modrá - tak nějak?"

"Přesně tak."

"Už se vidím, jak si senátorce Foxové říkám o peníze na reorganizaci Operačního centra a jsem při tom celý v bílém," prohlásil Hood.

"Ona bude vidět rudě," opáčil Stoll, "a vy zelené jakživ neuvidíte."

Hood se zašklebil. Lang napjatě přihlížel, jak Stoll vyndává věci z batohu; nejprve vytáhl stříbrnou krabici velkou asi jako krabice na boty. Vpředu měla závěrku s irisovou clonou, vzadu okulár. "Laser s hledáčkem," vysvětloval Stoll přičinlivě. Další předmět se podobal faxu. "Zobrazovací systém s optickými a elektrickými sondami," pokračoval. Nato vyňal třetí předmět, bílou plastovou krabici s kabely, o něco menší než ta první. "Baterie," řekl. "Nikdy nevíte, kdy to budete muset spustit někde v terénu," usmál se. "Nebo na laboratorním stole."

"Spustit... co?" zeptal se Lang; pozorně si celé zařízení prohlížel.

"No... v kostce - naše Téčko," odpověděl Stoll. "To nasměruje rychlé laserové impulzy do zařízení v pevné fázi. Ty impulzy trvají jen řekněme asi sto femtosekund, což je desetina triliontiny sekundy." Stiskl červené čtvercové tlačítko vzadu na baterii. "Dostanete terrahertzové kmity mezi oblastmi infračervených a rádiových vln ve spektru. A tohle vám umožní odhalit, co je uvnitř něčeho tenkého nebo za tím - papírem, dřevem, plastem, skoro vším. Stačí jen vyhodnotit změnu vlnové délky, abyste poznali, co je na druhé straně. A když jste připojený na tohohle drobečka -," poklepal na zobrazovací zařízení, "- vlastně vidíte, co je uvnitř."

"Jako rentgen," řekl Lang.

"Jen bez těch ‚X'," odtušil Stoll. "A taky se tím dá určit chemické složení předmětů - třeba stanovit tuk v plátku slaniny. A je to přenosné." Stoll přistoupil k Langovi a natáhl ruku. "Můžete mi půjčit náprsní tašku?"

Lang sáhl do náprsní kapsy saka a tašku mu podal. Stoll ji postavil na opačný konec stolu, pak stůl obešel a stiskl zelené tlačítko, vedle něhož bylo ještě bílé tlačítko.

Ve stříbrná krabici to na okamžik tiše zahučelo a pak se z faxu začal vysouvat list papíru.

"Jde pěkně tiše," poznamenal Stoll. "Tohle můžu pustit tady ve vaší laboratoři a technik hned vedle mě nic neuslyší."

Když se papír zastavil, Stoll jej vytáhl a krátce na něj pohlédl; pak jej podal Langovi.

"To je vaše žena a děti?" zeptal se.

Lang pohlédl na mírně rozmazaný černobílý obraz své rodiny. "Pozoruhodné," řekl. "Obdivuhodné."

"A představte si, jak by to vypadalo, kdybyste to projel v počítači," řekl Stoll. "Vylepšil neostré obrysy a vytáhl detaily."

"Když naše laboratoř tuhle techniku vyvinula, pokoušeli jsme se zjistit, jaké plyny a kapaliny jsou v bombách," vysvětloval Hood. "Tak se dají zneškodnit a vůbec se k nim nemusíte přiblížit. Problém byl v tom, že jsme museli mít na druhé straně předmětu přijímač, který by analyzoval vystupující paprsky T. Pak ale náš výzkumný a vývojový tým přišel na to, jak je analyzovat přímo ve zdroji. Tak Téčko pracuje jako kontrolní nástroj."

"Jaký je účinný dosah?" zeptal se Lang.

"Měsíc," odpověděl Stoll. "Na větší vzdálenost jsme to zatím nezkoušeli. Koukli jsme se do přistávacího modulu Apolla 11. Armstrong s Aldrinem byli pořádkumilovní hoši. Teoreticky by to mělo fungovat na takovou vzdálenost, kam doletí laserový paprsek."

"Panebože, to je tedy krása," řekl Lang.

Hood stál až dosud stranou v koutě; nyní přistoupil blíž. "Téčko bude velmi

důležitou součástí Oblastního mobilního operačního centra," řekl. "Musíme ale systém upravit, aby byl víc kompaktní, a taky zlepšit rozlišovací schopnost, aby s ním operativci mohli do terénu. A taky potřebujeme vymyslet, jak odfiltrovat cizorodá zobrazení - například nosníky ve stěnách."

"A tady přicházejí na řadu vaše menší čipy," řekl Stoll. "Potřebujeme to zdokonalit tak, že se třeba před velvyslanectví postaví chlápek a dokáže jim číst poštu."

"To znamená výměnu technologie," pokračoval Hood. "Vy dostanete to, co je v té škatuli... a my dostaneme váš čip."

"To je úžasné," řekl Lang. "Existuje něco, skrz co to Téčko nevidí?"

"Problémy jsou s kovem, ale pracujeme na tom," odpověděl Stoll.

"Úžasné," opakoval Lang a stále upíral zrak na fotografii.

"A víte, co je na tom to nejlepší?" pokračoval Stoll. "Než vykoumáme, jak na ten problém, pomyslete jen na ty peníze, které naděláme, když budeme prodávat náprsní tašky vyložené kovovou fólií!"

20 KAPITOLA

ČTVRTEK, 8.47 RÁNO
WASHINGTON, D.C.

"Vy jste teda opravdu mizera!"

Slova, jež Martha tak rozhořčeně pronesla, visela chvíli ve vzduchu, než Mike Rodgers odpověděl. Zastavil se několik kroků přede dveřmi, vědom si toho, že se musí mírnit. Lidé nemůžou jeden na druhého reagovat prostě jako lidé; to si uvědomoval, bylo mu to však silně proti mysli. V přímé konfrontaci se mu Martha víc než vyrovnala; ale bílý mužský, který se přímo vzepře černé ženě, si koleduje o žaloby. Takové zhoupnutí kyvadla bylo nevyhnutelným, dokonce nutným, přesto však hněv budícím odkazem tvorů, jako bylo Společenství jen pro bílé.

"To mě moc mrzí, že se na to takhle díváte," řekl Rodgers. "A když už... pokud to k něčemu je - taky mě moc mrzí, že jsem senátorku rozčílil."

"Upřímně řečeno, je to nanejvýš k něčemu hodně sprostému," odsekla Martha. "Nejdřív ji úplně vyvedete z míry řečmi o smrti její dcery a pak ji ještě nazvete nepřítelem. A teď máte tu drzost říkat, že vás to moc mrzí?"

"Ano, mrzí; jenomže to není drzost, Martho, ale lítost. Mrzí mě, že k tomuhle muselo dojít."

"Opravdu mrzí?"

Rodgers se obrátil k odchodu, Martha však vyskočila od stolu, postavila se mezi něj a dveře, naklonila se a přistoupila k němu, až měla obličej jen kousek od jeho.

"Povězte mi, Miku... provedl byste stejný kousek Jacku Chanovi nebo Jedu Leeovi anebo některému jinému ze senátorů, se kterými jednáme? Dovoloval byste si tak i na ně?"

Její tón vzbuzoval v Rodgersovi pocit, že je u výslechu. Užuž ji chtěl někam poslat, ale omezil se jen na "Pravděpodobně ne."

"To si sakra pište, že 'pravděpodobně ne,'" utrhla se na něj Martha. "Klub ‚starých kamarádů' se o svoje členy stará."

"V tom to není," bránil se Rodgers. "Se senátory Chanem a Leem bych jednal jinak, protože ti by se nepokoušeli se mnou zamést."

"Aha - takže vy si myslíte, že tohle bylo proti vám? Senátorka nás chce obrat proto, že je naštvaná na Mika Rodgerse?"

"Zčásti," odtušil Rodgers. "Ne proto, že jsem mužského rodu, nebo kvůli mně osobně, ale kvůli názoru, který zastávám - že na USA jako jediné zbývající supervelmoci spočívá úkol zakročit všude, kde to bude nutné. A Operační

centrum je v tom ohledu zásadní součást, schopná rychlého zásahu. Martho, opravdu si myslíte, že jsem nějak prosazoval sám sebe?"

"Jo, myslím. Určitě to tak vyznělo."

"Ale nedělal jsem to; prosazoval jsem nás. Vás, mě, Paula, Ann, Liz, ducha Charlieho Squirese. Bránil jsem Operační centrum a skupinu Striker. Kolik peněz, kolik životů by nás stála nová válka v Koreji? Nebo závody ve zbrojení s novým Sovětským svazem? To, co jsme udělali, zachránilo zemi miliardy dolarů."

Jak hovořil, povšiml si, že se Martha maličko uvolnila. Hodně maličko.

"Tak proč jste s ní nemluvil tak, jak mluvíte se mnou?"

"Protože mě postavila před hotovou věc. Moje argumenty by byla použila jako cvičení v odpalování míčků."

"Už jsem zažila, jak jste od Paula schytal horší věci."

"Jsem jeho podřízený."

"A není Operační centrum podřízeným senátorů Foxové, Chana, Leea a ostatních členů Kongresového výboru pro dohled nad zpravodajskou činností?"

"Do jisté míry," připustil Rodgers. "A hlavním slovem v tom názvu je výbor. Senátoři Chan a Lee nejsou nekompromisní izolacionisté. Se mnou nebo s Paulem by nemluvili o snižování, dali by nám možnost diskutovat o něm."

Martha zvedla pěst do výše obličeje a zahrozila jí. "Leda tak při nějakých tajných jednáních."

"Při takových jednáních se už lecčeho dosáhlo."

"Jo, a dosáhli toho mužští," opáčila Martha. "Bože chraň, aby rozhodnutí udělala ženská a chtěla, aby ho uskutečnili mužští. Když to udělá, pěkně ji vezmete přes hlavu."

"Tak, jako ona vzala mě," řekl Rodgers. "Já že jsem mizera? A kdopak se tu a tam domáhá rovnosti?"

Martha mlčela.

Rodgers pohlédl na zem. "Tohle se trochu vymklo z rukou. Máme jiné starosti. Nějací prevíti se chtějí dostat na internet s videohrami o tom, jak bílí lynčují černochy. Promluvím s Darrellem a Liz, jestli přijdeme na něco, jak jim to zatrhnout. Rád bych, kdybyste něčím přispěla."

Martha přikývla.

Rodgers na ni pohlédl; měl trapný pocit. "Nemám rád, když někdo propadne mentalitě starat se sám o sebe. Zvlášť když se to stane mně. Asi to má co dělat s obranou teritoria. Pozemní armáda se stará o pozemní armádu, mariňáci o mariňáky -"

"Ženy o ženy," pronesla Martha tiše.

Rodgers se usmál. "Zásah. Řekl bych, že v srdcích jsme všichni pořád ještě masožravci, hájící své teritorium."

"To je jeden způsob, jak to okecat," odpověděla Martha.

"Tak tady je jiný," řekl Rodgers. "Já budu autokratkou; to je moje řemeslo. A dobrotivý Bůh mi odpustí; to je zase jeho řemeslo.' To řekla žena. Kateřina Veliká. No, Martho, já někdy umím být autokrat. A když jsem, můžu jen doufat, že mi odpustíte."

Martha na něj pohlédla přivřenýma očima; vypadalo to, že se chce ještě zlobit, ale nešlo jí to.

"Teď hlásím zásah já." Usmála se.

Také Rodgers se usmál, potom pohlédl na hodinky. "Musím si zavolat. Vy byste mohla jít za Liz a za Darrellem a dát se do práce; pak za vámi zajdu."

Napětí v Marthiných ramenou povolilo; ustoupila stranou.

"Miku?" řekla, když už Rodgers byl na cestě ven.

Zastavil se. "Ano?"

"Přesto ale - na senátorku jste byl hodně zlý. Udělejte mi tu laskavost a pak jí zavolejte, ať se to nějak srovná."

"To mám v úmyslu," odtušil Rodgers a otevřel dveře. "Já taky dovedu odpouštět."

21 KAPITOLA

ČTVRTEK, 2.55 ODPOLEDNE HAMBURK, NĚMECKO

Bob Herbert telefonoval víc než hodinu; ta hodina byla vyčerpávající.

Seděl v invalidním vozíku a volal přes svou soukromou linku; část té doby strávil hovorem se svým asistentem Albertem Grimotesem. Alberto, bystrý člověk s doktorátem v oboru psychologie a s dobrými nápady, přišel nedávno z Johns-Hopkinsovy nemocnice. Byl velmi mladý a neměl ještě nijak moc životních zkušeností, zato uměl pilně pracovat; Herbert na něj hleděl jako na mladšího bratra.

Otázka jedna, začal Herbert, je zjistit, kteří z jejich spojenců v oboru zpravodajské činnosti by se mohli dostat k nejčerstvějším informacím o německých teroristech. Herbert i Grimotes předpokládali, že tyhle skupiny podrobně sledují jen Izraelci, Britové a Poláci; žádná jiná země neměla z Němců takový přetrvávající, podvědomím živený a udržovaný strach.

Herbert čekal, až Alberto prohlédne jejich databázi agentů; informace od agentů v terénu se nacházely v souboru ‚kryté zdroje v cizině', kterým Herbert říkal ‚úderné'.

Herbert se vždycky styděl, že se musí doprošovat zpravodajských informací, které mu druzí laskavě poskytnou, ale jeho vlastní zdroje v Německu byly chudé. Před sjednocením východního a západního Německa se Spojené státy silně angažovaly v západním Německu, kde pomáhaly vyhánět z děr teroristické skupiny, přicházející z východu. Po sjednocení se zpravodajské agentury Spojených států prakticky z Německa stáhly; německé skupiny se staly evropským problémem, ne problémem americkým. V souvislosti s omezováním rozpočtu, s řezy, které šly až hluboko do masa, měly CIA, Národní úřad pro průzkum i další agentury, zabývající se shromažďováním informací, plné ruce práce s tím, aby si udržely náskok před Čínou, Ruskem a západní polokoulí.

Tak tohle jsou naše křišťálové koule, ve kterých se ukazuje příští zdroj potíží, uvažoval roztrpčeně Herbert.

Bylo také jasné, že pokud jiné vlády mají v Německu své agenty, není tu žádná záruka, že budou ochotny se o své informace s někým dělit. Od doby, kdy v osmdesátých letech došlo v USA k dobře známým únikům tajných informací, si ostatní země dávaly pozor, aby nesdělily nějak moc z toho, co vědí; nechtěly ohrozit své vlastní zdroje.

"Hub má v terénu čtyři lidi, Šlomo deset," řekl Alberto; hovořil o komandéru Hubbardovi z britské zpravodajské služby a Urim Šlomo Zoharovi z Mossadu.

Telefon nebyl zabezpečený proti odposlechu, takže se Herbert na podrobnosti neptal; věděl však, že většina Hubbardových agentů v Německu se zabývá tím, jak zarazit pašování zbraní z Ruska; Izraelce zase zajímal přísun zbraní Arabům.

"Zdá se, že Bogovi hoši pořád ještě čistí ten bordel, co zůstal po Rusech," řekl Alberto; měl na mysli generála Bogdana Lotheho z polské zpravodajské služby, a téměř válečný stav mezi Polskem a Ruskem. "Chcete se zasmát?" zeptal se.

"Docela by mi to přišlo vhod," odtušil Herbert.

"Jak tak koukám na ten seznam, jediné pomoci se nám může dostat akorát od Bernarda."

Nebýt situace tak vážná, Herbert by se opravdu zasmál. "Pomoc od nich? To nebude. Nikdy."

"Mohlo by," prohlásil Alberto. "Počkejte, přečtu vám tohle hlášení od Darrella."

Herbert vyťukával do opěrky melodii ‚Alabamy Bound' a čekal.

Bernard byl plukovník Bernard Benjamin Ballon z francouzské Zásahové skupiny státní policie; tahle Gendarmerie byla organizace v minulosti hluchá a slepá tam, kde šlo o zločiny z důvodu rasové nesnášenlivosti, zvlášť o ty, které byly spáchány proti Židům a přistěhovalcům. Měla také jakousi domluvu s Němci; když se francouzští agenti budou držet stranou, Německo nevyzradí jména tisíců kolaborantů, kteří s ním během války spolupracovali. Někteří z těch mužů a žen stáli nyní v čele podnikatelské a politické sféry a spoléhali na to, že si francouzské zpravodajské agentury budou hledět svého.

Když bylo Ballonovi čtyřicet, byl jedním z nejzuřivějších zastánců spravedlnosti tam, kde dostávala na frak; s nikým takovým se Herbert snad ještě nesetkal. A vzpírající se a hlasitě protestující Gendarmerii tahal z bahna její vlastní nevšímavosti a apatie.

Ballon se však musel zodpovídat i vládě. A ta vláda neměla Spojené státy v lásce; byla v zajetí silného, obnoveného nacionalismu, a to do té míry, že ze slovníku vyřazovala anglická slova, z jídelníčků americká jídla a z pláten kin hollywoodské filmy. Představa, že Francouzi mají nějak pomoci Spojeným státům, byla ošemetná; a myšlenka, že by se Herbert snad musel obrátit na tyhle lidi, kteří tak rádi tlučou Ameriku po hlavě, vzbuzovala ještě horší asociace. A nápad, že by Spojeným státům dokonce pomohli, byl naprosto absurdní.

Alberto pokračoval: "Bernard má problém doma; zkoumá možné spojení mezi nepřátelskými živly ve Francii a v Německu. Minulý měsíc kontaktoval Velké I, a ti zase kontaktovali Darrella. Darrell pomohl Bernardovi k informacím, které potřeboval."

‚Velké I' byl slangový výraz používaný v nezabezpečených telefonických hovorech a označoval Interpol. Darrell působil nejen jako pracovník pro styk mezi Operačním centrem a FBI, ale měl vazby i na Interpol a další mezinárodní organizace pro boj se zločinem.

"Jaké informace Bernard potřeboval?" zeptal se Herbert. Stále bubnoval prsty na opěrku. Skutečně, opravdu skutečně, se mu nechtělo na Francouze se obracet.

"Ty údaje v souboru nejsou," odpověděl Alberto. "Jsou tajné. Pro ty si budu muset dojít za Darrellem."

"To udělejte," souhlasil Herbert. "A až něco budete mít, zavolejte mi."

"Fajn; můžete se dostat k nějaké zakryté lince?"

"Na to nebude čas. Musíte to risknout a zavolat mi takhle, na telefon v mém vozíku. A podejte hlášení i generálu Rodgersovi."

"Samozřejmě; a kde mám říct, že jste, jestli se na to zeptá?"

"Řekněte mu, že se chci podívat na pár teorií o Chaosu."

"Aha - teď je na něj zrovna roční doba, co?"

"Ano, přesně tak; každoroční sjezd duševně nemocných maniaků. A tím se dostávám k otázce číslo dvě. Máte něco o tom, kde se činnost kolem těch Dnů chaosu obvykle soustřeďuje?"

"Chcete jim obstarat sál?"

"Nojo, srandičky," odrazil ho Herbert.

"Pardon; projedu si to."

Herbert slyšel klapot kláves.

"Tady," ozval se Alberto. "Poslední dva roky hodně těch účastníků sjezdu začalo v šest večer připitkem v hannoverské pivnici."

"To mě vůbec nepřekvapuje," prohlásil Herbert. Nechvalně známý mnichovský Bierhalle Putsch v roce 1923 byl Hitlerův první, tehdy neúspěšný pokus o uchvácení moci v Německu; nyní ovšem tam, kde neuspěl Hitler, mají zřejmě v úmyslu uspět tihleti.

Další dobu, kterou Herbert strávil u telefonu, věnoval shánění automobilu s ručním ovládáním. Mnoho firem pronajímalo tělesně postiženým automobily se řidičem, takový však Herbert nechtěl. Měl v úmyslu hledat poznatky v samém srdci oslav Dnů chaosu a nerad by řidiče vystavoval nebezpečí.

Nakonec objevil firmu, která takové auto měla, i když nebylo vybaveno neprůstřelným sklem a vystřelovacím sedadlem - to jen žertuju, ujišťoval pronajímatele, který neprojevoval smysl pro humor; auto mu přivezli do hotelu. Rozhodl se, že si na sebe vezme něco obyčejnějšího - svlékl si bílou košili a sundal vázanku, a natáhl si tričko s nápisem Jmenuju se Herbert... Bob Herbert, které mu dala sestra. Pak si oblékl lehké sako a vypravil se dolů. Vrátný mu pomohl umístit vozík do speciálního prostoru bez sedadla vzadu. Pak Herbert s rozevřenou mapou na pravém sedadle, s odnímatelným telefonem z vozíku vedle ní a se Stollovým překladačem vedle telefonu vyjel s mercedesem na silnici.

Cestou uvažoval, jakou ironií osudu - smutnou a výsměšnou - je, že jediným prostředkem, který tu v Německu Amerika má k získávání informací v terénu, je člověk s omezenou pohyblivostí. Na druhé straně on je člověk se zkušenostmi, zaujatý pro věc, a má za sebou pevnou organizaci. Lidé se už vydali do terénu s horším vybavením. S mnohem horším. Nijak zvlášť nepočítal s tím, že bude nenápadný, řídil se však poučkou zpravodajců, pravící ‚Nikdy nepodceňuj to, co někdo třeba ví; a nikdy nepodceňuj to, co někdo řekne, když je nepozorný, opilý nebo když je to hlupák.'

V pivnici se určitě setká s pěknou dávkou ode všeho.

Vychutnával si sice svou samostatnost, víc ho však opájelo vědomí, že je zpátky v akci. Teď už chápal, jak se cítil Mike Rodgers, když se v Koreji znovu vyhoupl do sedla.

Jízda z hotelu trvala necelé dvě hodiny. Jel přímo, po dálnici Al, na níž platila doporučená rychlost sto až sto třicet kilometrů, ačkoliv každý, kdo jel pod sto třicet, byl považován za Gräfin - za hraběnku; takový řidič jel pomalu a vznešeně jako nějaká matrona.

Herbert ujížděl skoro stočtyřicítkou; stáhl přední okénka a kochal se osvěžujícím, prudkým větrem; ale ani při téhle rychlosti mu neušlo nic z krásné zelené dolnosaské krajiny. Pomyšlení, že tyhle opojně vonící lesy a staleté vesnice jsou domovem jednoho z nejúpornějších, chorobných, nenávist šířících rasistických hnutí v dějinách civilizace, bylo tísnivé.

Ale pro tebe je to ráj. Na každém stromě vždy jeden či dva hadi, myslel si.

Když s manželkou přišel poprvé do Libanonu, o lidech a kráse smýšlel jinak. Nádherná modrá obloha, starověké stavby, od prostých až po velkolepé, své víře oddaní křesťané a muslimové. V roce 1946 odešli Francouzi a zbožní 'bratři' rozpoutali jeden proti druhému zuřivou válku.

V roce 1958 další požár pomáhala uhasit americká námořní pěchota, ten však v roce 1970 vypukl znovu. Spojené státy nakonec odešly. Když v roce 1983 provedl jakýsi muslim sebevražedný letecký útok na americké velvyslanectví v Bejrútu, obloha byla i nadále modrá a stavby stále budily úžas.

Padesát lidí zahynulo, mnohem víc bylo zraněno. Od té doby Herbertovým očím krása už nikdy nepřipadala nevinná nebo dokonce vábná. I samotný život, kdysi bohatý a slibný, připomínal spíš něco, co odpočítává čas, než se on a manželka opět shledají.

Hannover představoval pozoruhodný protiklad k venkovu - a i k sobě samému. Během druhé světové války byl těžce poškozen, stejně jako Hamburk. Mezi moderní budovy a široké třídy byly vklíněny plochy se stavbami ze šestnáctého století i s hrázděnými domy při úzkých silničkách v sousedství starých barokních zahrad. Tohle Herbertovi zrovna moc nesedělo; dával přednost neporušené venkovské krajině, v jaké vyrostl; rybníkům, komárům, žábám a malým bufetům. Jak však projížděl ulicemi, tyto dvě tak nápadně odlišné tváře Hannoveru ho překvapovaly.

To se nevymyká z celkového obrazu, uvažoval, když jel na Rathenauplatz. V tomhle městě i lidé mají dvě odlišné tváře.

Bylo ironií, že nejmalebnější část města byla ta, kde se nacházely většinou kavárny a restaurace. Pod jeho kouzlem se jako jedovatí hadi skrývali poradní a odporní zlosyni. K cíli se dostal prostě tak, že si všiml tří skinheadů na

motorkách a jel za nimi. Ani na okamžik ho nenapadlo, že snad jedou do Sprengelova muzea moderního umění.

Jízda trvala deset minut. Když dorazil na místo, Bierhalle si nemohl s ničím splést; stála uprostřed řady kaváren a barů, většinou zavřených. Pivnice měla fasádu z bílých cihel a prostou desku s názvem. Hůlková písmena byla černá, podklad červený.

"Samozřejmě, jak jinak," zamumlal Herbert, když pivnici míjel. To byly barvy nacistického Německa. Třebaže veřejné ukazování hákových křížů bylo v Německu protizákonné, tihle lidé dokázali představu podobnosti s nimi vyvolat, aniž zákon porušili. Jak se Hausen zmínil při obědě, samotný neonacismus je protizákonný, nicméně tihle lidé zákaz obcházeli tak, že svým spolkům dávali všemožná eufemistická jména, od Synů vlka až po Národní socialisty 21. století.

Jestli však Bierhalle nebyla žádným překvapením, byli jím lidé, kteří se před ní shromáždili.

K deseti stolkům, podobným stolkům pro piknik, se skupina nemohla vejít, a zatímco se Herbert díval, počet jejích členů narůstal. Nyní už téměř tři sta většinou mladých mužů sedělo na chodníku, na obrubníku i ve vozovce, nebo se opíralo o auta, jejichž majitelé s nimi opomněli včas odjet a nyní se k nim nedostanou dřív, než uplynou tyhle tři dny. Těch několik málo chodců, kteří vyšli ven, rychle procházelo davem. Před pivnicí řídili dopravu tři policisté. Dav, všelijak se přelévající a popíjející na kraji vozovky před Bierhalle, auta opatrně objížděla.

Herbert očekával armádu skinheadů a hnědých košil, oholené hlavy a tetování, anebo dotuha vyžehlené pseudonacistické uniformy s páskami na rukávech; byly tu skupinky chvástavé žvanících punků, tu deset, jinde půl tuctu, jinak však většina mužů a těch několik žen byla oblečena do běžných konfekčních oděvů, s módními nebo mírně konzervativními účesy. Smáli se a chovali se uvolněně a nenuceně; vypadali téměř jako makléři nebo advokáti, kteří do Hannoveru přišli na nějaký sjezd. Scéna budila strach svou obyčejností. Takovéhle by mohlo být město, ve kterém se Herbert narodil nebo ve kterém žije.

Svým vycvičeným zrakem si obraz rozdělil do částí, které dokázal obsáhnout, a pak obraz vnímal spíš jako celek, než aby se podrobně zabýval jednotlivostmi. Později, bude-li třeba, si může v paměti vybavovat důležité podrobnosti.

Jak pomaloučku projížděl kolem, otevřeným okénkem také naslouchal. Německy neuměl plynně, pochytil však dost, aby rozuměl. Ti lidé zde mluvili o politicích, počítačích a dokonce o vaření! Takhle si to nepředstavoval - čekal mladé lidi zpívající staré německé pijácké písně. Žádný div, že se úřady od Dnů chaosu drží dál. Kdyby zasáhly třeba zde, mohlo se stát, že by musely strčit pod zámek některé přední lékaře, právníky, makléře, novináře, diplomaty a bůhví, koho ještě dalšího. A bůh buď těm úřadům milostiv, jestli tihle lidé někdy nabudou dojmu, že mají důvod obrátit se proti vládě. Zatím ještě nejsou silní a sjednocení; ale kdyby byli, německý smysl pro řád a pořádek by se mohl rychle rozplést na jednotlivé nitky a být znovu utkán do obrazu, jenž by ve světě budil oprávněné obavy.

V Herbertovi se všechno uvnitř sevřelo; jedna část jeho bytosti křičela Nemají žádné právo, ti mladí parchanti. Ale druhá část věděla, že mají veškeré právo; ironií je, že Hitlerova porážka jim dala právo hodně říct nebo udělat, pokud nedojde na rasistické či náboženské štvaní nebo veřejné popírání holocaustu.

Směrem ke konci ulice stál stolek, kde probíhala registrace, za ním asi půl tuctu mužů a žen. Dav, čekající před stolkem, narůstal; nikdo se nestrkal, nikdo nereptal, nic nenarušovalo všeobecnou atmosféru družnosti. Herbert zpomalil a díval se, jak organizátoři vybírají peníze, rozdávají programy a prodávají černo-červené samolepky a zapichovací odznáčky do klop.

A běží jim tu pěkná domácká výroba, pomyslel si Herbert, naplněn údivem. Všechno šikovné, nakažené jedem a legální. To je ovšem ten problém. Na rozdíl od skinheadů, obecně považovaných za nižší neonacistickou kastu, opovrhovaných lidmi, jako jsou tihle, muži a pár těch žen tady jsou dost chytří, aby se drželi v mezích zákona. A Herbert byl plně přesvědčen o tom, že až jich bude dost na to, aby postavili kandidáty a volili, zákon změní. Přesně jako se to stalo v březnu 1933, kdy nový zákon dal Hitlerovi do rukou diktátorskou moc nad národem.

Za stolkem prkenně stál jeden z pořadatelů, vysoký mladík se špinavě blond vlasy; s každým nově příchozím si potřásl rukou a zdálo se, že když se dostavilo několik skinheadů hrubšího ražení, necítil se tak nenuceně jako s oněmi uhlazenými lidmi.

I mezi šmejdy existují kasty, uvědomil si Herbert. Zaujalo ho, když jeden z těch ošumělejších příchozích po potřesení rukou ještě vymrštil paži v tradičním nacistickém pozdravu. Bylo to ojedinělé, nostalgické gesto a zdálo se, že ostatní uvedlo do rozpaků. Jako když si ke stolu, kde se vyplácí sociální podpora, přijde pro peníze opilý člověk. Pozdrav tolerovali, ale neopětovali. V nové říši patrně existují schizmata stejná jako v té staré. Rozkoly, které by síly zvnějšku mohly nějakým způsobem usměrňovat.

Za Herbertem se začala hromadit auta; uvolnil brzdu, dlaní prudce zatlačil na plynový pedál a vyrazil ulicí. Měl zlost; zlost na tyhle nestvůry, dědice války a genocidy, i zlost na systém, který jejich existenci umožňuje.

Zabočil za roh a zjistil, že postranní ulice jsou uzavřeny a nedá se tu parkovat. Byl rád, že tu není nikdo s vojenskou taktovkou a neřídí dopravu. To už by bylo moc, jako nějaký pitomý venkovský jarmark.

Zabočil do jedné z dalších ulic a našel si místo k zaparkování. Pak stiskl tlačítko vedle rádia. Levé zadní dveře se otevřely a plošina, na níž stál vozík, vyjela ven a dosedla na zem. Herbert sáhl dozadu a vozík si přitáhl. Umiňoval si také, že tu dojedná, aby se tahle auta dostala do USA; opravdu značně usnadňují život.

Vklouzl do vozíku a uvelebil se v něm jako v sedačce stíhačky; potom stiskl tlačítko ve dveřích auta a plošina zajela dovnitř. Dveře zabouchl a rozjel se směrem k pivnici.

22 KAPITOLA

ČTVRTEK, 3.28 ODPOLEDNE TOULOUSE, FRANCIE

Dominique cítil vítězství; už mělo svou váhu, jeho přítomnost se dala vnímat, bylo blízko. Velmi blízko.

Nyní, když mu jeho právník v New Yorku zatelefonoval, že newyorské policejní oddělení a FBI zabraly na návnadu, byl pocit vítězství ještě silnější. Oddělení uvěznilo skupinu Čistý národ, kterou Dominique už po mnoho měsíců podporoval. Gurney a jeho lidé své uvěznění ponesou jako praví nacisté - hrdě a neohroženě. Oddělení také pošle FBI ke skrýším zbraní a literatury a předá muže, který v Chicagu znásilnil ty lesbičky. A FBI bude vytrubovat do světa svá vítězství.

Svá vítězství. Dominique se ušklíbl. Svou honbu za pokladem. Ta zabere čas, odčerpá lidi a policejní úředníky odvede špatným směrem.

Dominiquea udivovalo, jak snadno se FBI dal oblbnout; vyslal agenta a ten do skupiny pronikl. Někoho takového FBI posílá vždycky. Byl přijat i ostatními členy; ale protože ten člověk, John Wooley, jemuž táhne na třicítku, předtím nebyl členem žádné organizace, dva z Čistého národa navštívili v Kalifornii ‚matku', které psal. Třebaže pro ni FBI najal dům a obstaral jí krytí, dvakrát nebo třikrát denně volala z budky v místním obchodě s potravinami. Skrytá

kamera zachytila volaná čísla a ukázalo se, že jsou to čísla úřadovny FBI ve Phoenixu. Vůdce Čistého národa Ric Meyers měl podezření, že paní Wooleyová je pravděpodobně sama bývalou agentkou. Skupina Čistý národ Wooleyho mezi sebou nechala, aby mohla FBI dodávat falešné informace.

Dominique současně vyhledával americké neonacisty, kteří by vykonávali práci podle jeho plánů. Jean-Michel nalezl Čistý národ, a Wooleyho přítomnost se do Dominiqueových plánů dokonale hodila.

Na paní Wooleyovou a jejího ‚syna' v pravý čas dojde, uvažoval Dominique. Za pár týdnů, až budou Spojené státy uvrženy do chaosu, stanou se Wooleyovi prvními oběťmi. Ta postarší dáma bude ve svém pronajatém domě znásilněna a oslepena, Wooley vykastrován a ponechán naživu pro odstrašení dalších, kteří by ze sebe chtěli dělat hrdiny.

Dominique se díval jednosměrně průhledným zrcadlem do poradní místnosti, přilehlé k jeho kanceláři, odkud bylo vidět do jeho podzemní továrny. Dole pod ním, v dílně, kde se ve třináctém století během křížové výpravy albigenských zhotovovaly zbraně a brnění, dělníci sestavovali nosiče videoher a lisovali disky CD-ROM s hrami. V odděleném prostoru, na straně k řece, kde sklep měl dobře izolovanou zeď, technici vysílali do celého světa ukázky her. Zájemci si je budou moci objednat v libovolném formátu.

Většina her, které v Demain vyráběl, byly zábavou pro široký okruh lidí; grafika, zvuk i samotná hra byly natolik vynikající, že od roku 1980, kdy sestavil svou první hru, Nezapomenutelnou noc s rytířem, se Demain stala jednou z nejúspěšnějších softwarových firem na světě.

Ty ostatní hry však byly Dominiqueovu srdci mnohem, mnohem bližší. A pro jeho organizaci představovaly tu pravou budoucnost; vlastně byly klíčem k budoucnosti světa.

Mého světa, uvažoval. Světa, který budu ze skrytu stínů řídit.

První z nových her byla ‚Cigoška Roznožka', o nemorální cikánce. Hru vypustil do světa před devíti měsíci; úkolem hráče bylo vytlouct z vesničanů informace, tu štětku najít a potom ještě nalézt a posbírat součásti oděvu, které na různých místech v krajině odhazovala. Demain prodala do celého světa deset tisíc exemplářů. Všechny byly objednány poštou na jednu adresu v Mexiku, kde úřední místa byla podplacena; tyhle hry nechají na pokoji, bez ohledu na to, jaký druh her Dominique prodává. Hra se ocitla na webových stránkách a reklamu na ni otiskly časopisy bílých rasistů.

Po Cigošce Roznožce následovaly hry ‚Rozflákej ghetto', odehrávající se ve Varšavě za druhé světové války; ‚Potok mrzáku', místo, kam se měli odvést a tam utopit tělesně postižení; ‚Předělávka', grafická hra, při které se měly asijské obličeje přeměnit na obličeje západního vzhledu; a 'Kulička pro buzíčka', v níž hráči měli odstřelovat homosexuály, pochodující v průvodu.

Ale Dominique si nejvíc oblíbil hry nové; Koncentrák a Všichni na větev s ním! byly složitější než ostatní. Koncentrák byl zvráceně vzdělávací, ‚Větev' zase hráčům umožňovala montáž - dát tělům mužů a žen, lovícím černochy, své vlastní obličeje. Hra ‚Větev' se už dostala jako ukázka on line do USA a přicházel rekordní počet objednávek samotné hry. Koncentrák bude brzy předveden ve Francii, Polsku a Německu - v jednom zvlášť dobře vybraném místě v Německu.

Hry napomohou rozšířit myšlenku nesnášenlivosti, to však je pouze začátek. Čtyři měsíce po jejich distribuci Dominique přikročí k nejambicióznějšímu plánu s těmito hrami. Bude to vyvrcholení jeho celoživotní práce; začne hrou, kterou připojení uživatelé dostanou zadarmo. Bude se jmenovat R.I.O.T.S. - pouliční nepokoje - podle začátečních písmen 'Revenge Is Only The Start' - pomsta je jen začátek, a rozpoutá takovou krizi, jakou Amerika viděla jen v těch nejhorších snech. A zatímco Amerika bude mít své vlastní starosti a Německo bude zápolit se svým narůstajícím neonacistickým hnutím, Dominique a jeho společníci rozšíří své obchodní impérium. Rozšíří? Ne. Jen se zmocním toho, co vždycky bylo naše, uvažoval.

V osmdesátých letech, kdy prezident Mitterrand potřeboval vytvořit zdroje vládních příjmů, mnoho francouzských podniků začalo být řízeno podle socialistických zásad; v devadesátých letech se tyto podniky začaly hroutit v důsledku tíživého břemene výdajů na zdravotní péči, důchody a celkovou sociální péči o občany, zvyklé, že je o né postaráno od kolébky do hrobu. Krachující podniky s sebou stáhly četné banky a to vše zvýšilo nezaměstnanost na hrozivých 11,5 procenta v roce 1995 a na nynějších 15 procent - a na dvojnásobek mezi vzdělanými odborníky. A zatímco se toto děje, Národní shromáždění nedělá nic; nic, kromě toho, že dává razítko na všechno, co si prezident a jeho elitní poradci usmyslí.

Dominique začne věci měnit tím, že mnohé z těchto podniků skoupí a zprivatizuje. Některé ze zaměstnaneckých výhod se odbourají, ale nezaměstnaní dostanou práci a zaměstnaní získají jistotu. Měl také v plánu získat většinovou účast ve Francouzské bance. Peníze Demain banku podpoří a její mezinárodní pobočky Dominiqueovi umožní investovat do bezpočetných operací v zahraničí. Fondy se budou moci přesunovat, daním se bude možno vyhnout a měny se budou výhodně prodávat. Už měl rozjednaný nákup jednoho britského filmového studia, čínské továrny na cigarety, kanadské farmaceutické firmy a německé pojišťovací společnosti. Mít kontrolu nad důležitými podniky v zahraničí bylo hlavním předpokladem pro to, aby mohl šlápnout vládě na krk.

Jednotlivci nebo malé korporace tohle provádět nemohou, mezinárodní společenství však ano. Jak mu kdysi řekl otec, ‚Udělat ze sta tisíc franků milion není snadné; ale ze sta milionů franků udělat dvě stě milionů už je nevyhnutelné. '

To, čeho se v osmdesátých letech nepodařilo dosáhnout Japonsku, totiž stát se vedoucí světovou ekonomikou, toho Francie dosáhne v jednadvacátém století. A Dominique bude regentem, stojícím za trůnem.

"Německo," zamumlal opovržlivě. V dějinách začalo jako porobený národ, v roce 55 před Kristem je porazil Julius Caesar; ten národ pak musel zachránit Frank Karel Veliký.

Dominique už měl i francouzského zpěváka, který nahraje věc, jíž Dominique před několika týdny složil; bude se jmenovat ‚Hitla a jeho duch'. Německý parádemarš husím pochodem v rytmu tarantely ukáže, co jsou Němci vlastně zač - národ buranů bez humoru a šťávy. A poté, co dosáhne svých cílů ve Francii, je rozhodnut těm Hunům ukázat, kde je jejich místo - ačkoliv neodolal tomu, aby již s menším předstihem nezačal s plánem, který měl připravený pro Hausena.

Henri hlásil telefonem úspěch své akce. O požáru v St. Pauli se hovořilo ve všech zprávách; než jej hasiči dostali pod kontrolu, shořela v tom bloku polovina historických budov. To bylo dobré, ačkoliv Dominique byl zvědav, co namyšlený Herr Richter asi tak udělá na oplátku. Zabije Jean-Michela cestou na dnešní večerní setkání? Zaútočí na distributora Demain v Německu? O tom pochyboval; tím by se sázky staly nebezpečně vysokými, ale ani jedno z toho by Dominiquea nijak zvlášť nebolelo. Nebo bude Richter kapitulovat a držet krok? O tom pochyboval také. Richter je příliš pyšný, než aby se cele pokořil. Nemohl by třeba tisku povědět o Dominiqueově tajné činnosti? To není pravděpodobné; Richter o ní neví dost - a kdo by mu také věřil? Je to neonacistický poskytovatel sexu. V každém případě není nic, co by někoho dovedlo až k Dominiqueovi.

Ale Richter něco podnikne. Musí; čest si to vyžaduje.

Dominique se odvrátil od zrcadla. Spekulace jsou vždycky zábavné, ale v konečném výsledku jsou k ničemu. Jedno věděl Dominique s určitostí: je rád, že je tam, kde je, a ne na Richterově místě.

23 KAPITOLA

ČTVRTEK, 3.23 ODPOLEDNE ŘEKA LEINE, NĚMECKO

Od kraje malého hájku se Karin Doringová zadívala před sebe a nepatrně se pousmála.

Na tábor byl jeden z nejkrásnějších pohledů, jaké kdy zažila. Tohle místo na Leině koupila Manfredova rodina před víc než deseti lety. Bylo to 20 akrů voňavého lesa s řekou na východě a vysokým kopcem na západě, hned za táborem; od severu tábor chránila hluboká rokle a před zraky špehů ve vzduchu jej chránily stromy. Tábor, který tu její přívrženci postavili, tvořily čtyři řady stanů, po pěti v každé; na jeden stan připadli dva obyvatelé. Vršky stanů pokrývalo listí, aby je nebylo vidět ze vzduchu, až úřady začnou pátrat po ukradeném autě filmového štábu. Auta i další vozidla, jimiž sem Karinini lidé přijeli, parkovala ve dvou řadách a byla také maskována.

Nejbližší větší město bylo Garbsen, asi pětadvacet kilometrů na jih. Tam pátrání po teroristech začne a bude postupovat směrem na Hannover, středisko dění kolem Dnů chaosu; ten byl na jihovýchod od nich. Tady, uprostřed říše víl z pohádek bratří Grimmů, po nich úřady pátrat nebudou, nemůžou si na to vyšetřit lidi. Určitě to nebude do tří dnů, a než Dny chaosu skončí, budou Karin a její přívrženci pryč. I kdyby policie došla k závěru, že přepadení je dílem jejích rukou, a i kdyby se policajtům podařilo tábor najít, ji a její společníky nedostanou; hlídky ji budou varovat a bojoví psi policii zdrží; vše, co přepadení připomíná, se hodí do jezera nebo spálí. Je to smutné, avšak nutné opatření, protože nesmějí zůstat žádné důkazy, spojující je s přepadením.

Ať si nás zkusí chytit, pomyslela si vzdorně. Když bude třeba, budou bojovat do posledního muže. Německá vláda si může odhlasovávat své omluvné zákony, popírat svou minulost, až k zemi se klanět před Spojenými státy i ostatní Evropou. Ona a její přívrženci se klanět nebudou. A až přijde čas, ostatní Německo přijme s otevřenou náručí odkaz, který ona pomohla zachovat.

Čtyřicet členů skupiny Feuer, kteří sem přišli, patřilo mezi Karininy nejoddanější přívržence. Když dodávka dorazila, ti, co byli nejblíž, ze sebe vyrazili vítězné výkřiky; než Rolf zaparkoval vedle řady aut, Karinini Feuermenschen, její ‚Muži ohně', jak jim říkala, se seřadili před automobilem do půlkruhu, zvedli šikmo paže se sevřenými pěstmi a vztyčenými palci, a znovu a znovu vyřvávali "Sieger Feuer!", ‚Vítěz oheň!'.

Karin vystoupila mlčky; přešla dozadu za dodávku, otevřela dveře a uchopila ocelovou helmu. Helma nesla stopy rzi, černý řemínek pod bradu zpuchřel a popraskal, avšak červená, bílá a černá, bílý štít na pravé straně a bílý a stříbrný Wehrmachtadler, říšská orlice a hákový kříž, měly barvy živé a čisté.

Karin držela helmu na otevřených dlaních a napjaté paže natáhla před sebe, hlavu vztyčenou, jako když vkládá králi na hlavu korunu.

"Válečníci za naši věc, dnes jsme dosáhli velkého vítězství," začala. "Tyhle součásti slávy říše jsme vyrvali z rukou hledačů zvláštností, vyznavačů a ochabnuvších válečníků; opět jsou v rukou bojovníků. Opět jsou v rukou vlastenců!"

Muži ohně jednohlasně vykřikli "Sieger Feuer!" a Karin podala helmu mladíkovi, stojícímu nejblíž. Ten helmu rozechvěně políbil a jak Karin podávala další relikvie svým společníkům, natahoval ruku; dýku si Karin ponechala.

"Dobře všechno opatrujte," řekla. "Dnes v noci se znovu uplatní. Dnes v noci se znovu stanou nástrojem války."

Zatímco za Rolfovy pomoci podávala předměty ostatním, zpoza automobilu vyšel Manfred. "Máš telefon," sdělil Karin.

Pohlédla na něj, jako kdyby se ptala "Kdo?".

"Felix Richter," řekl Manfred.

Výraz Karin se nezměnil; měnil se jen zřídka. Byla však překvapena. Nečekala, že s ním bude mluvit na večerním shromáždění v Hannoveru, a už vůbec

ne předtím.

Podala Manfredovi pušku, kterou právě držela v ruce, beze slova přešla k sedadlu pro řidiče, vlezla dovnitř a zabouchla dveře. Manfred nechal telefon ležet na sedadle. Zvedla jej a na okamžik zaváhala.

Karin neměla Richtera ráda; pocit nechuti vůči němu nepramenil pouze ze staré rivality - jeho politické hnutí proti jejímu vojenskému; oba byli odlišné nástroje k dosažení stejného cíle, k uskutečnění snu, který přišel na svět, když byl Hitler v roce 1933 jmenován kancléřem - založení árijského světa. Oba věděli, že ten může přijít pouze prostřednictvím neoblomného nacionalismu, následovaného hospodářskou bleskovou válkou proti

zahraničním investicím a cizí kultuře. Oba věděli, že dosažení těchto cílů si vyžádá větší organizovanost a různorodost činů, než jaké mají nyní.

U Felixe Richtera jí vadilo, že nebyla nikdy přesvědčena o jeho oddanosti nacismu. Spíš se zdálo, že ho víc zajímá to, jak ze sebe udělat diktátora čehokoliv; nezáleželo na tom, co to bude. Karin, pro kterou Německo znamenalo víc než samotný život, měla vždycky dojem, že Richter by klidně vládl třeba mayské říši, Ugandě nebo Iráku.

Stiskla tlačítko. "Dobré odpoledne, Felixi."

"Dobré odpoledne, Karin. Slyšela jste o tom?"

"O čem?"

"Tak tedy ne, jinak byste se neptala. Napadli nás; napadli Německo. A hnutí."

"O čem to mluvíte? Kdo?"

"Francouzi."

Už tohle samotné slovo stačilo, aby jí zkazilo den. Její dědeček byl Oberfeldartz, podplukovník zdravotnického vojska v okupované Francii. Ve chvíli, kdy ošetřoval německé vojáky, zraněné v době, kdy padl St. Sauveur, ho jakýsi Francouz zabil. Dospívající dívka ležela v posteli a poslouchala rodiče a jejich přátele, navzájem se častující příběhy o zbabělosti Francouzů, jejich proradnosti a zradě své vlastní země.

"Povídejte," vyzvala Richtera.

"Dnes ráno jsem se sešel s Dominiqueovým emisarem na Dny chaosu; žádal mě, abych svou organizaci začlenil do jeho. Když jsem odmítl, zničili můj klub. Spálili ho."

Tohle bylo Karin jedno; ten klub byl pro méněcenné a degenerované. Byla docela ráda, že je pryč. "Kde jste byl vy?"

"Vyvedli mě s pistolí v zádech."

Karin pozorovala průvod svých Feuermenschen, pochodujících mezi stromy; každý nesl nějaký symbol říše. Z nich by před nějakým Francouzem neuprchl ani jeden, pistole nepistole.

"Kde jste teď?"

"Zrovna jsem se vrátil k sobě do bytu. Karin, ti lidé mají v úmyslu vybudovat síť organizací, které by jim sloužily. Představují si, že my budeme akorát jedním hlasem v jejich sborovém zpěvu."

"Ať si to představují," prohlásila Karin. "Fuhrer taky nechával ostatní vlády, aby si představovaly, co chtějí. Pak jim vnutil svou vůli."

"Jak?"

"Co tím myslíte? Prosadil svou vůli. Svými armádami."

"Ne," odporoval Richter. "Udělal to prostřednictvím veřejnosti. Copak to nechápete? Jeho Bierhalle Putsch v třiadvacátém byl pokusem o svržení bavorské vlády; neměl dostatečnou podporu a uvěznili ho. Ve vězení napsal Mein Kampf a vyložil své plány s Německem. Za deset let už národu

vládl. Byl to tentýž člověk a říkal tytéž věci, ale Máj boj mu pomohl získat masy. A jakmile je měl v moci, měl v moci i Vaterland. A jakmile dosáhl tohohle, už nezáleželo na tom, co si ostatní národy myslí nebo co dělají."

Karin byla zmatena. "Felixi, hodinu dějepisu nepotřebuju."

"Tohle není dějepis, to je budoucnost. My musíme ovládnout masy, a ty jsou

tady, Karin, a jsou tu teď. Mám plán, jak z dnešního večera udělat něco, co vstoupí do dějin."

Karin byl Richter lhostejný; je to namyšlený hejsek, který se stará jen o svoje dobro, má Filhrerovu povýšenost, něco z jeho vizí, ale velmi málo z jeho odvahy.

Nebo je to snad jinak? uvažovala; mohl ho ten požár změnit?

"Tak dobrá, Felixi; poslouchám. Co navrhujete?"

Pověděl jí to. Pozorně naslouchala, silně zaujata; získával si maličko její úcty.

Z každé jeho myšlenky, z každého slova čišela glorifikace Německa a Felixe Richtera, ale to, co říkal, mělo něco do sebe. Ačkoli Karin svých devětatřicet akcí provedla podle plánu a paměťliva výsledku, musela uznat, že Richterův impulzivní nápad v ní nějakou odezvu vyvolává. Bude to nečekané. Smělé a odvážné. Skutečně historické.

Karin vyhlédla ven na stany, na své válečníky, na památné předměty, které nesli. Takhle to měla ráda, a bylo to všechno, co potřebovala. Avšak to, co Richter navrhoval, jí dávalo možnost tohle všechno mít a přitom proti Francouzům udeřit. Proti Francouzům... a pak proti ostatnímu světu.

"Dobrá, Felixi," řekla. "Souhlasím; tohle bychom měli udělat. Přijďte před shromážděním do mého tábora, připravíme to. Dneska se Francouzi poučí, že nemůžou proti Feueru bojovat ohněm."

"To se mi zamlouvá; moc se mi to zamlouvá," prohlásil Richter. "Ale jeden z nich se o tom poučí dřív, Karin. Určitě dřív, než bude deset."

Richter zavěsil; Karin seděla a poslouchala oznamovací tón; ke kabině přistoupil Manfred. "Všecko v pořádku?" zeptal se.

"To snad někdy je?" opáčila Karin roztrpčeně a telefon mu podala; Manfred si jej strčil do větrovky. Pak Karin vylezla z auta a dala se opět do práce, která ji opravdu těšila - do rukou svých společníků vkládala zbraně a do jejich srdcí oheň.

24 KAPITOLA

ČTVRTEK, 3.45 ODPOLEDNE HAMBURK, NĚMECKO

Hood a Stoll strávili časné odpoledne tím, že Martinu Langovi nastínili své technické a finanční požadavky. Pak Lang přivedl několik ze svých nejlepších technických poradců, aby zjistil, kolik z toho, co Operační centrum potřebuje, se dá provést. Hooda potěšilo, třebaže nepřekvapilo zjištění, že mnoho z toho už je také na rýsovacích prknech. Kromě vesmírného programu Apollo, který podpořil výzkum a vývoj a napomohl k vytvoření samostatných společností, musel celou tíhu nést soukromý průmysl. To všechno bylo nákladné, ale úspěch mohl znamenat zisky miliard dolarů. První společnosti, které uchvátí patenty na důležitou novou techniku a software, budou příští Apple Computers nebo Microsoft.

Obě strany právě dokončovaly jednání o nákladech na technické vybavení Oblastního mobilního operačního centra, když se závodem rozlehl hlasitý zvuk gongu.

Hood i Stoll sebou škubli.

Lang položil Hoodovi ruku na zápěstí. "Omlouvám se," řekl. "Měl jsem vás na to připravit; to je naše digitální zvonice. Odbíjí desátou, dvanáctou a třetí a ohlašuje přestávku."

"Okouzlující," poznamenal Hood; srdce mu stále ještě tlouklo jako o závod.

"Bereme to jako takovou příjemnou připomínku Starého světa," poznamenal Lang. "Abychom vytvořili pocit vzájemného bratrství, ten zvon zní současně ve všech našich přidružených závodech po celém Německu; jsou optotronicky

propojené."

"Aha; tak to je ten váš zvoník od Matky boží, Quasimodo," poznamenal Stoll.

Hood při těch slovech svraštil čelo.

Po schůzce a půlhodinové jízdě zpět do centra Hamburku Hood, Stoll i Lang zamířili do moderní severní části města, asi pět kilometrů na severovýchod. Uvnitř elipsovitého objezdu Ubersee Ring stálo přes dvacet veřejných i soukromých administrativních budov; v těchto stavbách elegantních tvarů se nacházelo vše od Hamburských elektrozávodů až po mezinárodní počítačové firmy, a také obchody, restaurace a hotel. Do Severního města denně dojížděl za zaměstnáním i zábavou přes dvacet tisíc lidí.

Když tam dojeli, Hausenův pečlivě upravený asistent Reiner je uvedl rovnou do kanceláře náměstka ministra zahraničí. Stoll se na okamžik zadíval na zarámovaný stereoskopický snímek, visící v asistentově kanceláři.

"Dirigenti," pronesl Stoll. "Pěkné. Takovou jsem ještě neviděl."

"To jsem dělal sám," řekl asistent pyšně.

Hausenova hamburská kancelář se nacházela v horním poschodí komplexu v jihovýchodním sektoru, s výhledem na Stadtpark. Když vešli, náměstek právě telefonoval. Stoll se posadil a prohlížel si Hausenův počítač; Lang se mu díval přes rameno a Hood přistoupil k velkému oknu, zabírajícímu téměř celou stěnu. V temnězlatém světle pozdního odpoledne viděl bazén, sportovní areály, letní divadlo a proslulý ornitologický ústav.

Pokud mohl Hood soudit, Hausen už byl opět onen silný, sebevědomý člověk; to, co mu dělalo starosti, se buď už vyřídilo, nebo to Hausen na čas odložil.

Kdybych to tak dokázal i já, pomyslel si smutně. V kanceláři se dokázal s bolestí vyrovnat; smutek nad Charlieho smrtí skrýval, protože před svými lidmi musel vystupovat jako silný člověk. Když mu Rodgers pověděl o rasistické hře v počítači Billyho Squirese, zmocnil se ho nepříjemný pocit, ale tehdy v Los Angeles už bylo tolik nenávisti, že ho to ani nijak zvlášť nešokovalo.

S tím vším se vyrovná; neopouštěla ho však vzpomínka na událost v hotelové hale. Všechny ty pěkné úvahy o Sharon a Ann Farrisové a o věrnosti jsou přesně to: jen úvahy. Blbosti a slova.

Se Squiresovou smrtí se za pár týdnů smířil; ale ona s ním po víc než dvaceti letech stále ještě je. Překvapovalo ho, jak se sám v sobě nevyzná, jaké prudké hnutí mysli a téměř panika se ho zmocnily, když s tím vrátným hovořil.

Panebože, říkal si - jak rád by jí opovrhoval; ale nemůže. Nyní, kdykoli se o to i po letech pokusil, skončil tím, že nenáviděl sám sebe. Občas měl dojem, že všechno pokazil on.

Ale to nebudeš nikdy vědět s určitostí, říkal si. A tohle vědomí bylo téměř stejně zlé jako to, co se stalo; nevědět, proč se to stalo.

Nepřítomně si přejel rukou po náprsní kapse sportovního saka, po kapse s náprsní taškou. S taškou se vstupenkami. Vstupenkami a se vzpomínkami.

Díval se na park a ptal se sám sebe: "A co bys byl dělal, kdyby to byla ona? Zeptal by ses jí ‚Tak...jak se máš? Jsi šťastná? A - mimochodem, pročs mě nestřelila do srdce a celou věc neskoncovala?'"

"Pěkný výhled, že?" oslovil ho Hausen.

Hooda jeho slova nečekaně vyrušila z úvah a tvrdě ho vrátila do skutečnosti. "Je nádherný. Tam doma ani žádné okno nemám."

Hausen se usmál. "Naše práce tady je jiná, Herr Hood. Potřebuju vidět lidi, kterým sloužím. Potřebuju vidět mladé páry, jak tlačí dětské kočárky. Potřebuju vidět starší páry, jak se vedou za ruce. Potřebuju vidět, jak si děti hrají."

"To vám závidím," řekl Hood. "Já trávím dny koukáním na počítačem sestavené mapy a vyhodnocováním předností svazků pum oproti jiným druhům zbraní."

"Vaší prací je ničit zkaženost a tyranii; mým bojištěm je -" Hausen se odmlčel a natáhl ruku, jako kdyby trhal ze stromu jablko nebo jako kdyby chtěl ta slova stáhnut z oblohy. "Moje bojiště je pravý opak; pokouším se napomáhat

k životu růstu a spolupráci."

"Z nás dvou by byl zatraceně dobrý biblický patriarcha," poznamenal Hood.

Hausen se rozzářil. "Vy myslíte soudce."

Hood na něj pohlédl. "Prosím?"

"Soudce," opakoval Hausen. "Promiňte, nemínil jsem vás opravovat; ale bible je mým koníčkem. Vlastně vášní, protože jsem chodil do katolické církevní školy. Zvlášť se mi líbí Starý zákon. Víte, kdo to byli soudcové?"

Hood musel přiznat, že ne. Měl za to, že jsou něco jako nynější soudci, neřekl to však. Když řídil Los Angeles, měl na stěně plaketu s nápisem Když váháš, mlč. Tenhle přístup se mu po celou dobu jeho kariéry vyplácel.

Hausen pokračoval: "Soudcové byli muži, kteří vyšli z řad hebrejských kmenů a stali se z nich hrdinové. Byli něčím, co byste mohl nazvat samovolně vzniklými vládci, protože neměli žádné svazky s předchozími vůdci. Ale jakmile se ujali vedení, dostalo se jim morálního oprávnění rozhodovat všechny spory."

Hausen znovu vyhlédl oknem; poněkud se zasmušil. Hooda ten člověk silně zaujal - nenávidí neonacisty, zná hebrejské dějiny, a jak by možná řekl moderátor kvizů Garry Moore, ‚nosí v sobě nějaké tajemství'.

"Herr Hood, v mládí jsem věříval, že soudce je poslední a konečná a správná forma vůdce; dokonce mě napadla taková myšlenka: ‚Hitler tohle chápal. Byl to soudce. Možná měl pověření od Boha."

"Vy jste měl dojem, že Hitler vykonává boží dílo, když zabíjí lidi a vede válku?"

"Soudcové zabili mnoho lidí a vedli mnoho válek. Musíte pochopit, Herr Hood, že Hitler nás pozvedl z porážky ve světové válce, pomohl skoncovat s hospodářským úpadkem, vzal si zpět území, o kterých mělo mnoho lidí dojem, že na ně máme nárok, a napadl národy, kterými mnoho Němců opovrhovalo. Proč myslíte, že dnes je neonacistické hnutí tak silné? Protože hodně Němců stále věří, že měl pravdu."

"Ale vy sám nyní proti těm lidem bojujete," namítl Hood. "Co vás vedlo k tomu, že jste si uvědomil, že Hitler pravdu neměl?"

Hausen odpověděl tiše, tvrdým a přitom nešťastným hlasem. "Nechci být nezdvořilý, Herr Hood, ale tohle je něco, o čem jsem ještě s nikým nemluvil; a nového přítele tím nechci zatěžovat."

"Proč by ne? Noví přátelé můžou přispět novými pohledy na věc," opáčil Hood.

"Na tuhle ne," prohlásil Hausen důrazně.

Maličko přivřel oči a Hood by mohl tvrdit, že Hausen už nevidí park ani lidi v něm; nacházel se kdesi jinde, kdesi, kde ho cosi tížilo. Hood pochopil, že se mýlil; z nich dvou by nebyl patriarcha ani soudce. Jsou dvojicí, pronásledovanou čímsi, co se jim přihodilo před lety.

"Vy se však dovedete vcítit do druhých," pokračoval Hausen. "Proto se s vámi o jednu myšlenku podělím."

"Zadržte, vy sportovní fanoušci," ozval se za nimi Stoll. "Copak to tu máme?"

Hood se ohlédl; Hausen mu položil ruku na rameno, aby mu zabránil přejít ke Stollovi.

"V Listě Jakubově, druhý odstavec, verš deset, se praví: ‚Kdo by totiž zachoval celý zákon a jen v jednom přikázání klopýtl, provinil se proti všem.'" Sňal ruku z Hoodova ramene. "Já věřím v bibli, ale v tohle věřím nade vše."

"Pánové... meine Herren" řekl Stoll. "Pojďte sem, prosím."

Hood byl na Hausenovy myšlenky hodně zvědavý, ve Stollově hlase však rozpoznal naléhavost, naznačující, že se cosi děje. A Lang stál s rukou na ústech, jako kdyby právě spatřil automobilovou nehodu.

Hood poklepal stoicky se tvářícímu Hausenovi konejšivě na rameno, otočil se a spěchal k počítači.

25 KAPITOLA

ČTVRTEK, 9.50 DOPOLEDNE WASHINGTON, D.C.

"Děkuju, generále; upřímně děkuju. Ale odpověď zní ‚ne'."

Mike Rodgers seděl opřen v křesle; velmi dobře věděl, že hlas na druhém konci zakryté linky je upřímný, a věděl také, že když majitel onoho pevného hlasu něco řekne, jen zřídka to vezme zpět. Brett August byl takový už od svých šesti let.

Rodgers však byl také upřímný - upřímný ve svém přání plukovníka získat pro skupinu Striker. A Rodgers nebyl člověk, který něco vzdá, když zná partnerovy slabé i silné stránky.

August, nyní deset let ve výslužbě, příslušník Velitelství zvláštních leteckých operací, byl Rodgersův přítel z dětství a letadla miloval víc, než Rodgers miloval akční filmy. O víkendech oba hoši jezdili na kole osm kilometrů po Route 22 na letiště Bradley Field v Hartfordu ve státě Connecticut; tam potom jen tak seděli na prázdné louce a dívali se, jak letadla vzlétají a přistávají. Nyní byli dost staří, aby pamatovali, kdy vrtulová letadla ustoupila tryskovým, a Rodgers si živě vzpomínal, jak ho pokaždé zaplavilo nadšení, když se jim nad hlavami přehnala s řevem jedna z nových 707; August přímo šílel.

Každý den po škole dělali společně domácí úkoly; každý vždycky vypočítal jeden matematický příklad a pak si je navzájem předali, a stejně to dělali i s otázkami z přírodopisu nebo fyziky, jen aby byli dřív hotovi. Pak stavěli modely letadel a dbali na to, aby je přesně nabarvili a obtisky aby byly přesně tam, kam patří. Na pěsti mezi nimi došlo jen jednou - a to ještě proto, že se pohádali, kam přijde bílá hvězda na letadle FH-1 Phantom. Na obrázku na krabici byla hned pod ocasní částí, Rodgers však byl toho názoru, že je to špatně. Po rvačce odkulhali do knihovny, aby zjistili, kdo měl pravdu. Měl ji Rodgers; hvězda byla uprostřed mezi kýlovou plochou a křídlem. August se jako správný muž omluvil.

Augustovými idoly byli také astronauti; sledoval každý kiks i triumf amerického kosmického programu. Rodgers si nevzpomínal, že by Augusta někdy viděl šťastnějšího, než když v Hartfordu předvedli Hama, první opici, která se dostala do vesmíru; při pohledu na opravdového vesmírného cestovatele byl August celý vyjevený a u vytržení. Tak dokonale spokojený nebyl ani coby mladý muž, když se Rodgersovi svěřil s tím, že konečně přemluvil Barb Mathiasovou, aby s ním šla do postele.

Když nastal čas nastoupit na vojnu, Rodgers šel k pozemnímu vojsku, August k letectvu. Oba se nakonec ocitli ve Vietnamu; Rodgers sloužil na zemi, August podnikal průzkumné lety na sever. Při jednom takovém letu severozápadně od Hue bylo Augustovo letadlo sestřeleno a on sám zajat; v zajateckém táboře strávil přes rok a v roce 1970 ještě s jedním spoluvěz-něm uprchl. Tři měsíce se dostával na jih, než ho nakonec objevila hlídka námořní pěchoty.

August kvůli těmto zážitkům nezahořkl; naopak, odvaha, které byl svědkem mezi americkými válečnými zajatci, byla pro něj podnětná. Vrátil se do Spojených států, tam se zotavil, nabral nových sil, šel do Vietnamu zpátky a tam zorganizoval špionážní síť, která pátrala po ostatních válečných zajatcích. Po stažení amerických vojsk se ještě rok účastnil tajných operací, pak strávil tři roky na Filipínách a pomáhal prezidentu Ferdinandu Marcosovi bojovat proti Morovým odštěpencům. Potom pracoval jako styčný důstojník vojenského letectva pro NASA a pomáhal organizovat utajení letů špionážních družic, pak sloužil na Velitelství zvláštních operací jako specialista na boj proti terorismu.

Ačkoliv se Rodgers a August po letech prožitých ve Vietnamu vídali jen s

přestávkami, pokaždé, když se sešli nebo když spolu hovořili, bylo to, jako kdyby žádný čas neuplynul. Jeden přinesl stavebnici letadla, druhý barvu a lepidlo, a takto společně strávený čas si královsky užili.

Takže když plukovník August řekl, že svému starému příteli upřímně děkuje, Rodgers tomu věřil; nemínil však přijmout tu část poděkování, kde August řekl ‚ne'.

"Brette, podívej se na to takhle: během posledního čtvrt století jsi byl víc venku než doma. Vietnam, Filipíny, Cape Canaveral -"

"No, podívej, generále..."

"- a teď Itálie. A na jakési základně NATO, která má daleko k modernosti."

"V šestnáct nula nula si jdu na přepychový Eisenhower zahrát s nějakými francouzskými a italskými sekáči. Máš štěstí, žes mě chytil."

"Že jsem tě chytil?"

"Však víš, co myslím," odpověděl August. "Generále -"

"Jsem Mike, Brette."

"Miku - tady se mi líbí. Italové jsou prima lidi."

"Ale pomysli jen na ty nádherné chvíle, jaké si užijeme, když se vrátíš domů," naléhal Rodgers. "Kurva, svěřím se ti dokonce i s tajemstvím; až doteď jsem si ho nechával pro sebe!"

"Jestli to není stavebnice Revell Messerschmitt Bfl09, ta, co jsme nikdy nesehnali, nemůžeš mi nabídnout nic, co -"

"Co třeba Barb Mathiasová?"

Na druhém konci linky se rozhostilo ticho, hluboké jako oceán. "Vypátral jsem ji," řekl Rodgers. "Je rozvedená, bezdětná, bydlí v Enfieldu v Connecticutu. Prodává prostor pro reklamy v jedněch novinách a říká, že by tě ráda zase viděla."

"Ty pořád ještě víš, jak na člověka líčit, generále."

"Hergot, Brette, aspoň by ses sem mohl vrátit, a promluvili bychom si o tom pěkně z očí do očí. Nebo si tu mám sehnat někoho, kdo ti přikáže, aby ses vrátil?"

"Generále, velet takové skupině, jako je Striker, by byla čest, ale většinu času bych byl zavřený v Quantiku, a z toho bych se zcvoknul. Teď aspoň cestuju po Evropě a můžu přispět svou troškou do mlýna při různých projektech."

"Troškou? Hergot, Brette, ty máš celý vůz nápadů a já chci, abys pracoval pro mě. Jak často tam vůbec poslouchají, co jim můžeš říct?"

"Málokdy," přiznal August.

"No jasně! Ty máš pro taktiku a strategii lepší čich než kdokoliv jiný, kdo chodí v uniformě. Tobě by rněli naslouchat."

"Dejme tomu," přiznal opět August, "ale takové už letectvo je. A kromě toho - je mi pětačtyřicet. Asi sotva bych dokázal běhat v Koreji kolem Diamantových hor a sestřelovat Nodongy nebo honit nějaký vlak po Sibiři."

"Kecy,' odtušil Rodgers. "Vsadím se, že ještě dokážeš dělat kliky na jedné ruce, jaks je dělával v Bradley, když jsme čekali na letadla. Pamatuješ - ten tvůj vlastní výcvikový program pro astronauty?"

"Ještě je dělám, jen jich už nesvedu tolik jako dřív," prohlásil August.

"To možná ne, ale pořád jich je o moc víc, než kolik svedu já. A pravděpodobně taky o moc víc, než svedou mládenci tady ve Strikeru." Rodgers se nahnul nad stůl. "Brette, vrať se sem a popovídáme si! Potřebuju tě tu. Prokrista, nepracovali jsme spolu od té doby, co jsme šli na vojnu!"

"Před dvěma roky jsme spolu postavili ten model F-14A Tomcat."

"Přece víš, co myslím. Nechtěl bych to po tobě, kdybych si nemyslel, že bychom k sobě pásli. Podívej, ty sis přál mít čas na to, abys napsal knihu o Vietnamu. Já ti ten čas dám. Chtěl ses naučit hrát na piano. Kdy se dáš do toho?"

"Pak. Je mi jen pětačtyřicet."

Rodgers bubnoval prsty na stolní desku. Už měl do hry jen jednu kartu a měl v úmyslu něco s ní uhrát. "A taky se ti stýská po domově," prohlásil. "Tohles

říkal, když jsme spolu posledně mluvili. Já ti můžu slíbit, že tady uvázaný nebudeš. Mám v úmyslu posílat skupinu Striker na cvičení s ostatními speciálními týmy na celém světě. Udělejme to. Taky pracujeme na vybudování Oblastního mobilního operačního centra; až se rozběhne, tebe i Striker budeme vysílat na různá místa. Můžeš strávit měsíc se všemi starými kamarády v Itálii, pak v Německu, v Norsku -"

"To právě teď dělám."

"Ale pro ten nesprávný tým," prohlásil Rodgers. "Vrať se jen na pár dní; promluv si se mnou. Okoukni si tým. Přines stavebnici a já přinesu lepidlo."

August mlčel.

"Tak dobrá," prohlásil po dlouhé době. "Vyjednám si s generálem DiFatem dovolenou. Ale letím tam jen si popovídat a postavit ten model. Žádné sliby."

"Žádné sliby," souhlasil Rodgers.

"A domluv večeři s Barb. Vymysli něco, jak ji dostat do Washingtonu."

"Jako by se stalo," řekl Rodgers.

August mu poděkoval a zavěsil.

Rodgers se zase opřel; široce a blaženě se usmál. Po tom kolečku se senátorkou Foxovou a Marthou se cítil, jako kdyby se ujímal vedení skupiny Striker on. Udělá cokoliv, jen aby se dostal z téhle budovy ven, pryč od politických keců, a aby dělal něco víc, než jen seděl na zadku. Vyhlídka na práci s Augustem mu zvedla náladu. Nebyl si jistý, jestli má být rád, jak snadno v něm probudil kluka, nebo jestli se za to má stydět.

Zapípal telefon.

Rodgers své úvahy uzavřel tím, že pokud je šťastný a dělá svou práci, je úplně jedno, jestli se cítí jako pětiletý nebo pětačtyřicetiletý, protože když sahal po telefonu, věděl, že to štěstí mu nevydrží.

26 KAPITOLA

ČTVRTEK, 3.51 ODPOLEDNE HANNOVER, NĚMECKO

Bob Herbert cestou od auta poněkud ztěžka dýchal.

Jeho vozík neměl motorek, a on si ho do něj nikdy nedá. Kdyby mu bylo devadesát a byl křehký stařec, který už daleko nedojede, prostě by nikam daleko nejezdil. Zastával názor, že když člověk nemůže chodit, neznamená to ještě, že je bezmocný. Je sice příliš starý na to, aby jezdil se zvednutým předkem vozíku, jak to před všemi těmi roky dělali někteří kluci v rehabilitačním středisku, ale vůbec se mu nelíbila představa, že by jen tak popojížděl sem a tam, když mu ruce stačí na to, aby jezdil pořádně. Liz Gordonová mu jednou řekla, že to je sebemrskačství za to, že on zůstal naživu a jeho manželka zahynula. Herbert však na její slova nedal; líbilo se mu, že se pohybuje na vlastní pohon, a těšil ho nával endorfinu, který pociťoval z toho, že dokáže otáčet koly majícími váhu mlýnského kamene. Před tou explozí ve třiaosmdesátém nikdy neposiloval; a kampak se na tohleto hrabou všechny ty bifetaminy, které brali v Libanonu, aby se v krizových situacích udrželi vzhůru. A v Bejrútu byla taková situace pořád.

Jel mírně stoupající ulicí; rozhodl se, že k registračnímu stolu nepojede a nebude se snažit zapsat se tam. O německých zákonech vím starou belu, říkal si; usoudil však, že nemá právo tyhle lidi nějak rušit, ale na to, aby zajel k barovému pultu a dal si něco k pití, právo má - a to taky udělá. To, a k tomu ještě zjistí, co se jen dá, o tom, kde pobývá Karin Doringová. Nepočítal s tím, že informace z někoho vymáčkne, ale vyslovené slovo a vystřelený šíp zpátky nevrátíš. Nezasvěcenci byli vždycky celí vedle z toho, kolik zpravodajských poznatků se dá získat obyčejným poslouchánim za dveřmi.

Ovšem než člověk může přitisknout ucho ke dveřím, musí se k nim nejprve

dostat, uvažoval. Ten dav tam vpředu se může pokusit nepustit ho dál. Ne proto, že je na invalidním vozíku; takový se nenarodil, ke svému zranění přišel při službě vlasti. Pokusí se ho zastavit proto, že není Němec a že není nacista. Ale Německo je pořád ještě svobodná země, ať si tihle fraječi sebevíc přejí, aby tomu tak nebylo. Do Bierhalle ho pustí, jinak z toho bude mezinárodní konflikt.

Pivnici objel ulicí vzadu a dostal se k ní z opačné strany; nejenže se tak vyhnul registračnímu stolu, ale také se nemusel dívat na další pozdravy napjatou paží.

Zabočil za roh a jel směrem k pivnici, k těm asi dvěma stům mužů, popíjejících a zpívajících před ní. Ti, co k němu byli nejblíž, se otočili a dívali se na něj. Šťouchali do sebe, a to přilákalo pozornost dalších, celého moře tváří nevlídných výrostků s opovržlivýma očima, častujících ho tvrdě znějícím smíchem.

"Hoši, koukněte, kdo tu je! Franklin Roosevelt, a hledá Jaltu!"

Tak takhle je to s tím, že nikdo nebude mít poznámky k mému postižení, pomyslel si Herbert. Jenže v každém davu je vždycky aspoň jeden vtipálek. Zmátlo ho však, že ten člověk mluvil anglicky; pak si uvědomil, co má napsáno na tričku.

Jiný muž zvedl svůj kameninový korbel. "Herr Roosevelt, přijel jste právě včas! Nová válka začala!"

"Ja," pronesl první muž. "Jenže tahle skončí jinak."

Herbert jel dál k nim. Aby se dostal do Bierhalle, bude muset projet mezi touhle nastrojenou Hitlerovou mládeží. Od těch nejbližších ho dělilo necelých dvacet metrů.

Podíval se nalevo; uprostřed ulice, asi dvě stě metrů od nich, stál policista. Díval se jinam a měl plné ruce práce s tím, aby se doprava nezastavila.

Slyší, co tihle kreténi říkají, nebo má plné ruce práce taky s tím, aby se držel stranou toho, co se tu děje? říkal si Herbert.

Muži před ním postávali také obráceni tvářemi do různých směrů; když byl od nich pět metrů, otočili se k němu. Teď byl od nich dva metry. Jeden metr. Někteří z nich už byli opilí a držení i pohyby jejich těl naznačovaly, že se u nich projevuje mentalita smečky. Podle odhodlaných a sveřepých výrazů Herbert hádal, že skutečné zaujetí pro své přesvědčení má jen asi tak čtvrtina tváří, které vidí; ostatní jsou tváře těch, kdo následují vůdce. Tohle se od špionážní družice člověk nedozví.

Neonacisté se nepohnuli; Herbert dojel až na několik desítek centimetrů od jejich drahých běžeckých bot a mokasínů a zastavil. Při podobných vyčkávacích střetech v Libanonu i jinde, kde docházelo k nepokojům, Herbert vždy volil mírný přístup; když vyčkávání skončí předčasně, dochází ke vzájemnému ničení. Letadlo se dá vzít útokem; únosci se sice zlikvidují, ale mohou přitom zahynout i někteří rukojmí. Ale nikdo nemůže rukojmí držet nebo stát někomu v cestě navěky; když se čeká dost dlouho, obyčejně se dosáhne kompromisu.

"S dovolením," řekl.

Jeden z mužů na něj ze své výšky shlédl. "Ne; tahle ulice je uzavřená. Máme tu soukromý večírek."

Herbert cítil z jeho dechu alkohol; s tím žádná domluva nebude. Obrátil se tedy na muže vedle něj. "Viděl jsem, jak sem chodí i jiní. Dovolíte?"

Ten první řekl: "Máte pravdu, viděl jste, jak sem chodí jiní. Vy ale nechodíte, takže nemůžete dál."

Herbert překonal pokušení přejet mu přes nohu; tím by ovšem dosáhl jedině toho, že by ho zasypal déšť kameninových korbelů a pěstí.

"Nechci žádné problémy. Mám prostě žízeň a rád bych se napil."

Několik z nich se rozesmálo. Herbert si připadal jako šerifův zástupce Chester Goode ve starém westernu Marshal Dillon, pokoušející se prosadit zákon v době, kdy šerif byl mimo město.

Zdí mužů se protlačil jiný, v ruce korbel; postavil se před ně, natáhl paži a korbel podržel Herbertovi nad hlavou.

"Máte žízeň? Nechtěl byste trochu piva ode mě?"

"Díky, ale alkohol nepiju," odtušil Herbert.

"Tak to nejste žádný mužský!"

"Mluvíte odvážně," řekl Herbert. Naslouchal svému hlasu a překvapilo ho, jak klidně zní. Tenhleten chlap je obyčejná zbabělá Srágora a má za sebou pár stovek dalších. Herbert ho chtěl vyprovokovat ke střetu, jak to kdysi udělal v Mississippi jeho táta, když ho kdosi urazil.

Němci se na něj stále dívali. Muž s korbelem se usmíval, ale nijak slavně se necítil; Herbert mu to poznal na očích.

To proto, že ti došlo, že když na mě to pivo vyleješ, moc tim nezískáš. Už jsi plácl, že nejsem mužský. Napadnout mé je pod tvou úroveň, říkal si Herbert. Ovšem chlap se už taky posílil pivem a mohl by mě vzít tím těžkým korbelem přes hlavu. I gestapáci považovali Židy za podlidi a přesto je na ulici zastavovali a kleštěmi je tahali za vousy.

Po chvíli muž zvedl korbel ke rtům; trochu upil, pivo podržel na okamžik v ústech jako kdyby se rozmýšlel, jestli ho má vyplivnout; pak polkl.

Postavil se po pravé straně Herbertova vozíku, ztěžka se sklonil a nalehl na opěrku s telefonem. "Řekli jsme vám, že tohle je soukromý večírek; vás sem nikdo nezval."

Tak, a je to tady. Herbert sem přišel na průzkum, shromáždit informace, dělat svou práci. Ale tihle chlapi mu postavili do cesty ‚nečekané', což se agentům v terénu při jejich operacích stává často. Nyní měl na vybranou. Může odejít, a v tom případě svou práci neudělá a ztratí veškerou úctu před sebou samým. Nebo může zůstat, a v tom případě ho pravděpodobně zmlátí. Ale mohl - mohl- by některým z těchhle hajzlů dokázat, že síly, které se jim kdysi postavily na odpor, ještě žijí.

Rozhodl se zůstat.

Pohlédl tomu člověku do očí. "Víte - kdybyste mě na ten váš večírek pozvali, stejně bych nepřišel," řekl. "Rád se kamarádím s vůdci, ne s těmi, co se jen vezou."

Němec se stále jednou rukou opíral o vozík, v druhé držel korbel. Ale pohled do jeho šedomodrých očí Herbertovi prozradil, že ten chlap uvnitř splaskává a jeho nafoukanost mizí jako vzduch, syčivě unikající z balonu.

Herbert věděl, co přijde. Jeho pravá ruka vklouzla pod opěrku.

Němcova jediná zbraň teď bylo už jen jeho pivo. S pohrdavým výrazem korbel nahnul a jeho obsah pomalu vylil Herbertovi do klína.

Herbert urážku nenechal jen tak; bylo důležité dát najevo, že to dokáže. Neonacista ustoupil stranou; sklidil jen chabý potlesk. Herbert vytrhl zpod opěrky svou zkrácenou násadu koštěte, pohybem zápěstí ji namířil špičkou na Němce a vrazil mu ji do podbřišku. Němec vykřikl, prohnul se a zavrávoral dozadu mezi své kamarády. Korbel držel stále v ruce, instinktivně jej svíral jako zaječí pacičku pro štěstí.

Houf se rozhulákal a začal se přelévat dopředu; hrozilo, že se z něj stane zdivočelý dav. Tohle už Herbert zažil v zahraničí před americkými velvyslanectvími, a byl to strach nahánějící pohled. Je to mikrokosmos rozkládající se civilizace, lidských bytostí, vracejících se mezi masožravce, vyhánějící ostatní ze svého teritoria. Herbert se rozjel zpátky; chtěl se dostat k nějaké zdi, chránit si bok, aby se mohl proti těmhle Filištínským oháněť jako se Samson oháněl oslí čelistí.

Jak couval, ucítil, jak kdosi uchopil zezadu opěradlo vozíku a táhne ho zpátky rychleji, než jak Herbert sám ujížděl.

"Halt!" zařval zezadu chraptivě drsný hlas.

Herbert se ohlédl; hubený, asi padesátiletý policista přestal řídit dopravu a přiběhl sem. Stál za ním, svíral držadla vozíku a těžce oddychoval. Jeho hnědé oči se dívaly pevně, ačkoliv tělo vypadalo trošku vratce.

Lidé v davu začali cosi vykřikovat a policista jim odpovídal; soudě podle tónu jejich hlasů a podle těch několika slov, která Herbert pochytil, policistovi říkali, co Herbert udělal, a vyzývali ho, aby si hleděl svého. Ten jim zase říkal, že právě tohle je něco, čeho si má hledět - udržovat pořádek na chodnících i v ulicích. Posměšně na něj pokřikovali a hrozili mu.

Po krátké výměně názorů se policista Herberta anglicky zeptal: "Máte auto?"

Herbert odpověděl, že ano. "Kde jste ho zaparkoval?" Herbert mu to řekl.

Policista stále couval s Herbertem pryč; Herbert uchopil kola a zastavil je. "Proč odtud musím pryč? Oni to začali!" řekl.

"Protože mou prací je udržovat klid," odpověděl policista. "A můžu ho udržet jen takhle. Je nás málo, jsme odveleni na takováhle shromáždění v Bonnu, Berlíně i v Hamburku. Lituju, mein Herr, ale nemůžu se věnovat jen jednomu člověku. Dovezu vás k vašemu autu, abyste mohl z téhle části města odjet."

"Ale ti parchanti napadli mě!" bránil se Herbert. Uvědomil si, že pořád ještě drží hůl; vrátil ji na místo, než policistu napadne vzít mu ji. "Co když mám chuť vznést proti nim žalobu a se vším, co ta banda udělala, jít na veřejnost?"

"Prohrajete to," odtušil policista; otočil Herbertův vozík pryč od davu. "Prý vám ten člověk chtěl pomoct dostat se do pivnice, a vy jste ho uhodil -"

"Jo, to je pravda, uhodil."

"Říkají, že za to, že to pivo vylil, můžete vy; chtěli akorát, abyste ho zaplatil."

"A tomu vy věříte?"

"Na tom, čemu věřím, vůbec nezáleží. Když jsem tam přišel, ten člověk byl zraněný a vy jste držel v ruce hůl. To jsem viděl, a to bych musel dát do hlášení."

"Chápu; viděl jste člověka středního věku na invalidním vozíku a proti němu dvě stovky mladých zdravých nacistů, a vyvodil si z toho, že ten lump jsem já."

"Co se zákona týče, je to tak," odpověděl policista.

Herbert ta slova poslouchal a chápal i jejich kontext; ve Spojených státech se podobných naposlouchal až dost, tam, kde šlo o jiné zločince i jiné lumpy, ale přesto zde ta slova byla nad jeho chápání. On i policista věděli, že ti parchanti lžou, ale to, co ta skupina udělala, by jí stejně prošlo. A protože nikdo z ochránců zákona ani z vlády nechce ohrozit svou vlastní bezpečnost a jistotu, budou takovéhle věci procházet dál.

Herberta aspoň trochu utěšovalo, že jemu to projde také. A to, jak do toho prasete bodnul tou holí, téměř stálo za tu pivní koupel.

Herbert odjížděl pryč; z dopravní zácpy se začalo ozývat houkání klaksonů a policista musel tam. To houkání bylo jako ozvěna toho, co se odehrávalo v Herbertově duši, jeho hněvu a odhodlání, které ho naplňovaly. To místo opouštěl, byl však rozhodnut ty mizery dostat. Ne zde a ne teď, ale jinde a brzo.

Jeden z mužů se oddělil od davu, vstoupil do pivnice, loudavě prošel kuchyní, vyšel zadními dveřmi, stoupl si na popelnici a přelezl laťový plot. Přes úzkou uličku se dostal na stejnou ulici, kde byl Herbert s policistou.

Oba už mířili k místu, kde Herbert zaparkoval auto.

Mladík, jeden z osobních pobočníků Karin Doringové, je následoval; měl za úkol sledovat každého, kdo snad sleduje je. Toho, kdo neměl nějaké spojení s určitou skupinou, by něco takového vůbec nenapadlo.

Držel se kus od nich, pozoroval, jak policista pomáhá Herbertovi do auta, jak nakládá dozadu vozík a pak stojí a vyčkává, aby měl jistotu, že Herbert odjede.

Pak mladík vytáhl z vnitřní kapsy lehkého saka pero a telefon. Ohlásil poznávací značku a popsal typ Herbertova pronajatého auta. Když se policista otočil a chvátal zpátky na své místo na ulici, muž se otočil také a vrátil se

do pivnice.

Z parkoviště o tři bloky dál od místa, kde parkoval Bob Herbert, zakrátko vyjel dodávkový automobil.

27 KAPITOLA

ČTVRTEK, 4.00 ODPOLEDNE HAMBURK, NĚMECKO

"Tak co se děje?" zeptal se Hood, když došel ke Stollovi.

Lang byl bledý a tvářil se rozpačitě; Stoll divoce mačkal klávesy.

"Děje se něco moc špatného," prohlásil Stoll. "Za vteřinku vám to ukážu - pustil jsem diagnostický program, zkoušel jsem zjistit, jak se to tam dostalo."

Hausen se postavil vedle Stolla. "Co jak se tam dostalo?"

"Uvidíte. Zatím se mi to nechce popisovat," odpověděl Stoll.

Hood si začal připadat jako Alenka, když prošla zrcadlem. Pokaždé, když se otočil, byli lidé i události podivnější a podivnější.

"Kontroloval jsem kapacitu vyrovnávací paměti a našel jsem soubor, uložený dneska v jedna-dvanáct," řekl Stoll.

"V jedna-dvanáct? To jsme zrovna obědvali," podotkl Hood.

"Tak, správně."

"Ale tady nikdo nebyl, Herr Stoll, jen Reiner," řekl Hausen.

"Já vím; a mimochodem - teď je pryč," řekl Stoll.

Hausen vrhl na Stolla zvláštní pohled. "Pryč?"

"Někam se vypařil," řekl Stoll. Ukázal k přijímací místnosti. "Jak jsem se tam posadil, vzal si brašnu a sako, sebral se a šel. Od té doby váš počítač odpovídal na telefon."

Hausen zabloudil zrakem ze Stolla na počítač. Svou otázku vyslovil bezvýrazným hlasem. "Co jste našel?"

"Za prvé... Reiner vám tu nechal takový menší milostný dopis; za chvilinku vám ho ukážu; ale nejdřív se podívejte na tohle."

Stoll vyťukal ukazovákem příkazy; modrá obrazovka zčernala a přes ni se kmitly vodorovné záblesky. Jako duchové se proměnily v ostnaté dráty a ty zase ve slovo KONCENTRÁK. To nakonec zrudlo a změnilo se v kaluž krve, která obrazovku zaplavila.

Následovaly úvodní obrazy. Nejprve hlavní brána v Osvětimi s nápisem Arbeit macht frei.

"Práce osvobozuje," pronesl za ním Lang.

Pak se ukázala řada jasných, počítačem animovaných postaviček, vykreslených do všech podrobností - houfy mužů, žen a dětí, procházejících branou. Muži v pruhovaných vězeňských uniformách stáli čelem ke zdi a stráže je bily svazky kabelů. Muži, ostříhaní dohola. Snubní prsten, podávaný příslušníkovi jednotky smrtihlavů SS výměnou za boty. Reflektory, probodávající ranní tmu, a hlídka SS, řvoucí "Arbeitskommandos austreten!"

"Pracovní komanda nastoupit," překládal Lang; ruka se mu teď chvěla.

Vězňové, chápající se lopat a krumpáčů. Vycházející branou a smekající čepice na počest toho hesla. Kopáni strážemi a biti pěstmi. Pracující na úseku jakési silnice.

Velká skupina odhazuje lopaty a prchá do tmy. A zde začíná, hra. Menu nabízí hráči volbu jazyka. Stoll zvolil angličtinu.

V detailu se objevila stráž SS a oslovila hráče. Její tvář byla animovaná Hausenova fotografie. V pozadí bylo vidět pastorální krajinu se stromy a řekami, a roh citadely z červených cihel.

"Do lesů uprchlo pětadvacet vězňů. Tvým úkolem je rozdělit si své síly, najít je a přitom udržet chod tábora a pokračovat ve zpracování mrtvol

podlidí."

Hra pak přecházela od živých scén, v nichž hráčem ovládané postavy stráží a psů honily vězně po lesích, k obrazům mrtvol, hromadících se v krematoriích. Stoll nastavil hru na demo; nedokázal se přinutit k tomu, aby nakládal mrtvoly na palety před spálením.

"Ten Reinerův dopis," ozval se Hausen, zatímco se dívali na program. "Co se v něm píše?"

Stoll stiskl Ctrl/Alt/Delete a hru vypnul. Pak načetl Reinerův dopis.

"Ten chlápek toho moc nenamluvil, co?" zeptal se a tiskl klávesy.

"Ne," odpověděl Hausen. "Proč se ptáte?"

"Protože nemám tušení, co psal, ale určitě toho nebylo moc."

Objevil se dopis; Lang se nahnul blíž a překládal.

,"Pane Spasiteli, doufám, že si tu hru užijete, dokud je to ještě hra,' a podpis je ,Reiner'."

Hood Hausena pozorně sledoval. Hausen napřímil záda a svěsil koutky úst. Vypadal jako by mu bylo do pláče.

"Čtyři roky... pracujeme spolu čtyři roky. Bojovali jsme za lidská práva - v novinách, na shromážděních, v televizi," řekl.

"Zdá se, že tu byl jen proto, aby vás špehoval," prohlásil Hood.

Hausen se od počítače odvrátil. "Nemůžu tomu uvěřit," pronesl zamračeně. "Jídával jsem u nich doma s jeho rodiči. Ptal se mě, co říkám jeho snoubence. Tohle není možné!"

"Tamto, co jste říkal, je přesně to, jak si nasazení lidé získávají důvěru," podotkl Hood.

Hausen na něj pohlédl. "Ale - čtyři roky! Proč čekal až doteď?"

"Dny chaosu," řekl Lang. Bezvládně spustil ruku podél boku. "Tahle hra je to jeho zvrácené prohlášení."

"Tomu bych se dost divil," prohlásil Hood.

Lang na něj pohlédl. "Proč? Není to snad jasné?"

"Ne," odpověděl Hood. "Tahle hra má profesionální kvalitu. Já bych řekl, že Reiner ji nevyrobil. Dal ji sem místo někoho jiného, někoho, kdo ho tu už nepotřebuje."

Hausen si zakryl rukama obličej a vydal ze sebe plačtivý zvuk. Ostatní tři na něj ohromeně zírali.

"Prokrista," zasténal Hausen; svěsil ruce, sevřel je v pěst a prudce si je dal v bok. "Reiner byl součástí celé řady z toho, o čem tamten mluvil."

Hood se k němu otočil tváří. "Který tamten o něčem mluvil?"

"Dominique," odpověděl Hausen. "Gérard Dominique."

"Kdo je Dominique? To jméno neznám," zeptal se Lang.

"To ani nechtějte," řekl Hausen. Potřásl hlavou. "Dominique volal a ohlásil svůj návrat. Teď si ale říkám, jestli vůbec někdy odešel. Říkám si, jestli tu pořád někde nebyl, čekal v temnotě, a jeho duše se měnila v prach."

"Richarde, prosím, řekněte mi, co je to za člověka?" naléhal Lang.

"To není člověk, to je Satan." Hausen potřásl hlavou, jako kdyby si ji chtěl pročistit. "Pánové, omlouvám se - ale teď o tom nemůžu mluvit."

"Tak nemluvte," řekl Hood a položil mu ruku na rameno. Pohlédl na Stolla. "Matte, pošli tu hru do Operačního centra, ano?"

Stoll přikývl.

"Fajn. Herr Hausene, poznáváte, odkud je ta vaše fotografie?"

"Bohužel ne."

"To nic. Matte, máš ve svém arzenálu něco, s čím bys na tomhle zapracoval?" zajímal se Hood.

Stoll zavrtěl hlavou. "Na to potřebujeme jiný program, než má ta moje bednička. Ta disketa stačí akorát na vyhledání určitých obrazů. Je to jako při vyvolání rejstříku."

"Rozumím," řekl Hood.

"Budu to muset projet archivem fotografií u nás a zkusím zjistit, odkud to

přišlo."
"To pozadí za Herr Hausenem je taky fotografie," řekl Hood.
"A taky pěkně čistá; z časopisu asi nebude. Můžu pověřit své lidi, aby to pustili přes Geologue a podívali se, co to je."
Geologue byla podrobná reliéfní studie světa, pořízená družicemi; počítače z ní dokázaly kousek po kousku sestavit pohled na planetu z libovolného úhlu. Bude to trvat několik dní, ale jestli si s tou fotografií nikdo nehrál, Geologue jim poví, kde byla pořízena.
Hood Stolla vyzval, aby to udělal. Ten zatelefonoval svému asistentovi Eddiemu Medinovi a sdělil mu, že ty fotografie k nim přijdou.
Hood stiskl Hausenovi rameno. "Půjdeme se projít?"
"Díky, ne."
"Já se potřebuju projít," prohlásil Hood. "Pro mě ten den taky začal divně."
Hausenovi se podařil mdlý úsměv. "Tak dobrá."
"Prima. Matte - když něco bude, zavolej mi na mobil."
"Budiž psáno a budiž vykonáno," prohlásil s neotřesitelným klidem technik.
"Herr Lang, Matt možná bude potřebovat trochu pomoct s jazykem," řekl Hood.
"Rozumím; zůstanu tu s ním."
Hood se vlídně usmál. "Díky. Nebudeme venku dlouho."
Hood, stále s rukou na Hausenově rameni, s ním šel přijímací místností k výtahu.
Samozřejmě, Hausen se vykrucuje; Hood už takové viděl. Touží mluvit o tom, co ho trápí, jen mu to nedovolují hrdost a důstojnost.
Hood ho zdolá; to, že se událost v kanceláři podobá tomu, co se ráno ukázalo v počítači Billyho Squirese, není pouhá shoda náhod. A jestli se taková věc odehraje současně na dvou kontinentech, Operační centrum se musí dozvědět proč.
A rychle.

28 KAPITOLA

ČTVRTEK, 10.02 DOPOLEDNE WASHINGTON, D.C.

Po slibném rozhovoru s Brettem Augustem začalo Miku Rodgersovi dopoledne ubíhat už rychle; Eddie, asistent Matta Stolla, mu hlásil, co se děje v Německu, a sdělil mu, že telefonoval Bernardu Ballonovi z Gendarmerie Nationale a žádal o pomoc. Ballon byl v akci proti teroristům, Novým jakobínům, a na telefonát neodpověděl.
Rodgerse víc znepokojovalo, že se Herbert vypravil na výzvědy o Dnech chaosu sám. Neznepokojovalo ho, že Herbert je na invalidním vozíku; bezbranný není. Starosti mu dělalo to, že Herbert je jako pes, držící v zubech kost. Nerad věci pouští, zvlášť ne nevyřešené případy. A Operační centrum mu moc přispět nemůže. Na rozdíl od USA, kde mohou prostřednictvím místních úřadoven FBI, CIA a policejních stanic odposlouchávat provoz telekomunikací, bylo rozsáhlé sledování v zahraničí obtížné. Družice se mohou zaměřit na jednotlivé mobilní telefony nebo dokonce na menší oblasti, ale také přitom zachytí spoustu odpadu. Přesně tohle se snažil vysvětlit senátorce Foxové. Bez lidí přímo v místě dění jsou nějaké chirurgicky přesné operace těžké.
Jako člověk přímo v místě dění je Herbert dobrý. Rodgers se na jedné straně obával toho, co Herbert může provést bez umírňujícího vlivu někoho takového, jako je Paul Hood - ačkoliv na druhé straně ho vzrušovala představa Boba Herberta puštěného ze řetězu. Jestli někdo dokáže dosáhnout toho, aby do okleštěného programu zvýšení počtu agentů v terénu přišly peníze, je to Herbert.

Liz Gordonová přišla krátce poté, co volal Eddie. Nově informovala Rodgerse o duševním stavu skupiny Striker. Major Shooter přinesl do Quantika ducha výsadkové skupiny námořní pěchoty - "přesněji řečeno, jeho nedostatek," prohlásila; teď Shooter četu cvičí důsledně podle pravidel.

"To je ale dobré," pokračovala Liz. "Nadporučík Squires měl sklon k tomu, aby věci pořádně pomíchal; Shooterova důslednost a důraz na přísnou kázeň jim pomůže přijmout fakt, že teď je všechno jinak. Jsou citově zasaženi a mnozí z nich sami sebe trestají tvrdým výcvikem." "Trestají se proto, že podle svého názoru zklamali a můžou za to, co se s Charliem stalo?" zeptal se Rodgers.

"Proto, a k tomu přidejte pocit studu; syndrom přeživších. Oni žijí, Charlie ne."

"Jak je přesvědčit, že dělali, co mohli?"

"To nejde. Potřebují čas a perspektivu. V takovýchhle situacích je to běžné."

"Běžné," opakoval smutně Rodgers, "ale zbrusu nové pro ty, kdo se s tím setkají a musí se s tím vypořádat."

"To taky," souhlasila Liz.

"Praktický dotaz - můžeme je nasadit, když je budeme potřebovat?"

Liz okamžik uvažovala. "Dneska ráno jsem se dívala, jak cvičí. Nikdo nebyl myšlenkami jinde a až na to, že cvičili urputně, jako kdyby ze sebe chtěli vybít spoustu energie, se zdáli v pořádku. Ale musím to upřesnit; to, co dělali dneska ráno, bylo rutinní, opakující se cvičení. Nemůžu zaručit, jak budou reagovat pod palbou."

"Liz, to jsou ale právě záruky, které potřebuju," řekl Rodgers poněkud popuzeně.

"Je mi líto. Ironií je, že mi nedělá starosti to, že by se skupina Striker bála jednat. Naopak - mám obavy, aby to jednání nepřehnala, jak se stává v případě klasického syndromu protireakce na pocit viny. Budou se vystavovat nebezpečí, aby měli jistotu, že se nikomu druhému nic nestane, aby měli jistotu, že se znovu nestane to, co v Rusku."

"Dělá vám starosti někdo určitý?"

"Myslím, že nejchoulostivější jsou Sondra DeVonneová a Walter Pupshaw."

Rodgers ťukal prstem na stolní desku. "Máme plány akcí jen s nejnutnějším počtem lidí - sedmičlenné týmy. Mám sedm lidí, Liz?"

"Podle všeho ano; pravděpodobně jich máte nejméně tolik," odpověděla Liz.

"To mi pořád není moc platné."

"Vím, ale v téhle chvíli vám nemůžu nic zaručit. Odpoledne mám sezení s některými členy skupiny; pak vám budu moct povědět víc."

Ozvalo se zaklepání na dveře a vešel Darrell McCaskey; posadil se a otevřel svůj notebook.

"Tak dobrá, když si u někoho nebudete jistá, dejte mu dovolenou," řekl Rodgers. "Já zavolám Shooterovi a řeknu mu, aby obstaral čtyři nebo pět náhradníků z Andrewsu; může jim zajistit zácvik v některých klíčových funkcích a v případě potřeby je zařadit."

"Já bych je zatím na základnu nebrala; lidem, kteří se snaží překonat pocit viny a smutku, není dobré brát pocit svébytnosti."

Rodgers měl své lidi rád a cenil si jich, ale nebyl přesvědčen o tom, že to, co Liz navrhuje, je to nejlepší. V šedesátých letech ve Vietnamu každý kašlal na nějaký smutek nebo syndromy a bůhvíco ještě. Kamarád zahynul při přepadení, a člověk koukal, aby četu odtud co nejrychleji vyvedl, aby dostala najíst, vyspala se a poplakala si - a příští ráno zase na hlídku. Lidé třeba ještě plakali, zaručeně byli o něco obezřetnější nebo navztekanější anebo hořeli touhou nepříteli to vrátit a ještě něco přidat, ale pořád byli na místě se svou M16 a připravení dělat svou práci.

"Tak teda jo," řekl Rodgers ostře. "Záložní skupina může cvičit v Quantiku."

"Ještě jedna věc," pokračovala Liz. "Dávat někomu dovolenou by nebylo

dobré; záznam o udělení dovolené kvůli takhle nevýznamné věci by takového člověka mohl poznamenat. Lepší by bylo, kdybych se domluvila s doktorem Masurem, aby u nich zjistil něco s jejich fyzickým stavem, něco, co si nemůžou sami ověřit, třeba anemii. Anebo nějaký bacil, který chytili v Rusku."

"Panebože, čemu to tu velím - nějaké mateřské školce?" prohlásil Rodgers.

"Jistým způsobem ano," odtušila Liz maličko dotčeně. "Nechci dělat chytrou, ale v dospělosti se silně projevuje vliv toho, co jsme ztratili nebo utrpěli v dětství; a to vystoupí na povrch právě ve chvílích stresu a trápení - ono osamělé dítě v nás. Poslal byste pětileté dítě do Ruska, Miku? Nebo do Koreje?"

Rodgers si promnul dlaněmi oči; Liz mu nejdřív vykládá něco o jemném zacházení jako s nemocnými, teď zase radí, aby lhal a na své lidi něco hrál. Ale psycholog je ona, ne on. To nejlepší chce pro své lidi, nikoli pro sebe. Upřímně řečeno, kdyby pětileté dítě nechtělo dělat, co se mu řekne, naplácal by mu, a bylo by to jedině ku prospěchu; jenže tenhle způsob otcovské výchovy odešel spolu se šedesátými léty.

"No, jak říkáte, Liz." Otočil se k McCaskeymu. "Tak, povězte mi něco potěšitelného, Darrelle."

"Hm - FBI se raduje."

"Kvůli Baltic Avenue?"

McCaskey přikývl. "Proběhlo to dokonale. Dostali skupinu Čistý národ i její počítač. Jsou tam adresy, jména, pár bankovních účtů, podpisový arch pravého křídla, skrýše zbraní a leccos dalšího."

"Co třeba?" zajímal se Rodgers.

"Velký úlovek byl jejich plánovaný útok na schůzi Společnosti Chaka Zulu příští týden v Harlemu. Ti lidé se chystali zmocnit se nějakých rukojmí a žádat samostatný stát pro černé Američany."

Liz odfrkla.

"Copak, Liz?" zeptal se Rodgers.

"Tomu nevěřím. Skupiny jako Čistý národ nejsou političtí aktivisté; jsou to zuřiví rasisté. Nežádají státy pro menšiny; naopak je likvidují."

"Toho si je FBI vědom; má za to, že se Čistý národ snaží svůj obraz upravit tak, aby jej přijali bílí."

"Tím, že berou rukojmí?"

"V počítači byl návrh tiskového prohlášení," odpověděl McCaskey. Vyhledal v notebooku soubor a četl z monitoru text. "V jedné části se tu říká: ‚Sedmdesát osm procent bílých Američanů nechce, aby černí žili pohromadě s nimi. Místo abychom svět bílých násilně rozdělili tím, že na obou stranách budou mrtví, obracíme se na onu velkou většinu, aby Washingtonu předala petici, vyslovující náš požadavek na vytvoření nové Afriky. Místa, kde by bílé občany neobtěžoval hluk rapování, kde by nemuseli poslouchat nesrozumitelné jazyky a dívat se na šaškovské oděvy a na svatokrádežné portréty černých Ježíšů.'" Otočil se k Liz. "Mně tohle teda připadá jako dost zuřivé."

Liz si přehodila nohu přes nohu a pohupovala chodidlem. "Když já nevím... pořád se mi na tom něco nezdá."

"A co myslíte?" zeptal se Rodgers.

"Nenávist je samou svou podstatou krajnost; je to nesnášenlivost posunutá, kam až to jen jde. Neusiluje o to, nějak se přizpůsobit objektu, kterým opovrhuje. Nenávist usiluje o jeho zničení. To tiskové prohlášení mi připadá až moc - jak bych to řekla? - férové."

"Vy vystěhovávání lidí nazýváte férovým?" divil se McCaskey.

"To ne; ale podle toho, co Čistý národ proklamuje, mi tohle připadá jako pořádný ústupek. A proto to neberu."

"Liz, skupiny se ale můžou měnit, a taky že se mění. Změní se vedení a s ním se změní i cíle," namítal McCaskey.

Liz zavrtěla hlavou. "Mění se jen jejich tvář před veřejností, a to je kosmetická změna. Dělají to proto, aby jim pravicově smýšlející lidé trochu

povolili lano, a oni na něm pak předmět své nenávisti oběsí."

"Souhlasím, Liz; ale někteří z Čistého národa opravdu chtějí, aby černí byli mrtví, ostatní prostě černé nechtějí mezi sebou."

"Ale politika se musí měnit i v rasistických skupinách," odporoval McCaskey. "Možná tam došlo k rozkolu. V podobných skupinách se vždycky vyskytnou odštěpenecké frakce. Nemáme přece co do činění s názorově právě nejstálejšími lidmi na planetě."

"V tom se mýlíte; někteří z těch lidí se svých názorů drží tak, až z toho jde strach," řekla Liz.

"Vysvětlete to," vyzval ji Rodgers.

"Dokážou člověka nebo celou skupinu celé měsíce sledovat jako smečka a s úporností, která by vás přímo ohromila. Ve škole v Connecticutu jsme měli případ neonacisty - školníka; po obou stranách chodeb ukládal plastickou trhavinu, strkal ji za lišty, když předstíral, že seškrabuje s podlahy žvýkací gumu. Přišli na něj dva dny předtím, než by školu vyhodil do vzduchu, a později se přiznal, že té trhaviny denně takhle potají uložil takových třicet centimetrů."

"Kolik 'takových třicet centimetrů' to celkem dělalo?" zeptal se Rodgers.

"Osm set sedmdesát dva."

Rodgers se v této debatě nestavěl na ničí stranu, ale vždy se přikláněl k přeceňování sil nepřítele. Ať už má Liz pravdu nebo ne, její nesmlouvavý postoj vůči těm netvorům se mu líbil.

"Za předpokladu, že máte pravdu, Liz... co je za tím? Proč by Čistý národ vydával takovéhle prohlášení?" zeptal se.

"Aby si z nás dělal blázny," prohlásila. "Aspoň cosi uvnitř mi to napovídá."

"Tak povídejte dál," vyzval ji Rodgers.

"Dobrá; takže - v Christopher Street, kde je spousta podniků pro homosexuály, si otevřeli obchod. Vytipovali si skupinu černých jako rukojmí. FBI je rozpráší, následuje veřejné přelíčení, a homosexuálové i černí jsou očividně rozzuření."

"A pozornost se soustředí na rasistické skupiny," vložil se do hovoru McCaskey. "Proč by to ale proboha dělali?"

"Pozornost se soustředí na tuhle skupinu," odpověděla Liz.

McCaskey zavrtěl hlavou. "Znáte přece média; vytáhnete na světlo jednoho hada, a oni se domáhají všeho o celém hnízdě. Najdete teda jedno hnízdo, a oni jdou po dalších."

"Jistě; v tom máte pravdu. Takže média nám ukážou jiná hnízda. Čistý národ, Společenství jen pro bílé, Americké árijské bratrstvo. Máme před sebou celý průvod psychopatů. Co se stane pak?" zeptala se Liz.

"Pak se americký národ rozhněvá a vláda proti rasistům udeří. A pohádky je konec."

Liz zavrtěla hlavou. "Žádný konec. Podívejte - ten úder s těmi skupinami neskoncuje; přežijí a vrátí se do ilegality. A co víc - udeří v odvetu. Z historického hlediska se z útlaku rodí síly, kladoucí odpor. Tenhle zmařený útok Čistého národa - pokud k nějakému mělo vůbec dojít, to také nemůžeme tvrdit s určitostí - s sebou přinese nárůst militantnosti černých, homosexuálů, Židů; vzpomínáte si na heslo Ligy na obranu Židů z šedesátých let - ‚Už nikdy'? Každá skupina k nějaké formě militantnosti přikročí. A až tahle rozsáhlá polarizace začne ohrožovat infrastrukturu a společnost, průměrný bílý Američan dostane strach. A teď pozor - vláda nebude moct nic dělat, protože proti menšinám nemůže zakročit. Naveze se do černých - a ti začnou vykřikovat; naveze se do homosexuálů, do Židů - a totéž. Naveze se do všech najednou, a máme na krku válku."

"Takže průměrného Američana, normálně dobrého a férového, to pak přitáhne k radikalismu," uvažoval Rodgers. "Čistý národ a Společenství jen pro bílé i ti ostatní začnou najednou vypadat jako spása společnosti."

"Přesně tak," řekla Liz. "Cože to před pár lety prohlásil ten vůdce bojůvky v Michiganu? Něco v tom smyslu, že se ‚uvolní přirozená dynamika pomsty a odplaty'. Až se roznese to o Čistém národě a o jejich plánech, přesně to se stane tady."

"Takže Čistý národ jde do kolen, členové jsou pronásledováni, zatýkáni, rozehnáni a postaveni mimo zákon. Jsou to mučedníci za věc bílých," odříkával Rodgers.

"A jsou jimi rádi," dodala Liz.

McCaskey se zašklebil. "Tohle je jako ten surrealistický ‚dům podle vlastních představ'." Pak zpěvavě pronesl: "Toto jsou bílí rasisté, co obětovali skupinu svých lidí, aby u menšin vzbudili touhu po odvetě, která bílé děsí, a ti rozpoutají vlnu podpory ostatním bílým přívržencům rasistického hnutí bílých." Důrazně zavrtěl hlavou. "Myslím, že vy oba připisujete těm degenerovaným pošukům až moc předvídavosti; prostě měli plán a sešlo jim z něj. Konec pohádky."

Rodgersův telefon zapípal. Já taky neberu všechno, co nám tu Liz předestřela," sdělil McCaskeymu. "Ale za uvážení to stojí."

"Pomyslete jen na škodu, kterou by Čistý národ mohl způsobit jako klamný cíl," dodala ještě Liz.

Rodgers pocítil zamrazení. Čistý národ opravdu může zavést vítězný, pyšný FBI kam se mu zachce, jen ne tam, kam by FBI měl jít; když média budou sledovat každý jeho krok, FBI nebude moci nikdy přiznat, že z něj někdo udělal pitomce.

Zvedl telefon. "Ano?"

Volal Herbert.

"Bobe, Alberto mi před chvílí všechno hlásil. Odkud voláte?"

Herbert nevzrušeně pronesl: "Jsem úplně sám na ulici v Německu a něco potřebuju."

"A co?"

"Buď pořádnou pomoc, nebo hodně krátkou modlitbu."

29 KAPITOLA

ČTVRTEK, 4.11 ODPOLEDNE HAMBURK, NĚMECKO

V pozdním odpoledni vyzařuje z Hamburku výrazná, velmi svůdná atmosféra.

Zapadající slunce kropí hladinu obou jezer kapkami světla a v jeho záři jako kdyby z nich vystupovaly tisíce duchů. Paulu Hoodovi to připadalo jako kdyby někdo rozsvítil pod městem jasné světlo. Stromy v parku vpředu i budovy po stranách se jasně odrážely na pozadí temnějící modré oblohy.

I vzduch je v Hamburku jiný, než v jiných městech; je podivnou směsicí přírody a průmyslu. Je tu slaná příchuť, kterou Labe přináší od Severního moře; příchuť paliva a kouře od nesčetných lodí, putujících po řece; a příchuť nespočetných rostlin a stromů, kterým se tu dobře daří.

V tom vzduchu nejsou škodliviny, jako je tomu v jiných městech. Přesto je odlišný a výrazný.

Hoodovy úvahy nad prostředím byly krátké. Sotva opustili budovu a vykročili k parku, Hausen začal hovořit.

"Čím byl pro vás dnešní den divný?" zeptal se.

Hood vůbec nechtěl mluvit o sobě; doufal však, že když bude, rozváže tím trochu jazyk Hausenovi. Dej a ber, ber a dej. Byl to tanec, který každý, kdo bydlí a pracuje ve Washingtonu, dobře zná. Tenhle tanec byl jen náhodou o maličko víc osobní a důležitější, než ty ostatní.

Řekl tedy: "Když jsme Matt, Bob a já na vás čekali v té hotelové hale, myslel jsem si, že tam vidím - ne, přísahal bych na to - ženu, kterou jsem

kdysi znal. Utíkal jsem za ní, jako kdyby mě něco posedlo."

"A byla to ona?"

"To nevím." Už jen pomyšlení na to, co se stalo, Hooda znovu a znovu naplňovalo zoufalstvím - proto, že se nikdy nedozví, jestli to byla Nancy, a zoufalstvím nad tím, že ho ta žena stále ještě nepustila ze své moci. "Než jsem se k ní dostal, nasedla do taxíku. Ale to, jak držela hlavu, jak vypadaly a jak se pohybovaly její vlasy - jestli to nebyla Nancy, pak to byla její dcera."

"A má dceru?"

Hood pokrčil rameny, neřekl však nic. Kdykoli na Nancy Jo pomyslel, rozrušilo ho vědomí, že může docela dobře mít dítě nebo manžela a vlastně žít svůj život kdesi mimo něj.

Tak proč se v tom sakra zase babráš? ptal se sám sebe v duchu. Protože chceš dostat Hausena k tomu, aby se rozpovídal.

Hood se zhluboka nadechl a zase vzduch vyfoukl. Ruce měl vražené hluboko do kapes, oči upíral na trávu. Jeho mysl se váhavě vrátila o téměř dvacet let zpět do Los Angeles.

"Do té dívky jsem byl zamilovaný. Jmenuje se Nancy Jo Bosworthová. Setkali jsme se v počítačové třídě v posledním ročníku na univerzitě. Byl to takový živý, jemný andílek s vlasy jako zlatá křídla." Hood se stydlivě usmál a dokonce se začervenal. "Já vím, zní to trochu hloupě a sentimentálně, ale nevím, jak bych to jinak popsal. Vlasy měla měkké, husté a éterické, oči jako sám život. Říkal jsem jí moje zlatá paní a ona mně zase její velký stříbrný rytíř. Člověče, já byl úplně jak bez sebe."

"Pochopitelně," poznamenal Hausen.

Teď se poprvé usmál; Hood byl rád, že konečně začíná pronikat k Hausenovu nitru. Tahle situace ho ubíjela.

"Po promoci jsme se zasnoubili," pokračoval. "Dal jsem jí prsten se smaragdem, vybrali jsme jej spolu. Já se stal asistentem starosty Los Angeles, Nancy začala pracovat jako vývojářka softwaru u společnosti vyrábějící videohry. Dvakrát týdně létala do Sunnyvale, abychom mohli být spolu. A pak, jednou večer v dubnu 1979 - přesně jednadvacátého dubna... datum, které jsem na několik let vyřadil z kalendáře - jsem na ni čekal před kinem, a ona nepřišla. Volal jsem jí do bytu, tam ale nikdo nebyl, tak jsem tam spěchal; vlastně jsem jel jako šílenec. Měl jsem klíč, otevřel jsem si a našel vzkaz."

Zvolnil krok. Stále cítil vůni toho bytu; stále cítil slzy a cosi, co ho dusilo v hrdle. Pamatoval si píseň, kterou hráli v sousedním bytě, ‚Co nejhoršího se může stát'.

"Vzkaz byl psaný rukou a ve spěchu; ne obvyklým pečlivým písmem, jak Nancy psala. Stálo v něm, že musela pryč, že se nevrátí a že ji nemám hledat. Vzala si nějaké šaty, ale všechno ostatní tam zůstalo - gramofonové desky, knihy, květiny, alba s fotografiemi, diplom. Všechno. A vzala si ten zásnubní prsten, co měla ode mě. Buď si ho vzala, nebo zahodila."

"A nikdo neměl tušení, kde je?" zeptal se překvapeně Hausen.

"Nikdo. Ani FBI; druhý den přišli a vyptávali se mě; vůbec mi neřekli, co provedla. Moc jsem jim toho říct nemohl, ale doufal jsem, že ji FBI najde. Ať Nancy provedla cokoli, chtěl jsem jí pomoct. Několik následujících dní jsem strávil hledáním. Navštívil jsem její bývalé profesory, přátele, mluvil s jejími spolupracovníky; ti o ni měli velké obavy. Volal jsem jejímu otci; nestýkali se často, takže mě nepřekvapilo, že o ní neměl žádné zprávy. Nakonec jsem si řekl, že jsem musel udělat něco špatně; buď to, nebo potkala někoho jiného a odešla s ním."

"Gott, "pronesl Hausen. "A pak o sobě už nikdy nedala vědět?"

Hood pomalu zavrtěl hlavou. "Nikdy jsem se nic nedověděl ani o ní," řekl. "Chtěl jsem, čistě ze zvědavosti. Potom jsem ale těch pokusů nechal, protože takové hledání bylo bolestivé. Za jedno jí ale musím poděkovat; pohroužil jsem se do práce, navázal hodně významných styků - tehdy se tomu ještě neříkalo

budování sítě styků." Usmál se. "Nakonec jsem kandidoval na funkci starosty a vyhrál. Byl jsem nejmladším starostou v historii Los Angeles."

Hausen pohlédl na Hoodův snubní prsten. "A taky jste se oženil."

"Ano," odpověděl Hood a vrhl pohled na zlatý kroužek. "Oženil jsem se. Mám báječnou rodinu a hezký život." Pohladil kapsu, v níž měl náprsní tašku se vstupenkami, o kterých jeho žena nevěděla. "Ale pořád ještě občas na Nancy myslím, a asi je dobře, že v tom hotelu to nebyla ona."

"Vy ale nevíte, že to nebyla ona," připomněl mu Hausen.

"Ne, nevím," souhlasil Hood.

"Ale i kdyby byla, vaše Nancy patří do jiné doby. K jinému Paulu Hoodovi. Kdybyste se s ní znovu setkal, myslím, že byste si s tím dokázal poradit."

"Možná. Ale nejsem si tak moc jistý, že nynější Paul Hood je nějak moc jiný. Nancy byla zamilovaná do chlapce ve mně, do kluka, který měl dobrodružnou povahu v životě i v lásce. To, že jsem se stal otcem a starostou a člověkem z Washingtonu, na tom moc nezměnilo; uvnitř jsem pořád kluk, který rád hraje Riskuj a který baští filmy jako Godzilla a který si myslí, že Adam West je jediný Batman a George Reeves jediný Superman. Kdesi uvnitř jsem pořád ten mladík, který sám sebe viděl jako rytíře a Nancy jako jeho paní. Opravdu nevím, jak bych se zachoval, kdybych se s ní setkal tváří v tvář."

Hood zase zastrčil ruce do kapes; znovu nahmatal náprsní tašku a ptal se sám sebe: Komu chceš něco namluvit? Zatraceně dobře věděl, že kdyby se s Nancy setkal tváří v tvář, zbláznil by se do ní znova.

"Takže to je můj příběh," řekl. Nebyl obrácen tváří k Hausenovi, jen na něj stočil oči. "A teď je řada na vás," řekl naléhavě. "Měl ten telefonát něco společného se ztracenou láskou nebo s nějakým tajemným zmizením?"

Hausen chvíli pokračoval v chůzi, ponořen do důstojného mlčení; pak prohlásil střízlivým tónem: "Tajemné zmizení - ano; láska ne. Vůbec ne." Zastavil se a otočil se k Hoodovi. Větřík mu čechral vlasy a zvedal cípy kabátu. "Herr Hood, já vám důvěřuji. To, jak upřímně prožíváte svou bolest, vaše city - jste citlivý a důvěryhodný člověk. Takže já k vám budu také upřímný." Rozhlédl se na obě strany, pak sklopil oči k zemi. "Asi jsem se zbláznil, ale povím vám o tom. Ještě jsem to neřekl nikomu, ani sestře, ani přátelům."

"Politici mají přátele?"

Hausen se usmál. "Někteří ano. Já je mám; ale touhle záležitostí bych je nikdy nezatěžoval. Jenže teď, když se ten člověk vrátil, se to někdo musí dozvědět. Musí, pro případ, že by se se mnou něco stalo."

Pohlédl na Hooda. Takové utrpení, jaké měl v očích, Hood dosud u nikoho nespatřil. Ohromilo ho a jeho vlastní bolest jako kdyby se vypařovala s tím, jak narůstala jeho zvědavost.

"Před dvaceti lety jsem studoval na Sorbonně politologii. Můj nejlepší přítel se jmenoval Gérard Dupré; jeho otec byl bohatý průmyslník, a Gérard byl radikál. Nevím, jestli za tím bylo to, že přistěhovalci brali francouzským dělníkům práci, nebo jen jeho zlá povaha, ale nenáviděl Američany a Asiaty a zvlášť silně Židy, černochy a katolíky. Panebože, úplně se užíral nenávistí." Hausen si olízl rty a znovu se zadíval do země.

Hoodovi bylo jasné, že tenhle mlčenlivý člověk bojuje s touhou po zpovědi stejně jako se vzpomínkou na to, co udělal.

Hausen polkl a pokračoval: "Jednou večer jsme jedli v restauraci - L'Échange na Rue Mouffetard na levém břehu Seiny, kousek od univerzity. Byla to levná restaurace, mezi studenty oblíbená, stále plná vůně silné kávy a křiku, jak se studenti mezi sebou hádali. Právě začal třetí ročník a ten večer Gérarda všechno zlobilo; číšník byl pomalý, pití teplé, večer studený a sbírka Trockého projevů obsahovala jen ty, které přednesl v Rusku. Nic z Mexika, což Gérard považoval za zavrženíhodné opomenutí. Když zaplatil - vždycky platil on, protože byl jediný, kdo měl peníze - šli jsme se projít k řece.

Byla tma; potkali jsme dvě americké studentky; krátce předtím přijely do

Paříže a byly si vyfotografovat řeku pod nějakým mostem. Slunce už zapadlo a ony nemohly najít cestu do ubytovny." Hausen teď ze sebe slova pracně dostával. "Začal jsem jim vysvětlovat cestu, ale Gérard mě přerušil; řekl, že si myslel, že Američani všecko vědí. Ječel, vztekal se na ně, povídal, že když si přišly Francii zabrat, jak to, že se tu nevyznají."

Hood cítil, jak se mu svírají vnitřnosti; tušil, k čemu to vyprávění směřuje.

"Ty holky si myslely, že žertuje," pokračoval Hausen. "Jedna z nich mu položila ruku na rameno a cosi mu řekla - už si nevzpomínám, co. Ale Gérard se na ni osopil, jak se vůbec opovažuje mluvit na něj, a odstrčil ji. Zakopla o vlastní nohu a spadla do řeky. Nebylo tam hluboko, to ale chudák holka nevěděla. Začala křičet; panebože, jak křičela... Její kamarádka odhodila aparát a běžela jí na pomoc, ale Gérard ji chytil a loktem ji držel pod krkem. Lapala po dechu, tamta ve vodě křičela a já stál jako ochromený. Něco takového se mi ještě nikdy nepřihodilo. Nakonec jsem té holce v řece utíkal na pomoc sám. Už se napolykala vody a kašlala. Měl jsem práci s tím, abych ji nějak udržel v klidu, natožpak abych ji dostal ven. Gérard se vztekal, že se jí pokouším pomoct, řval na mě a tu druhou pevně svíral..."

Hausen se odmlčel. Oči měl plné úzkosti, čelo bledé, ústa povolená a ruce se mu třásly; musel je sevřít v pěsti, aby třes zastavil.

Hood k němu přistoupil. "Nemusíte pokračovat -"

"Musím," odtušil Hausen. "Teď, když je Gérard zpátky, musí ta událost ven. Možná, že padnu, ale on musí padnout se mnou." Stiskl rty a trvalo mu chvilku, než se uklidnil. "Gérard tu dívku pustil; upadla, byla v bezvědomí. Pak utíkal k řece, skočil dolů a tu druhou tlačil pod vodu. Snažil jsem se mu v tom zabránit, ale uklouzl jsem a potopil se. Gérard ji držel -" Hausen udělal pohyb rukama dolů, "- a ječel něco o tom, že americké holky jsou děvky. Já zatím vstal, ale už bylo pozdě. Ta dívka se už jen pohupovala na hladině, její hnědé vlasy za ní vlály. Gérard ji pustil, vyhrabal se na břeh a tu druhou odtáhl do vody. Pak mi řekl, že jdeme. Byl jsem jako beze smyslů; hmatal jsem potmě kolem sebe, posbíral své věci a šel s ním. Bůh mi odpusť - ani jsem nevěděl, jestli ta dívka, kterou škrtil, je mrtvá, ale šel jsem."

"A to vás nikdo neviděl? Nikdo nic neslyšel ani se nepřišel podívat, co se děje?"

"Někdo snad něco slyšel, jenže na to nedbal; studentky pořád kvůli něčemu křičely, kolikrát třeba ječely, že v řece plavou krysy. Možná, že si všichni mysleli, že se tam u řeky ta děvčata s někým milují. Ty výkřiky - mohlo to být tohle."

"Co jste dělali pak?"

"Odjeli jsme do domu Gérardova otce na jihu a několik týdnů tam bydleli. Gérard chtěl, abych zůstal ve Francii a zapojil se do jejich podnikání. Opravdu si mě oblíbil. Patřili jsme každý do jiného společenského prostředí, ale mé názory respektoval. Já byl jediný, kdo mu řekl, že je pokrytec, že žije v přepychu a užívá si rodinných peněz, a přitom obdivuje Trockého a Marxe. Líbilo se mu, jak se stavím proti jeho postojům. Já mu ale nemohl vyhovět, nedokázal jsem s ním zůstat. Vrátil jsem se do Německa. Jenže ani tady jsem nedosáhl klidu, a tak..."

Odmlčel se, podíval se na své třesoucí se pěsti a povolil je.

"A tak jsem šel na francouzské velvyslanectví v Německu a tam vypověděl, co se stalo. Řekl jsem jim všechno. Prý Gérarda vyslechnou, a já jim sdělil, kde mě najdou. Byl jsem ochoten jít i do vězení, abych svou vinu odčinil."

"A co se stalo?"

"Francouzská policie je jiná než ostatní," odtušil Hausen hořce. "Snaží se případy 'vyřídit', ne je vyřešit, zvlášť když jde o cizince. Pro ni to byly nevyřešené vraždy, a nevyřešené zůstanou."

"A vyslýchali aspoň Gérarda?"

"To nevím; ale i kdyby ano, stačí si jen představit - slovo syna

francouzského miliardáře proti slovu chudého německého kluka..."

"Ale musel vysvětlit, proč tak najednou odešel ze školy -"

"Herr Hood, Gérard byl člověk, který by vás přesvědčil - který by vás opravdu dokázal přesvědčit, že odešel kvůli tomu, že v nějakém textu byly vynechány Trockého projevy v Mexiku."

"A co rodiče těch děvčat? Nechce se mi uvěřit, že by to nechali jen tak."

"Co mohli dělat? Přišli do Francie a dožadovali se spravedlnosti; na francouzské velvyslanectví ve Washingtonu a americké velvyslanectví v Paříži dali petice. Nabízeli odměnu. Ale těla těch dívek byla vrácena do Ameriky a Francouzi se k rodičům i k celé věci obrátili zády, a tím to bylo víceméně odbyto."

"Víceméně?"

Hausen měl teď v očích slzy. "Gérard mi po několika týdnech napsal; že prý se vrátí a poučí mě, co to je zbabělost a zrada."

"A jinak se vám už neozval?"

"Až dnes, když mi telefonoval. Já zde v Německu pokračoval ve studiích, zahanbený a sžíraný pocitem viny."

"Ale vy jste přece nic neudělal," řekl Hood. "Snažil jste se Gérarda zarazit."

"Mým zločinem bylo, že jsem hned po té události mlčel. Jako mnozí ti, kteří cítili ohně v Osvětimi."

"Ale jde také o míru provinění, nemyslíte?"

Hausen zavrtěl hlavou. "Mlčení je jednou mlčení, to je vše. Kvůli mému mlčení se na svobodě pohybuje vrah. Teď si říká Gérard Dominique. A vyhrožoval mně a mé třináctileté dceři."

"Neuvědomil jsem si, že máte děti; kde je?"

"Bydlí u mé matky v Berlíně. Obstarám pro ni dohled, ale Gérard je lstivý a mocný. Může podplatit ty, kdo neschvalují to, co dělám." Zavrtěl hlavou. "Kdybych byl ten večer volal o pomoc, Gérarda držel, něco udělal, mohl jsem mít celá ta léta klid. Ale to já neudělal. A napravit jsem to nemohl jinak, než bojovat proti té nenávisti, která Gérarda dohnala k tomu, že ty dívky zabil."

"S Gérardem jste se do styku nedostal; ale slyšel jste o něm během těch let?"

"Ne; zmizel jako vaše Nancy," odpověděl Hausen. "Objevily se nezaručené zprávy, že podniká společně s otcem, ale když ten zemřel, Gérard závod na výrobu součástek pro airbusy, který tolik let prosperoval, zavřel. Říkalo se o něm, že stojí v pozadí řady správních rad, přitom však není členem žádné z nich, ale nevim, jestli je to pravda."

Hood se chtěl Hausena zeptat na řadu dalších věcí, na podnikání Duprého staršího, na totožnost těch dívek a na to, jak by Operační centrum mohlo Hausenovi pomoci v tom, z čeho se začínal klubat vážný případ vydírání; jeho pozornost však upoutal tichý hlas za ním.

"Paule!"

Hood se otočil a záře Hamburku jako kdyby skomírala. Hausen, stromy, město i všechna ta léta zmizeli a k němu kráčela vysoká, štíhlá, vznosná postava anděla; znovu se ocitl před kinem, stojí tam a čeká na Nancy.

Čeká na dívku, která konečně přišla.

30 KAPITOLA

ČTVRTEK, 4.22 ODPOLEDNE HANNOVER, NĚMECKO

Když Herbert spatřil bílou dodávku poprvé, ještě Miku Rodgersovi netelefonoval.

Automobil se ukázal ve zpětném zrcátku, když Herbert projížděl městem a přemýšlel, co dál. Pokoušel se přijít na nějaký způsob, jak získat informace o té unesené dívce, a automobilu nevěnoval pozornost. Přímý postup nevyšel, uvažoval tedy o tom, jestli by třeba nepomohlo podplacení.

Když odbočil z Herrenhausen Strasse do boční ulice a automobil tam odbočil také, podíval se na něj pozorněji. Zpředu i zezadu vyhlížely obličeje v lyžařských kuklách. Herbert vrhl pohled na mapu, zrychlil a několikrát ostře odbočil, aby zjistil, jestli ho automobil sleduje. Sledoval. Někdo ho musel pozorovat, když odjížděl, a poslal za ním bandu gaunerů. V rychle se blížícím večeru Hamburk potemněl. Herbert zavolal do Operačního centra a Alberto ho přepojil na Mika Rodgerse.

To byla chvíle, kdy Herbert požádal o rychlou pomoc nebo krátkou modlitbu.

"Co se děje?" zeptal se Rodgers.

"V jedné pivnici jsem se dostal mezi neonacisty, byla z toho menší pranice, a teď mi jdou po krku."

"Kde jste?"

"To nevím určitě." Herbert se rozhlédl. "Vidím nějaké lípy, plno zahrad, jezero." Kolem se mihl velký nápis. "Díky bohu. Jmenuje se to tu Welfengarten."

"Bobe, je tu se mnou Darrell; má číslo na místní policii. Chcete si ho napsat a zavolat tam?"

Herbert sáhl do kapsičky trička pro pero; přejel jím párkrát po přístrojové desce, aby se spustil inkoust.

"Tak povídejte," řekl.

Než si však stačil číslo zapsat, dodávka vrazila do nárazníku jeho auta. Náraz vrhl Herberta dopředu, až se mu bezpečnostní pás zařízl do prsou. Prudce strhl auto do strany, aby se vyhnul vozu před sebou.

"Doprdele!" zařval. Vůz objel a zrychlil. "Poslouchejte, generále, je tu malér!"

"Jaký?"

"Ti chlapi na mě zezadu najíždějí; radši zajedu stranou a zastavím, než sundám nějakého chodce. Řekněte Landespolizei, že jsem v bílém mercedesu."

"Ne, Bobe, nezastavujte!" zaječel Rodgers. "Jak vás dostanou do toho auta, jsme namydlení!"

"Oni se mě nepokoušejí unést! Chtějí mě zabít!" zařval Herbert v odpověď.

Dodávka znovu prudce vrazila do levé zadní strany mercedesu; pravé přední kolo vyskočilo na chodník a Herbert málem smetl chodce, vedoucího na šňůře teriéra. Podařilo se mu vrátit auto zpátky na vozovku, ale pravou stranou předního nárazníku zachytil o zaparkované auto. Nárazník se ohnul a hlučně drhl o asfalt.

Herbert zastavil; obával se, že chromovaný kov prorazí pneumatiku. Zařadil zpátečku, aby nárazník utrhl. Ten odpadl, nejprve s tichým zaskřípěním, následovaným řinkotem, a s rachotem poskakoval do vozovky.

Herbert pohlédl do bočního zrcátka, aby zjistil, jestli může jet dál. Celý výjev působil surrealisticky; chodci prchali a kolem se hnala auta. Než se mezi ně stačil bezpečně zařadit, dodávka zastavila nalevo vedle něj. Postava v sedadle vedle řidiče se otočila tváří k Herbertovi; otevřeným oknem prostrčila samopal a namířila jej na mercedes.

Pak muž vypálil.

31 KAPITOLA

ČTVRTEK, 4.33 ODPOLEDNE HAMBURK, NĚMECKO

Nancy, oblečená do krátké černé sukně a kabátku, bílé blůzy a s perlami na

krku, jako kdyby vystupovala z faty morgány, pomalu, v chvějivých vlnách podvečerního oparu.

Možná však, že tak vypadala proto, že Hood měl v očích slzy.

Zkřivil tvář jako v bolesti, potřásl hlavou a při každém kroku, který udělal, se v něm střídaly tisíce pocitů.

Jsi to ty; ten byl první.

Následoval jej další; Zatraceně, proč jsi to udělala?

Potom: Jsi nádhernější, než jak si tě pamatuju...

A Co Sharon? Měl bych odejít, ale nemůžu.

A nakonec: Jdi pryč. Tohle nemám zapotřebí...

Avšak měl; jak se k němu pomalu blížila, jakoby nesena vodou, pronikala mu očima do celé jeho bytosti. Srdce mu zaplavila stará láska, slabiny stará touha a mysl vzácné vzpomínky.

"Herr Hood?" ozval se Hausen.

Jeho hlas zněl tiše, jakoby tlumen hustou látkou, a vycházel z jakési hlubiny daleko, daleko pod ním.

"Stalo se něco?"

"Nevím... možná," odpověděl Hood; i jeho hlas jako kdyby vycházel ze stejné hlubiny.

Nespouštěl z Nancy oči; nezamávala, nepromluvila. Neodvrátila zrak a nepřerušila svou vznešenou, smyslnou chůzi.

"To je Nancy," sdělil konečně svému společníkovi.

"Jak vás tu našla?" divil se nahlas Hausen.

Zena došla až k nim. Hood si vůbec nedokázal představit, jak se jí v jejích očích jeví. Stál ohromeně, s ústy otevřenými, uslzený, hlavou kýval ze strany na stranu. Žádný stříbrný rytíř, tím si byl jist.

Nancy se tvářila mírně pobaveně - pravý koutek úst maličko zdvižený - ale ta ústa se v okamžiku roztáhla v širokém úsměvu, který tak dobře znal a ze kterého pod ním podklesávala kolena.

"Ahoj," pronesla tiše.

Její hlas byl hlasem zralé ženy stejně jako i její obličej. V koutcích modrých očí, na kdysi hladkém čele a na horním rtu - na tom krásně vykrojeném rtu, spočívajícím na trošku silném dolním rtu - jemné vrásky; ty jí však na kráse neubíraly. Naopak, Hoodovi připadaly téměř neodolatelně sexy. Sdělovaly, že žila, milovala, bojovala, přežila a je stále plná života a nepokořená.

Vypadala také tělesně zdatnější, než bývala; její stopětašedesát centimetrů vysoká postava působila sošně a Hood nepochyboval o tom, že se dala na aerobik, plavání nebo rekreační běh. Tak tomu skutečně bylo; při cvičení se držela v mezích takových, aby se svým tělem udělala přesně to, co chtěla. Tuhle sebekázeň a vůli v sobě měla vždycky.

Proto mé dokázala tak beze všeho opustit, pomyslel si Hood trpce.

Už nepoužívala třešňově červenou rtěnku, na kterou se tak dobře pamatoval; červeň byla umírněnější, barvy melounu. Nyní měla také oční stíny s nádechem nebeské modři - to nebývalo - a malé náušnice s diamanty. Musel sám se sebou vybojovat téměř ztracenou bitvu s touhou obejmout ji v drtivém objetí a přitisknout ji k sobě, od tváří až po stehna.

Nakonec to skončilo slovy "Ahoj, Nancy". Po celé té době mu tahle slova připadala naprosto nedostačující, ačkoliv překonala všechna epiteta a obvinění, která mu přicházela na mysl; a jakožto člověku, jenž se stal mučedníkem lásky, to, jak ji v sobě také jako svatý potlačil, mu připadalo působivé a záslužné.

Nancy sklouzla pohledem na Hausenovu pravici; podala mu svou.

"Nancy Jo Bosworthová," představila se.

"Richard Hausen."

"Já vím; poznala jsem vás."

Zbytek Hood neslyšel. Nancy Jo Bosworthová, opakoval si v duchu. Nancy byla typ ženy, která by ke svému jménu připojila i manželovo. Není vdaná. Hood

cítil, jak mu duše začíná plát radostí, a potom jak ji zase spaluje pocit viny. Ale ty jsi ženatý, říkal si.

Škubl hlavou k Hausenovi; byl si toho pohybu, toho škubnutí, vědom. Jinak by hlavou nedokázal vůbec pohnout. V Hausenových očích se zračil soucit, hraničící téměř se smutkem; ne nad sebou samým, nýbrž nad Hoodem. A Hood si vážil toho, jak se Hausen vcítil do jeho situace. Jestli teď Hood nebude jednat opatrně, zničí několik životů.

"Dovolíte na chvilku?" zeptal se Hausena.

"Jistě; uvidíme se u mě v kanceláři."

Hood přikývl. "A tamto, co jste před chvílí říkal - o tom si ještě pohovoříme. Můžu s tím pomoct."

"Děkuji." Hausen se Nancy zdvořile uklonil a odešel.

Hood se teď na ni zadíval; nevěděl, co v jeho očích vidí ona, ale to, co on viděl v jejích, ho málem připravovalo o rozum. Stále v nich byly měkkost a touha, stále ta zatracená, téměř neodolatelná elektrizující kombinace.

"Omlouvám se," řekla Nancy.

"To je v pořádku," odpověděl Hood. "Už jsme byli skoro hotovi."

Nancy se usmála. "Za to ne."

Hoodovi zrudly tváře i zátylek; připadal si jako osel.

Nancy se dotkla jeho obličeje. "Pro to, že jsem tak odešla, byl důvod," řekla.

"To určitě byl," odpověděl Hood; už se trochu vzpamatovával. "Ty jsi vždycky měla důvod pro všechno, co děláš." Položil svou ruku na její a přitiskl jí ji zpátky k boku. "Jak jsi mě našla?"

"Musela jsem jít vrátit do hotelu nějaké papíry. Vrátný mi řekl, že se po mně sháněl jakýsi Paul a že s ním byl náměstek ministra zahraničí Hausen. Zavolala jsem do Hausenovy kanceláře a potom už jsem šla rovnou sem."

"Proč?"

Zasmála se. "Proboha, Paule, pro to jsem přece měla tucet dobrých důvodů - vidět tě, omluvit se... ale hlavně tě vidět. Strašně jsi mi chyběl. Sledovala jsem pozorně tvou kariéru v Los Angeles; byla jsem na tebe moc pyšná za to, co jsi dokázal."

"Něco mě poháněl," řekl Hood.

"To jsem pochopila; a připadalo mi to divné. Nikdy mě nenapadlo, že by tě Ctižádostivost poháněla zrovna tímhle směrem."

"Nepoháněla mě ctižádost, ale zoufalství," opáčil Hood. "Pracoval jsem, aby se ze mě nestal Heathcliff, sedící na Větrné hůrce a čekající na smrt. Tohle jsi se mnou udělala, Nancy! Nechalas mě utrápeného a zmateného tak, že jsem chtěl jediné - najít tě a napravit, co špatného jsem udělal. Chtěl jsem tě tak moc, že kdybys utekla s nějakým jiným mužským, záviděl bych mu, ne že bych ho nenáviděl."

"Nebyl to jiný muž."

"To je jedno. Dokážeš už konečně pochopit, jak jsem se trápil?"

Teď se Nancy trochu začervenala. "Ano; protože já jsem se cítila stejně. Ale dostala jsem se do hrozné situace a kdybych zůstala nebo ti řekla, kam jsem odešla..."

"A co? Co by se stalo? Copak mohlo být něco horšího než to, co se doopravdy stalo?" Hlas mu zněl chraptivě a musel potlačovat vzlyky; napůl se od ní odvrátil.

"Omlouvám se," řekla Nancy s větším důrazem.

Přistoupila k němu a znovu ho pohladila po tváři; tentokrát jí ruku neodtáhl.

"Paule, já jsem ukradla technickou dokumentaci pro nový čip, který se moje firma chystala vyrábět, a prodala ji jedné zahraniční společnosti. Dostala jsem za ni hromadu peněz. Byli bychom se vzali, byli bohatí, a z tebe by byl úžasný politik."

"A ty sis myslela, že jsem tohle chtěl? Mít prospěch z úsilí někoho

jiného?"

Nancy zavrtěla hlavou. "Ty by ses to nikdy nedozvěděl. Chtěla jsem, abys mohl na nějakou funkci kandidovat bez starostí o peníze. Přímo jsem cítila, že bys dokázal velké věci, Paule, kdybys nemusel brát ohled na nějaké zájmové skupiny a shánět příspěvky na kampaň. Tenkrát jsem si myslela, že se na nic nepřijde."

"Nemůžu uvěřit, žes to udělala."

"Já vím; proto jsem ti o tom taky neřekla. A když se to všechno sesypalo, byl to další důvod, proč jsem ti nemohla nic říct. Ztratila bych tě a ještě bys mnou opovrhoval. Tenkrát jsi všechno, co bylo nelegální, hodně přísně odsuzoval. I maličkosti. Pamatuješ, jak tě rozčílilo, když jsem dostala tu pokutu za nesprávné parkování před tím panoramatickým kinem, když jsme byli na Rollerballu? Tu, jaks mě varoval, že ji dostanu?"

"Pamatuju," odpověděl Hood. Ovšemže se pamatuju, Nancy. Pamatuju se na všechno, co jsme spolu prožili...

Odtáhla ruku a odvrátila se. "Ale přece jen na mě nějak přišli. Kamarádka - pamatuješ, Jessica."

Hood přikývl. Stále viděl ty perly, které nosila, cítil její Chanel, jako kdyby stála vedle něj.

"Jess se zdržela v práci, a když jsem se chystala jít na tu schůzku s tebou, zavolala mi a řekla, že za ní byli dva agenti FBI a že jdou za mnou, aby mě vyslechli. Měla jsem čas jen na to, abych sebrala pas, nějaké šaty a platební kartu, napsala ten vzkaz a zmizela ze země."

"A z mého života," dodal Hood. Pevně stiskl rty. Nevěděl, má-li si přát, aby Nancy hovořila dál; každé její slovo mu působilo muka, trpěl vzpomínkou na zmařené naděje jednadvacetiletého zamilovaného muže.

"Říkala jsem, že byl ještě další důvod, proč jsem se ti neozvala," pokračovala Nancy; opět na Hooda vzhlédla. "Předpokládala jsem, že tě budou vyslýchat nebo sledovat, nebo ti odposlouchávat telefon. Kdybych zavolala nebo napsala, FBI by mě našel."

"To je pravda; z FBI za mnou přišli, vyslýchali mě, ale neřekli, cos udělala, a já jim slíbil, že jim dám vědět, kdyby ses mi ozvala."

"To žes udělal?" zeptala se překvapeně Nancy. "Ty bys mě jim vydal?"

"Ano; jenomže bych tě nikdy neopustil."

"Neměl bys na vybranou; byl by soud, já bych šla do vězení -"

"Jistě; ale já bych čekal."

"Dvacet let?"

"Pokud by to bylo dvacet let; ale tolik by to nebylo. Průmyslová špionáž, zločin spáchaný zamilovanou mladou ženou - mohlas zkusit dohodu při přiznání viny a dostala by ses ven za pět let."

"Pět let... a ty by sis pak vzal kriminálnici?"

"Ne; tebe."

"No tak teda propuštěnou vězeňkyni. Nikdo by mi nedůvěřoval, a tam, kde by šlo o něco tajného, ani tobě ne. Tvým snům o životě politika by byl konec."

"No a co? Takhle mi připadalo, že skončil celý můj život."

Nancy se odmlčela a znovu se usmála. "Chudáčku Paule - tohle všechno je ovšem hrozně moc romantické a tak trochu teatrální, a to je právě jedna z věcí, které jsem na tobě měla ráda. Ale pravda je taková, že tvůj život neskončil, když jsem odešla. Potkals někoho jiného, docela milého. Oženil ses. Máš děti, které jsi chtěl mít. Usadil ses."

Usadil jsem se, pomyslel si Hood, ještě než se dokázal zarazit. Nenáviděl se za to, že si to myslí, a mlčky se Sharon omluvil.

"Cos dělala potom?" zeptal se; chtěl hovořit, ne přemýšlet.

"Šla jsem do Paříže a pokoušela se sehnat práci jako vývojářka softwaru. Ale moc se toho dělat nedalo, ještě tam nebyl nijak velký trh a navíc tam panoval protekcionismus, a ten Američanům bránil brát práci Francouzům. Takže když jsem utratila ty zločinné nabyté peníze - život v Paříži je drahý, zvlášť

když musíš podplácet úředníky, protože neseženeš vízum a na americkém velvyslanectví se tvoje jméno nesmí ukázat - přestěhovala jsem se do Toulouse a začala pracovat pro tu firmu."

"Pro tu firmu?"

"Ano, tu, které jsem prodala to výrobní tajemství," odpověděla Nancy. "Její jméno ti neřeknu, protože nechci, abys udělal něco, k čemu tě vedou ty tvoje pohnutky Bílého rytíře. Protože vím, že bys to udělal."

Nancy měla pravdu; až by se vrátil do Washingtonu, nalezl by tucet způsobů, jak by si americká vláda mohla na tu firmu došlápnout.

"Co je ale horší - vždycky jsem měla podezření, že mě udal ten chlap, kterému jsem ty výkresy prodala, a tak mě donutil pracovat pro něj. Ne proto, že jsem byla dobrá - můj nejlepší nápad byl kradený -, ale proto, že když na něm budu závislá, nikdy si nedovolím vzepřít se mu. Nechtěla jsem k němu jít, protože jsem se styděla za to, co jsem udělala, ale potřebovala jsem pracovat." Nešťastně se usmála. "A navrch toho všeho se mi nedařilo v lásce, protože jsem každého srovnávala s tebou."

"Páni! Ani bys neřekla, jak se hned cítím líp."

"Tohle neříkej! Pořád jsem tě milovala. Kupovala jsem si Los Angeles Times, abych věděla o všem, co děláš. A často, hodně často jsem chtěla zavolat nebo napsat; ale říkala jsem si, že nejlepší bude neudělat to."

"Tak proč ses teda rozhodla setkat se se mnou teď?" zeptal se Hood. Opět cítil bolest, střídající se v jeho nitru se smutkem. "Myslela sis snad, že dneska to bude bolet míň?"

"Nemohla jsem si pomoct," přiznala Nancy. "Když jsem se dozvěděla, že jsi v Hamburku, musela jsem tě vidět. A myslím, že i tys chtěl vidět mě."

"Ano; v té hotelové hale jsem za tebou utíkal. Chtěl jsem tě vidět. Potřeboval jsem tě vidět." Zakroutil hlavou. "Ježíši, Nancy, pořád nemůžu uvěřit, že jsi to ty!"

"Jsem," řekla.

Hood pohlédl do těch očí, se kterými strávil tolik dní i nocí; ta síla, která ho s sebou vlekla, bylo cosi nebývalého i hrozného, sen i noční můra. Nebylo v jeho moci jim odolávat.

Na zádech i po nohou mu vyrazil pot a v chladném podvečerním vánku ho studil. Chtěl Nancy nenávidět. Chtěl se sebrat a odejít. Ale nejvíc ze všeho se chtěl vrátit v čase a zabránit v odchodu jí.

Dívala se mu upřeně do očí a vzala jeho ruce do svých; pod jejím dotekem sebou škubl a ten dotek se pak změnil v elektrizující chvějivé šimrání, které jím projelo od hrudi až do prstů nohou. Věděl, že od ní musí pryč.

Ustoupil; elektrizující spojení se přerušilo. "To nemůžu," řekl.

"Co nemůžeš? Být poctivý a čestný?" zeptala se Nancy a maličko do něj dloubla - oním jemu tak dobře známým způsobem. "Co to s tebou politika udělala?"

"Ty víš, co tím myslím, Nancy; nemůžu tu s tebou zůstat."

"Ani hodinu? Na kávu, abychom si aspoň něco vynahradili?"

"Ne; tímhle končím," prohlásil Hood pevně.

Nancy se usmála. "Nekončíš, Paule; říkej si, co chceš, ale konec to není."

Měla pravdu; její oči, bystrost, chůze, její přítomnost, všechno, celá její bytost, vdechly nový život do čehosi, co nikdy zcela nezemřelo. Hoodovi se chtělo křičet zoufalstvím.

Přistoupil k ní. "Ježíši, Nancy, já kvůli tomuhle žádný pocit viny mít nebudu; ty jsi odešla ode mě; utekla jsi bez vysvětlení a já potkal někoho jiného, někoho, kdo spojil svůj osud s mým, kdo mi svěřil svůj život a dal mi své srdce. A já neudělám nic, čím bych to znehodnotil."

"To jsem po tobě nechtěla. Jít na kávu není zrada."

"Zrada by bylo to, jak jsme ji spolu pívávali," odtušil Hood.

Nancy se usmála. Sklopila oči. "Rozumím; a mrzí mě to - všechno - víc, než vůbec dokážu vyslovit, a je mi z toho smutno. Ale rozumím." Otočila se k němu

tváří. "Bydlím v Ambassadoru..., a zdržím se do večera. Kdyby sis to rozmyslel, nech vzkaz."

"Nerozmyslím," odpověděl Hood. Pohlédl na ni. "I když bych moc chtěl."

Nancy mu sevřela ruku. Opět pocítil ten elektrický výboj.

"Takže politika tě nezkazila; nepřekvapuje mě to, jen cítím trochu zklamání."

"Přes to se přeneseš; nakonec co - dokázala jsi odejít a přenést se i přes to."

Nancyin výraz se změnil. Hood si až teď poprvé uvědomil smutek, dosud skrytý pod jejím úsměvem a touhou v jejích očích.

"A ty tomu věříš?"

"Ano; jinak bys nemohla odejít a nevrátit se."

"Muži opravdu nerozumějí lásce. Ani s tím nejlepším, s tím, který si dělal nárok na trůn Paula Hooda a měl k němu nejblíž - ani ten nebyl tak bystrý, chápající a jemný jako ty." Naklonila se a políbila ho na rameno. "Mrzí mě, že jsem tě rozrušila, když jsem se takhle vrátila do tvého života, ale chtěla jsem, abys věděl, že jsem se přes ten svůj odchod nepřenesla a nikdy nepřenesu."

Vykročila směrem ke kraji parku; už se na Hooda nepodívala, on však se díval na ni. A opět tu stál sám, se dvěma vstupenkami do kina, a trpně se smiřoval s nepřítomností ženy, kterou miloval.

32 KAPITOLA

ČTVRTEK, 4.35 ODPOLEDNE HANNOVER, NĚMECKO

Sotva Bob Herbert spatřil samopal, zařadil zpátečku a naplno stlačil ručně ovládaný plynový pedál; prudké zrychlení ho vrhlo dopředu, bezpečnostní pás se mu zařízl do ramene, až vykřikl. Ale kulky sedadlo řidiče minuly a jako krupobití pokropily přední kapotu, jak automobil vyrazil jako raketa. Herbert jel dál, i když pravou zadní stranou zachytil stojan pouliční lampy, odrazil se od něj a smykem se vrátil na vozovku. Auta za ním brzdila a prudce uhýbala stranou, řidiči křičeli a troubili.

Herbert si jich nevšímal; díval se dopředu a viděl, jak se člověk na předním sedadle dodávky vyklonil z okénka a znovu na něj míří.

"Ti parchanti toho nenechají!" zařval Herbert; zpomalil, protože na všechno měl jen ruce. Opět stlačil plynový pedál, strhl volant doleva a levicí se proti němu zapřel. Vyrazil dopředu a rychle překonal těch pět metrů, dělících ho od dodávky. Vrazil do jejího levého zadního nárazníku; ten se při srážce zkroutil a kov pronikavě zaskřípěl. Automobil byl vržen dopředu a Herbert strhl mercedes zpátky do vozovky. Stále tiskl plynový pedál, přehnal se podél strany, kde seděl řidič, a ujížděl dál.

Provoz se už zastavil i daleko vzadu a chodci prchali všemi směry.

Pak si Herbert vzpomněl na telefon a uchopil jej do ruky. "Miku, ještě tam jste?"

"Hergot, copak jste neslyšel, jak řvu?"

"Ne; prokrista, teď na mě mají vztek na dvou pevninách!"

"Bobe, co -?"

Zbytek Herbert neslyšel; upustil telefon do klína. Před ním zabočila do ulice tramvaj. Zaklel, přidal a přehnal se kolem jejího předku, takže ji dostal mezi sebe a dodávku. Doufal, že střelec při své posedlosti a zklamání tramvaj nerozstřílí.

Zase telefon zvedl. "Promiňte, generále, neslyšel jsem vás."

"Povídám - co se děje?"

"Miku, ti šílenci se samopaly si usmysleli, že tady v Hannoveru uspořádají

soukromou Velkou cenu!"

"Víte, kde jste?" zeptal se Rodgers.

Herbert pohlédl do zpětného zrcátka; dodávka za ječeni pneumatik tramvaj objela také. "Počkejte," vyzval Rodgerse.

Odložil telefon na vedlejší sedadlo a uchopil volant oběma rukama. Dodávka se opět hnala ulicí za ním. Herbert se díval před sebe; Hannover pádil dozadu jako rozmazaná čára. Herbert ujížděl po Lange Laube, několikrát ostře odbočil a dostal se na Goethe Strasse. Uvědomil si, že provoz je naštěstí slabší, než by v tuto dobu asi byl, protože během Dnů chaosu se lidé zdržovali mimo město.

Slyšel Rodgersův hlas, přicházející z velké dálky. "Kurva!" zaklel a popadl telefon. "Pardon, Miku. Už jsem tu."

"Kudy teď jedete?" zeptal se Rodgers.

"Nemám tušení."

"Vidíte někde nějaké nápisy?" přerušil ho Rodgers.

"Ne; moment - ano." Zadíval se na tabulku s názvem ulice. "Goethe Strasse; jsem na Goethe Strasse."

"Tak čekejte; načítám si v počítači plán města."

"Jo, čekám; stejně nemám, kam bych ujel."

Dodávka se obloukem vřítila na Goethe Strasse; vrazila přitom do jiného auta a zrychlila. Herbert nevěděl, jestli ti šaškové mají nějakou právní imunitu, vymydlené mozky nebo jen vztek, protože to očividně nemínili vzdát. Říkal si, že jsou namíchnutí, protože je Američan a k tomu tělesně postižený, a navíc se jim vzepřel. Takové chování samozřejmě nelze strpět.

A samozřejmě, v dohledu žádný policista, říkal si. Ale jak povídal tamten u pivnice, většina Landespolizei má práci se sledováním dalších shromáždění a toho, co se tam děje. A kromě toho nikdo nemohl čekat, že uprostřed města dojde k automobilové honičce.

Rodgers se opět ozval. "Bobe, je to dobré - jeďte po Goethe Strasse a dál na východ, jestli to půjde; vede přímo na Rathenau Strasse, a ta vede na jih. Pokusíme se dostat tam někoho na pomoc -"

"Doprdele!" vykřikl Herbert znovu a upustil telefon.

Dodávka se přiblížila, střelec se vyklonil z okénka a začal pálit na pneumatiky. Herbert neměl jinou možnost, než vjet do méně frekventované úzké ulice, vedoucí do centra města. Rychle se dostal z dostřelu.

Ostatní automobily mu uhýbaly z cesty; jeho jízdu náhle zarazil prudký náraz, jak vletěl do výtluku ve vozovce. Napůl se smykem otočil na místě proti blížící se dodávce, prudce přibrzdil a smyk vyrovnal. Dodávka se přehnala kolem; Herbert teď stál předkem ve směru, odkud přijel.

Dodávka zastavila padesát metrů za ním.

Herbert byl opět na dostřel. Popadl telefon a prudce stlačil plynový pedál.

"Miku, teď jedeme opačným směrem, zpátky po Goethe Strasse na Lange Laube."

"Rozumím. Darrell už taky telefonuje. Zachovejte si chladnou hlavu, pokusíme se sehnat pomoc."

"Chladnou hlavu si zachovávám," utrousil Herbert a pohlédl na automobil ve zpětném zrcátku, ženoucí se se řvoucím motorem za ním. "Jen abych ale neskončil studený."

Ve zpětném zrcátku viděl, jak střelec znovu nabíjí. Nenechají toho, a jeho dříve či později štěstí opustí. V zrcátku také viděl invalidní vozík; rozhodl se, že spustí mechanismus plošiny a vozík vystrčí ven, pod kola toho auta. Třeba ho nezastaví, ale určitě ho nějak poškodí. A on, jestli zůstane naživu, s potěšením vyplní žádost o nový vozík.

Příčiny ztráty. Pomyslel na tuhle rubriku ve formuláři Z-5. Vyhozen v rychlé jízdě z auta, aby zastavil neonacistické vrahy.

Zpomalil, nechal pronásledovatele, aby se přiblížili, a stiskl tlačítko v přístrojové desce.

Zadní dveře zůstaly zavřené a zpěvavý ženský hlas ho informoval, že "Mechanismus během jízdy nepracuje."

Herbert udeřil dlaní do plynového pedálu a zrychlil. Pozorně automobil sledoval ve zpětném zrcátku a držel se proti jeho středu, aby se útočníkovi z bočního okénka špatně střílelo.

Pak viděl, jak ten vykopl přední sklo; odlétlo vzhůru jako kus látky a při dopadu na silnici se roztříštilo na bezpočet střepů.

Muž vystrčil samopal ven a namířil na Herbertův automobil. Zápolil se zbraní, aby jí necloumal vítr, bičující v prudké jízdě auto. Byl to strašidelně přízračný pohled - gauner, jedoucí v dodávce tak, jak jezdívali ozbrojení strážci v dostavnících.

Herbert měl jen vteřinu; udeřil do brzdového pedálu, mercedes téměř na místě zastavil a dodávka do něj zezadu prudce narazila; kufr mercedesu se složil jako harmonika, ale nad ním Herbert viděl, jak byl střelec vymrštěn dopředu, až po pás ven přes rám předního okna; samopal mu vyletěl z rukou na kapotu a sklouzl na stranu. Řidiče náraz také vrhl dopředu, až tvrdě narazil na volant. Ztratil nad automobilem vládu a ten se zastavil, jak řidiči sklouzla noha s plynového pedálu.

Herbertovým jediným zraněním byla další nepříjemná odřenina na prsou, způsobená bezpečnostním pásem.

Nastalo průzračné ticho, přerušované jen vzdáleným troubením aut a lidmi, opatrně se přibližujícími a křičícími na ostatní, aby přišli na pomoc.

Herbert si nebyl jistý, jestli dodávku a lidi v ní vyřídil, stlačil tedy plynový pedál, aby ujel pryč; cítil, jak pneumatiky zabraly, ale cítil také tah obou nárazníků, zaklíněných do sebe.

Okamžik seděl bez hnutí a poprvé si uvědomil, jak mu srdce splašeně buší, a uvažoval, jestli se mu podaří dostat se ven a dostat ven i vozík.

Motor dodávky se náhle rozeřval a Herbert ucítil hrubé trhnutí; pohlédl do zpětného zrcátka; řidiče vystřídal jiný a zařadil zpátečku. Popojel dozadu, zase zpátky k mercedesu, a nato znovu škubl automobilem dozadu.

Pokouší se mé setřást; auta se od sebe odpoutala. Dodávka ani nezastavila, couvala dál, zrychlila, vyrazila dopředu, zabočila za roh a zmizela.

Herbert jen seděl, pevně svíral volant a rozhodoval se, co dál. Z dálky slyšel sirénu, která neonacisty zahnala na útěk. Siréna byla jedna z těch hlasitých; policejní oply tak vydávaly zvuk jako buicky. Lidé přistupovali k okénku Herbertova auta a tiše na něj německy hovořili.

"Danke", řekl. "Děkuju. Nic mi není. Gesund. Zdráv."

Zdráv? pomyslel si. Uvažoval o tom, že se dostaví policie a bude ho vyslýchat. Německá policie se neproslavila přátelským chováním. V nejlepším případě s ním budou zacházet objektivně; v nejhorším...

V nejhorším je na policejní stanici pár sympatizantů s neonacisty. V nejhorším případě mě strčí do vězení. V nejhorším se ke mně někdy uprostřed noci někdo dostane s nožem nebo s kusem ocelového drátu.

"Vzal to ďas." Znovu přihlížejícím poděkoval a zdvořile se domáhal toho, aby mu ustoupili z cesty; zařadil rychlost, zvedl telefon a vyrazil za dodávkou.

33 KAPITOLA

ČTVRTEK, 11.00 V NOCI WASHINGTON, D.C.

Systému se přezdívalo Kraken, podle bájné mořské obludy s mnoha chapadly. A sestavil jej Matt Stoll, jeden z prvních zaměstnanců Operačního centra.

Kraken byl výkonný systém, napojený na databáze po celém světě. Zdroje a informace zahrnovaly vše od knihoven fotografií po soubory otisků prstů v FBI, od knih v kongresové knihovně po archivy tiskových agentur v každém větším městě v USA, od cen akcií po železniční a letové jízdní řády, od telefonních

seznamů v celém světě po síly vojska a policie i jejich rozmístění ve městech v Americe a v zahraničí.

Ale Stoll a jeho malý tým vypracovali systém, který data nejen zpřístupňoval, ale také analyzoval. Program pro zjišťování totožnosti, který Stoll napsal, umožňoval zakreslit do teroristova obličeje nos, oči nebo ústa a objevit ho všude, kde se v policejních záznamech objevil. Krajiny se daly porovnávat podobně, zvýrazněním obrysu hory, obzoru nebo pobřeží. Obsluhy, ve dne i v noci pracující na plný úvazek, sídlily v Archivu, kde se dalo provádět přes třicet tisíc operací současně.

Najít fotografii náměstka zahraničních věcí Richarda Hausena trvalo Krakenovi patnáct minut. Před pěti měsíci ji pořídil reportér Reuters a uveřejnily ji jedny berlínské noviny. Hausen přišel do Berlína přednést projev na večeři, pořádané těmi, kdo přežili holocaust. Když Eddie získal tuto informaci, nemohl pocítit nic jiného než jen odpor nad krutostí toho, že Hausenova tvář byla vmontována do obrazu v té hře.

Identifikovat krajinu za Hausenem trvalo trochu déle, ale Deirdre Donahueová a Natt Mendelsohn měli štěstí; nezačali pátrat rovnou v celosvětovém měřítku, nýbrž v Německu, pak přešli na Rakousko, Polsko a Francii. Deirdre vysledovala vše, co se k obrazu vázalo, sepsala kompletní hlášení a přiložila je k souboru.

Eddie informaci poslal faxem Mattovi. Pak Krakenova dlouhá mocná chapadla znehybněla; obluda dál tiše číhala a ze svého tajného doupěte sledovala okolí.

34 KAPITOLA

ČTVRTEK, 5.02 ODPOLEDNE HAMBURK, NĚMECKO

Paula Hooda cestou zpátky k administrativní budově zasypával déšť vzpomínek, čerstvých a podrobných vzpomínek na pohřbené, avšak nezapomenuté zážitky, na věci, které on a Nancy Jo před dvaceti lety dělali a co si říkali.

Vzpomínal, jak spolu seděli v mexické restauraci ve Studio City a hovořili o tom, jestli budou chtít mít děti. On byl toho názoru, že ano, ona, že rozhodně ne. Jedli tacos, tortilly plněné mletým kořeněným masem, zeleninou a sýrem, pili hořkou kávu a až do časného rána se dohadovali o kladech a záporech rodičovství.

Vzpomínal, jak čekali, až v kině ve Westwoodu začne film s Paulem Newmanem, a hovořili o debatě v právním výboru Sněmovny reprezentantů o tom, jestli má být proti prezidentu Nixonovi vznesena ústavní obžaloba. Dosud cítil vůni pražené kukuřice, kterou si dala, i mléčných tabletek, které jedl on.

Vzpomínal, jak celou noc diskutovali o budoucnosti techniky poté, co si poprvé zahráli tehdy ještě černobílou videohru Pong; už jen z toho, jak ho Nancy v té diskusi tenkrát potřela, mohl poznat, že měla v osudu psáno, že právě videohry budou oblast, do které pronikne. Na tohle si nevzpomněl celá léta, a přesto si nyní přesně vyvolal v mysli slova, vůně i scény, výrazy v Nancyině tváři i to, co měla na sobě. Všechno jako živé. Stejně živě se mu vybavila i její nezkrotná energie. Ta energie ho ohromovala, dokonce mu naháněla trochu strach. Nancy byla žena, která nahlédla pod každý kámen, prozkoumala každý nový svět, každý nový jev. A když ta mladá extaticky živá osoba právě nepracovala, dováděla s ním na diskotékách i v posteli, do ochraptění křičela na zápasech Lakers, Rams nebo Kings, zklamaně nebo nadšeně křičela nad scrabblem nebo joystickem videohry, jezdila na kole po parku Griffith a podnikala túry po Bronsonových jeskyních a pokoušela se najít místo, kde byla natočena Robotická nestvůra. Při sledování nějakého filmu nedokázala klidně sedět, vždycky vytáhla notes a dělala si poznámky, které pak nemohla přečíst, protože je načmárala potmě; to ale nevadilo. Byl to

myšlenkový proces, proces tvoření a činnost, která vždy Nancy fascinovala. A jeho zase vždy fascinovala její energie, nadšení, tvořivost a magnetismus. Byla jako řecká múza, jako Terpsichoré, její mysl i tělo tančily tu a zase tam a omámený Hood ji následoval.

A čert aby té vzal; jako omámený jsi pořád, říkal si v duchu.

Nepřál si pociťovat to, co pociťoval: touhu, přání kolem toho větrného víru ovinout paže a jako šílený se nechat spolu s ní unášet do budoucnosti, zoufale se jí držet, aby dohnal čas, který ztratili. Tohle vše si nepřál prožívat, ale větší část jeho bytosti ano.

Prokrista, chovej se přece jako dospělý! křičel na sebe v duchu.

To však není tak prosté; být dospělý, být rozumný - to by mu pověděl jenom, jak se vše odehrálo, nikoli, co s tím udělat.

Jak se to odehrálo? A jak se Nancy podařilo zatlačit do pozadí dvě desítky let hněvu, který prožíval, i život, který si vybudoval?

Mohl sledovat každý krok, který ho dovedl tam, kde nyní je; jako kdyby stoupal po schodišti. Nancy zmizela. On upadl do beznaděje. V rámařství potkal Sharon; dala si tam zarámovat školní diplom, on vybíral paspartu pro guvernérem podepsanou fotografii. Dáli se do řeči. Dali si telefonní čísla. On zavolal. Byla přitažlivá, inteligentní, stálá. Mimo kuchyň, kterou milovala, tvořivá nebyla a neplála tím nadpřirozeným způsobem jako Nancy. Pokud existují nějaké dřívější životy, Hood si dovedl představit, že v Nancyiných žilách proudil přinejmenším tucet duší. V Sharon viděl jen a jen Sharon.

Ale to bylo dobré, říkal si. Člověk se potřebuje usadit a vychovat děti s někým, kdo se umí usadit. A to Nancy neuměla. Život teď nebyl dokonalý, ale jestli se se Sharon necítil vždy jako v nebi, byl rád, že je ve Washingtonu s manželkou a s rodinou, lidmi, kteří ho milují, váží si ho a neutečou od něj. Vážila si ho vůbec Nancy? Co na něm viděla? Během všech těch měsíců po jejím odchodu, kdy pitval jejich vztah a kdy se jeho láska rozpadala na popel, nikdy vlastně nepochopil, čím do toho vztahu přispěl.

Došel do haly budovy; nastoupil do rychlovýtahu a když vyjel do poschodí, kde sídlil Hausen, začal mít dojem, že se s ním manipuluje. Nancy odešla, po letech se zase objevila a přišla za ním. Nabídla se mu. Proč? Z pocitu viny? To by nebyla Nancy; ta má myšlení cirkusového klauna. Dortem do obličeje, nalít do kalhot sodovku - ouha, pardon! Pak řehot a všechno je zapomenuto, aspoň pokud jde o ni. A lidé to přijímali, protože byla sice sobecká, ale přitom roztomilá, nikoli zlomyslná. Z pocitu samoty? Nikdy nebyla osamělá. I když byla sama, byla s někým, kdo jí poskytoval rozptýlení. Nebo je to výzva? Možná. Uměl si ji představit, jak se sama sebe ptá Ještě to v sobě pořád máš, holka?

Ne, že by na tom nějak záleželo. Je zpátky v přítomnosti, zpátky v reálném světě; je mu přes čtyřicet, ne přes dvacet, žije se svými planetkami, ne s divokou kometou, letící vzhůru. Nancy přišla a zase odešla, a on teď aspoň ví, co se s ní dělo.

A snad bys mohl přestat vinit Sharon z toho, že není Nancy, napadlo ho náhle a překvapivě. Je to pocit vycházející z nějaké kající se, kdesi v hloubi uložené části mé bytosti? ptal se sám sebe. Panebože, úplně mě děsí, kam až mě ty chodby plné pavučin zavedly.

A aby nápor emocionálních vzpomínek byl úplný, zaplavil ho pocit viny z toho, že tam chudáka Hausena nechal stát, s odhalenou duší a s temným příběhem na rtech. Opustil ho, aniž mu, člověku, jenž se mu právě vyzpovídal, poskytl nějakou oporu nebo pomoc.

Omluví se mu a Hausen, jemný člověk, omluvu pravděpodobně přijme. A Hood mu také dal nahlédnout do své duše; takhle si muži navzájem rozumějí - tam, kde jde o tragédie srdce nebo omyly mládí, si ochotně udělí rozhřešení.

Hausen a Stoll stáli spolu v hlavní kanceláři; Lang se neustále držel po Stollově pravici.

Hausen pohlédl starostlivě na Hooda. "Teď máte to, co jste potřeboval?"

zeptal se.
"Až dost," odtušil Hood a povzbudivě se usmál. "Ano, díky. Tady je všechno v pořádku?" zeptal se.
"Jsem rád, že jsme si promluvili," řekl Hausen. I jemu se podařil úsměv.
Stoll psal příkazy. "Šéfe, Herr Hausen nebyl moc sdílný ohledně toho, kam jste odešli," řekl, aniž vzhlédl. "Ale mně je divné, že Paul Hood a Superman nejsou nikdy poblíž oba současně."
"Dej si pohov!" varoval ho Hood.
"Hned, šéfe. Pardon."
Teď měl Hood pocit viny i z toho, že vyjel na něj. "To nic," řekl mírnějším tónem. "Bylo to pitomé odpoledne. Co jsi našel?"
Stoll pustil titulní stranu hry. "No, právě jsem Herr Hausenovi a Langovi říkal, že tuhle hru instaloval asistent pana náměstka ministra zahraničí Hans -"
"Který se zřejmě vypařil," promluvil Lang. "Zkoušeli jsme mu zavolat domů i do jeho odtučňovacího klubu, ale nikdo se neozval."
"A jeho elektronická pošta doma nepřijímá," dodal Stoll. "Takže definitivně vzal roha. Fotografie Herr Hausena je z reportáže z jeho projevu, předneseného před lidmi, kteří přežili holocaust; ta krajina - tak tu máme tady."
Stoll dal příkaz k obnovení a načetl fotografii z Krakena.
Hood se naklonil a přečetl titulek. " ‚Tarn v Montaubanu, Le Vieux Pont.' " Narovnal se. "Francie, nebo Kanada?" zeptal se.
"Jih Francie," odpověděl Stoll. "Když jste přišel, právě jsem tam chtěl dát hlášení od Deirdry." Vyťukal na klávesnici příkaz k načtení souboru. Pak četl: "‚Route nationale, bla bla, vede na sever a severozápad podle Garonny, k Tarnu se napojí v Montaubanu, počet obyvatel padesát jedna tisíc. Ve městě je takové a takové' -," přeskočil demografické údaje, "- a - aha, tady. ‚Ta budova je bašta, postavená v roce 1144, a historicky je spojována s regionalismem na jihu. Jako pevnost přispěla během náboženských válek k odražení útoku katolíků a zůstala symbolem odporu místních obyvatel.'" Stoll dál prohlížel soubor.
"Je tam něco o tom, komu to místo patří?" zeptal se Hood.
"Hledám to," řekl Stoll. Napsal slovo ‚majitel' a dal příkaz k vyvolání rejstříku. Po obrazovce poskočilo několik odstavců a objevilo se zvýrazněné jméno. Stoll četl: ‚"Prodáno loni za účelem výroby softwaru, s doložkou, že majitel neprovede žádné úpravy v - dam-dam-dam. Tady. Majitel. Soukromá francouzská společnost jménem Demain, zaregistrovaná v Toulouse v květnu 1979."
Hood vrhl na Stolla pohled a naklonil se k monitoru. "Počkej," vyzval ho. Přečetl datum. "Řekni Deirdře nebo Natovi, ať mi o té společnosti seženou víc informací. Rychle."
Stoll přikývl, soubor uložil a spojil se s ‚Ošetřovateli Krakena', jak jim říkal. Vyslal e-mail s požadavkem na víc informací o Demain, opřel se, založil si ruce na prsou a čekal.
Nečekal dlouho; Deirdre poslala krátký článek, který vyšel v červnu 1980 v časopise Videogaming Illustrated. Psalo se v něm:

*****

HRY ZÍTŘKA
Už máte dost Asteroidu? Už vás vetřelci z vesmíru udolali k smrti? I když máte pořád rádi včerejší hity, nová hvězda mezi firmami, vyrábějícími videohry, francouzská společnost Demain, což znamená 'zítřek', vyvinula odlišný druh nosiče, který můžete přehrávat doma na svých systémech Atari, Intellivision a Odyssea. První hra firmy, Nezapomenutelná noc s rytířem, bude na skladě už tento měsíc. Je to první hra, která bude k dispozici pro všechny tři hlavní systémy videoher.
Vedoucí výzkumu a vývoje Jean-Michel Horne ve svém prohlášení pro tisk

říká: ‚Díky námi vyvinutému novému převratnému a výkonnému čipu budou grafika i hra sama nabízet víc podrobností a vzrušení než jakákoli hra předchozí.'

Hra A Knight to remember se bude prodávat za $34.00 a ke hře bude přiložen kupon na slevu při nákupu další hry této firmy, ve které vystupuje superhrdina Ooberman.

*****

Hood se nad článkem na chvíli zamyslel a zvažoval možné souvislosti; článek mu pomohl sestavit pár kousků stavebnice.

Nancy ukradla technickou dokumentaci nového čipu a prodala ji jakési firmě, možná - ne; pravděpodobně - téhle Demain. Rasista Gérard vydělal pohádkové bohatství výrobou videoher a dává tajně peníze na rasistické hry.

Ale proč? Jen tak, jako koníčka? Určitě ne; takové drobné dávky nenávisti by na člověka, jakého Richard Hausen popsal, byly příliš malé.

Dejme tomu, že rasistické hry vyrábí, uvažoval Hood. Kluk Charlieho Squirese na jednu při surfování přišel; co kdyby byla Dominiqueova? Že by Gérard ty hry posílal do světa po internetu?

A zase, dejme tomu, že ano; proč by to dělal? Ne pouze proto, aby vydělal peníze. Podle toho, co Hausen říkal, jich má Dominique dost.

Pak by musel mít v plánu něco většího. Rasistické hry, objevující se na internetu. Výhrůžky Hausenovi. Je tohle načasované tak, aby se to dělo současně se Dny chaosu?

Takhle to zřejmě nikam nevede; schází příliš mnoho kousků mozaiky, ale existuje jedna osoba, která by mohla - byla by však ochotna? - mu povědět, co by to mohlo být.

"Herr Hausen, neměl byste nic proti tomu, kdybych si na nějakou chvíli vypůjčil vašeho řidiče?" zeptal se.

"Vůbec ne; potřebujete ještě něco dalšího?" "Momentálně ne, díky. Matte, prosím tě, ten článek pošli generálu Rodgersovi. Pověz mu, že tenhleten Dominique může být člověk, co ty hry rozšiřuje. A jestli je ještě něco dalšího, co bychom -"

"Najdeme to," dokončil za něj Stoll. "Vaše přání je mi rozkazem."

"Toho si cením," prohlásil Hood a už cestou ke dveřím potřepal Stolla po zádech.

Matt Stoll sledoval Hooda, procházejícího přijímací halou, a znovu si založil ruce na prsou. "O tom není pochyb; můj šéf je Superman."

35 KAPITOLA

ČTVRTEK, 5.17 ODPOLEDNE HANNOVER, NĚMECKO

"Bobe," řekl hlas v telefonu, "mám dobré zprávy."

Herbert byl rád, když slyšel, že jeho asistent Alberto má dobré zprávy. Nejenže ho bolelo místo, kde se mu bezpečnostní pás několikrát zařízl do prsou, ale při pomyšlení, že útočníci uprchnou, to v něm vřelo; najít dodávku se mu nepodařilo, zabočil tedy do postranní ulice, zastavil a mobilem zavolal Operační centrum, Albertovi sdělil, co se stalo, a vyzval ho, aby požádal Národní úřad pro průzkum, ať se pokusí tu dodávku mu najít. Měl v úmyslu se na to místo vypravit. Síly německé policie byly tak rozptýlené, že na ně se spoléhat nemohl; jestli má ty lidi vydat spravedlnosti, musí spoléhat na sebe.

Překvapilo ho, že se telefon ozval už za šest minut poté, co zavolal; zaměřit družici z jednoho místa na jiné přece trvá pětkrát déle.

"Máte štěstí," řekl Alberto. "Národní úřad pro průzkum v té oblasti už pátral pro Larryho, má na starosti únos té stážistky. Larry chce předstihnout

Griffa. A to je taky dobré. Všechny ostatní družice dostaly na starost sledování vývoje situace na jižním Balkáně."

Larry byl ředitel CIA Larry Rachlin, Griff ředitel FBI Griff Egenes. Jejich soupeření už trvalo dlouho a bylo nemilosrdné. Obě organizace měly přístup k údajům Národního úřadu pro průzkum, podobně jako Operační centrum, Egenes si však informace nechával pro sebe, schovával si je jako si veverky ukrývají oříšky.

"Co Národní úřad pro průzkum sehnal?" zeptal se Herbert. Neměl dobrý pocit z toho, že volá nezakrytou linkou, ale nedalo se nic dělat; doufal jen, že nikdo neposlouchá.

"Pro Larryho nic. Po autě ani stopy, po té dívce taky ne. Darrel říká, že Griff taky nic nemá; zdá se, že jeho pravidelné policejní zdroje nejsou k dispozici."

"To mě nepřekvapuje, všichni jsou venku a drží pohromadě stádo neonacistů," odtušil Herbert.

"Pořád je to lepší, než kdyby drželi s nimi," poznamenal Alberto.

"To je pravda. No, a co ta dodávka, Alberto? Neotálíte s tím náhodou?"

"Vlastně ano; šéfe, vy jste tam sám a nemáte žádnou podporu. Neměl byste se -"

"Kde je?"

Alberto si povzdechl. "Stephen ji našel, je to nabeton ona, je nabouchnutá přesně tak, jak jste říkal. Míří na západ po jedné z těch Autobahnen, ale jen tak z fotky nemůžu poznat, která to je."

"To nic, najdu si ji na mapě."

"Asi bych jen plýtval dechem, kdybych se pokoušel vám to rozmluvit -"

"To se nemýlíte, hochu."

"- takže generálovi R. akorát řeknu, co podnikáte. Potřebujete ještě něco?"

"Ano; jestli ta dodávka z té dálnice uhne, cinkněte mi."

"Samozřejmě; Stephen vás zná, Bobe. Povídal, že přikáže svým lidem, aby na to dávali pozor."

"Tak mu poděkujte; a řekněte mu, že má můj hlas na letošního Conrada. Anebo - radši ne. Dělal by si moc velké naděje."

"Jako kdyby si je nedělal pořád," utrousil Alberto a ukončil hovor.

Herbert položil telefon také a usmál se; po tom, čím právě prošel, to byl dobrý pocit, že se dokáže usmívat. Díval se do mapy a hledal silnice, vedoucí na Autobahn, uvažoval o Conradech a usmál se šířeji. Byla to žertovná neoficiální cena, každoročně udělovaná na přísně soukromé večeři vůdčími osobnostmi amerických zpravodajských služeb. Cena v podobě dýky se udílela nejlepšímu zpravodajskému pracovníkovi ve vládních službách a byla nazvána na počest Josepha Conrada; jeho román Tajný agent, napsaný v roce 1907, byl jeden z prvních velkých špionážních příběhů. Vypráví o agentu-provokatérovi, který pracoval v pochybných zákoutích Londýna. Do večeře scházelo ještě pět týdnů, a vždycky to byla junda - z nemalé části právě díky chudáku Stephenu Viensovi.

Herbert nalezl silnici, po které pojede, a pobídl svého poraněného oře; uposlechl a jel, třebaže s klepáním a kvílením - se zvuky, které předtím nevydával.

Viens byl během studií na vysoké škole nejlepším přítelem Matta Stolla a byl tak vážný jako jeho přítel naopak lehkomyslný. Viensův úžasný technický talent se od jeho jmenování náměstkem ředitele a později i ředitelem Národního úřadu pro průzkum projevoval ve stále se zvyšující výkonnosti a významu úřadu. Během posledních čtyř let sto družic, patřících do jeho působnosti, pořídilo podrobné černobílé fotografie Země v jakémkoli požadovaném zvětšení. Viens rád prohlašoval, že ‚může posloužit snímkem staveb v několika městských blocích, anebo taky snímkem písmen na dětské stavebnici.

A jelikož byl Viens takový vážný člověk, bral vážně i Conrady. Opravdu jednoho chtěl; všichni to věděli, a proto se komise, která o udělení ceny hlasovala, domluvila, že Viensovi pokaždé, rok co rok, cena unikne o jeden

hlas. Herbertovi se tenhle klam vždycky příčil, ale Rachlin, předseda výboru pro udělování Conrada, prohlásil: "Hergot, přece jsme operativci a pracujeme s krytím, ne?"

Herbert měl v úmyslu Larrymu zalhat a letos Viensovi hlas dát; ne za objem jeho práce, nýbrž za jeho čestnost. Od doby, kdy v USA došlo k zintenzivnění teroristické činnosti, Pentagon vypustil čtyři družice s kódovým označením Ricochet, z nichž každá stála sto milionů dolarů; byly umístěny nad Amerikou ve výšce 35 000 metrů a měly za úkol špehovat svou vlastní zemi. Kdyby se o tom vědělo, tyhle oči Velkého bratra, shlížející z oblohy, by všichni, od krajní levice po krajní pravici, nesli nelibě; ale jelikož těm očím velel Viens, nikdo z těch, kdo věděli, se nebál, že budou zneužity pro osobní nebo politické cíle.

Herbert teď byl na dálnici; mercedes však neujížděl tak hladce jako předtím, Herbert z něj dostal sotva osmdesátku - ‚táhl se jak smraď, jak říkávala jeho babička Shel, která žila v Mississippi.

A pak se ozval telefon; protože se tak stalo krátce poté, co volal Alberto, Herbert hádal, že to bude Paul Hood a že mu přikáže, aby se vrátil. Ale Herbert se už rozhodl, že se nevrátí; určitě ne bez kůže z úlovku.

Zvedl telefon. "Ano?"

"Bobe, tady Alberto. Právě jsem dostal nový snímek, 2MD celé oblasti."

Označení 2MD znamenalo záběr o průměru dvě míle, s dodávkou v jeho středu. Družice byly předem naprogramovány tak, aby podle jednoduchých příkazů pořizovaly záběry v úsecích po čtyřech stech metrech; odlišné úseky snímkování vyžadovaly jiné, složitější příkazy.

"Ti vaši lidé sjeli z dálnice," pokračoval Alberto.

"Kde? Udejte mi nějaký orientační bod."

"Je tam jen jeden, Bobe; malá zalesněná oblast s dvouproudovou silnicí, vedoucí na severozápad."

Herbert se rozhlédl po obzoru. "Tady kolem je spousta stromů a lesů, Alberto. Není tam něco jiného?"

"Jedna věc," odpověděl Alberto. "Policie; asi deset jich tam obstupuje zbytky nějakého vozidla, vyhozeného do vzduchu."

Herbert upřel oči na jakýsi bod vpředu, neviděl však nic. "Filmařský trajler?" zeptal se.

"Moment; Stephen načítá další snímek."

Herbert sevřel rty. Propojení Operačního centra s Národním úřadem pro průzkum umožňovalo, že Alberto viděl snímek současně s Viensovými lidmi. S CIA to bylo stejné, třebaže bez operativců zde v terénu by sem centrum nikoho nedostalo, ať už oficiálně, nebo pod nějakým krytím.

"Mám záběr o průměru čtyři sta metrů," řekl Alberto; kromě jeho hlasu bylo slyšet ještě další. "Koukají mi tu přes rameno Levyová a Warren."

"Slyším je." Marsha Levyová a Jim Warren byli vyhodnocovači fotografického průzkumu; jako analytici tvořili dokonalý tým. Levyová měla oči jako mikroskop, zatímco Warren měl talent vidět, jak detaily zapadají do celku. Když se spolu podívali na nějaký snímek, nejenže dokázali říct, co je na něm, ale také, co by mohlo být pod tím, co na něm vidí, nebo i to, co vidět není, a jak se to tam všechno vzalo.

"Prý tam jsou zbytky dřevěného nábytku, co ten filmařský trajler měl. Z počítačového zvětšení toho dřeva Marsha usuzuje, že je to modřín."

"To by odpovídalo," řekl Herbert. "Je levný a trvanlivý, vydrží, když se v tom autě při jízdě všelijakým terénem mlátí sem a tam."

"Jo; Jimmy říká, že požár začal vpravo vzadu, vypadá to jako palivová nádrž."

"Nějaká roznětka; nechte je, ať si to projedou."

"Tak to Jimmy říká," řekl Alberto. "Moment - jde další."

Herbert hleděl dopředu a pátral po výjezdu z dálnice. Dodávka neměla velký náskok; výjezd z dálnice přijde brzy. Říkal si, jestli je to úmysl nebo

náhoda, že ta dodávka jede právě tudy.

"Bobe," ozval se Alberto vzrušeně, "zrovna jsme dostali záběr, to místo je na východ od toho vraku; Marsha říká, že vidí kus prašné silnice a něco, co by mohl být nějaký člověk na jednom ze stromů."

"Mohl být?"

Ozvala se Marsha; Herbert si dovedl představit, jak ta houževnatá drobná brunetka násilím bere Albertovi telefon.

"Ano, Bobe, mohl by být; pod listím je nějaký tmavý útvar. Větev to není a na obydlí včel nebo ptačí hnízdo je to moc velké."

"Vystrašená holka by se na stromě mohla ukrýt," podotkl Herbert.

"Nebo opatrná dívka," řekla Marsha.

"Dobrý postřeh. Kde je ta bílá dodávka teď?" zeptal se Herbert.

"Byla na tom snímku s trajlerem," odpověděla Marsha. "Policie se ale tím směrem nedívá."

To by byla pecka, pomyslel si Herbert; místní policie spřažená s místní neonacistickou bojůvkou.

Po pravé straně se ukázal výjezd; za ním Herbert viděl zalesněnou plochu, tvořící okraj nádherné rozlehlé venkovské krajiny.

"Myslím, že jsem tam, kde potřebuju," řekl. "Dá se k tomu stromu nějak dostat tak, aby člověka neviděla ta policie?"

Ve sluchátku bylo slyšet, jak se tam polohlasem radí.

Ozval se Alberto. "Ano, Bobe; můžete vyjet, odbočit doprava a jet po té prašné silnici."

"Nemůžu; jestli únosci zamířili do lesa místo ven z něj, nechci, abych na ně nějak nenadále narazil; nebo oni na mě."

"Dobrá; tak se jim teda můžete vyhnout, když pojedete - moment, na jihovýchod... jo, asi pět set metrů k potoku. Přejeďte na východ, asi čtyři sta metrů ke... kurva, tam není žádný význačný bod."

"Já to najdu."

"Šéfe -"

"Najdu to. Co dál?"

"Pak pojedete asi pětasedmdesát metrů na severovýchod k takovému sukovitému kdovíčemu; Marsha říká, že je to dub. Ale je to těžký terén."

"Jednou jsem vylezl po schodech na Washingtonův památník; lezl jsem pozadu, po zadnici, a zpátky zase obličejem dopředu."

"Já vím; jenže to bylo před jedenácti lety a tady doma."

"To půjde," prohlásil Herbert. "Když člověk bere prachy, tak se musí dřít jak vůl, stejně jako mít lehárnu."

"Šéfe, tohle není ‚dřina pro vola'. Jste člověk na invalidním vozíku, a chcete jezdit mezi balvany a přes potoky."

Herberta se na okamžik zmocnily pochyby, ale zahnal je. Tohleto chtěl udělat. Ne - potřeboval to udělat. A v nitru cítil, že to dokáže.

"Poslyšte; policisty volat nemůžu, protože nevím, jestli někteří z nich nejsou s těmi grázly spřažení. A jak dlouho bude trvat, než se ta holka rozhodne přihlásit se jim, protože bude mít hlad nebo už nebude moct pro únavu dál? Jinou možnost nemáme."

"Jednu ano," opáčil Alberto. "Larryho lidé vyvozují z těch snímků pravděpodobně totéž co my. Zavoláme jim a uvidíme, co chtějí podniknout."

"Nic," řekl Herbert. "Nebudu tady seděť na zadku, když je v nebezpečí něčí život."

"Ale v nebezpečí budete oba -"

"Hochu, dneska už jsem v nebezpečí byl, a to jsem seděl jen v pitomým autě," odtušil Herbert a vyjel z dálnice. "Dám si pozor a dostanu se k ní, to slibuju. A taky mám s sebou telefon. Zapnu vibrační vyzvánění, ale když se budu bát, že mě někdo uslyší, nechám zobák zavřený."

"Ovšem," souhlasil Alberto. "Ale pořád jsem proti tomu," dodal. "No, hodně štěstí, šéfe."

"Díky." Herbert sjel z dvouproudové silnice. Stál tu motorest s čerpací stanicí, restaurací a pokoji; nápis hlásal 'Obsazeno', z čehož Herbert usoudil, že pokoje jsou buď plné neonacistů, kteří se sem sjeli, anebo je tu naopak majitelé nechtějí mít. Zabočil na parkoviště za moderní jednoposchoďovou budovou. Tak, a teď si držím palce, říkal si, když stiskl tlačítko, kterým se uvolňoval vozík; měl strach, že ta honička a otloukání nárazníků mechanismus poškodily. Nepoškodily, a tak o pět minut později ujížděl v modrooranžovém světle blížícího se soumraku mírným svahem nahoru.

36 KAPITOLA

ČTVRTEK, 5.30 ODPOLEDNE HAMBURK, NĚMECKO

Dlouhá limuzína dorazila před Jean-Michelův hotel přesně v půl.

Odpolední zprávy byly plné líčení požáru v St. Pauli i vět, odsuzujících majitele klubu. Feministky byly rády a komunisté byli rádi a tisk se choval tak, jako kdyby se dočkal ospravedlnění. Jean-Michelovi připadalo, že Richter je za činnost svého společenského klubu i s jeho eskort servisem zatracován stejně jako za své politické přesvědčení. V televizi pustili starou pásku se záznamem scény, kde se Richter obhajuje a prohlašuje, že jeho podnikání je zaměřeno na ‚klid duše'; ve společnosti žen se muži uvolní, takže se pak mohou směle postavit před náročné úkoly. A jeho podnikání právě tohle umožňuje.

A Richter není žádný hlupák, říkal si Jean-Michel, když pořad sledoval. Odsuzování ze strany feministek, komunistů a tisku - jež všechny průměrný Němec nemá moc rád - jen přispěje k tomu, že Richterova Národně socialistická strana jednadvacátého století k sobě tyhle muže jen tím spíš přitáhne.

Jean-Michel opustil hotel v 5.25; čekal pod markýzou, nebyl si však jistý, zda Richter přijde. Anebo kdyby se přece jen ukázal, zda nepřijede s náklaďákem plným příslušníků nějaké bojůvky, aby se za ten požár pomstil.

To však nebylo v Richterově stylu. Podle toho, co se Jean-Michel doslechl, to je styl Karin Doringové; Richter má svou hrdost. Když limuzína zastavila a hotelový vrátný otevřel dveře, Jean-Michel pohlédl doleva a dal znamení pokynem hlavy. Monsieur Dominique trval na tom, aby s sebou vzal Henriho a Yvese. Oba nastoupili a Jean-Michel se posadil mezi ně. Seděli proti směru jízdy, zády k přepážce, oddělující je od řidiče. Yves zavřel dveře. V tlumeném světle, procházejícím tmavě tónovanými skly, měly jejich obličeje nezdravě šedou barvu.

Jean-Michela neudivilo, že Richter je značně sklíčenější než předtím. Posadil se naproti nim na zadním sedadle; seděl nehnutě, díval se na ně, avšak nepromluvil. Když ho Jean-Michel pozdravil, jen beze slova pokývl. Cestou nespustil z Jean-Michela a jeho tělesných strážců oči; pozoroval je ze stínu, ruce v klíně hnědožlutých kalhot, ramena zpříma.

Jean-Michel nečekal, že Richter bude nějak hovorný; přesto však, jak pravil Don Quijote, vítězi přísluší ošetřit zranění poraženého. A byly i věci, které bylo třeba říci.

"Herr Richter," začal tiše, "přáním monsieur Dominiquea nebylo, aby se události takhle vystupňovaly."

Richterův zrak spočíval na Henrim; nyní stočil oči na Jean-Michela. Pohybovaly se jako maličká převodová kolečka.

"To je omluva?" zeptal se.

Jean-Michel zavrtěl hlavou. "Považujte to za olivovou ratolest," odpověděl. "Ratolest, kterou, jak doufám, přijmete."

Richter nevzrušeně odpověděl: "Na tu kálím - a na vás taky."

Jean-Michela tím trochu zarazil; Henri cosi neklidně zamručel.

"Herr Richter, musíte si uvědomit, že nás nemůžete porazit," řekl Jean-

Michel.

Richter se usmál. "Přesně tohle říká hejtman Rosenlocher od hamburské policie už celé roky. A přesto tu pořád ještě jsem. A mimochodem, děkuju za ten požár. Hejtman má tolik práce s tím, aby vykoumal, kdo si přál mou smrt, že mi on i ten jeho přepracovaný štáb nezkorumpovatelných dovolili, abych zmizel."

"Monsieur Dominique není policista. Zachoval se jako velmi štědrý dobrodinec. Vaše politické pobočky zůstaly nedotčené a monsieur Dominique poskytl peníze na to, abyste mohl obnovit svou profesi."

"Za jakou cenu?"

"Za vzájemný respekt."

"Respekt?" utrhl se na něj Richter. "Služebníčkování! Když udělám, co si Dominique přeje, dovolí mi žít."

"Vy mi pořád nerozumíte," prohlásil naléhavě Jean-Michel.

"Že ne?" odtušil Richter.

Sáhl do kapsy saka; Henri s Yvesem vyrazili dopředu. Richter si jich nevšímal. Vytáhl cigaretové pouzdro, vložil si do úst cigaretu a pouzdro zastrčil zpátky. Znehybněl a zadíval se na Jean-Michela.

"Chápu vás. Rozumím vám moc dobře," řekl. "Celé odpoledne jsem přemýšlel a snažil se přijít na to, proč bylo tak důležité držet mě při zemi."

Udělal pohyb rukou a než si Jean-Michel uvědomil, že to, co v ní Richter drží, není zapalovač, bylo pozdě. Pistole FN Model Baby Browning dvakrát vypálila, jednou nalevo od Jean-Michela, jednou napravo. Rány byly hlasité a přehlušily výrazné dunk, jak kulky prošly čely tělesných strážců.

Auto zabočilo doleva a obě mrtvá těla se zhroutila na stranu k řidiči. Jean-Michelovi znělo v uších; vyděšeně protáhl obličej, když se Henri zlomil v pase a padl na něj. Hnědočervená krev, nahromaděná v malém čistém průstřelu, se vylila a stékala mrtvému po kořeni nosu. S výkřikem, smíšeným se zasténáním, Jean-Michel tělo ramenem odstrčil na dveře. Pak pohlédl na Yvese, po jehož obličeji se krev rozlila do tenkých rudých stružek, podobných pavouku. Nakonec upřel vyděšené oči na Richtera.

"Dám je zakopat v lese, až tam dojedeme," řekl Richter. Vyplivl cigaretu na podlahu. "A mimochodem, já nekouřím."

Nahnul se dopředu, stále s pistolí v ruce. Vytáhl Henrimu a Yvesovi pistole z podpažních pouzder, jednu položil napravo vedle sebe na sedadlo a druhou si prohlížel.

"Armádní F1 Target; tohle byli bývalí vojáci?" zeptal se.

Jean-Michel přikývl.

"Tím se vysvětlují jejich chabé reflexy. Francouzská armáda nikdy neuměla vycvičit své vojáky k boji. Vůbec ne jako německá armáda."

Pistoli položil, proklepal Jean-Michelovi prsa a kapsy, aby se ujistil, že nemá žádnou zbraň, a pak se opřel. Přehodil nohu přes nohu a položil si ruce na koleno.

"Detaily," prohlásil. "Když je vidíte, cítíte, slyšíte a pamatujete si je, pak v nejhorším případě přežijete, v nejlepším pak uspějete. A důvěra," pronesl temně, "je něco, co byste nikdy neměl nikomu věnovat. Udělal jsem chybu, že jsem byl vůči vám poctivý, a zaplatil jsem za to."

"Mučil jste mě!" Jean-Michel to doslova zaječel. Děsila ho přítomnost mrtvol, ale ještě víc jím otřásl lhostejně přezíravý způsob, jakým se Richter s oběma vypořádal. Bojoval s nutkáním vrhnout se dveřmi ven z limuzíny. Je však představitelem monsieur Dominiquea; musí zachovat klidnou mysl, udržet si důstojnost.

"Vy si opravdu myslíte, že mě Dominique napadl kvůli tomu?" zeptal se Richter. Poprvé se usmál a nyní vypadal téměř otcovsky. "Nebuďte hloupý. Napadl mě proto, aby mi ukázal, kde je moje místo. A ukázal mi to; moje místo je na vrcholu žebříku, ne uprostřed."

"Na vrcholu?" řekl Jean-Michel. Nestoudnost toho člověka volala do nebe.

Rozhořčení Jean-Michelovi pomohlo překonat jeho strach i zranitelnost. "Nedostal jste se na vrchol ničeho, akorát jen přes dvě mrtvoly -," prudkým gestem ukázal na obě strany vedle sebe "- a za ně se budete zodpovídat."

"To se pletete," odtušil Němec nevzrušeně. "Pořád ještě mám své bohatství, a pod sebou největší skupinu neonacistů na světě."

"To je lež! Vaše skupina není -"

"To, co bývala?" přerušil ho Richter. Tajemně se usmál.

Jean-Michel byl zmaten; zmaten a stále ještě velmi vyděšený.

Richter se pohodlně uvelebil v měkce čalouněném koženém sedadle. "Dnešní odpoledne bylo naprosté prozření, monsieur Horne; podívejte, my všichni uvázneme v práci, v cílech a pastích. A ztrácíme ze zřetele a z povědomí to, jaké jsou vaše síly. Když jsem přišel o živobytí, musel jsem se sám sebe ptát: 'Jaké jsou mé síly? Jaké jsou mé cíle?' Uvědomil jsem si, že je ztrácím ze zřetele. Zbytek odpoledne jsem nepromarnil truchlením nad tím, co se dnes stalo. Zatelefonoval jsem těm, kdo mě podporují, a požádal je, aby dneska večer v osm přijeli do Hannoveru. Učiním prohlášení; takové, které změní smysl a zaměření politiky v Německu - v celé Evropě."

Jean-Michel ho pozoroval a čekal.

"Před dvěma hodinami jsme se Karin a já dohodli, že spojíme Feuer a Národní socialisty jednadvacátého století. Ten svazek oznámíme dneska večer v Hannoveru," pokračoval Richter,

Jean-Michel se prudce narovnal. "Vy dva? Ale ještě dneska jste říkal, že ona není žádný vůdce, že -"

"Říkal jsem, že není visionářka," zdůraznil Richter. "Proto já ty spojené síly povedu a ona bude mou polní velitelkou. Budeme vystupovat pod názvem Das Nationale Feuer - Oheň národa. Karin a já se sejdeme v jejím táboře. Povedeme její lidi do Hannoveru a tam, spolu s mými přívrženci a asi s tisícem dalších, kteří tam už všichni jsou, nás budou tři tisíce; uspořádáme pochod, jaký Německo už léta nevidělo. A úřady nás nezastaví. I kdyby Karin podezřívaly z dnešního útoku na ten filmový štáb, nebudou mít odvahu ji zatknout. Dnes v noci, monsieur Horne, uvidíte zrod nové síly v Německu, vedené člověkem, kterého jste se dnes odpoledne pokoušel ponížit."

Jean-Michel poslouchal, ochromen vědomím toho, k čemu to vlastně přispěl, jak monsieur Dominiquea zklamal. Na okamžik zapomněl na svůj strach.

"Herr Richter," řekl tiše, "Monsieur Dominique má své vlastní plány; velké, lépe financované a už teď rozvinutější než vaše. Když dokáže uvést ve zmatek Spojené státy - a to může, a také to udělá -, určitě taky dokáže porazit vás."

"Očekávám, že se o to pokusí," řekl Richter. "Ale Německo mi nevezme. Co použije? Peníze? Někteří Němci se dají koupit, ale všichni ne; nejsme Francouzi. Sílu? Jestli na mě zaútočí, stvoří hrdinu. Jestli mě zabije, bude mít co dělat s Karin Doringovou, a ta ho najde, to vám slibuju. Pamatujete, jak v roce 1975 Alžířané tak dokonale ochromili Paříž, když provedli pumové útoky v metru a když vyhrožovali, že poškodí Eiffelovu věž? Jestli proti nám Dominique něco podnikne, Oheň národa proti Francii vystoupí. Dominiqueova organizace je velký a hodně snadný cíl. Naše operace jsou menší a jsme pohyblivější. Dneska můžete zničit nějaký podnik, zítra nějakou kancelář; já se jednoduše přesunu jinam. A pokaždé na něm trhnu víc, než o kolik on připravil mě."

Limuzína mířila na jih od Hamburku a den rychle přecházel v noc; svět za tmavě tónovanými okny odrážel Jean-Michelovy temné pocity.

Richter se dlouze nadechl a pak téměř šeptem pronesl: "Už za pár let bude tahle země moje; moje, abych ji obnovil tak, jako Hitler vybudoval Reich na troskách Výmarské republiky. A ironií je, že vy, monsieur Horne, jste posloužil jako stavitel. Ukázal jste mi, že stojím proti nepříteli, se kterým jsem nepočítal."

"Herr Richter, vy se na monsieur Dominiquea nesmíte dívat jako na nepřítele; pořád ještě vám může pomoct."

Richter se pohrdavě ušklíbl. "Vy jste dokonalý diplomat, monsieur Horne. Někdo mi zničí podnik, a vy nejenže mi pak vykládáte, že je to můj spojenec, ale dokonce tomu věříte. Ne; myslím, že je jen v pořádku, když vám řeknu, že moje cíle jsou jiné než Dominiqueovy."

"Mýlíte se, Herr Richter," namítl Jean-Michel; v úporné snaze monsieur Dominiquea nezklamat nalezl odvahu. "Váš sen je vrátit Německu jeho hrdost; ten cíl monsieur Dominique podporuje. Silnější Německo posílí celou Evropu. Nepřátelé nejsou zde, ale v Asii a za oceánem. Naše spojenectví pro něj hodně znamená. Znáte jeho lásku k historii, ke znovunavázání starých svazků -"

"Zaražte." Richter zvedl ruku. "Dneska odpoledne jsem viděl, co naše aliance znamená. Znamená, že on poroučí a já sloužím."

"Ale jen proto, že on má vzorový, mistrovský plán!" Richtera jako kdyby celého zachvátil vztek; vyletěl ze sedadla. "Mistrovský plán!" zařval. "Seděl jsem v kanceláři, třásl se zlostí, volal své příznivce, pokoušel se přivést zpátky k životu svou důstojnost a ptal se sám sebe: ‚Když Dominique mou věc nepodporuje, přestože prohlašoval, že ano, co tedy je?' A uvědomil jsem si, že se chová jako včelař; pěstuje si nás zde v Německu, v Americe i v Británii, abychom jako včely létali a bzučeli na cestách moci, abychom bodali, odváděli pozornost a dezorientovali. A proč? Aby páteř každého národa, jeho obchod a průmysl, vložily svůj kapitál a budoucnost do jediného stabilního místa na Západě: do Francie." Richter se uklidnil, jeho oči se však dál dívaly zuřivě. "Já jsem přesvědčený, že Dominique chce vytvořit průmyslovou oligarchii a postavit se do jejího čela."

"Monsieur Dominique svou průmyslovou základnu a sílu rozšířit chce, to ano; ale nechce ji pro sebe, dokonce ani pro Francii ne. Chce ji pro Evropu," hovořil dál Jean-Michel.

"Lass mich in Ruhe," pronesl Richter opovržlivě a přestal si Jean-Michela všímat. Opřel se; pistole nechal ležet vedle. Pak sáhl do baru mezi sedadly, napil se sifonu z láhve a zavřel oči.

Dát mu pokoj, uvažoval Jean-Michel. Tohle je šílené. Richter je šílený. Tady v autě jsou dvě mrtvoly, svět má být v nejbližší době uveden ve zmatek a přestavěn, a tenhle šílenec tu dříme.

"Herr Richter," ozval se Jean-Michel téměř prosebně, "opravdu byste měl s monsieur Dominiquem spolupracovat. Může vám pomoct, a pomůže, to slibuju."

"Monsieur Horne, už nemám zájem ještě něco poslouchat," pronesl Němec, aniž otevřel oči. "Měl jsem dlouhý a náročný den, a než dorazíme k cíli, bude to trvat nejméně dvě hodiny. Některé naše venkovské silnice jsou dost bídné. Možná byste taky měl na chvíli zavřít oči. Vypadáte trochu zdrchaně."

"Prosím, Herr Richter... kdybyste aspoň poslouchal -," naléhal Jean-Michel.

Richter zavrtěl hlavou. "Ne. Teď budete zticha a potom budete poslouchat vy. Pak podáte Dominiqueovi hlášení. Možná se dokonce rozhodnete tu zůstat, protože uvidíte, proč jsem přesvědčený, že příštím Fuhrerem Evropy bude Felix Richter, a ne Gérard Dominique."

37 KAPITOLA

ČTVRTEK, 5.47 ODPOLEDNE
HAMBURK, NĚMECKO

Hotel Ambassador stál na Heidenkampsweg, na opačné straně Hamburku. Jízdu přeplněnými ulicemi a krásu úzkých kanálů, křižujících město, i krásu vodních nádrží Hood sotva vnímal. Když auto zastavilo, vyrazil ven a utíkal k hotelovému telefonu. Požádal spojovatele, aby mu zavolal slečnu Bosworthovou. Následovalo hrozné ticho; Hood čekal, že se dozví, že Nancy už z hotelu odjela nebo že mu o místě, kde bydlí, zalhala a že tu nikdo toho jména není.

"Zůstaňte u telefonu, zavolám do jejího pokoje," řekl spojovatel anglicky.

Hood mu poděkoval; srdce mu neovladatelně tlouklo, mysl byla všude, a přece nikde. Chtěl myslet na Gérarda Dominiquea a na rasistické hry, ale jeho úvahy vždy skončily u Nancy. U toho, co spolu prožili; u toho, co udělala, u toho, co ztratili. A pak měl zlost sám na sebe za to, že se stejným způsobem vymyká kontrole i jeho srdce. Nancy Jo se ho opět zmocňuje. I když jeho touha mohla zmizet, nezmizí.

"Haló?"

Hood se opřel předloktím o stěnu. "Ahoj."

"Paule? Jsi to ty?" V Nancyině hlase zaznělo upřímné překvapení, ale i radost.

"Ano, Nancy, jsem v hale; můžeme si promluvit?"

"Jistě! Pojď nahoru!"

"Možná by bylo líp, kdybys ty přišla dolů."

"Proč? Bojíš se, že po tobě vyjedu, jako jsem to dělávala?"

"Ne," odtušil Hood, znepokojen svými úvahami. Zatraceně, ani trochu se nebál.

"Tak pojď nahoru a pomoz mi balit," naléhala Nancy. "Páté patro, napravo, poslední dveře vlevo."

Zavěsila; Hood chvíli stál a poslouchal oznamovací tón. Ten aspoň přehlušil jeho srdce.

Co to děláš, pitomče? ptal se sám sebe; po okamžiku sebelítosti si odpověděl. Chceš zjistit něco o Gérardu Dominiqueovi. A o tom, co se možná děje v Toulouse. A pak se vrátíš do Hausenovy kanceláře a tam oznámíš, co ses dozvěděl.

Vrátil sluchátko zpátky do vidlice, vykročil k výtahu a vyjel do pátého poschodí.

Nancy mu otevřela. Měla na sobě růžovou sportovní košili s krátkými rukávy, zastrčenou do těsných džín; vynikla tak její útlá ramena. Zvednutý límec košile zvýrazňoval její dlouhý krk. Vlasy si stáhla do ohonu, tak, jak to dělávala, když si spolu vyjeli na kolech.

Usmála se svým dokonalým úsměvem, otočila se a šla k posteli; na přikrývce ležel otevřený kufr. Ukládala do něj zbývající toaletní potřeby; Hood přistoupil blíž.

"Dost mě překvapuje, žes přišel," prohlásila Nancy. "Myslela jsem, že jsme si dali sbohem, a konec."

"Kdy jsme si dali sbohem?"

Nancy vzhlédla. Hood stál v nohách lůžka a pozoroval ji.

"Touché," pronesla s nepatrným pousmáním. Dokončila balení, kufr zavřela, postavila jej na podlahu a pak se pomalu, vznešeně posadila na postel, jako dáma, usedající ze strany do koňského sedla. "Tak o co jde, Paule?" zeptala se; její úsměv se vytrácel. "Proč jsi přišel?"

"Chceš slyšet pravdu? Zeptat se tě na pár věcí o tvé práci."

Nancy na něj jen zírala. "To jako vážně?"

Hood zavřel oči a přikývl.

"Já bych asi radši slyšela něco, co není pravda." Vstala a odvrátila se. "Ty ses nezměnil, co, Paule? Romantický jsi jak Scaramouche v ložnici, a přitom samý celibát jak svatý František, když se pustí do díla."

"To není pravda; tohle je ložnice a celibát tady dodržuju já."

Nancy na něj pohlédla a Hood se usmál. "To je dva nula pro tebe, svatý Pavle," řekla.

"Teď mi říkají papež Pavel," opravil ji Hood. "Aspoň teda ve Washingtonu."

"Ani se nedivím," prohlásila Nancy. Přistoupila k němu. "Vsadím se, že to jméno ti vymyslela nějaká zklamaná obdivovatelka."

"Vlastně ano," odpověděl Hood a začervenal se.

Nancy přistoupila ještě blíž; začal se odvracet, ale položila mu ruce kolem pasu, zahákla prsty za opasek a zarazila ho. Pohlédla mu do očí.

"Tak dobrá, papeži Pavle; na co z mé práce se mě chceš zeptat?"

Hood nevěděl, co s pažemi; zkřížil je za zády a pravou rukou uchopil levé předloktí. Nancyino koleno se tlačilo z vnitřní strany na jeho.

Co sis myslel, že se stane, hergot? Věděls, že to nebude snadně. Víc ho však znepokojovalo, že právě tohleto velká část jeho bytosti chce. Bůh mu pomoz, ale chce to.

"Tohle je bláhovost; jak s tebou mám takhle mluvit?" řekl.

"Právě jsi promluvil," opáčila tiše. "A teď mluv znova."

Hoodovi hořelo čelo, srdce mu překotně bušilo a krev se mu prudce rozlévala celým tělem. Z jejích vlasů cítil meruňkový šampon, cítil její teplo, viděl její oči, které se ve tmě tak často dívaly do jeho -

"Nancy, ne," pronesl pevně. Odtáhl její zápěstí, držel je a ustoupil. "Tohle nemůžeme. Nemůžeme."

Sklopila oči a její smyslný postoj se uvolnil.

"Tvoje práce -" začal Hood; ztěžka dýchal. "Potřebuju, abys mi pověděla - teda... chtěl bych, abys mi řekla, na čem pracuješ," řekl už klidněji.

Vrhla na něj znechucený pohled. "Přeskočilo ti, uvědomuješ si to?" zeptala se; zkřížila paže a napůl se odvrátila.

"Nancy -"

"Zapuzuješ mě, a přitom chceš, abych ti pomáhala. To je pro mě malilinkatej problém, Paule."

"Už jsem říkal, že tě nezavrhuju," bránil se Hood. "Nezavrhl jsem tě; vůbec ne."

"Tak proč já stojím tady a ty tam?"

Hood sáhl do kapsy saka a vytáhl náprsní tašku. "Protože ty jsi odvrhla mě."

Vyňal dvě vstupenky do kina a upustil je na lůžko; třepotavě se na ně snesly. Nancy na ty kousky papíru pohlédla.

"Tys odvrhla mě," opakoval. "A já si zařídil nový život, a ten nebudu vydávat v nebezpečí; nemůžu."

Nancy vstupenky zvedla, jemně je protáhla mezi palcem a ukazováčkem, a pak je náhle přetrhla vedví. Dva útržky dala Hoodovi, druhé dva zastrčila do kapsy džín.

"Neodvrhla jsem tě," řekla tiše. "Neminul den, kdy bych si neříkala, že jsem tě měla popadnout a vzít s sebou. Tohle jsem v tobě taky rozpoznala, to tvoje zatracené rytířské přesvědčení. Jsi jediný člověk, který k předsevzetí nepotřebuje Nový rok. Vždycky jsi dělal to, cos považoval za správné, a pak ses svých rozhodnutí držel."

Hood zastrčil útržky do náprsní tašky. "I když to není žádná útěcha, přece jen bych si přál, abys mě byla popadla a vzala s sebou," usmál se. "Jen nevím, jak bych se stavěl k tomu, být Paul a Nancy, novodobí Bonnie a Clyde, kteří lítají na společenské večírky tryskovým letadlem."

"Určitě blbě," odtušila Nancy. "Asi bys mě donutil, abych sama sebe udala."

Hood ji objal a přitiskl si její hlavu k hrudi. Pevně se ho držela, pak ještě pevněji. Tentokrát to však bylo nevinné; a část jeho bytosti byla velmi, velmi smutná.

"Nancy?" řekl.

"Já vím," odpověděla, stále schoulená v jeho pažích. "Chceš něco vědět o mé práci."

"Někde se děje cosi shnilého."

"Ale zde se děje cosi pěkného," odtušila Nancy. "Mám pocit bezpečí; můžu si ho ještě chvíli vychutnávat?"

Hood stál, naslouchal tikotu svých hodinek a hleděl ven na temnějící nebe za oknem a soustředil se na všechno jiné kromě snu, který držel v náručí a choval ve své paměti. Stál a říkal si Z hotelu se odhlašuje brzy odpoledne; ona zůstala, neodhlásila se, protože očekává víc.

Ale proto tu on není; je třeba to skončit.

"Nancy," řekl jí do ucha. "Musím se tě na něco zeptat."

"Ano?" pronesla vyčkávavě.

"Slyšelas někdy o člověku jménem Gérard Dominique?"

Nancy v jeho náručí ztuhla, opřela se mu o hruď a odtáhla se. "To neumíš být romantičtější?"

Při té výtce trhl hlavou jako kdyby dostal políček. "Lituju," řekl tiše. "Víš -," začal, ale zarazil se a pohlédl Nancy do očí. "Ty víš, že umím; měla bys vědět, že taky chci. Ále já nepřišel na romantickou milostnou schůzku, Nancy."

I do jejích očí vstoupila bolest; podívala se na hodinky. "Jedno letadlo ještě můžu stihnout, a asi jím poletím." Pohlédla na kufr na posteli. "Svézt nepotřebuju, díky. Můžeš jít."

Hood se nepohnul. Dvě desetiletí jako kdyby se vypařila; stál v jejím bytě, uvázlý v jedné z těch hádek, které začínaly sněhovou vločkou a náhle se změnily ve sněhovou bouři. Bylo zvláštní, jak se ve vzpomínkách ty hádky zmírnily, ale bylo jich hodně.

"Nancy, myslíme si, že Gérard Dominique možná stojí v pozadí za těmi videohrami, které se začaly objevovat v Americe. A jedna taková se teď ukázala v Hausenově počítači, a Hausen je v ní."

"Udělat videohru je snadné," odtušila Nancy. Odešla do přístěnku, vzala si módní špinavě bílý kabátek a přehodila si jej přes ramena. "Naskenovat něčí obličej je taky snadné, se slušným vybavením to dokáže kdejaký výrostek."

"Ale Dominique dneska volal a Hausenovi vyhrožoval."

"Vládním činitelům někdo vyhrožuje pořád," opáčila Nancy. "A možná si to zasloužil. Hausen jde spoustě lidí na nervy."

"Jeho třináctiletá dcera jde lidem na nervy taky?"

Nancy pomalu sevřela rty. "Tak tohle je zlé," řekla.

"Ovšemže ano," prohlásil Hood. "Otázka zní: pracuješ pro toho člověka?"

Nancy se odvrátila. "Ty si asi myslíš, že když jsem před lety jednou zradila svého zaměstnavatele, že to udělám znova."

"Ale tohle je snad něco jiného?"

Nancy vzdychla; schoulila ramena a Hood cítil, že se bouře utišila v samém zárodku.

"Vlastně je to přesně totéž. Paul Hood něco potřebuje, a já abych byla zase jednou ochotná zahodit celý svůj život, jen aby to dostal."

"Mýlíš se," bránil se Hood. "Tehdy, jednou', jsem si o nic neříkal; do toho jsi šla sama."

"Dovol, abych se vyhřívala na slunci soucítění."

"Omlouvám se. Kvůli té tenkrát tak umíněně odhodlané holce mám špatný pocit, ale to, cos udělala, ovlivnilo spoustu životů. Tvůj, můj, mé ženy, každého, kdo s tebou měl něco společného, každého, s kým jsme se my dva snad někdy potkali -"

"Tvých dětí," přerušila ho hořce. "Našich dětí; dětí, které nemáme."

Přistoupila k Hoodovi a ovinula ho pažemi. Přitiskl ji k sobě; v dlaních, položených na jejích zádech, cítil, jak se jí lopatky trhavě zdvíhají v pláči. Jaká škoda, říkal si. Jaká tragická, zatracená škoda tohohle všeho...

"Ty nevíš, jak často jsem ležela sama v posteli a proklínala se za to, co jsem udělala. Tolik jsem tě chtěla, až jsem se málem vrátila a přihlásila se policii. Ale pak jsem zavolala Jessice a ta mi řekla, že máš novou přítelkyni. Tak k čemu by to bylo?"

"Teď bych byl rád, kdyby ses byla vrátila; a škoda, že jsem tohle všechno nevěděl tehdy."

Nancy přikývla. "Byla jsem pitomá. Necítila jsem se v bezpečí. Měla jsem strach. A měla jsem na tebe zlost, že máš někoho místo mě. Bylo toho hodně, co jsem cítila. A asi pořád ještě cítím. Před dvaceti lety se můj život v mnoha ohledech skončil, a znova začal dnes odpoledne." Ustoupila a z nočního stolku si vzala papírový kapesník; vysmrkala se a otřela si oči. "Tak, a teď tu

stojíme, samá lítost, a jeden z nás má přinejmenším dojem, že nemůže zpátky. A ten jeden nejsem já."

"Mrzí mě to," řekl Hood.

"Mě taky," opáčila Nancy. "Mě taky." Zhluboka se nadechla, napřímila se a pohlédla Hoodovi do očí. "Ano; pracuju pro Gérarda Dominiquea. Ale o jeho politických názorech a soukromém životě nic nevím, takže s tím ti asi nepomůžu."

"A můžeš mi přece jen něco povědět? Na čem pracuješ?"

"Na mapách; mapách amerických měst."

"To myslíš jako silniční mapy?"

Nancy zavrtěla hlavou. "Ne; jsou to mapy, na kterých si třeba turista zadá souřadnice nějaké ulice, a na monitoru se ukáže přesně to, co z toho místa vidí. Pak si zadá místo, kam chce jít, nebo se zeptá, co je za nejbližším rohem, kde je nejbližší stanice metra nebo autobusová zastávka, a počítač mu to ukáže. Když chceš, můžeš taky dostat tištěný plán, pořízený družicí. Pomáhá to při plánování, kam by člověk v tom kterém městě chtěl jít a co by tam chtěl vidět, a jak se tam dostane."

"Dělal někdy Dominique turistické průvodce?"

"Pokud vím, tak ne; tenhle bude první."

Hood okamžik přemýšlel. "Dostaly se ti do rukou nějaké marketingové plány?"

"Ne, ale v tom nevidím nic divného, není to můj obor. Ale jedna věc mě překvapila - to, že jsme o těch programech nevydali žádnou zprávu pro tisk. Publicisté pak obvykle přijdou a ptají se mě, co je na tom kterém programu jedinečné a proč ho lidé musí mít. To se dělá hodně brzy, aby si prodejci mohli při výstavách spotřební elektroniky obstarat objednávky. Ale tady o tom - nada."

"Nancy - já se tě na tohle musím vyptávat, a omlouvám se. Ode mě se to nedostane dál než k mým nejbližším spolupracovníkům."

"Nebo taky můžeš dát inzerát do Newsweeku. Když se takhle vážně pustíš do práce, nedokážu ti odolat."

"Nancy, tady může jít o život."

"Nemusíš mi nic vysvětlovat; právě tohle jsem na tobě měla ráda, pane Rytíři."

Hood se začervenal. "Děkuju," řekl a snažil se soustředit na to, co dělá. "Jen mi pověz - pracuje Demain na nějaké technické novince? Na něčem, co by hráče videoher nějakým způsobem neodolatelně lákalo?"

"Ano, to dělá pořád; ale nejblíž k uvedení na trh má teď silikonový čip, který stimuluje nervové buňky. Byl vyvinut pro lidi s amputovanými končetinami, aby mohli ovládat protézy; dokáže taky podpořit postižené funkce míchy." Usmála se. "Nevím, jestli tenhle jsme vyvinuli my, nebo jestli se do Demain dostal stejně jako ten můj. V každém případě my jsme jej trochu upravili. Když se uloží do joysticku, může generovat jemné impulzy, aby hráč pociťoval něco jako mírné uspokojení, nebo silnější impulzy, které mají vyvolávat pocit nebezpečí. Vyzkoušela jsem si to. Je to hodně podprahový vjem, takový, který si třeba vůbec ani neuvědomíš. Jako nikotin."

Hood pocítil něco jako ohromení a současně bezmocnost; čip, vyvolávající pocit spokojenosti nebo naopak ohrožení, a šířený na trhu bigotním člověkem. Rasistické hry on line v USA; měla by to být science fiction, ale Hood věděl, že tenhle technický postup už existuje. A spolu s ním i nenávist plná jedu, ochotná jeho výsledek použít.

"Můžou se oba kombinovat?" zeptal se. "Myslím ty hry a čip, který působí na emoce."

"Jistě; proč by ne?"

"Myslíš, že Dominique by to udělal?"

"Jak jsem říkala, já do jeho užšího kroužku nepatřím. Prostě nevím. Dokonce mě ani nenapadlo, že by nějaké rasistické hry mohl vyrábět."

"Říkáš to tak, jako kdyby tě to dokonce snad překvapovalo," poznamenal

Hood.
"Ano; s někým pracuješ a vytvoříš si o něm určitou představu. Dominique je vlastenec - ale že by byl radikál...?"
Hood dal Hausenovi své slovo, že o Dominiqueově minulosti nic nařekne. Stejně pochyboval, že by tomu Nancy věřila.
"Dělalas někdy něco s fotografiemi z Toulouse?" zeptal se.
"Jistě; naši milou pevnůstku jsme použili jako pozadí pro nějaké reklamní ukázky."
"Viděl as to někdy hotové?"
Nancy zavrtěla hlavou.
"Já asi ano," řekl Hood. "Byla v té hře v Hausenově počítači. A ještě něco, Nancy - je možné, že by se ty mapy, které jsi sestavila, daly použít ve hrách?"
"Ovšem."
"S postavami v popředí?"
"Ano; můžeš je zkombinovat s fotografiemi nebo s postavami, vytvořenými počítačem. Jako ve filmu."
Hoodovi se začal rýsovat obraz, který se mu vůbec nelíbil. Pomalu přistoupil k telefonu, posadil se na postel a zvedl sluchátko.
"Zavolám k sobě do kanceláře; cosi se děje, a mně to začíná dělat vážné starosti."
Nancy přikývla. "Svět je v chatrné rovnováze, takže nemusíš hýbat se závažím."
Hood na ni pohlédl; usmívala se. Bůh ti žehnej, pomyslel si. Měla sklon k nevyrovnaným zvratům v myšlení, jako vždycky.
"Svět, nebo aspoň jeho část, je opravdu v chatrné rovnováze, a ty jsi možná jediná, kdo ho může zachránit," sdělil Nancy, zatímco vyťukával číslo Mika Rodgerse.

38 KAPITOLA

ČTVRTEK, 12.02 ODPOLEDNE WASHINGTON, D.C.

Rodgers si poznamenal, jaké informace Hood potřebuje, a požadavky přidělil Ann, Liz a Darrellovi; požadavky na informace se obvykle předávaly přímo oddělením, zabývajícím se dohledem, osobními spisy, luštěním kódů a podobně, Hood však potřeboval hodně různých informací, a požádat o ně svého zástupce byl příhodnější a rychlejší způsob, jak ho zasvětit do situace.
Rodgers Hoodovi slíbil, že se ozve co nejdřív.
Za okamžik Miku Rodgersovi telefonoval Alberto a sdělil mu, k čemu se chystá Bob Herbert. Rodgers mu poděkoval a řekl mu, aby Herbertovi už nevolal. I kdyby měl Herbert telefon vypnutý, vibrace by ho mohly rušit. A šéf zpravodajců také věděl, že za sebou bude mít svého kolegu; mezi nimi dvěma, jedinými z elity Operačního centra, kdo prošli zkouškou v boji, vznikl velmi úzký svazek.
Rodgers zavěsil; při pomyšlení na Herberta pociťoval stejnou měrou obavy i hrdost. Jeho prvním popudem bylo spojit se s některou americkou základnou v Německu a vyzvat ji, aby poslala Herbertovi na pomoc letecký záchranný tým, ale všem americkým silám, umístěným v zemi, byl vydán rozkaz zůstat během Dnů chaosu na základnách; byly zrušeny i dovolené. Poslední, co vlády Německa a Ameriky chtěly, byl nějaký vojenský střet, protože ten by mohl neonacisty aktivizovat. Za dané situace bylo nejlíp Herberta nechat, aby do toho šel samotný.
Rodgers právě zvažoval Herbertovy naděje na úspěch, když přišel Darrell McCaskey; ve tváři měl jeden ze svých ztrápených výrazů a nesl štůsek nápadně

bílých složek FBI s pečetěmi. Pod pečetěmi byla razítka 'Přísně tajné'.

"To šlo rychle," poznamenal Rodgers.

McCaskey ztěžka usedl do křesla. "To proto, že na toho Dominiquea máme to, čemu by Rachlin říkal ‚ani ň'. Ten chlap si teda dává bacha. Mám pro vás něco, ale to je jen velké nic."

"No, i tak sem s tím," vyzval ho Rodgers.

McCaskey rozevřel vrchní složku. "Původně se jmenoval Gérard Dupré. Jeho otec provozoval v Toulouse úspěšný závod na výrobu náhradních dílů pro Airbus. Když se v osmdesátých letech francouzské ekonomice nedařilo, Gérard už ten rodinný podnik převedl na videohry a počítače. Jeho společnost Demain je soukromá a její hodnota je odhadem miliarda dolarů."

"Tyhle peníze nejsou - jak jste tomu říkal?"

"'Ň' . A taky nejsou. Ale on sám vypadá běloučký jak kůň lady Godivy. Jedinou skvrnou se zdá být jakási aférka s praním špinavých peněz prostřednictvím fondu investičního trustu Nauru Phosphate; dostal za to jednu za ucho."

"Povězte mi o tom," vyzval ho Rodgers. Nauru mu znělo povědomě, třebaže si nedokázal vybavit proč.

McCaskey nahlédl do spisu. "V roce 1992 tam Dominique a další francouzští podnikatelé údajně vložili peníze do neexistující banky; peníze zatím prošly několika bankami ve Švýcarsku."

"A kam šly potom?"

"Na devětapadesát různých účtů po celé Evropě."

"Takže z kteréhokoli z těch devětapadesáti účtů mohly ty fondy jít kamkoli jinam."

"Přesně tak," potvrdil McCaskey. "Dominique dostal pokutu za to, že z těch peněz neodvedl daně ve Francii; doplatil je, a tím to skončilo. A protože některé z těch zprostředkovatelských bank byly v USA, FBI si o nich založila spis."

"Nauru je někde v Pacifiku, ne?" zeptal se Rodgers.

McCaskey nahlédl do spisu. "Je severně od Šalomounových ostrovů, asi jednadvacet čtverečních kilometrů. Má prezidenta, žádné daně, nejvyšší příjem na hlavu na světě a jeden druh podnikání, fosfátové doly. Použití jako hnojivo."

Tak tohleto jsem se doslechl, uvědomil si Rodgers. Při úvahách o Herbertovi seděl poněkud sklesle, nyní však seděl zpříma. "Ano, Nauru," řekl. "Během druhé světové války ten ostrov okupovali Japonci a domorodce zotročili. A potom ho měli nějaký čas Němci."

"No, tady musím dát na vás," řekl McCaskey.

"Co to jeho jméno? Změnil si ho z Dupré na Dominique; že by se styděl za svou rodinu?"

"Na tom jsme pracovali s Liz, a taky jsme si říkali, co za tím je," odpověděl McCaskey. "Ale k tomu žádné materiály nejsou. Byl vychován v přísně římskokatolickém duchu a Liz si myslí, že si možná dal jméno podle svatého Dominika. Ve spisech FBI se o něm říká, že věnuje hodně peněz na charitativní činnost dominikánů a také škole, pojmenované po svatém Tomáši Akvinském, nejznámějším dominikánovi. Liz si myslí, že být jedním z takzvaných Domini canes, Božích psů, mohlo zapůsobit na Duprého smysl pro ortodoxnost a budování říše."

"Jak si vzpomínám, Dominik měl taky pověst jakéhosi inkvizitora; někteří dějepisci ho považují za člověka, který stál za tím krvavým zmasakrováním albigenských z Languedocu," poznamenal Rodgers.

"Tady jsem zase mimo," řekl McCaskey. "Ale když o tom mluvíte, je tu taková zajímavá souvislost." Nahlédl do druhé složky, nadepsané Rasistické hry. "Slyšel jste někdy o jakobínech?"

Rodgers přikývl. "To byli členové řádu francouzských dominikánů ve třináctém století; usídlili se v Rue St. Jaques, a proto se jim říkalo

jakobíni. Během Francouzské revoluce si antimonarchisté, kteří se v bývalém jakobínském klášteře scházeli, říkali jakobíni. Byla to velmi radikální, násilnická složka revoluce; Robespierre, Danton i Marat byli všichni jakobíni."

McCaskey svraštil čelo. "Tak teda nevím, proč se tu vůbec snažím povídat vám něco, co má spojitost s dějinami. No... a teď - slyšel jste něco o Nových jakobínech?"

"Budete se divit, ale slyšel," odpověděl Rodgers. "Vlastně ale až dneska. Alberto říkal něco o tom, že nějaký plukovník z Gendarmerie Nationale po nich jde."

"To bude plukovník Ballon," řekl McCaskey. "Divný patron, ale Noví jakobíni jsou předmětem jeho zvláštního zájmu. Už sedmnáct let napadají cizince ve Francii, většinou alžírské a marocké přistěhovalce; jsou přesným opakem těch ‚psů'; honí se za proslulostí a hlásí se ke všem únosům lidí i letadel. Tihleti udeří tvrdě a rychle, a zmizí."

"Sedmnáct let," pronesl Rodgers zamyšleně. "Kdy si Dominique změnil jméno?"

McCaskey se usmál. "Bingo!"

Rodgers se díval před sebe a rozvíjel svou myšlenku dál. "Takže Gérard Dominique může být zapojený do nějaké skupiny francouzských teroristů, možná dokonce stojí v jejím čele. A když to víme my, musí to vědět i Francouzi."

"Budeme si muset počkat, co řekne Ballon," prohlásil McCaskey. "Prý je teď v akci a na telefonáty nemá nejmenší náladu."

"Že by to šlo tak dobře?"

"Zjevně ano. Dominique žije stranou od lidí, jak už to miliardáři dělají."

"To ale neznamená, že je nedosažitelný; když nejde napadnout ho přímým útokem, vždycky je tu ještě útok z boku. Co ty peníze, které šly přes

"Nauru? Na to bychom ho mohli dostat. Může to být jen jedna větev nějakého zatraceně velkého stromu," uvažoval Rodgers.

"Nepochybně," souhlasil McCaskey. "Člověk jako Dominique může k financování podobných skupin využívat stovky, ne-li tisíce bank po celém světě."

"No dobrá, ale proč? Vybudoval frontu rozšířenou po celém světě, a někde musí být slabé místo. Hladoví po moci? To se mi nezdá. Je to francouzský vlastenec, tak co by ho mohlo zajímat na tom, co se děje v Anglii nebo v Jižní Africe nebo kdekoli jinde? Proč by se takhle roztahoval?"

"Protože taky podniká v mezinárodním měřítku," odpověděl McCaskey. "Při střetech s teroristy se jako první ze všeho ztrácí důvěra v systém; při únosu letadla ztratíme důvěru v bezpečnostní zajištění letiště. Když dojde k pumovému atentátu v tunelu, lidi jezdí po mostech nebo zůstanou doma."

"Ale infrastruktura se vzpamatuje."

"To platilo až dosud," prohlásil důrazně McCaskey. "Ale co když se oslabí několik systémů najednou? Nebo když je nějaký systém zasažen opakovaně? Podívejte na Itálii; v roce 1978 Rudé brigády unesly ministerského předsedu Alda Mora, a to Itálií otřáslo na několik měsíců. Vzpomeňte na rok 1991, když Itálii začali kvůli politickým nepokojům doma zaplavovat uprchlíci z Albánie. Teroristé v Itálii udeřili znova. Mezitím uplynulo téměř na týden přesně třináct let a mezinárodní podnikatelská komunita si začala rok 1978 znovu připomínat; Itálie pro ni už zase byla země, která se vymkla kontrole. Ztratila se důvěra ve vládu, zahraniční investice začaly téměř okamžitě klesat. Co by se stalo, kdyby terorismus přetrvával nebo se šířil? Finanční újma by se vůbec nedala ani změřit. Podívejte na Hollywood."

"Co s ním?"

"Myslíte, že filmařské společnosti začaly stavět Ozvučovací studia na Floridě proto, že tam je víc slunce nebo levnější pozemky? Kdepak. Panovaly obavy, že zemětřesení a rasové nepokoje by mohly filmový průmysl úplně zničit," vysvětloval McCaskey.

Rodgers se pokoušel strávit všechno, co mu McCaskey naservíroval; z výrazu v McCaskeyho tváři se dalo soudit, že se o to snaží i on sám.

"Darrelle," pokračoval zamyšleně Rodgers, "kolik odhadujete, že je ve Spojených státech bělošských rasistických skupin?"

"To ani odhadovat nemusím," odtušil McCaskey; rychle prolistoval několik stránek ve složce, ležící mu v klíně, a nadepsané Rasistické hry. "Podle poslední zprávy FBI je tu sedmdesát sedm různých skupin, neonacisti a skinheadi; celkový počet členů je asi sedmatřicet tisíc, a z nich skoro šest tisíc jsou ozbrojené bojůvky."

"Jak jsou rozdělené?"

"Myslíte v celé zemi? V podstatě jsou v každém státě a v každém větším městě každého státu včetně Havaje. Některé se zaměřují proti černým, některé proti Asiatům, Židům, Mexičanům, jiné proti těmhle všem dohromady. Ale jsou všude."

"To mě nepřekvapuje," prohlásil Rodgers; zlobil se, ale neměl v úmyslu nechat se tím, co slyšel, nějak zastrašit. Z rozsáhlého studia dějin věděl, jak sami Otcové zakladatelé byli hořce zklamáni tím, že nezávislost neznamenala konec nerovnosti a nenávisti; vzpomněl si na citát z dopisu, který v souvislosti s tím Thomas Jefferson napsal Johnu Adamsovi: Ještě musí být prolity potoky krve a přejít léta zoufalství; za potoky krve a léta zoufalství však tento cíl stojí.' A Rodgers nedopustí, aby ani on sám, ani nikdo z těch, kdo s ním pracují, před tímto břemenem uhýbal nebo se mu vzpíral.

"O čem přemýšlíte?" zeptal se McCaskey.

"Jak ve jménu Thomase Jeffersona nakopat do zadku bandu hovad." McCaskeyho nechápavého výrazu si nevšímal; odkašlal si. "Našlo se v počítači Čistého národa něco nového?"

McCaskey nahlédl do třetí, poslední složky. "Ne; a tak trochu se divíme, jak málo informací tam je."

"Nedaří se nám, nebo to stačili vymazat?"

"To nevím určitě. V FBI se všichni bojí podívat se tomuhle darovanému koni na zuby. Zdá se, že pro veřejnost to bude velká událost, hlavně mezi černými. Nikdo nebyl zraněn a pár lumpů jsme dostali za mříže."

"Ale šlo to trochu moc lehce," podotkl Rodgers.

"Jo. Taky si myslím. A řekl bych, že totéž si myslí i FBI. Největší otázkou tu je, proč na útok proti Chaka Zulu poslali skupinu zvenčí. Jedna z nejzarytějších rasistických skupin, Koalition, má sídlo v Queensu; to je hned za East River, blíž, než byl Čistý národ. A přesto se zdá, že k žádnému kontaktu mezi těmi dvěma nedošlo."

"Tak si říkám, jestli tohle není něco podobného tomu, co dělávala Osa," pronesl Rodgers.

"Co - dezinformace?"

Rodgers přikývl. "Bob a já o tom máme spis. Když budete mít čas si ho najít - Das Bait, návnada. Podstatou je, že když chcete nepřítele zmást, necháte ho zajmout jednotku, ve které jsou mylně informovaní vojáci. Když nepřítel spolkne to, co říkají, takových deset lidí účinně váže třeba divizi nebo i celou armádu; ta očekává invazi, ke které nedojde, nebo setrvává na nesprávném místě. Spojenci tohle odmítali dělat, protože s válečnými zajatci se zacházelo bezohledně, ale Němci a Japonci to dělali pravidelně. A když zajatí vojáci nevěděli, že vlastně lžou, informace se z nich nedaly dostat ani pod vlivem drog. Do pole jste pak musel poslat vlastní lidi, aby zjistili pravou situaci. Kolik agentů FBI na ten případ nasadil?"

"Asi třicet."

"A teď? Kolik jich pátrá po vazbách na Čistý národ nebo tu skupinu vyšetřuje?" zeptal se Rodgers.

"Asi sedmdesát nebo osmdesát, po celé zemi."

"A to jsou špičkoví odborníci na bílé rasisty," řekl Rodgers. "Takže my sebereme hrstku členů Čistého národa, a co se stane? FBI přijde o jádro sil, bojujících proti bílým rasistům."

McCaskey okamžik uvažoval a zavrtěl hlavou. "To má smysl jako taktický tah,

ale u Čistého národa mi to nepřipadá dost chlapácké; ten dá na sílu zbraní, ne na jemné triky. Ti by se spíš pustili do boje."

"Tak proč to neudělali?" namítl Rodgers.

"Ale jo, ti mizerové bojovali," odtušil McCaskey. "Pokoušeli se naše lidi zabít -"

"Ale nezabili; a nechali se sebrat."

"Podlehli palebné přesile. Hoši z FBI ještě dovedou bojovat," hájil se McCaskey.

"To vím, ale když ti z Čistého národa jsou takoví chlapáci, proč se vzdali? Nepomohlo by jejich věci spíš to, kdyby z nich byli mučedníci a lidi z FBI kdyby vypadali jako prevíti?"

"Chlapáci snad ale nejsou, a taky žádní kamikadze; drze odvážní a nemilosrdní, to ano, jenže chtějí taky zůstat naživu," nevzdával se McCaskey.

"Naživu...," pronesl Rodgers. "Vždyť ono se jim toho tak moc nestane; jaké nejhorší obvinění jim hrozí? Stříleli na federální agenty. Chystali spiknutí. Přechovávali a ukrývali zbraně. Když přiznají vinu, čeká každého sedm až deset let. Sedm až deset let u televize a v tělocvičně. Venku budou v pětatřiceti, ve čtyřiceti. Jejich lidé je budou vítat jako hrdiny; to by lákalo každého úchyla, toužícího po pozornosti."

"Možná," připustil McCaskey. "To ale nezapadá do ničeho, co jsme až dosud viděli - vzdát se proto, abych dezinformoval, a pak sedět ve vězení? Kdepak... já pořád tvrdím, že tohle těm lidem nestačí."

"A já tvrdím, že se nám tu objevil nový typ rasisty; typ, který se možná vyzná v kombinační hře."

McCaskey na Rodgerse pohlédl; chystal se něco říct, ale zarazil se.

"Já vím, co si myslíte," řekl Rodgers. "Pořád máte dojem, že jim připisujeme schopnost uvažovat až moc dopředu."

"Že jim vůbec nějakou takovou schopnost připisujeme," podotkl McCaskey. "Nechci nepřítele podceňovat, ale tihle lidé jsou ve vleku neustálého strachu a slepé zuřivosti. Všechno ostatní by se vymykalo z normálu."

"Jsou ale taky vycvičení v tom, aby za někým nebo za něčím šli," připomněl Rodgers. "Zamávejte jim před nosem nějakou správnou odměnou, a můžete je dostat k tomu, že se nabídky chopí. Uvažujte: jakou odměnou by se dali bílí rasisté nalákat, aby udělali, co se jim řekne?"

"Slíbit jim svobodu," prohlásil McCaskey. "Svobodu napadat to, čím pohrdají."

"To beru; a co dává každému člověku morální právo útočit?"

"Když je napaden jako první," odpověděl McCaskey.

"Správně." Rodgers se dostával do tempa; McCaskey měl možná jiný názor, Rodgers však cítil, že tu ještě cosi je. "Dejme tomu, že chcete, aby vás nějaká skupina napadla; dáte jí najevo nepřátelství. Vzbudíte v ní dojem, že je ohrožena -"

Ozval se telefon.

"A dáte jí rasistické hry," řekl McCaskey.

"To je málo," opáčil Rodgers.

Do McCaskeyho očí náhle vstoupil strach; porozuměl. "To, a když ta skupina ví, že máte v úmyslu ji napadnout. Dopustíte, aby se třeba skupina černochů dozvěděla, že je cílem útoku, a to popudí všechny černochy. Prokrista, Miku - tohle přece už Čistému národu stačí jako záminka, aby se nechali pozatýkat. Chaka Zulu ať si myslí, že jsou cílem násilí, i když nebudou. Než na to přijdou, všichni černí se za militantní skupinu Zulu postaví - a spoustě bílých nezbude nic jiného, než se na oplátku postavit proti nim."

Rodgers horlivě přikývl. Telefon se ozval znovu; pohlédl na něj. Dole na displeji byl volací kód Ann Farrisové.

"Přesně tohle se stalo v šedesátých letech, když se Černí panteři stali militantními spojenci celé řady skupin, bojujících za občanská práva," řekl McCaskey.

"Jestli všechno tohle do sebe zapadá - Dominique, jeho peníze, rasistické skupiny a destabilizace v Evropě a USA -, měli bychom tu pěknou celosvětovou pohromu," prohlásil Rodgers. Zapnul reproduktor telefonu. "Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat, Ann."

"Miku, Darrell povídal, že potřebujete něco o tiskových prohlášeních Demain. Zavolala jsem D'Alton and D'Alton, to jsou jejich tiskoví zástupci v New Yorku, a ti mi faxovali nejnovější věci."

"No, a...?"

"Všechno je to taková docela obyčejná dryáčnická reklama na ty hry - kromě jednoho; nového joysticku."

"A co se tam říká?"

"Že s novým Enjoystickem se hra prostě jen nehraje; že se vychutnává, přímo prociťuje."

Rodgers se napřímil. "Pokračujte," vyzval ji. Tohle do souvislostí kolem rasistických her dokonale zapadalo. Pocítil zamrazení v zádech.

"Je schválený Federální komisí pro spoje a je to nový technický prostředek, jak pomocí patentovaného, otiskem prstů řízeného biospojení stimulovat nervové buňky. Myslím, že účelem je, aby to spojení procházelo jen rukama a ne přes jinou část těla. Taky se tu říká, že s enjoystickem hráč cítí napětí a vzrušení takové, jaké pociťuje postava na obrazovce."

"Spolu s nenávistí i láskou a vším mezi tím," poznamenal Rodgers.

"O tom tu nic není," sdělila mu Ann. "Ale nemůžu uvěřit, že něco takovéhleho existuje. Připadám si jako v kině na nějakém vědeckofantastickém filmu."

"Tam nejste," odtušil Rodgers. "Spousta lidí moc a sílu téhle techniky ještě nechápe, ona ale přesto existuje. Díky, Ann; tohle nám moc pomohlo."

"Rádo se stalo, Miku."

Rodgers zavěsil. Navzdory - nebo spíš díky - myšlenkovému úsilí, které musel při řešení hádanky Čistého národa vyvinout, byl tomuhle krátkému, příjemnému rozhovoru rád. On a Ann nikdy nefandili klubu toho druhého; Ann se nijak netajila svou náklonností k Paulu Hoodovi a zastávala se jeho názorů; tím u Rodgerse často narazila, protože jeho přístup k řešení krizových situací byl méně diplomatický než Hoodův. Rodgers však byl prostě takový, jaký byl, a Ann se usilovně snažila smířit s tím, že existuje i jiný způsob práce než Hoodův.

Zde možná jde o poučení pro veškerou civilizaci, říkal si Rodgers; naneštěstí teď právě nebyl ten pravý čas na to, aby sám sebe nějak vynášel a obracel někoho na svou víru.

Pohlédl na McCaskeyho, který si rychlostí sto čtyřiceti slov za minutu dělal těsnopisné poznámky na desky jedné složky.

"A je to tu, Miku," prohlásil vzrušeně. "Hergot, všecko tu je, krucinál."

"Tak sem s tím."

McCaskey dopsal a vzhlédl. "Řekněme, že Dominique provádí bankovní operace takové, jako byla ta v Nauru, aby nenápadně dodával peníze bílým rasistům. Svede nás ze stopy tím, že se soustředíme na Čistý národ, a mezitím pěkně potichu maže soukolí ostatních skupin. Taky se chystá distribuovat rasistické hry, které se dají hrát s těmi enjoysticky. Lidem dělá dobře, když můžou napadat menšiny." Pohlédl na Rodgerse, "Souhlasím s Ann - pro mě je to taky tak trochu jako Podivuhodné příběhy - ale to zatím necháme stranou. Tak důležité to zase není."

"Pravda," řekl Rodgers.

"Černochy ty hry rozzuří. Rozzuřené jsou i noviny. Rozzuření jsou pravicově smýšlející občané po celé zemi," uvažoval McCaskey. "Čistý národ nebude žádat nižší trest výměnou za přiznání, jak jste říkal. Jo. Půjde před soud, protože zájem veřejnosti je přesně to, co ti lidé chtějí. A k přelíčení dojde brzy, protože důkazy si to svou naléhavostí vyžadují, FBI tlačí na soudy, aby řízení urychlily, a Čistý národ nebude proti porotcům vznášet žádné námitky, ať si

žalobce vyžádá koho chce. Chlapáckost členů skupiny bude uspokojena, protože se stanou obětními beránky. Svůj případ budou prezentovat jasně a srozumitelně, a když budou dobří - a mnozí z nich jsou -, nakonec budou jejich slova působit rozumně."

"S tím souhlasím," řekl Rodgers. "A ke spoustě toho, co budou říkat, se vskrytu přihlásí i určité jádro bílých - těch, kteří sociální politice a nezaměstnanosti kladou za vinu, že jsou vysoké daně; a vinu za to, že se musí poskytovat sociální péče a že existuje nezaměstnanost, hodí na černochy."

"Přesně tak. A jak bude soudní přelíčení pokračovat, černošští aktivisté budou čím dál tím vydráždělejší, až nakonec někdo na některé straně -lhostejno na které - vyprovokuje srážku. Konečným výsledkem budou pouliční nepokoje. Dominiqueovi lidé se postarají, aby se šířily, aby ty největší vypukly v New Yorku, Los Angeles, Chicagu, Filadelfii, Detroitu i Dallasu, a zanedlouho celé Spojené státy zachvátí požár."

"A nejen Spojené státy," dodal Rodgers. "Bob Herbert narazil na stejný problém v Německu."

"No, a máte to," prohlásil McCaskey. "Dominique vyvolá zmatek po celém světě - kromě Francie. Proto Noví jakobíni pracují tiše, účinně, bez publicity." McCaskey rozevřel složku o Dominiqueovi a chvatně se probíral stránkami. "Tihle chlapi jsou mezi teroristy jedineční, protože terorizují doopravdy. Existuje jen málo hlášení o střetech, ale oni po většinu času hrozí násilím. A pak vydají určité příkazy: ta a ta skupina lidí odejde z toho či toho města, jinak přijdou oni a své hrozby splní. Nepůjde o nic velkého, jako třeba dostat Brity z Irska; vždycky budou žádat něco, co se dá zvládnout."

"Chirurgické zásahy, o kterých se nebude moc psát," řekl Rodgers.

"Zkuste říct vůbec se nebude psát," dodal McCaskey. "Francouzi na to upřímně kálí; takže tohle všechno se děje - a Francie se přitom jeví jako poměrně stabilní. A Dominique se uchází o přízeň bank, investorů a průmyslu, a stane se významným světovým hráčem; možná nejvýznamnějším."

"A nikdo se nebude moct ani pokusit ho s terorismem spojovat," podotkl Rodgers.

"Jinak toho někoho navštíví v noci Noví jakobíni i za to, že se o to vůbec pokusil," pronesl McCaskey a zadíval se do spisu. "Všichni tihle hoši nesou známky staré mafie; taktika fyzického násilí, přepady, popravy, kruté zacházení."

Rodgers se uvolnil a posadil se pohodlněji. "Paul by už měl být zpátky v Hausenově kanceláři." Pohlédl na poznámkový blok na stole. "Povězte mu, co je nového, a že se pokusím spojit s plukovníkem Ballonem. Pokud jsme moc nespekulovali jen tak naprázdno, potřebujeme se nějak dostat na kobylku Dominiqueovi. A zdá se, že jediný, kdo to dokáže, je Ballon."

"No, tak hodně štěstí; ten chlap je pořád pěkně naježený a umí být pořádně pichlavý," poznamenal McCaskey.

"Vezmu si rukavice. Jestli to s ním skoulím, a já myslím, že ano, mám v úmyslu nabídnout mu něco, co ve Francii nenajde."

McCaskey vstal a pomalu si narovnával bolavá záda. "A co?" zeptal se.

"Pomoc," odpověděl Rodgers.

39 KAPITOLA

ČTVRTEK, 6.25 ODPOLEDNE WUNSTORF, NĚMECKO

Ta hodina byla v životě Boba Herberta fyzicky nejnamáhavější a nejvíc skličující, ale odměnou mu přinesla také nejvyšší uspokojení.

Terén, který musel překonávat, byl pokryt klacíky, zetlelým listím a kmeny, kamením a kalužemi hustého bláta. Potůček, široký ani ne třicet centimetrů,

jeho postup ještě víc zpomalil; terén se občas zvedal tak příkře, že musel slézt z vozíku a táhnout jej za sebou. Několik minut po šesté se začalo stmívat, snášela se hustá tma bez stínů, tak, jak se stmívá v hustých lesích. Vozík byl sice vybaven silnými svítilnami, umístěnými vedle každé opěrky pro nohu, Herbert však nedohlédl dál, než činil průměr kola. I to jeho postup zpomalovalo, protože se nechtěl skutálet do nějaké rokle a skončit jako onen pět tisíc let starý lovec, nalezený zmrzlý a ležící tváří dolů kdesi na vrcholu nějaké hory.

Bůh sám ví, jak by ze mě byli moudří ti, kdo by po pěti tisících letech nalezli mě, myslel si Herbert; když o tom tak uvažoval, musel si přiznat, že si docela vychutnává představu party škrobených vědátorů, lámajících si v roce 7000 hlavy nad jeho pozůstatky. Pokoušel se představit si, jak by si vykládali třeba Myšáka Pašáka, vytetovaného na jeho levém bicepsu.

A všechno ho bolelo; klacíky ho píchaly, svaly hrudníku bolely od toho, jak se mu do něj během honičky v Hannoveru několikrát zařízl bezpečnostní pás.

Cestu lesem hledal za pomoci třicet let starého skautského kompasu, který s ním procestoval svět. Vzdálenost, kterou urazil, určoval tak, že počítal otáčky kol; na jedno otočení ujela čtyři metry. Pokoušel se také přijít na to, proč sem neonacisté jeli. Přivolávat si vysílačkou na pomoc nějakého spojence u policie nemohli, protože by to slyšeli i ostatní. Jinak než takhle se to provést nedalo. Ale proč by potřebovali pomoc? Napadalo ho jediné - k tomu, aby ho našli, někoho potřebují. Věděl, že to vypadá složitě a překombinovaně, ale smysl to dávalo. Neonacisté uprchli před sirénou, báli se, že by je identifikoval, a chtěli ho vypátrat; kdyby jel na stanici sepsat protokol, nějaký policejní důstojník by už věděl, kdo je a kde bydlí.

Herbert zakroutil hlavou; to by teda byla věc, kdyby zde tu dívku našel. Do Hannoveru přiletěl získat informace, a tihle prevíti by ho k ní dovedli a ani by o tom nevěděli.

Usmál se; kdo by byl řekl, že den, který pro něj začal ve druhé třídě v letadle, skončí tím, že se bude trmácet divočinou, pronásledován neonacisty, a že bude hledat unesenou dívku.

Po několika minutách dorazil ke stromu, kde, jak se Alberto domníval, by ta dívka mohla být. Mýlit se nemůže; strom je vysoký, pokroucený a tmavý. Byl starý přinejmenším tři sta let a Herbert se neubránil myšlence na to, kolik tyranů ten strom za svůj život viděl přijít a zase odejít. Při pomyšlení, jak hloupé asi musí tomuhle majestátnímu životu jejich směšné skutky připadat, ho polil pocit studu. Sáhl dolů, z opěrky pro nohu vyňal baterku a posvítil do větví.

"Jody, jste tam?"

Připadal si trochu hloupě, když tu takhle volá mladou ženu, sedící na stromě; zadíval se nahoru do listí a naslouchal. Neslyšel nic.

"Jody, jmenuju se Bob Herbert; jsem Američan. Jestli jste tam nahoře, slezte, přišel jsem vám pomoct!"

Čekal; opět nic. Po chvíli se rozhodl strom objet a podívat se z druhé strany; než se však hnul, slyšel za sebou prasknutí větvičky. Ohlédl se v domnění, že to je Jody, spatřil však rozložitou postavu, stojící ve stínu vedle stromu.

"Jody?" řekl, třebaže už poznal, že to není ona.

"Mein Herr" pronesl mužský hlas, "zvedněte ruce, prosím."

Herbert uposlechl; pomalu je zvedl do výše obličeje. Muž k němu vykročil tmou a jak se přiblížil, vstoupil do světla baterky. Herbert viděl, že je to policista; nebyl však oblečen jako policisté v policejním autě. Tenhle měl na sobě čepici a něco, co se podobalo modrému policejnímu plášti.

A pak se Herbertovi rozsvítilo. Ta siréna. Náhlý konec pronásledování. Jízda sem. Všechno to byla léčka.

"Prima," řekl Herbert.

Policista se zastavil kus od něj - příliš daleko z dosahu, i kdyby Herbert

chtěl použít násadu. Stál rozkročen, výraz obličeje skrytý stínem štítku čepice. Plášť měl rozepnutý a Herbert viděl mobilní telefon, zavěšený na černém opasku.

"Vás přivolali z té dodávky ještě ve městě, co? Předstírali, že prchají před vaší sirénou, věděli, že je budu pronásledovat, a vy jste pak jel za mnou."

Policista mu zřejmě nerozuměl; ne, že by na tom záleželo. Herbert byl sám sebou znechucen. Pro policii nebylo nic těžkého zjistit, kdo si to auto pronajal. On to ještě zhoršil tím, že použil tu svou pitomou firemní kartu. Národní středisko pro řešení krizových situací, úřední název Operačního centra. Z toho, a z jeho dramatického výstupu v Hannoveru, poznali, že pravděpodobně cosi hledá. A když volal jodyino jméno, věděli přesně, co. Usnadnit jim to mohl snad už jen tím, že by jim rozdal fotografie Národního úřadu pro průzkum.

Aspoň že to, co družice na tom stromě objevila, nebyla Jody; být tam, zbývalo by jí několik vteřin života, jako jemu.

On toho člověka o život prosit nebude. Zemřít nechtěl, ale nedokázal by žít s vědomím, že takovéhleho šmejda o něco prosil. Zmrvil to a tohle je cena, kterou zaplatí. Aspoň se nebudu muset plahočit zpátky k autu, řikal si.

Jestlipak uslyším prásknutí výstřelu, než mé zasáhne kulka, pomyslel si. Je dost blízko; bude to jen taktak.

"Auf Wiedersehen," řekl Němec.

40 KAPITOLA

ČTVRTEK, 6.26 ODPOLEDNE TOULOUSE, FRANCIE

Rue St. Rome, jedna z ulic s mnoha obchody ve staré části Toulouse, je jen kousek od známého náměstí Place du Capitol a od Garonny. Mnohé z dvouposchoďových a tříposchoďových středověkých staveb se nachylují stářím; protože se domy nacházejí v blízkosti řeky, podlahy jsou zvlněné a vyboulené. Ale domy nepadají; jako kdyby vlezlým, nevhodně umístěným tabulím s reklamou na hodinky Seiko a mopedy, kdysi novým televizním anténám a dosud novým družicovým parabolám říkaly: ‚Ne, tuhle ulici vám nedáme.' A tak fasády, po staletích, kdy přihlížely, jak bašty a hradby přicházejí a odcházejí, kdy jako mlčenliví svědkové sledovaly životy a sny, stále hledí na síť křivolakých uliček a na spěchající davy.

V místnosti ve třetím poschodí jedné z těchto staveb, starého, pobořeného skladu, nazvaného Magasin Vert, plukovník Bernard Ballon od Gendarmerie Nationale, jenž si jej pronajal, sledoval na čtyřech malých televizních obrazovkách záběry, živě přenášené od závodu Demain. Závod se nacházel asi třicet kilometrů severně od středu města; ale informace, které Ballon dostával, byly takové, že se závod mohl klidně nacházet třicet kilometrů od středu země.

Ballonovi lidé rozmístili skryté kamery na všech čtyřech stranách staré stavby ve starém městě Montauban. Zachycovaly každý přijíždějící i odjíždějící nákladní automobil i každého vcházejícího nebo odcházejícího zaměstnance. Sledovatelé potřebovali spatřit aspoň jednoho známého příslušníka Nových jakobínů; jakmile kamery některého z teroristů objeví, Ballon a jeho elitní taktická skupina budou ve dvaceti minutách uvnitř. Auta parkovala nedaleko, lidé seděli kolem vysílacího zařízení a dalších obrazovek, a v koutě byly do jehlanu složeny zbraně. Povolení k prohlídce byla v pořádku, pokud policisté měli to, čemu soudy říkají ‚raison de suspicion', důvodné podezření; podložené důvody, které odolají útoku obhajoby u soudu.

Dominiqueova ‚velká rána' se zřejmě blížila, ale magnát, stranící se

společnosti lidí, si nepřestával dávat pozor. A Ballon měl podezření, že ‚rána' už je skutečně blízko. Po sedmnácti dlouhých a frustrujících letech sledování tohohle stále unikajícího miliardáře, po sedmnácti letech, kdy vypátrával a zatýkal Nové jakobíny a pokoušel se členy téhle teroristické organizace zlomit, po sedmnácti letech, kdy přihlížel, jak se jeho zájem mění v posedlost, si byl Ballon jistý, že Dominique se k něčemu chystá; a nebude to jen ta jeho vytrubovaná videohra. Nové videohry Dominique vydával už dřív, ale nikdy si nevyžadovaly tolik pracovních sil.

Ani takovéhle pracovní nasazení u samotného Dominiquea, uvažoval Ballon.

Dominique zůstával v závodě stále častěji přes noc a domů do svého venkovského sídla z červených cihel u Montaubanu se téměř nevracel. Zaměstnanci pracovali v prodloužených směnách, a to nejen programátoři videoher, ale i technici, pracující na projektech internetu a na hardwaru. Jejich příchody i odchody sledoval na monitorech. Jean Goddard... Marie Pageová... Emil Tourneur.

Ballon je všechny znal od vidění; znal i jejich minulost, jména rodinných příslušníků a přátel. Prozkoumal všechno, kde by mohl o Dominiqueovi a jeho činnosti zjistit něco víc - protože byl přesvědčen, že před pětadvaceti lety, kdy on sám sloužil v Paříži jako novopečený policista, tomuhle člověku prošla vražda.

Čtyřiačtyřicetiletý policista ztuhle poposedl ve skládací dřevěné židli. Natáhl své krátké nohy a roztržitě se rozhlédl po provizorním velitelském stanovišti. Hnědé oči měl zarudlé, malá ústa ochable svěšená, na ošlehané čelisti mu vyráželo strnisko. Na sobě měl džíny a flanelovou pracovní košili, stejně jako sedm ostatních, kteří zde byli s ním. Vlastně to měli být dělníci a do Toulouse přišli opravovat dům, který si pronajali. Dole jiní tři muži řezali dřevo, které nikdy nepoužijí.

Přesvědčit nadřízené, aby mu tuhle už měsíc trvající číhanou povolili, bylo nesmírně těžké. Gendarmerie Nationale měla být zcela nezávislou celostátní policejní složkou, neberoucí ohled na nějaké kastovnictví; Ballonovi nadřízení si však byli dobře vědomi toho, jaké právní síly a doslova zhoubnou publicitu může Dominique proti nim použít.

"A to všechno kvůli čemu?" ptal se velitel Caton. "Protože ho podezříváte ze zločinu starého přes dvě desetiletí? Vždyť ho ani nemůžeme obžalovat!"

To bylo pravda. Uplynulo už příliš mnoho času; ale byl snad zločin sám, nebo ten, kdo jej spáchal, méně obludný? Při vyšetřování na místě činu se Ballon dozvěděl, že poblíž byl spatřen bohatý Gérard Dupré ještě s jedním mužem. Zjistil také, že po těch vraždách oba opustili Paříž a odebrali se do Toulouse; a policie je nechtěla pronásledovat. Nechtěla pronásledovat

Duprého, prase z horní společenské vrstvy, pomyslel si Ballon trpce. A výsledkem je, že tomu člověku pravděpodobně prošla vražda.

Ballon, na nejvyšší míru znechucený, od policie odešel. Pak vstoupil do Gendarmerie Nationale a začal se zabývat Duprého rodinou. Ze zapečetěných vládních archivů v Toulouse zjistil, jak starší Dupré během druhé světové války kolaboroval s Němci, jak pronikl do hnutí Résistance a udal řadu jeho členů. Tomuhle bátardovi se připisovalo na vrub nejméně třicet poprav. Po válce Dupré založil úspěšný podnik na výrobu náhradních dílů pro Aérospatiale Airbus. Založil jej pomocí peněz z USA, peněz, určených na znovuvybudování Evropy.

Gérard mezitím budil dojem, že zavrhuje všechno, co se jeho otce týká. Pere Dupré prodával Němcům informace, aby přežil válku; Gérard se tedy obklopil německými studenty, kteří potřebovali jeho peníze, aby se nějak protloukli. Pere Dupré ukradl po válce peníze Američanů; Gérard tedy vyvinul software, který by Američany lákal, aby mu peníze dávali; Pere Dupré nenáviděl komunisty, a ti proto Gérarda v době studií přitahovali. Všechno, co dělal, dělal navzdory svému otci.

Pak se však s mladším Duprém cosi stalo. Po odchodu ze Sorbonny začal

sbírat historické dokumenty. Ballon hovořil s jedním z obchodníků s rukopisy, u něhož Dupré nakupoval. Zdálo se, že Dupré je zcela oslněn tím, že může vlastnit důležité dopisy, napsané význačnými osobnostmi minulých dob.

Jeden z prodavačů Ballonovi řekl: "Gérard jako kdyby nakukoval velkým mužům pres rameno; když přihlížel, jak se odvíjejí dějiny, jeho oči doslova zahořely. " Dupré kupoval dokumenty z dob Francouzské revoluce a dobové oděvy, zbraně a relikvie. Kupoval ještě starší dopisy s náboženským obsahem, a dokonce gilotiny.

Psychiatr, který pracoval pro Gendarmerie, prohlašoval: "U lidí, zklamaných skutečným světem, není neobvyklé, že se uzavřou do sebe a vytvářejí si svou vlastní bezpečnou skutečnost ve společnosti dopisů nebo vzpomínek osob z minulých časů."

"A mohl by si pak přát, aby se taková skutečnost přenesla i do jiných oblastí?" zeptal se Ballon.

"To je velmi dobře možné," odpověděl psychiatr. "Rozšířit takříkajíc ten svůj nebeský přístav."

Když si Dupré změnil jméno na Dominique, Ballon už ani v nejmenším nepochyboval, že Dominique sám sebe začal vidět jako moderního světce. Patrona Francie. Pokud ne, pak se musel jedině zbláznit; anebo možná obojí. A když současně s tím Noví jakobíni začali terorizovat cizince, Ballon si byl téměř jistý, že jsou to vojáci, hájící Dominiqueovu duchovní pevnost - Francii, která je tak cudně čistá, jak si ji ve svých vizích představovali původní jakobíni.

Gendarmerie odmítla zahájit proti Dominiqueovi oficiální vyšetřování; ne snad proto, že to byl mocný člověk; jak Ballon rychle zjistil, Gendarmerie byla jen o trochu méně xenofobní než Dominique. Jediným důvodem, proč ze Gendarmerie nevystoupil, bylo, že chtěl zachovat při životě myšlenku, že zákon má sloužit veřejnosti - celé veřejnosti. Bez ohledu na národnost nebo náboženství. Ballon, syn belgické Židovky, vyděděné za to, že si vzala jeho chudého otce, francouzského katolíka, chápal, co dokáže nenávist. Kdyby od Gendarmerie odešel, zvítězili by bigotní lidé.

Když však sledoval televizní záběry továrny, nemohl s určitostí tvrdit, že už nezvítězili.

Přejel si silnými prsty po tváři; vychutnával drsnost obličeje, podobnou drsnosti skelného papíru. Představovala mužnost, jakou nikde jinde v životě nenacházel. Jak se ale může cítit mužně, když jen tak nečinně sedí v téhle zatuchlé staré místnosti? Když si znovu a znovu procházeli postup akce pro případ, že se vůbec někdy dostanou tam dovnitř? Šifry. Modrá pro ‚útok'; červená pro 'zůstat na místě'; žlutá pro ‚ústup'; bílá pro ‚civilisté v nebezpečí'. Světelné signály přes vysílačku pro případ, že by někomu vysadil zvuk. Jeden záblesk - zaútočit. Dva - zůstat na místech. Tři -ústup. Nouzová opatření. Napadlo ho také, jestli Dominique o vyšetřování neví a úmyslně nic nepodniká, aby Ballona zmátl a jeho práci tak vrazil nůž do zad.

Anebo jsem snad paranoidní? ptal se sám sebe.

Už během své dlouhé kariéry slyšel, že paranoia je nevyhnutelná. Kdysi sledoval jednoho ze zaměstnanců, který pro Dominiquea už dlouho pracoval; jmenoval se Jean-Michel Horne. Sel na schůzku, cestou si hvízdal a Ballonovou první myšlenkou bylo, že si hvízdá proto, aby ho naštval.

Znovu si přejel po tváři; tentokrát víc přitlačil. Pomáhá to, pomyslel si a popuzeně vyletěl ze židle. Překonal chuť kopnout do ní, až by prolétla oknem s deseti tabulkami, starším než on sám.

Ostatní v místnosti sebou polekaně trhli.

"Povězte mi, seržante!" obrátil se na jednoho z nich, "povězte mi, proč tam jednoduše nevletíme? Nezastřelíme Dominiquea a neskončíme to!"

"To fakt nevím," odtušil seržant Maurice Ste. Marie, sedící vedle něj. "Radši bych umřel v akci, než nudou."

"Já ho chci!" prohlásil Ballon; slov svého podřízeného si nevšímal. Sevřel

ruku v pěst a zahrozil jí na obrazovku; hrozil nejen pěstí, ale celým tělem. "Je to skrznaskrz zkorumpovaný, zparchantělý maniak, který chce zkorumpovat a zparchantět celý svět!"

"Na rozdíl od nás," utrousil seržant Ste. Marie.

Ballon po něm střelil pohledem. "Jo, na rozdíl od nás. Jak to myslíte?"

"Jsme posedlí touhou uchovat svět svobodný, aby mohl dál plodit šílence, jako je Dominique. Ať tak či onak, je to beznadějný propletenec."

"Hlavně, že nám dáváte naději," prohlásil Ballon. Sebral židli, vztekle ji postavil na místo a ztěžka usedl. "Někdy na to zapomenu, ale pořád to tu je. Matka vždycky doufala, že jí rodina odpustí, že si vzala mého otce. Ta naděje byla v každé pohlednici k narozeninám, kterou jim poslala."

"A odpustili jí někdy?" zeptal se Ste. Marie.

"Ne; ale ta naděje matku držela a pomáhala jí, aby kvůli tomu úplně nepropadla zoufalství. Tu prázdnotu vyplňovala naděje, spolu s láskou k otci a ke mně." Pohlédl zpátky na obrazovku. "Mě před propadnutím zoufalství drží naděje a nenávist k Dominiqueovi. Dostanu ho," řekl; do jeho slov zazněl telefon.

Zvedl jej jeden z mladých důstojníků. K mluvítku byl připevněn scrambler; ten na jednom konci míchal vysoké a nízké tóny a na druhém konci je dekódoval.

"Pane, jde sem další hovor z Ameriky."

Ballon zaječel: "Přece jsem jim řikal, ať mi sem nikoho nespojujou! Buď je to nějaký zatracený pacholek, co chce využít naší snahy a svézt se s námi, anebo nějaký sabotér, co se nás snaží zbrzdit. Ať je to kdo chce, řekněte mu, ať jde do hajzlu!"

"Ano, pane."

"Teď mi chtějí pomáhat; teď!" zavrčel Ballon. "Kde trčeli sedmnáct let?"

"Tohle možná není to, co myslíte," prohlásil Ste. Marie opatrně.

"A jakpak tomu mám věřit?" utrhl se na něj Ballon. "Dominique má lidi všude po světě. Líp, když se budeme držet stranou, mimo nákazu."

"V původním stavu," dodal Ste. Marie.

Plukovník pohlédl na jiskřivě barevný obraz listí, pohupujícího se při zdi staré pevnosti, z níž teď byla továrna. Ste. Marie to vystihl; tyhle čtyři dni zde byly naprosto bez výsledku.

"Počkat!" vyštěkl Ballon.

Voják opakoval rozkaz do telefonu. S nehnutým výrazem sledoval svého velitele.

Ballon si třel obličej; jestli si ten hovor nevezme, odpověď na svou otázku nedostane. A co je důležitější - hrdost, nebo dostat Dominiquea? ptal se sám sebe.

"Vezmu si to," řekl.

Rázně vykročil k telefonu, paži nataženou, jak si Ste. Marie s potěšením všiml.

"Moc se neradujte," utrousil Ballon, když ho míjel. "Rozhodl jsem se sám, vy s tím nemáte vůbec co dělat."

"Ne, pane," odpověděl Ste. Marie a dál se tvářil velmi potěšené.

Ballon uchopil telefon. "Tady Ballon. Co je?"

"Pane plukovníku, volá generál Rodgers z Národního úřadu pro řešení krizových situací -," slyšel ze sluchátka.

"Plukovníku Ballone," vpadl spojovateli do řeči Rodgers, "promiňte, že ruším, ale potřebuju s vámi mluvit,"

"Cest évidement."

"Mluvíte anglicky? Kdyby ne, dejte mi minutku, seženu si tlumočníka -"

"Mluvím," prohlásil neochotně Ballon. "O co jde, generále Rodgersi?"

"Domnívám se, že se pokoušíte dostat na kobylku našemu společnému nepříteli."

"Pokouším, ano."

"Máme dojem, že se chystá distribuovat počítačový software, který povede k

nepokojům ve městech po celém světě. Máme dojem, že má v úmyslu využít těch nepokojů k tomu, aby rozvrátil hospodářství v Americe i v Evropě."

Ballonovi vyschlo v ústech; tohohle člověka buď sesílá sám pánbůh, nebo je to pracka samotného satana. "Jak to víte?"

"Kdybychom to nevěděli, vláda by nám sebrala všecky peníze, které našemu týmu poskytla."

I tohle prohlášení se Ballonovi líbilo. "Co ty jeho teroristické skupiny? Co víte o nich?" zeptal se v naději, že získá nějaké nové informace. Jakékoliv nové informace.

"Nic," přiznal Rodgers. "Ale máme podezření, že úzce spolupracuje s řadou neonacistických skupin v Americe i jinde."

Ballon okamžik mlčel; stále ještě tomu člověku zcela nevěřil. "Vaše informace je zajímavá, ale ne moc užitečná," řekl. "Potřebuju důkazy. Potřebuju zjistit, co se děje uvnitř té jeho pevnosti."

Jestli je problém tohle, tak s tím můžu pomoct" odpověděl Rodgers dychtivě. "Plukovníku Ballone, volám proto, abych vám nabídl přispění jednoho z velitelů NATO v Itálii; jmenuje se Brett August a specializuje se na -"

"Souhrnná hlášení plukovníka Augusta jsem četl," řekl Ballon. "Je to vynikající protiteroristický operativec."

"A můj celoživotní přítel," dodal Rodgers. "Pomůže vám, když mu řeknu. Ale v Německu mám také technické zařízení, a to vám půjčím."

"Jaké zařízení?" zeptal se Ballon; opět se ho začala zmocňovat podezřívavost. Tenhle člověk toho nabízí až moc dobrého najednou. A bylo by dobré tomuhle dobrému odolat. Tu dobrotu by mohl dirigovat Dominique. A mohla by skončit léčkou.

"Je to nový typ rentgenového zařízení," odpověděl Rodgers. "Takového, se kterým můj pracovník dokáže málem zázraky."

"Nový rentgen," pronesl pochybovačně Ballon. "To nepomůže. Nepotřebuju vědět, kde lidi mají -"

"Dokázalo by číst noviny, když je držíte v ruce; nebo vám odečítat ze rtů," řekl Rodgers.

Ballon byl zaujat, ale stále ještě opatrný. "Generále Michaeli Rodgersi," pronesl, "jak můžu vědět, že nepracujete pro Dominiquea?"

"Tak, že my taky víme o dvou vraždách, které spáchal před pětadvaceti lety; víme o nich proto, že známe osobu, která s ním v té době byla. Víc vám říct nemůžu - kromě toho, že chci, aby se Dominique dostal do rukou spravedlnosti."

Ballon pohlédl na své lidi; všichni se dívali na něj. "Sledujte monitory!" obořil se na ně.

Uposlechli. Ballon umíral touhou vypadnout ven a jít do akce.

"Dobrá; jak se spojím s tím vaším zázračným pracovníkem?"

"Zůstaňte, kde jste; řeknu mu, aby vám tam zavolal."

Ballon souhlasil a zavěsil. Pak vyzval seržanta Ste. Marie, aby šel ven a vzal s sebou tři další, a aby dům pozorovali; kdyby to vypadalo, že jej někdo obklíčuje nebo se k němu stahuje, ať mu to hned vysílačkou ohlásí.

V nitru však cítil, že generál Rodgers je jeden z dobrých lidí, právě tak, jako v nitru cítil, že Dominique je jeden z těch špatných.

Jen doufám, že to moje nitro nedegeneruje, pomyslel si; Ste. Marie a ostatní tři odešli a on zůstal stát u telefonu.

41 KAPITOLA

ČTVRTEK, 9.34 DOPOLEDNE STUDIO CITY, KALIFORNIE

Mladík si přezdíval Streetcorna a prodával audiokazety, které nosil v batůžku se vzorkem leopardí kůže. Už přes rok, každý den kolem sedmé ráno, nechával svůj starý otlučený volkswagen na parkovišti Studio City za řadou

obchodů u Laurel Canyonu a šel pěšky na Ventura Boulevard. Beze spěchu se šoural po chodníku, obutý do černých kožených sandálů, ze Súdánské bederní sukénky pagne čouhaly dlouhé hubené nohy; sukénku přidržoval pás z leopardí kůže, přehozený přes rameno. Pod pásem mel černé tričko se skvrnami potu a s bílým nápisem ‚STREETCORNA RAP'. Hlavu měl po stranách vyholenou, takže zůstal jen velký chomáč vlasů na temeni, spletený do kužele, vyztuženého dřívky, s povrchem podobným mřížce. Oči za slunečními brýlemi, sahajícími až k uším, nebylo vidět. Maličké kosočtvercové knoflíčky v nozdrách a v jazyku se leskly potem a slinami.

Streetcorna si cestou na své místo vždycky dával na čas; než vyrazil, usmál se a potáhl z jointa, aby se nachystal na nabízení zboží a své pouliční představení. Když se po jointu ‚odvázal', pohyboval v rytmu dlouhými hubenými pažemi s kostnatýma rukama. Pak začal kroutit v rytmu také stehny, zavřel oči a pomalu si tleskal do kroku.

Každý den si prozpěvoval nějaký nový text. Dnes to bylo "Dneskadneskadneska dneska mám dost marjánky, tak si dám. Nic mnou nehne, říkám vám, tak si vy chytráci sbalte ten svůj krám, na mě vy si nepřijdete, povídám, tak se hněte, všichni za mnou, ať zde na to nejsem sám."

Na rohu se zastavil - jeho přezdívka znamenala ‚roh ulice' - ale vrtěl se do rytmu dál. Aniž vypadl z tempa stáhl ze zad batůžek, rozevřel zip, aby předvedl nahrané kazety uvnitř, zapnul malý magnetofon a pokračoval ve svém představení. Obvykle prodal za den pět či šest kazet za cenu, jakou kupující považoval za přiměřenou. Protože byl příliš zaměstnán svou pro-

dukcí, ručně psaná kartička vyzývala potenciální zákazníky, aby zaplatili podle chuti; většinou mu nechávali pět dolarů, sem tam někdo jeden nebo dva, někteří deset. V průměru to dělalo třicet dolarů denně, dost na jointa, benzin a jídlo.

" Tak si, tak si, tak si dám..."

Nejvíc utržil toho dne, kdy ho vzali do studia na Radford Avenue; vystupoval v pouliční scéně večerní situační komedie a vydělal si tolik, že si mohl nahrát i nějakou hudbu. Předtím se všechno nahrávalo živě, na ulici, tak, jak Streetcorna zpíval. Každý, kdo si koupil Streetcornovu kazetu, měl tedy originál; teď si už mohl vybrat.

Streetcorna obvykle skončil v osm nebo v devět večer, když půjčovna videokazet o kus dál v ulici rozpůjčovala většinu toho, co měla k půjčení, když zavíraly bufety a knihkupectví a ruch na ulici utichal. Pak se vrátil ke svému autu, odjel do nějaké postranní ulice nebo na parkoviště některého obchodu s potravinami a tam si v autě při světle pouliční lampy nebo při svíčce četl.

Poslední den svého života Streetcorna došel na své místo v sedm deset. Během prvních dvou hodin prodal jednu kazetu za deset dolarů, v devět patnáct si zapálil jointa a pustil se do rapování.

Zatímco se zavřenýma očima rapoval, Laurel Canyon přešli dva mladíci; byli světlovlasí, vysocí, šli pomalu a jedli sendviče s masem a feferonkami. Na nohou měli bílé tenisky a nesli sportovní brašny. Když došli kousek od Streetcorny, jeden z nich se zastavil maličko napravo za ním, druhý maličko nalevo za ním. Kolem spěchali chodci, aby stihli na přechodu zelenou; mladíci beze spěchu vytáhli z brašen montážní páky na pneumatiky a udeřili Streetcornu zpředu přes kolena.

Streetcorna zavyl bolestí a padl na tvář; brýle se mu roztříštily. Lidé zvolňovali chůzi a přihlíželi, jak Streetcorna znovu vykřikl a zkroutil se bolestí do klubíčka. Než se mohl otočit, aby na útočníky viděl, mladíci znovu zvedli páky a udeřili ho ze strany do hlavy. Lebka praskla už při první ráně a na beton vyšplíchla krev; muži přidali každý po dvou ranách. Streetcorna sebou po každé škubl a pak zemřel.

"Ježíši!" vyjekla jakási mladá žena; davem projelo hrůzné vědomí toho, co se stalo. "Ježíši!" vykřikla žena znovu; obličej jí zbledl jako křída. "Co

jste to udělali?"

Jeden z mladíků zůstal stát, druhý mrtvému prohmatával oděv.

"Vypnuli jsme to jeho vřískání," odtušil a vstal.

Stará černoška, stojící před drogerií a opírající se o odřenou hůlku, zaječela: "Zavolejte policii! Pomozte někdo!"

Mladík na ni pohlédl a pak k ní přikročil; lidé mu ustupovali z cesty. Stařena před ním uhnula, v jejím výrazu však zůstal vzdor.

"Hej!" vykřikl jakýsi běloch středního věku a postavil se mezi ně. "Uhněte -"

Útočník mu dupl patou pravé nohy na nárt a muž se zhroutil v bolesti na zem. Černoška ustoupila k výkladní skříni drogerie.

Rozezlený mladík přiblížil obličej těsně k jejímu a řekl: "Zavři tu smradlavou hubu!"

"Nezavřu, dokud dýchám americký vzduch!" odpověděla.

Mladík se pohrdlivě ušklíbl a vrazil jí hrot páky do úst; žena se zlomila v pase a mladík ji bez námahy stlačil k zemi. Zavrávoral a vrhl se na ni.

"Mám je," řekl druhý; vytáhl ze Streetcornovy kapsy klíče a vstal.

První útočník ledabyle odstoupil, jako kdyby se vracel zpátky na čáru k opakovanému servisu. Oba teď stáli vedle sebe a kolem nich se stahoval hrozivý kruh.

"Na všechny si netroufnou!" zaječel kdosi.

Mladík s klíči sáhl do brašny a vytáhl pětačtyřicítku. "Prd, že netroufnem," řekl.

Dav se nerozestoupil; spíš se rozpadl. Oba jím prošli a vydali se po Laurel Canyonu, nevšímaví k hněvivým pohledům chodců a křiku lidí vzadu. Našli Streetcornovo auto a nasedli do něj; znali je, protože rappera už několik dní sledovali. Zabočili do Laurel Canyonu a zamířili na Hollywood Hills. Nikdo je nepronásledoval; zakrátko je pohltil proud aut, směřující k Hollywoodu.

Policie dorazila po necelých sedmi minutách, a byl vydán rozkaz pátrat i pomocí vrtulníku; z něj objevili auto, zaparkované nedaleko křižovatky Coldwater Canyon a Mulholland Drive. Bylo prázdné a nezůstaly v něm žádné stopy. Zaměstnanci hasičské zbrojnice na kopci si vzpomněli, že nějaké auto viděli, jak pomalu jede při kraji silnice, ale nikdo si nepamatoval, jaký typ to byl nebo jak vypadal řidič. Volkswagen neviděl nikdo přijet, ani neviděl, že by čekající auto odjelo.

Policie Streetcornův batůžek zabavila; uvnitř nebyly žádné kazety, jen čtyři sta dolarů a drobné.

42 KAPITOLA

ČTVRTEK, 6.41 VEČER HAMBURK, NĚMECKO

Paul Hood dorazil do Hausenovy kanceláře spolu s Nancy; šla několik kroků za ním, vstoupila obezřele, jako kdyby si nebyla jistá, zda tam najde přátele nebo nepřátele. Našla však prozatím jen lidi zcela zabrané do svých vlastních starostí.

Hausen volal v přijímací místnosti z mobilu; očividně dospěl k přesvědčení, že telefony v jeho kanceláři pravděpodobně nejsou spolehlivě zabezpečeny proti odposlechu; mobil sice zabezpečený také nebyl, ale Hausen aspoň nemusel mít obavy, že nepřítel poslouchá vše, co říká.

Lang seděl na kraji stolu, rty pevně sevřené, a hleděl na Hausena. Matt Stoll dosud seděl u Hausenova počítače v hlavní kanceláři.

Hausen naléhavě hovořil německy s kýmsi jménem Erwin. Hoodovi vždycky připadalo, že němčina zní drsně, při tomto rozhovoru se mu však zdála obzvlášť drsná; a také se zdálo, že Hausen nemá z hovoru žádnou radost.

Lang přistoupil k Hoodovi a Nancy; Hood ji představil. "Tohle je Nancy Jo Bosworthová; zaměstnankyně Demain." Už když to říkal, nechtělo se mu uvěřit, že ta slova vycházejí z jeho úst. Musel zešílet, že pro ni šel; naprosto a úplně zešílet.

"Chápu," pronesl Lang a zdvořile se usmál našpulenými rty.

"Nejsem Dominiqueova přítelkyně," sdělila mu Nancy. "Ani ho vlastně neznám."

"Toho zná málokdo," odtušil Lang; stále se napjatě usmíval.

Hood se omluvil a představil Nancy ještě Stollovi. Pak je nechal spolu a vrátil se do přední kanceláře.

"Co Herr Hausen dělá?" zeptal se Langa.

"Mluví s francouzským velvyslancem v Berlíně a snaží se zařídit si okamžitou cestu do Francie, aby tam vyšetřil záležitost s tou hrou a s tím, kdo ji sestavil. Herr Hausen se chce s tím Dominiquem setkat v přítomnosti francouzských úřadů." Lang se naklonil k Hoodovi blíž. "Zkoušel volat přímo Dominiqueovi, ale nemohl dostat spojení. Zdá se, že ho tohle vše nezvykle rozrušuje. Zločiny, spáchané z rasové nenávisti, bere velmi osobně."

"A jak to s tím velvyslancem jde?"

"Vůbec to nejde," odtušil Lang. "Dominique tam zřejmě má velký vliv. Ovládá banky a řadu průmyslových odvětví, a také úžasný počet politiků."

Hood na Hausena krátce, chápavě pohlédl a odešel do hlavní kanceláře. Věděl, jak obtížně se jedná už jen se systémem panujícím ve Washingtonu, a ani nechtěl myslet na to, jaké úřední formality musí existovat mezi jednotlivými národy, zvlášť mezi národy, jako jsou tyhle dva, jejichž vztahy poznamenala dávná nenávist.

Postavil se vedle Nancy; sledovala, jak Stoll vede animované psy, běžící bažinou. On sám se nedokázal na hru řádně soustředit.

"Jak to jde, Matte?" zeptal se.

Stoll stiskl ‚P' a hru zastavil; otočil se, obočí stažené. "Tohle je ošklivá hra, šéfe. Tomu, co ty postavy s provazy, psy a noži lidem dělají, se snad ani nedá uvěřit. Však uvidíte sám. Zapojil jsem videorekordér a nahrávám to. Pásku si pak pustím zpomaleně, jestli nenajdu nějaké podprahové podněty nebo něco dalšího, co mi teď ušlo."

"Tohle bude ta, kterou dostal Herr Hausen," poznamenala Nancy.

"Jo," souhlasil Stoll a hru zase pustil. Téměř okamžitě se jeden ze psů, jejichž pohyb ovládal, dostal do tekutého písku a začal se propadat.

"Kurva!" vykřikl Stoll. "Když jsem byl sám, šlo mi to fajn -"

"To se spraví," řekla Nancy; nahnula se přes něj a stiskla klávesu se šipkou ‚dolů'.

"Hele, co děláte? Nepleťte se mi do toho, já -"

"Něco vám uniklo," řekla Nancy.

"Cože mi?"

Nancy klávesu podržela, pes 'proplul' pískem a vynořil se v podzemní jeskyni. Nancy prostřídala šipky doleva a doprava, posbírala nacistické symboly a nashromáždila si body.

Hood k nim přistoupil. "Jak jsi poznala, že to tam je?"

"Tohle je upravená hra, kterou jsem sestavila; jmenuje se Bestie z bažin," odpověděla Nancy. "Jsou tu stejná popředí, pozadí i pasti; postavy a scénář byly ale jiné - obluda z bažin prchá před svým stvořitelem a rozzlobenými vesničany. Tohle je zřejmě něco úplně jiného."

"Ále je to tvoje hra," řekl Hood.

"Určitě." Nancy předala klávesnici Stollovi. "Ven se dostanete, když se proplazíte nalevo do výpusti dešťové vody."

"Děkuju," zahuhlal Stoll a pokračoval ve hře.

Hood odstoupil; odolal pokušení uchopit Nancy za ruku a odtáhnout ji s sebou, všiml si však pohledu, který na ně Stoll vrhl, když odcházeli. Přes všechna bezpečnostní opatření a prověřování se Operační centrum vůbec nelišilo

od ostatních úřadů; šířily se řeči. Jeho lidé dokážou udržet státní tajemství, ale osobní tajemství byla tajemstvími téměř veřejnými.

Nancy přišla o vlastní vůli; Hood si všiml obav, lásky i zákmitů zklamání v jejích očích.

"Paule, já vím, že jsem v minulosti udělala pitomost, ale za tohle nemůžu," řekla tiše. "Takhle změnit to mohl kdokoliv."

"Ty myslíš lidi z užšího kruhu kolem Dominiquea."

Nancy přikývla.

"Já ti věřím; otázkou je, co s tím uděláme."

V té chvíli se ozval jeho mobil. "Promiň," řekl a ohlásil se.

"Paule, tady Darrell; můžeme mluvit?"

Hood odpověděl, že ano.

"Popovídal jsem si s Liz a Mikem, a zdá se, že ten člověk, na kterého jste se ptal, je sám náš pan Nenávistník. A je dost mocný na to, aby se vyhnul zatčení."

"Jak to s ním je?"

"Podle všeho využívá síť bank k praní špinavých peněz a k financování rasistických skupin po celém světě. Policie čenichá kolem, ale nikdy nekousne. A ten pán se taky zřejmě chystá přijít s nějakým novým joystickem, který má hráči umožnit to, co vidí na obrazovce, prociťovat jako skutečnost."

"Předpokládám, že ten joystick je samozřejmě kompatibilní s těmi hrami."

"Určitě," potvrdil McCaskey. "Ale náš hlavní problém není tohle. Dneska ráno sebrali partu Čistého národa, ale ta byla zřejmě nastrčená. Ona i ty hry by mohly být součástí nějakého širšího plánu, jak z amerických měst udělat oblasti rasistických nepokojů. Pádné důkazy ovšem nemáme, jen nepodložená spojení a takový ten pocit v zádech."

"Pocity v zádech obvykle máme ohledně peněz," poznamenal Hood. "Nedá se poznat, jestli je to nějak načasované?"

"Těžko říct. Čistého národa jsou plné noviny a televize; média z toho vyrazí, co se jen dá."

"To bezpochyby."

"Ty hry jsou taky připravené. Jestli je to koordinovaná akce, tak ten, kdo to koordinuje, nás nenechá dlouho čekat. Pár útoků na černochy a menšinové komunity, a nebude to jen požár, ale přímo exploze. Zrovna jsem mluvil s našimi v FBI. Shodujeme se v tom, že podle nejhoršího scénáře by srážky mohly vypuknout v několika dnech, ne-li hodinách."

Hood se ani neptal, jak jediný cizí podnikatel dokázal, aniž byl odhalen, vyvolat situaci, kterou Rodgers charakterizoval jako ‚špatné zprávy'. Odpověď znal. Dominique má peníze, je nezávislý a trpělivý. Japonská Óm šinrikjó jen s penězi a trpělivostí dokázala pracovat z Manhattanu od roku 1978 až do 1995; kupovala všechno, od počítačového vybavení až po laserový systém, schopný dávkovat plutonium do několika tun oceli na výrobu nožů. To vše mělo napomoci k tomu, aby mezi Spojenými státy a Japonskem došlo k válce. Přestože nebylo pravděpodobné, že by došlo právě k válce, zničit některé americké město jaderným útokem by se bylo podařilo, kdyby do hnutí nepronikli vyšetřovatelé Stálého senátního vyšetřovacího výboru, spolupracující s CIA, a členy ‚kultu posledního soudu' nezatkli.

"Jaká je možnost, že byste to zarazili od vás?" zeptal se Hood.

"To se nedá říct, dokud nebudeme vědět, kam až sahají ambice toho člověka a jaké určité cíle má."

"Ale myslíte - máte dojem - že tohle všechno je dílem jednoho člověka?"

"Nám se to tu tak jeví," odpověděl McCaskey.

"Takže kdybychom se k tomu člověku dostali, dalo by se to celé zarazit?"

"Zřejmě ano; já si to tedy myslím."

"Budeme na tom pracovat dál," řekl Hood. "Jsou nějaké zprávy od Boba?"

"Vlastně... ano."

Hoodovi se tón McCaskeyho odpovědi nelíbil. "Co podniká?"

McCaskey mu to vysvětloval; Hood poslouchal s pocitem viny, že Herberta nechal odejít samotného - honit se po lesích... člověk na invalidním vozíku proti dodávce plné neonacistů. Bylo to absurdní. Pak se rozzlobil; Operační centrum přišlo o vojína Basse Moora v Koreji a o nadporučíka Charlieho Squirese v Rusku. Herbert si měl uvědomit, že kdyby se něco stalo jemu, Kongres celou operaci zavře do šuplíku. Herbert nemá právo ohrožovat celou organizaci. Nakonec ho ale zaplavil pocit pýchy; Herbert podniká něco, čím se Američané liší od většiny ostatních národností. Bojuje s nespravedlností, bez ohledu na to, proti komu ten boj vede.

Ale ať už Herbert je jedním ze spravedlivých, je také něco jako balvan, který se může každou chvíli utrhnout; agent americké vlády, honící v Německu neonacisty. Kdyby porušil zákon nebo byl dokonce odhalen, neonacisté by to rozvířili a tvrdili, že jsou perzekvováni a že se s nimi zachází gangsterským způsobem. Na Operační centrum, Washington a Hausena by se snesla bouře kritiky.

Pak je tu ovšem také nebezpečí, že neonacisté Herberta spíš zlikvidují. Ti v té dodávce možná nevěděli, kdo je. Ale i kdyby to věděli, ne všichni radikálové chtějí publicitu; někteří prostě chtějí, aby jejich nepřátelé zemřeli.

Kdyby si byl jist, že ho Herbert poslechne, byl by mu přikázal vrátit se do hotelu. A nebýt dvou velkých ‚kdyby', Hood by šel až tak daleko, že by požádal Hausena, aby pro Herberta poslal nějaké lidi, kdyby věřil, že Hausen je spolehlivý, čemuž již nevěřil; a kdyby neměl obavy, že by se ti lidé mohli zamotat do nějaké nenápadné léčky a tak skutečně vyvolat nějakou krizovou situaci.

"Dává Viens na Herberta pozor?" zeptal se.

"Bohužel ne," odpověděl McCaskey. "Steve má v té oblasti jen jednu družici, a tu nemůže nějak vázat. Vlastně musel odvolat Larryho, aby Bobovi obstaral cosi, co potřeboval."

"Tak mu za mě poděkujte," řekl Hood upřímně, třebaže v duchu klel. Takže věc se má tak, že tohle se musí nechat dojet a doufat, že Herbert zůstane anonymní a nic se mu nestane.

"Paule," ozval se McCaskey, "zůstaňte u telefonu, já tu mám nějaký naléhavý hovor."

Hood čekal; v telefonu zatím šel program CNN, cosi o úmrtí jakési slavné osobnosti v Atlantě. Zaslechl jen pár slov, než se McCaskey vrátil.

"Paule, na telefonu je taky Mike; asi se něco semlelo."

"A co?"

"Právě volal Don Worby z FBI; teď dostali zprávu, že ve stejnou dobu v pěti městech běloši zabili černochy - v New Yorku, Los Angeles, New Orleansu, Baltimoru a Atlantě. Ve všech případech dva až čtyři mladí běloši napadli černé zpěváky rapu. V Atlantě to byla Sweet T, naprostá jednička mezi nimi; zrovna vycházela z bytu -"

"To musí být to, co jsem právě slyšel," řekl Hood.

"Kde?"

"Na CNN."

"Parchanti. Měli bychom si od nich najmout nějaké agenty do terénu," prohlásil McCaskey.

Nyní se ozval Rodgers. "Uvědomujete si, k čemu tu došlo? Tyhle útoky jsou moderní obdobou Kristallnacht," pronesl chmurně.

Tahle souvislost Hooda nenapadla, ale Rodgers měl pravdu; ty útoky se opravdu podobají křišťálové noci, kdy gestapo provedlo soustředěné vandalské útoky na židovské modlitebny, hřbitovy, nemocnice, školy, domy a obchody po celém Německu. Bylo také zatčeno třicet tisíc Židů, a tím začalo jejich zavírání do táborů - Dachau, Sachsenhausen a Buchenwald.

Ty útoky jsou podobné, říkal si; a přece je tu cosi odlišného -

"Ne," vyrazil ze sebe. "Tohle nebyla další křišťálová noc, to byla jen

předehra."

"Jak - předehra?" nechápal Rodgers.

"Neonacisti zabili zpěváky rapu; to rozzuří takzvané gangsta-rappery a jejich oddané posluchače. Ti nemají k násilí daleko, a obrátí se proti bílým. Mnozí bílí tak jako tak mají proti rapu námitky, to za prvé. A skončí to u dalších rasově motivovaných srážek a pouličních nepokojů a americká města zachvátí požár. A tehdy se neonacisté vrátí. Až bílí Američané budou mít dost toho, že účastníci nepokojů jsou jen omezováni a že je nikdo nenapadá. Až bude docházet jen k málo zatčením. Až média přijdou s tím, že černí radikálové žádají krev bílých. A tehdy začne nová křišťálová noc, koordinované a ozbrojené útoky."

"Ale jaký užitek z toho budou mít neonacisté?" zeptal se Rodgers. "Nemůžou přece porušovat zákony a potom se ucházet o nějaké funkce."

"Ti, kdo zůstanou hezcí, ano - taková, kteří se sice distancují od narušitelů zákona, ne ale od netolerance, která ty narušitele motivuje," řekl Hood.

Tenhle plán měl smysl, a čím dál o něm Hood přemýšlel, tím mu ve své jednoduchosti připadal brilantnější. Vzpomněl si na svou dceru Harleigh, mezi jejíž oblíbenou hudbu patří i rap. Hood byl pro svobodné vyjadřování názorů, trval však na tom, že chce každé album slyšet, a to s rodičovským, varovně vztyčeným ukazovákem - ne jako cenzuru, nýbrž jako podnět k diskusi. Některé texty byly hodně brutální a drsné, a Hood, třebaže kdysi liberální politik, si musel v duchu přiznat, že by neměl nic proti tomu, kdyby se někteří zpěváci rapu šli živit něčím jiným. Z rozhovorů s jinými rodiči, vedených ve škole nebo v kostele, věděl, že jejich postoj k věci je ještě mnohem vyhraněnější. Kdyby se černoši začali za mrtvé rappery mstít, měl podezření, že sympatie bílých příslušníků středních vrstev by byly na straně vraždících běloch, kteří by pravděpodobně prohlašovali, že podnikají preventivní údery. A odvetné údery černých by jejich prohlášení jen a jen ospravedlňovaly. Mohlo by dojít k pouličním bouřím, policie by byla nucena držet se do jisté míry zpátky, a z neonacistů by se stali andělé pomsty za bílé. A navíc možní vítězové budoucích voleb.

Necelých padesát let po Hitlerové smrti by se ty stvůry mohly skutečné stát v USA politickou silou, uvažoval Hood.

"Místo rozbitých oken rozbité tužby po harmonii; to je jak zlý sen," pronesl.

"Paule, ještě to můžeme zarazit," namítl Rodgers. "Když dokážeme postavit lidem před oči to, co podniká Dominique, pochopí, jak se s nimi manipuluje."

"Když mi povíš jak na něj, moc rád to udělám," prohlásil Hood.

"Způsob by se našel; právě jsem mluvil s plukovníkem Ballonem z francouzské Groupe ďlntervention, zásahové skupiny Gendarmerie

Nationale. Je v Toulouse a jde po stopě stejné zvěře jako my, třebaže z jiných důvodů,"

"V čem jsou jiné?" zeptal se Hood. V té chvíli vešel Hausen; vypadal rozrušeně.

"Ballon si myslí, že Gérard Dominique je hlavou skupiny francouzských teroristů, známých jako Noví jakobíni. Jejich akce proti přistěhovalcům zapadají přesně do toho, co o Dominiqueovi víme," vysvětloval Rodgers.

"A co má plukovník v úmyslu s Dominiquem udělat?" zeptal se Hood.

Všiml si, že když to jméno vyslovil, Hausenův pohled přelétl z Nancy na něj.

"O tom jsme nemluvili," odtušil Rodgers. "Oficiálně jsem vyrozuměl, že má Dominiquea a jeho bandu zatknout. Ale při Dominiqueově vlivu a penězích má Ballon pochopitelně obavy, že mu unikne."

"To není tak jisté," prohlásil Hood; stále se díval na Hausena a myslel na vraždu těch dvou dívek. "A co neoficiálně?"

"Z toho, o čem jsme s Ballonem mluvili, mi připadá, že by byl nejradši,

kdyby Dominique příhodně, jako náhodou, spadl s betonových schodů."

"Tak mě napadá, Miku, žes přišel na něco, co bychom mohli provést společně."

"Až na jedno; potřebuje přesné informace, takové, které družice nemůžou obstarat."

"Víc nemusíš říkat," prohlásil Hood; vrhl pohled na Stollův nevinně vyhlížející batoh. "Jak se můžu s plukovníkem Ballonem spojit?"

Zapisoval si telefonní číslo a pozoroval přitom Hausena; rozrušeného ho viděl už dřív, teď však jeho obličej prozrazoval něco dalšího, jako kdyby se dvě a půl desetiletí starý nátěr odlupoval a zanechával jen nenávist, nahou a beze studu. Hood Rodgersovi řekl, že mu dá vědět, co se bude dít, a připomněl McCaskeymu, aby ho informoval o tom, co podniká Herbert. Pak zavěsil a otočil se k Hausenovi.

"Tak jak jste pořídil?" zeptal se.

"Mizerně; francouzský velvyslanec mi prý ‚dá vědět', jestli tam můžeme. Což v řeči diplomatů znamená, abych šel k čertu." Upřel na Hooda zrak. "A Dominique - o co tady jde?"

"V Toulouse je důstojník Gendarmerie Nationale a dychtí po tom, aby Dominiqueovi naservíroval jeho vlastní hlavu." Pohlédl na Nancy. "Lituju, ale tak to je."

Nešťastně stáhla ústa. "Chápu; ale myslím, že bych už měla jít."

Obrátila se k odchodu; Hood k ní přistoupil a uchopil ji za ruku.

"Nancy, nevracej se tam!"

"Proč ne? Myslíš, že k tomu, abych přežila průser, potřebuju něčí ochranu?"

Hausen se otočil ke Stollovi a Lang se věnoval studiu pravidel hry.

Hood odvedl Nancy pár o kroků dál k zadní kanceláři. "Tenhle průser možná ano; jestli ale Ballon vnikne dovnitř, všichni z Demain půjdou k výslechu; a vyšetřování povede co nejdál do minulosti."

"Existuji zákonné lhůty a promlčecí doby."

"To je pravda; právní dopady nebudou; ale pomysli na černé listiny. Která firma zaměstná někoho, kdo se dopustil průmyslové špionáže, zpronevěry, nebo se zapletl do nelegálního využívání vnitřních informací?"

"Právě taková firma, jako je Demain."

Hood k ní přistoupil ještě o krok blíž; dosud ji držel za ruku, jeho stisk vsak povolil. Teď držel ženu, ne zajatkyni. "Firem jako je Demain není moc, a díky bohu za to. To, co dělají, je špatné. A ty tam za žádných okolnosti zpátky nesmíš."

"V každé velké korporaci je pár zlých duchů."

"Takovýchhle ale ne; jestli se tahle Pandořina skříňka otevře, zemřou stovky, možná tisíce lidí. Svět se změní, a nebude to k lepšímu."

Nancyiny oči hleděly sice vzdorně a současně smutně, její dotek však prozrazoval ochotu. Hood měl chuť ji políbit, poskytnout jí útočiště, milovat ji. Potom si však položili otázku: Kdo jsi, že chceš mluvit o nemorálnosti?

"Takže ty nechceš, abych se tam vrátila; a taky chceš mou pomoc, aby se Dominique dostal do rukou spravedlnosti."

Hood ji stále držel za ruku, díval se jí do očí a tiše řekl; "Ano, chci."

Toužebně naléhavý, něžný způsob, jakým k ní hovořil, na ni zapůsobil temer tak silně jako slova, která zvolil. Stiskla mu ruku a on její stisk opětoval.

,,I když se Dominiquea zmocníte, jemu se dostane spravedlnosti pro bohaté," řekla Nancy. "Takové, jakou francouzská vláda s oblibou poskytuje, protože tak si vysocí činitelé pomáhají k prebendám." "Dominique se nedokáže vykoupit ze všeho, co udělal," poznamenal Hood. "A co já? Co se stane s práskačem?" "Až bude po všem, pomůžu ti; postarám se, abys dostala práci." "No, tak hurá, a děkuju. To ti nedošlo, že tohle není to, co od tebe potřebuju, Paule?"

Napůl se odvrátila, sklopila oči a přejela si jazykem po horním rtu. Hood ji dál držel za ruku; neměl, co by řekl, aby v ní nevzbudil marné naděje.

Za okamžik se k němu otočila zpátky. "Ovšem, pomůžu; udělám, cokoli budeš

potřebovat." "Díky."

"Není zač; k čemu by bývalé snoubenky jinak byly?" Hood se dotkl její tváře; odvrátil se a vzal do ruky blok, do něhož si zapsal Ballonovo číslo. Když je vyťukával, už se na Nancy neohlédl; smutná touha v jeho očích by jí dala odpověď, která by nebyla ku prospěchu ani jednomu z nich.

43 KAPITOLA

ČTVRTEK, 6.44 VEČER WUNSTORF, NĚMECKO

Prasknutí, které Bob Herbert slyšel, nebyl výstřel z pistole; to věděl najisto, protože kulka by mu vyrazila mozek dřív, než by do něj zvuk výstřelu stačil proniknout.

A také si uvědomil, že to prasknutí přišlo shora.

Mezi stromy padala těžká větev; policista před ní sice uskočil, nevyhnul se však mladé ženě, která v následujícím okamžiku seskočila se stromu. Srazila policistu na zem a dopadla na něj, a proto se dostala na nohy dřív. Policistovi se podařilo udržet pistoli v ruce, ale žena mu stoupla na zápěstí a Vykroutila mu ji.

"Tumáte," řekla a pistoli strčila Herbertovi do rukou.

Namířil policistovi na hlavu; ležel nehybně. Herbert nyní pohlédl na ženu; stála nalevo od něj, nikterak pevně, zřejmě ještě otřesená z toho, jak seskočila.

"Jody Thompsonová?"

Dvakrát přikývla. Sotva popadala dech; srdce jí asi buší strachem jako o závod, chudince.

"Já se jmenuju Herbert; Bob Herbert, a jsem zaměstnancem americké vlády. Rád bych vám za tohle poděkoval."

Bez dechu ze sebe dostávala: "Tohle není poprvé, co... co jsem... padla na zadek kvůli nějakému mužskému."

Herbert se usmál; Jody byla plná strachu, možná smíšeného i s trochou zápalu z boje. "Asi jste z toho stromu jen tak nespadla -"

"Ne; chodila jsem po lese a zabloudila; tam nahoře jsem usnula a vzbudila se, když jste se ozval a já viděla, co se vám chystá udělat."

"To jsem rád, že máte tak lehké spaní. Teď bychom se měli postarat, aby tenhle náš parťák -"

"Pozor!" vykřikla Jody pronikavě.

Herbert sice nebyl otočen k policistovi zády, ale dopustil se té chyby, že se díval na dívku. Němec se zvedl na ruce a než Herbert stačil vystřelit, skokem se vrhl po zbrani v jeho ruce. Vozík se zvrhl dozadu i s oběma muži a čtyři ruce se jedna přes druhou natahovaly po pistoli.

Herbert při pádu pistoli upustil; rozhodl se, že se ji nebude pokoušet najít. Ležel na zádech, policista na něm. Sáhl pod pravou opěrku vozíku a z pochvy vytáhl krátký nůž. Jody přiskočila k policistovi a pokoušela se ho odtáhnout za kabát pryč od Herberta; Herbert sevřel prsty pravé ruky kolem tvarované rukojeti; pět centimetrů dlouhá čepel trčela z jeho pěsti mezi ukazovákem a prostředníkem.

Policista hmatal kolem vozíku a kolem Herberta, hrabal prsty, zatínal je do hlíny a hledal zbraň. Jody vykřikla a stále se ho snažila odtáhnout; Herbert popadl levicí do hrsti chomáč Němcových černých vlasů, přidržel mu hlavu a nůž vrazil do měkké tkáně pod bradou; přeťal obě krční tepny a nůž se zarazil až o trapézový sval.

Němec přestal hledat zbraň, neznehybněl však a pokoušel se vytrhnout nůž z hrdla, ale nedokázal to, protože Herbert táhl jeho hlavu dolů a čepel tlačil vzhůru. Nechtěl dopustit, aby Němec otevřel ústa a křičel; a také nechtěl, aby

Jody viděla Němcův obličej a jeho zranění.

Za několik vteřin už Němec ztěžka dýchal; snažil se skulit s Herberta dolů, ústa se mu naplnila krví a odkapávala mezi rty, Herbert ho však držel ve smrtelném sevření.

Němec, ochromen bolestí a v šoku, upíral vzteklý pohled na zem, která se proměnila v krvavé bláto. Pokoušel se tlouci Herberta do prsou, údery však byly chabé, jako od dítěte; pak začal plivat krev a bezvládně se na Herberta zhroutil.

Herbert se ještě nechtěl zvednout ze země; vyzval Jody, aby ustoupila a otočila se.

"A on už...?" zeptala se. "Ano." S námahou vstala a poodešla o několik metrů; Herbert se sebe Němce shodil a po zemi se odsunul stranou ven z vozíku a pryč od mrtvoly. Pak nůž otřel o policistův kabát a zastrčil jej zpátky do pochvy. "Už je to dobré, Jody?" Přikývla. "Je mrtvý?" "Je; jinak to nešlo." Opět chvatně přikývla.

"Teď mi, prosím vás, pomozte zpátky do vozíku, a vypadneme," vyzval ji za okamžik.

Pomáhala mu zvednout se; šlo jí to jen ztěžka. "Pane Herbert -" "Bobe," opravil ji. "Bobe - co víte o těch lidech, co se mě pokoušeli zabít?"

Herbert si v duchu vybavil družicový snímek téhle oblasti. "Budou u jezera severně odtud."

"Jak daleko?"

"Několik kilometrů," odpověděl. Vzal do ruky telefon. "Teď zavolám svým šéfům, že jsem vás našel, dopravím vás do Hamburku a odletíte domů."

"Ještě nechci," opáčila Jody.

"Proč? Jste unavená - nebo zraněná? Máte hlad? K jídlu s sebou nic nemám -"

"Ne, o tohle nejde... tam na tom stromě jsem přemýšlela o tom, jak je nenávidím."

"Já taky; kvůli takovýmhle jsem přišel o nohy i o manželku, a okolnosti, za kterých se to stalo, přitom už ztratily význam."

"A taky jsem si říkala, že jsem možná přežila proto, abych -"

"Ano; proto, abyste se vrátila domů k vašim."

"To je pravda, vrátím se k nim, ale až později. Teď chci být nějak prospěšná při tom, co se tu děje."

"Tak dobrá; až se vrátíte do Států, prodejte filmu práva na svůj příběh. To myslím vážně; ať se lidé dozvědí, co se děje ve skutečném světě. A mě ať v něm hraje Tom Selleck, jo? A dohlédněte na to, aby to zpracovali tvůrčím způsobem, jinak z toho udělají paskvil."

"Tenhle obor jsem studovala; neprochází zrovna vrcholným obdobím."

Herbert se zašklebil. "Blbost," řekl, roztáhl prsty do šířky titulku a mávl jimi do strany. "Dívka z Long Islandu pomáhá vládnímu agentovi zabít německého neonacistického policistu. Mně to teda připadá jako pořádný vrchol."

"Kdepak; lepší by bylo ‚Dědeček mladé Američanky je pyšný na to, že bojovala s jeho starými nepřáteli'. Víc podstatných věcí a míň senzačnosti."

"Jste blázen," prohlásil Herbert a začal vyťukávat číslo. "Jak jsme říkávali v Bejrútu: zdatný, ale na hlavu špatný."

"Někdy prostě musíte udělat to, co musíte." Jody přistoupila k policistovi, zvedla pistoli a hlínu z ní otřela o džíny.

"Položte to," řekl Herbert. "Nemůžeme potřebovat, aby náhodou vystřelila a výstřel přilákal posily."

Jody si zbraň prohlížela. "Takovéhle P38 používáme ve filmu," řekla. "Rekvizitář mi ukázal, jak se s ní zachází."

"Sláva mu. Střílela jste z ní?"

Přikývla. "Z dvaceti metrů jsem trefila kládu."

"Pěkné, ale musím vám říct dvě věci: za prvé, tohle je P5, ne P1 - to je oficiální označení Walthera P38, kterou jste měla; obě jsou to 9-x-19mm, a jsou si hodně podobné. A ta druhá věc - klády nestřílejí nijak zvlášť dobře;

zato lidi o moc líp."
Herbert doťukal číslo a čekal. Jody sevřela rty a pokradmu k němu přistoupila; dotkla se vypínacího tlačítka.
"Hele - dejte ten prst pryč!"
"Díky za pomoc, pane Herberte - Bobe - ale já nikam nejdu."
"To ne. Tady kolem jsou pravděpodobně stovky psychicky narušených, bojovně naladěných grázlů, a neumíte si představit, co dovedou."
"Myslím, že umím."
"Neumíte!" osopil se na ni Herbert. "Ta ženská, co vás zajala, je Karin Doringová. Víte, proč vás nezabila? Kvůli galantnosti ženy k ženě."
"Já vím; to mi řekla."
"Podruhé už tu chybu neudělá. A ti vlezdoprdelkové, co pro ni pracujou, tu chybu neudělají ani jednou. Hergot, neprojdete ani hlídkami!"
"Nějak to provedu; dovedu leckam proklouznout."
"I když snad jo, a i když ty hlídky jsou možná zelenáči nebo třeba celí vykulení, anebo obojí, co budete dělat, až se tam dostanete? Zabijete Karin?"
"Ne; nechci být jako ona, jen chci, aby mě viděla, aby viděla, že jsem naživu a že se nebojím. Tam v tom trajleru mi vzala všechno - naději, hrdost... A to chci zpátky."
"Ale to už přece máte!"
"Co vidíte teď? To není hrdost, ale zahanbení. Strach ze zahanbení, strach z toho, že se budu bát postavit se jí čelem. Musím svou mučitelku kousnout do ucha."
"Prosím?" zeptal se Herbert popleteně.
"To jednou udělal můj děda. Jestli to neudělám, nikdy nedokážu beze strachu vkročit do temné místnosti nebo opuštěné ulice. Děda taky říkal, že Hitler lidi ovládal pomocí strachu. Chci, aby tihle lidé věděli, že mě nevystrašili. A to nemůžu udělat jinde, než v tom táboře."
"V tom, co říkáte, je kus pravdy, ale tím, že tam půjdete, se ničeho nedosáhne. Zažijete tak deset vteřin na vrcholu slávy, než vás z něj srazí."
"Když mi pomůžete, tak ne," odtušila Jody. Herbert k ní popojel; naklonila se k němu a dodala: "Chci jim jen ukázat svůj obličej, víc nic. Když neuteču před tímhle, neuteču už nikdy před ničím. Jestli ale uteču, ta čarodějnice zvítězí. Podaří se jí zahubit důležitou část mé osobnosti."
Na tohle Herbert nedokázal nic říct. Být na jejím místě, chtěl by udělat totéž, a ještě něco víc. To ale neznamenalo, že s ní půjde.
"A jak mám já žít s tím, když se vám něco stane? Jen trochu uvažujte: zachovala jste klid; nedala jste se; zachránila jste mi život. Už si nemusíte nic dokazovat."
"Ne; ten zloduch tam pořád je. Jdu, a vy mi v tom nezabráníte; umím rychle běhat a uteču vám."
"Nenechte se tím vozíkem mýlit. Když chci, dovedu lítat." Odtáhl jí prst a vyťukával číslo znovu. "A kromě toho vás nemůžu nechat umřít.
Budeme vás potřebovat u přelíčení. Dneska jsem se setkal s náměstkem zahraničních věcí Richardem Hausenem; je odhodlán je zničit. Pomstěte se takhle."
"Je odhodlán je zničit," opakovala Jody. "A oni jsou pravděpodobně odhodláni zničit jeho. Stovky proti jednomu. Kdo myslíte, že zvítězí?"
"To záleží na tom, kdo je ten ‚jeden'."
"Přesně tak," odtušila Jody.
Herbert na ni pohlédl. "Touché; ale stejně nepůjdete."
Jody ohrnula rty. Vstala a vykročila pryč. "Blbost. Blbost!"
"Jody, uklidněte se!" zasyčel Herbert. "Jody - pojďte zpátky!"
Zavrtěla hlavou a šla dál. Herbert zaklel, odložil telefon a vyrazil za ní; jak projížděl skupinkou stromů vzhůru mírným svahem, pod koly mu praskaly větvičky. Zastavil, naslouchal a znovu zaklel.
Kdosi přicházel; buď jej a Jody slyšeli, nebo se jdou podívat po tom

policistovi. Na tom stejně nezáleželo. Jody byla ještě asi dvacet metrů před ním a šla stále dál. Zavolat na ni nemohl, aby se neprozradil. Dalo se udělat jediné.

Pod příkrovem listí nebyla tma úplně černá; pomalu a tiše zajel za jeden ze stromů a naslouchal.

Slyšel dvojici kroků; zastavily se přibližně tam, kde ležela mrtvola. Otázka zněla - půjdou dál, nebo se vrátí?

Za okamžik kroky pokračovaly směrem k nim. Herbert vytáhl zpod opěrky svou hůl a čekal; Jodyiny kroky se stočily doprava. Herbert byl zoufalý z toho, že na ni nemůže zavolat, aby se zastavila.

Zkusil bránicový dech, aby se uvolnil; v rehabilitačním ústavu tomu říkali Buddhovo břicho. Tam ho také učili, že člověk se nepoměřuje podle toho, jestli může chodit, nýbrž podle toho, jestli může jednat...

Kolem prošli dva muži; měl dojem, že v nich poznává ty, kteří byli v té dodávce. Počkal, až ho minou, pak se rychle přiblížil k zadnímu z dvojice, rozpřáhl se holí do strany a udeřil ho silně do stehna. Muž se prohnul bolestí a upadl; jeho společník, držící u boku samopal, se otočil. Herbert mávl holí a zasáhl ho do kolenní čéšky. Muž, v tom okamžiku obrácený tváří k Herbertovi, padal dopředu. Herbert ho udeřil do hlavy; ten druhý se s hekáním hrabal zpátky na nohy, Herbert mu však zasadil ránu do týla a muž padl v bezvědomí na zem. Herbert na oba vztekle shlížel; měl bych je zabít, pomyslel si.

Sáhl po noži; ale kdyby to udělal, byl by stejný zlotřilec jako oni. Zastrčil hůl zpátky pod opěrku, sebral samopal, český škorpion, a jel za Jody.

Jel modročernou lesní tmou co nejrychleji, věděl však, že Jody je už tak daleko, že ji nedostihne. Napadlo ho, že zavolá Hausenovi a požádá ho o pomoc, ale komu může Hausen důvěřovat? Od Paula se Herbert dozvěděl, že Hausen ani netušil, že jeho osobní asistent je neonacista. Policii volat nemůže; zabil člověka a policisté by ho pravděpodobně odvedli dřív, než by bylo možné dostat Jody na svobodu. A i kdyby policie nakrásně stála na straně zákona, která pořádková skupina by se s nedostatečným počtem lidí vypravila do vzdáleného tábora militantních radikálů v době, kdy vrcholí Dny chaosu? A zvlášť radikálů, kteří zcela klidně zdecimovali filmový štáb.

Herbert si to, co věděl najisto, shrnul tak, jak ho to učili už od samých začátků jeho práce ve zpravodajské službě. Za prvé, v téhle situaci se může spoléhat jen na sebe; za druhé, jestli Jody dojde do tábora dřív než on, zabijou ji. A za třetí, Jody tam dojde dřív než on.

Zatínal zuby, aby zapomněl na bolest z odřenin, které utržil, sevřel kola vozíku a spěchal za ní.

44 KAPITOLA

ČTVRTEK, 6.53 VEČER TOULOUSE, FRANCIE

Plukovník Ballon sledoval televizní obrazovku a myslel na to, jak málo stojí o Američany, on i většina Francouzů. Měl dvě mladší sestry, které žily v Quebecu, a obě mohly posloužit spoustou historek o tom, jak jsou Američané panovační, sebevědomí a povýšení, a tak zatraceně blízko. Jeho vlastní zkušenosti s turisty v Paříži, kde měl hlavní stan, mu zcela jasně napovídaly, v čem je problém. Američané chtěli dělat Francouze; pili, kouřili a oblékali se jako Francouzi; předstírali lehkost ducha a bezstarostnost jako Francouzi; jen odmítali mluvit jako Francouzi; třebaže byli ve Francii, očekávali, že všichni budou mluvit anglicky.

A pak tu byla otázka vojenství; z Napoleonova tažení do Ruska, které

skončilo pohromou, a z událostí druhé světové války usuzovali, že se příslušníci francouzských ozbrojených sil ani zdaleka nevyrovnají americkým vojákům a zaslouží si jen kosti, které jim Američané hodí.

Ale Bonaparte a Maginotova linie byli jen vybočením z jinak hrdých a slavných válečných dějin, říkal si. A skutečně, nebýt pomoci, kterou francouzská armáda poskytla Washingtonovi, nebyly by Spojené státy. Ne, že by tohle Američané někdy uznali, anebo třeba připustili, že film vynalezli bratři Lumierové a nikoli Edison, nebo že ti, kdo umožnili lidem létat, byli bratři Montgolfierové, nikoli bratři Wrightové. Na Američanech je dobré jedině to, že může nenávidět někoho jiného než Němce.

Do Ballonových úvah zazvonil jeho telefon; vrhl na něj krátký pohled. To musí být on. Paul Hood. Ballon vlastně neměl nejmenší chuť s tímhle panem Hoodem mluvit, ale ještě víc nechtěl, aby Dominique unikl. Takže se rozhodl - rychle, jako se rozhodoval vždycky - a prudkým pohybem telefon zvedl.

"Oui?"

"Plukovník Ballon?"

"Oui."

Volající pokračoval, aniž vypadl z tempa; "Je suis Paul Hood. Vous avez besoin ďassistance?"

Ballona tím zaskočil. "Oui," odpověděl. "Eh... vous parlez la langue?" zeptal se.

"Je parle un peu," odpověděl Hood.

Mluví trochu francouzsky. "Budeme teda mluvit anglicky," řekl Ballon. "Nechci slyšet, jak můj jazyk mrzačíte. Na to jsem choulostivý."

"Chápu; šest let francouzštiny na střední a vysoké škole ze mě neudělalo zrovna znalce jazyka."

"Škola z nás neudělá nic," prohlásil Ballon. "To, co jsme, z nás udělá až život. Ale řeč není život, ani sezení v téhle místnosti není. život. Pane Hoode, já chci Dominiquea; řekli mi, že vy máte zařízení, které mi ho pomůže dostat."

"Mám," odpověděl Hood.

"Odkud voláte?"

"Z Hamburku."

"Dobrá; můžete sem přiletět jedním z těch airbusu, co na nich Dominiqueův otec zbohatl. Když si pospíšíte, můžete tu za dvě hodiny být."

"Budeme tam," řekl Hood.

"Budeme?" Ballon cítil, jak ho jeho rozvášněnost po kapkách opouští. "Kdo ještě tam je?"

"Náměstek ministra zahraničí Richard Hausen a dva moji lidé."

Předtím měl Ballon zlost, nyní se ublíženě mračil. Musí to být zrovna Němec, pomyslel si. A zvlášť tenhle Němec. Bůh mě nemiluje tak, jak slíbil.

"Plukovníku Ballone... jste tam?"

"Ano," pronesl Ballon nevlídně. "Takže teď tu nemusím dvě hodiny jen tak seděť; můžu se poprat se svou vládou, abych nějakého německého vládního činitele, toužícího po pozornosti, dostal do Francie na neoficiální návštěvu."

"Já to vidím jinak; touha po pozornosti může být i nesobecká, když souvisí s hodnotnou věcí."

"O nesobeckosti mě nepoučujte. On je generál; já bojuju v zákopech. Ale o tomhle nemá význam se bavit," dodal Ballon rychle. "Já potřebuju vás, vy chcete jeho, takže tím je to vyřízené. Zavolám na pár míst a v osm hodin se s vámi sejdu na letišti v Labordes."

"Okamžik," zarazil ho Hood. "Doteď jste se ptal vy a teď se budu ptát já."

"Ptejte se."

"Myslíme si, že se Dominique chystá zahájit na internetu tažení s cílem šířit nenávist, podněcovat pouliční bouře a destabilizovat vlády."

"Váš společník, generál Rodgers, mi o tom plánu s chaosem všechno vypověděl."

"Dobrá; pak vám jistě také řekl, že Dominiquea chceme zarazit, ne mu jen hrozit."

"Tolika slovy to neřekl, ale já tvrdím, že Dominique je terorista. Když mi to pomůžete prokázat, půjdu do té jeho továrny a zastavím to."

"Prý se v minulosti už jednou vyhnul zatčení."

"Ano, vyhnul; ale já mám v úmyslu víc, než ho zatknout. Dovolte, abych vám souhrnně vylíčil to, co, jak doufám, vaše otázky zodpoví. My Francouzi stojíme pevně za svými podnikateli. Prosperovali v době, kdy na tom naše ekonomika nebyla nejlíp. Jejich podniky vzkvétaly navzdory tomu, že jím vláda svazovala ruce. A s určitým zahanbením přiznávám, že hodně Francouzů s činností Nových jakobínů souhlasí. Nikdo u nás nemá rád přistěhovalce, a Noví jakobíni je pronásledují jako psí smečka. Kdyby lidé věděli, že za těmi útoky je Dominique, byl by ještě větší hrdina."

Ballonovy oči se vpalovaly do televizní obrazovky; představoval si Dominiquea, hovícího si v pohodlí kanceláře.

"Ale protože my Francouzi jsme citově založení lidé, většina z nás taky věří na soulad; na zhojování ran. Vy Američané to vidíte jako mávání bílou vlajkou, já to však považuju za Civilizovanost. A Dominique není civilizovaný. Porušuje zákony Francie i boží zákony. Má svědomí a duši tvrdé jako kámen, stejně jako jeho otec. Jeho svědomí se nic nedokáže dotknout. Já mám v úmyslu donutit ho, aby se zodpovídal ze svých zločinů."

"A já věřím na křížové výpravy na pomoc morálce, a podpořím vás vším, co moje organizace může poskytnout. Ale ještě jste mi neřekl, kam má ta křížová výprava směřovat."

"Do Paříže," odpověděl Ballon.

"Poslouchám."

"Mým úmyslem je Dominiquea zatknout, zabavit jeho dokumentaci i software a pak vystoupit z Gendarmerie. Dominiqueovi advokáti se postarají, aby nikdy nešel před soud. Ale zatímco tohle bude probíhat, já půjdu a seznam jeho zločinů předám tisku. Vraždy a znásilnění, která spáchal nebo ke kterým dal rozkaz, daně, které nezaplatil, podniky a majetky, které zpronevěřil, i další věci, na které bych jako státní zaměstnanec nemohl poukázat."

"To je rázné a odvážné gesto," poznamenal Hood. "Jestli jsou francouzské zákony něco podobného jako americké, budete obžalován, natažen na skřipec a rozčtvrcen."

"To je pravda, ale soud se mnou bude soud nad Dominiquem. A až skončí, Dominique bude znectěn. Skončí."

"A vy s ním."

"Jen pokud jde o mou nynější práci," odtušil Ballon. "Najdu si jiné počestné zaměstnání."

"Lidé z vašeho týmu také takhle smýšlejí?"

"Všichni ne," připustil Ballon. "Vážou se jen v určitých - jak tomu říkáte? Omezení? Hranice?"

"V zadaném rozsahu."

"Ano." Ballon luskl prsty. "Zavazuji se jen v zadaném rozsahu akce. A to žádám i od vás. Když mi pomůžete prokázat, co Demain dělá, když mi poskytnete důvod, abych vnikl tam dovnitř, můžeme Dominiquea srazit na zem. Ještě dneska."

V pořádku. Tak či tak, přijdeme tam, řekl Hood. "Et mera, dodal. Ballon také řekl své bručivé 'děkuju' a zůstal sedět s telefonem v ruce.

Položil prst na tlačítko. "Dobré zprávy?" zeptal se Ste. Marie

Moc dobré zprávy," odtušil Ballon bez nadšení. "Máme pomocníky. Bohužel Američana a Němce, Richarda Hausena."

Ste Marie zasténal. "Tak to můžeme všichni domů; ten Hun dostane Dominiquea levou rukou."

"To se uvidí. Podíváme se, jaký je pašák, když kolem nebudou žádní reportéři, aby ho obdivovali."

Ballona se ještě dodatečně zmocnil záchvat zlosti. "American a Němec!" opakoval. Pak zavolal svému starému příteli v CDT, Comité Départemental de Tourisme, a dojednal, že až to letadlo přiletí, budou se prostě dívat jinam neboť kdyby se musel s těmi dravci v Paříži nějak přetahovat...

45 KAPITOLA

ČTVRTEK, 6.59 VEČER HAMBURK, NĚMECKO

Hood pomáhal Mattu Stollovi sbalit jeho zařízení a Martin Lang telefonoval; volal letiště u Hamburku a přikázal, aby se připravilo služební letadlo. Stoll zapínal zip svého batohu a tvářil se starostlivě.

"Asi mi ušlo něco z toho, co jste Herr Langovi vysvětloval," oslovil Hooda, "ale povězte mi ještě jednou: proč letím do Francie?"

"Letíš rentgenovat závod Demain v Toulouse."

"To mi neušlo; ale někdo do něj chce taky vniknout, je to tak? Profesionálové ?"

Hood pohlédl ze Stolla na Hausena; ten stál ve dveřích mezi oběma kancelářemi a telefonem vyřizoval povolení pro Langův Learjet 36A. Letoun měl dvoučlennou posádku a místo pro šest cestujících, dolet 5000 kilometrů, a při průměrné rychlosti 650 kilometrů v hodině by měli být na místě včas.

"Hotovo," prohlásil Lang a položil telefon. Pohlédl na hodinky. "Letadlo bude čekat v sedm třicet."

Hood stále pozoroval Hausena; cosi ho napadlo, cosi, při čem mu přeběhl po zádech mráz a co ho znepokojilo. Hausenův asistent zradil. Co když je v kanceláři odposlouchávací zařízení?

Odvedl Stolla stranou. "Matte, přestávám si dávat bacha. Ten Reiner, co pro Hausena pracoval - mohl tu někde nechat štěnici."

Stoll přikývl. "Myslíte něco jako třeba tohle?" Sáhl do kapsy a vytáhl přeložený kousek celofánové pásky. Uvnitř byl předmět podobný kapičce lepidla, maličko větší než špendlíková hlavička. "Když jste byl pryč, prohlídl jsem to tu. V tom zmatku, jak v počítači vylezla ta hra, jsem vám o tom pak zapomněl říct."

Hood si povzdechl a sevřel Stollovi ramena. "Bůh ti žehnej, Matte."

"Znamená to, že zůstávám tady?" zeptal se Stoll.

Hood zavrtěl hlavou.

"No, jen mě napadlo, že bych se mohl zeptat," prohlásil Stoll ponuře.

Hood měl na sebe za své opomenutí zlost. Nancy přistoupila blíž; otočil se k ní. On a ostatní se chystají k akci, která může být nebezpečná a při které každý kiks může přinést nezdar celé akce, ztrátu kariéry nebo i života.

Musíš se soustředit na práci, napomínal sám sebe. Nesmíš se nechat Nancy a vším tím, co mohlo být, rozptylovat.

"Něco se nedaří?" zeptala se.

"Ne."

"Že tu chodíš sem a tam a sám sobě uděluješ výprask." Usmála se. "Ten výraz si dobře pamatuju."

Hood se začervenal; pohlédl na Stolla, jestli ho nepozoruje.

"To nic," řekla Nancy.

"Co ,to nic'?" zeptal se netrpělivě. Chtěl odtud pryč, přerušit tu blízkost plnou pokušení.

"No, když občas uděláš chybu nebo chceš něco, co ti nepatří; nebo něco, co ti patřilo. To je lidské."

Hood se natočil k Hausenovi tak, aby to nevypadalo, jako že se od Nancy odvrací; zjevně pochopila, že se skutečně odvrací, protože vkročila mezi ně.

"Proboha, Paule, proč na sebe bereš tohle břemeno? Proč se musíš snažit být

tak dokonalý?"

"Nancy, teď není čas ani místo -"

"Proč ne? Budou snad čas a místo ještě někdy jindy?"

"Ne; nebudou," odpověděl Hood bezvýrazně.

"Zapomeň teď na chvíli na mě a zamysli se nad sebou. Když jsi byl mladší, pracoval jsi tvrdě, aby ses dostal dopředu; teď jsi vpředu - a pořád se tlačíš dál; kvůli komu? Snažíš se snad jít příkladem svým dětem nebo podřízeným?"

"Nic z toho," odpověděl Hood se stopou popuzení v hlase. Proč se do něj pořád někdo montuje a vykládá něco o etice, práci a kdovíčem ještě? "Jen se snažím dělat to, co je správné - osobně i v zaměstnání; prostě to, co je správné. Jestli to někomu připadá moc prosté nebo moc neurčité, můj problém to není."

"Můžeme letět," řekl Hausen; zastrčil telefon do kapsy saka a rázně k Hoodovi vykročil. Měl zjevně radost a neuvědomoval si, že do něčeho zasahuje. "Vláda nám povolila, že můžeme hned vyrazit." Otočil se k Langovi. "Je všechno zařízené, Martine?"

"Letíte vy; já s vámi nejdu, jen bych překážel."

"Rozumím; no, a my abychom šli," řekl Hausen.

Stoll se dostával do popruhů svého batohu s tím svým kouzelným zařízením. "No tak jo," pronesl chmurně. "Nač bych chodil do hotelu, kde mi donesou jídlo do pokoje a kde si můžu dát horkou koupel, když si můžu zaletět do Francie a bojovat s teroristama?"

Hausen natáhl ruku ke dveřím způsobem, jakým se po večeři spěšně vyprovázejí hosté ven do noci. Takhle dychtivého a nedočkavého jej Hood neviděl celý den. Je to proto, že kapitán Achab konečně dostihuje bílou velrybu, jak se domnívá on, anebo proto, že Hausen je politik, chystající se uhrát s veřejností dosud nebývalý počet bodů, jak se domnívá Ballon?

Vzal Nancy za ruku a vykročil ke dveřím; odmítla jít. Otočil se zpátky k ní. Už to nebyla ta sebejistá žena, která k němu dlouhými kroky přicházela parkem; byla to smutná a osamělá postava, svůdná ve své opuštěnosti.

Věděl, co se jí honí hlavou - měla by přece stát proti nim, ne jim pomáhat zničit to, co jí ze života zbylo. Díval se, jak tam Nancy stojí, a koketoval s myšlenkou říct jí to, co chce slyšet, zalhat jí a říct, že to můžou zkusit znovu. Jeho prací je chránit svůj národ, a k tomu potřebuje její pomoc.

A jakmile tu lež vyslovíš, můžeš pak lhát už i Mikovi, svým lidem, Kongresu, a dokonce i Sharon.

"Nancy, práci dostaneš, říkal jsem přece, že ti pomůžu." Znovu se jí chystal připomenout, kdo koho opustil; ale k čemu by to bylo? Myšlení žen není ujednocené ani spravedlivé.

"To je ale můj problém, ne tvůj," odtušila Nancy. Jako kdyby mu četla myšlenky a byla pevně rozhodnuta přesvědčit ho o jeho omylu. "Říkáš, že budeš potřebovat mou pomoc, když se dostaneš tam dovnitř. Fajn. Podruhé už tě nezklamu."

Trhla hlavou stejně jako v té hotelové hale a vykročila k Hausenovi. Dlouhé světlé vlasy odlétly do strany, jako kdyby odháněly pochyby a hněv.

Hausen jí poděkoval, poděkoval jim všem, a všech pět nastoupilo do výtahu a sjelo do haly.

Hood stál vedle Nancy; chtěl jí také poděkovat, ale říct jen ‚děkuju' by asi bylo málo; aniž se na ni díval, sevřel jí ruku a hned ji zase pustil. Koutkem oka zahlédl, jak několikrát zamrkala. Nic jiného její stoicky odevzdaný výraz neporušilo.

Nedokázal si vzpomenout, kdy měl naposledy k někomu tak blízko a současně tak daleko. Byl to frustrující pocit, nemoci se pohnout tím či oním směrem, a mohl se pouze domýšlet, jak těžké to musí být pro Nancy.

A pak mu to sdělila; stiskla mu ruku a nepouštěla ji, a do očí jí vstoupily slzy. Klapnutí výtahu, když dojel do přízemí, přerušilo dotek, nikoli však kouzlo; pustila jeho ruku a oba šli k čekajícímu autu, oči upřené před sebe.

46 KAPITOLA

ČTVRTEK, 1.40 ODPOLEDNE WASHINGTON, D.C.

Darrell McCaskey jako kluk vyrůstal v Houstonu; vyřezal si z balzového dřeva revolver Smith & Wesson. Nosil jej stále zastrčený za opaskem, tak, jak je nosili skuteční agenti FBI. Na přední konec přišrouboval očko jako ‚mušku', k němu připevnil gumový pásek a ten zahákl za spoušť; když se pásek uvolnil, Darrell mohl střílet malými lepenkovými čtverečky jako pravými kulkami. Čtverečky nosil v kapse košile, kde byly v bezpečí a po ruce.

Darrell začal revolver nosit, když chodil do šesté třídy; měl jej ukrytý pod košilí a jeho chůze připomínala ztuhle působící chůzi Johna Wayna. Ostatní kluci ho kvůli tomu škádlili, Darrel však nedbal. Nechápali, že za ochranu zákona zodpovídá každý a že to je celoživotní povolání. A navíc - Darrell byl nevelké postavy. Když se začali objevovat hippíci a yuppíci a všude se konaly demonstrace a protesty vsedě, Darrell se s obranným prostředkem za opaskem cítil líp.

Prvního učitele, který se mu pokusil revolver vzít, Darrell zastřelil; pak sepsal pojednání, v němž důkladně rozebral ústavu a právo nosit zbraň, a bylo mu dovoleno revolver si ponechat - pokud jej nepoužije jinak než pouze v sebeobraně proti radikálům.

Jako nováček u FBI miloval číhání na zločince a vyšetřování; tuhle činnost si oblíbil ještě víc, když se stal pomocným zvláštním výkonným agentem a mohl pracovat samostatněji. Jako zvláštní výkonný agent a pak vrchní zvláštní agent byl zoufalý, protože měl méně příležitostí trávit čas na ulici.

Když mu nabídli velitelské místo v Dallasu, povýšení přijal hlavně kvůli manželce a třem dětem. Plat byl lepší, práce bezpečnější a rodina si ho víc užila. Když však seděl za stolem a řídil akce jiných, uvědomil si, jak mu číhání na zločince a vyšetřování chybějí. Dva roky společné práce s mexickými úřady mu vnukly nápad založit oficiální svazky s cizími policejními silami. Jeho plán navrhnout a prosadit Dohodu o federální alianci ředitel FBI schválil. Alianci rychle schválil Kongres a jedenáct cizích vlád a McCaskey tak mohl pracovat na případech v Ciudad de Mexico, Londýně, Tel Avivu i dalších hlavních městech. Přestěhoval se s rodinou do Washingtonu a brzy se stal náměstkem ředitele a jediným, koho Paul Hood chtěl za styčného pracovníka pro Operační centrum. McCaskeymu byla slíbena a také poskytnuta relativní samostatnost; úzce spolupracoval s CIA, Tajnou službou, se svými starými přáteli v FBI i s větším počtem cizích zpravodajských služeb a policejních jednotek, než předtím.

Ale stále seděl za stolem; a díky optotronickým kabelům a počítačům svou kancelář neopouštěl ani tak často, jako když rozjížděl Dohodu o federální alianci. A díky disketám a elektronické poště nemusel ani chodit ke xeroxu, a dokonce ani se natahovat k odpadkovému koši. Toužil po tom, aby mohl žít jako hrdinové jeho dětství, Melvin Purvis nebo Eliot Ness, agent doprovázející automobily s penězi. Doslova na jazyku cítil povznášející pocit z pronásledování Machine Gun Kellyho po Středozápadě nebo bandy Al Capona po polorozpadlých schodištích a temných střechách v Chicagu.

Tiskl tlačítka telefonu a mračil se. Místo toho tady zadávám trojčíselný kód a volám Národní úřad pro průzkum. Sice se nebylo za co stydět, to věděl, ale nedovedl si představit, že právě tímhle inspiruje kluky k tomu, aby si z balzy vyřezávali telefony.

Dovolal se přímo ke Stevu Viensovi. Národní úřad pro průzkum vyslal družicové snímky závodu Demain v Toulouse, ty však nestačily. Mike Rodgers mu řekl, že jestli Ballon a jeho lidé mají vniknout dovnitř, on nechce, aby tam

šli naslepo. I přes to, co Rodgers Ballonovi sdělil, nikdo ze Stollova týmu techniků nevěděl, do jaké míry dokážou paprsky T proniknout dovnitř nebo kolik toho odhalí o půdorysu či o rozložení sil.

Viens sledoval závod Demain družicovým systémem Earth Audio Receiver Satellite. Zkratka názvu znamená ‚uši'; systém pomocí svazku laserových paprsků snímá zdi budovy stejným způsobem, jakým přehrávač CD snímá kompaktní disk, jen místo stop na povrchu disku snímá vibrace zdí. Čistota záznamu závisí na složení a tloušťce zdí. U vhodných materiálů, jako kovy, jejichž vibrace jsou podány s větší věrností než rezonance pórovitých cihel, pak počítač dokáže reprodukovat hovor uvnitř budov. S trojitými okny to je špatné, nevibrují tak, aby se vibrace daly snímat.

"Ta budova je z červených cihel," řekl Viens.

McCaskey zklamaně svěsil hlavu.

"Právě jsem chtěl volat a říct vám to, ale chtěl jsem mít jistotu; nic z toho nebude. Jsou tam novější materiály, pravděpodobně sádrokarton a hliník, ale ty pórovitá cihly všechno pohltí."

"Co auta?"

"Na ně není přímý výhled; je tam moc stromů, kopců a nadjezdu."

"Takže jsme namydlení."

"V podstatě ano."

McCaskey si připadal jako velitel bitevní lodi s nejdokonalejším vybavením na světě, která stojí v suchém doku. On, Rodgers i Herbert vždycky hořce litovali, že je nedostatek agentů v terénu, a tohle byla dokonalá ukázka toho, proč je jich zapotřebí. "Na moderní hardware jsou miliardy, ale na Matu Hari není nic, " jak se Herbert jednou vyjádřil.

McCaskey Viensovi poděkoval a položil telefon. Toužil být teď přímo na místě, u významné zpravodajské operace, kdy všechno spočívá na něm; záviděl Mattu Stollovi, jenž měl v rukou shromažďování informací. Nejhorší však je, že Stoll o účast na téhle akci zrovna moc nestojí; je to počítačový génius, ale pod tlakem nepracuje dobře.

McCaskey se vrátil k počítači, fotografie uložil do paměti a pak nahrál program situační simulace, který měl z Pentagonu, aby dostal ELTS, Taktický úder podle význačných terénních útvarů v Evropě. Politický dopad zničení cenných objektů v některé zemi byl nesmírný, a proto se ozbrojené síly Spojených států držely zásady neničit historické stavby, i kdyby to mělo mít za následek ztráty na životech. V případě závodu Demain bude přípustným ‚zraněním', jak zněla formulace - jako kdyby stavby byly živé bytosti - ‚poškození kamenné fasády jedním projektilem nebo poškození barvy, které lze kompletně opravit'. Jinými slovy to znamenalo, že když prošijete zeď dávkou kulek, jste v maléru; a když ji postříkáte krví, abyste si chystali kbelík a hadr.

Našel i databázi francouzské architektury a zobrazil si půdorys pevnosti, do které se chystali vniknout; schéma nebylo k ničemu, protože zobrazovalo stav v roce 1777, kdy byl postaven přilehlý most Vieux Pont. Dominique provedl nějaké úpravy; pokud k nim získal povolení, žádné z nich nebylo nikde zaneseno. Pokud předložil nějaké nákresy, ani ty nebyly dosažitelné. Pro skupinu Striker bylo snazší získat plány petrohradské Ermitáže; tenhle Dominique zřejmě už mnoho let podmazává hodně moc lidí.

McCaskey se vrátil ke snímkům Národního úřadu pro průzkum; ty mu však stále nic neříkaly. Stollovi sice záviděl, musel však připustit, že ten bude mít hodně starostí; i s Ballonovým přispěním budou stát proti přesile zbraní, kdyby věci došly až tak daleko. A také budou vystaveni řadě omezení; záznamy o Nových jakobínech byly skrovné, ale i tak mu z informací v nich běhal mráz po zádech; obsahovaly podrobnosti o tom, jak přepadají nebo zabíjejí své oběti a jaké mučení vymýšlejí, aby lidi zastrašili nebo z nich dostali informace. Jestli do toho závodu bude třeba vniknout, tyhle informaci musí Hoodovi dodat. A zdůrazní, že i Melvin Purvis a Eliot Ness by si dvakrát rozmysleli, než tam

vpadnou.

Na to, aby skupina Striker zaujala postavení, není čas; a s Bobem Herbertem, jediným taktikem, který je tam poblíž, není možné se spojit, uvažoval McCaskey.

Vyťukal číslo Mika Rodgerse, aby mu sdělil špatné zprávy o té pevnosti... a pokusil se přijít na nějaký způsob, jak zabránit tomu, aby jejich smělé, ale nezkušené síly byly zmasakrovány. .

47 KAPITOLA

ČTVRTEK, 8.17 VEČER WUNSTORF, NĚMECKO

Bob Herbert prošel během rehabilitace dvěma citovými údobími; v tom prvním si říkal, že ho jeho zranění nezdolá; ohromí odborníky a bude zase chodit. V tom druhém - to když opustil nemocnici a když se ukázalo, že jeho diagnóza je trvalá - si říkal, že v životě už nedokáže vůbec nic.

Když začal posilovat paže, záda a břicho, bolely ho, jako kdyby do něj sám ďábel vrážel vidle. Chtěl to vzdát, nechat si od vlády za svou invaliditu platit, dívat se na televizi a nehnout se z domu. Během rehabilitace se však za vydatného přispění dvou ošetřovatelek, věnujících se mu se svatou trpělivostí, vším protloukl, a když mu jedna z nich v méně svaté chvíli ukázala, že mu není odepřen ani blahodárný pohlavní život, rozhodl se, že se už ničeho v životě nevzdá.

Až do nynějška.

Nechtěl, aby někdo v táboře věděl, že přijíždí, a proto si nemohl svítit malými silnými reflektory, které mu do vozíku zamontoval hlavní elektrikář Operačního centra Einar Kinlock. Terén byl nerovný a těžký, občas prudce klesal, jindy končil téměř kolmým spádem. Ve tmě se vozík neustále zachytával o podrost a Herbert musel otáčet koly ze všech sil, aby se vysvobodil; dvakrát skončil na zemi. Postavit vozík zpátky na kola a zase se do něj dostat bylo až dosud to nejhorší a nejtěžší; druhý pád ho téměř úplně vyčerpal. Když konečně seděl v koženém sedadle, měl košili promáčenou studeným potem a třásl se únavou.

Měl chuť zastavit a volat o pomoc, připomněl si však, že si nemůže být nikým jist. Ten strach připomínal staré nacistické Německo víc než cokoli jiného, s čím se zatím setkal.

Neustále sledoval fosforeskující kompas; po jízdě, trvající přes hodinu, zahlédl asi dvě stě metrů jihozápadně světla reflektorů. Zastavil a pozorně sledoval, kam vozidlo jede. Jelo pomalu po hrbolaté silnici, o které mu řekl Alberto; Herbert čekal, až přejede. Brzdová světla svítila slabě, přesto však jejich záblesk v dálce spatřil. Rozsvítilo se světlo uvnitř a od vozidla se vzdálily dvě postavy; šly směrem pryč od Herberta. Pak zase zavládly tma a ticho.

Tam je zřejmě místo, kam se potřebuje dostat i on.

Rozjel se hrbolatým terénem k autu; silnici se vyhnul, pro případ, že by přicházel ještě někdo. Paže měl téměř ochromené a ztuhlé námahou, s jakou překonával poslední úsek lesa. Doufal jen, že si ho Jody nesplete s nějakým neonacistou a neskočí se stromu.

Dojel k autu; byla to limuzína. Opatrně se k ní přiblížil. Škorpiona měl stále v klíně, zasunul si jej tedy pod nohu, aby nebyl vidět; kdyby bylo třeba, může jej rychle vytáhnout. Když se dostal blíž, spatřil vršky stanů a dým táborových ohňů, zvedající se nad nimi. Viděl mladíky, stojící mezi dvěma stany a dívající se směrem k ohňům, a pak spatřil přinejmenším dvě stě nebo tři sta lidí, obrácených tvářemi k volnému prostranství u jezera, k místu, kde stáli jen muž a žena.

Muž promlouval k ostatním. Herbert zajel za strom a naslouchal; jeho němčina stačila, aby většině z toho, co muž říká, rozuměl.

"... že tímto dnem končí období zápasu za křížící se zájmy. Od dnešní noci budou naše dvě skupiny pracovat společně, spojeny společným cílem a společným názvem Das nationale Feuer!"

Muž ten název vykřikl ne kvůli efektu, ale proto, aby ho každý slyšel. Dav jásal a Herbert cítil, jak se mu do rukou vrací síla a zvedá se v něm zlost. Lidé halekali a zvedali obě ruce, jako kdyby jejich mužstvo právě získalo Světový pohár. Herberta nepřekvapovalo, že se vyhýbají nacistickému pozdravu a výkřikům Sieg Heil!; ačkoli si spásu a vítězství nepochybně přáli, a ačkoli mezi sebou měli hulváty, hrubiány i vrahy, nebyli to nacisté z dob Adolfa Hitlera. Byli mnohem nebezpečnější, měli výhodu v tom, že se poučili z jeho chyb. Přesto však každý z nich cosi zvedal do výše - dýku, medaili nebo dokonce pár holínek. To byly podle všeho rekvizity, ukradené z trajleru těch filmařů; takže na tomhle novém norimberském sjezdu Hitler tak zcela nepřítomen nebyl.

Herbert odvrátil zrak od ohňů, aby jeho oči znovu přivykly tmě, a rozhlížel se kolem, jestli neuvidí Jody.

Jásot ztichl; ze tmy za sebou slyšel zašeptání: "Čekám tu na vás!"

Otočil se a spatřil Jody; tvářila se znepokojeně.

"Měla jste na mě počkat tam," zašeptal Herbert v odpověď a ukázal zpátky směrem, odkud přijel. "Byla by se mi hodila pomoc." Uchopil ji za ruku. "Jody, pojďme pryč! Prosím! Tohle je šílenost."

Jemně ruku vyprostila. "Mám strach, ale teď s ním musím bojovat víc než kdy jindy."

"Máte strach, a taky jste jako posedlá," zašeptal Herbert. "Upjala jste se k cíli, který má svůj vlastní život. Věřte mi, Jody, jít tam nemá takový význam, jaký tomu připisujete."

Herbertův hlas utonul v dalších řečníkových slovech. Herbert by byl rád, kdyby tu nemusel být a slyšet ho; hlas řečníka se nesl jasně a naléhavě i bez megafonu. Zatahal Jody za ruku, ale odmítla se hnout.

"Ta žena vedle mě, moje spoluvelitelka Karin Doringová..."

Z davu se opět rozlehl potlesk; muž se odmlčel, žena udělala úklonu hlavou, neřekla však nic.

"Karin poslala do Hannoveru emisary," vykřikl muž, když potlesk utichl. "Už za několik minut se tam vypravíme, do Bierhalle, a celému světu oznámíme naše spojenectví, vyzveme naše bratry, aby se k nám připojili, a společně pak ukážeme civilizaci její budoucnost, budoucnost, ve které se pot a píle dočkají odměny..."

Následoval další potlesk a jásot.

"... ve které budou zvrhlé kultury, víry a národy odděleny od krve, proudící srdcem společnosti..."

Potlesk a jásot sílily a neutichaly.

"... kdy na naše symboly a úspěchy bude dopadat světlo reflektorů!"

Potlesk se podobal řevu vodopádu; Herbert toho využil a na Jody se rozkřikl.

"Tak pojďte!" Znovu ji zatahal za ruku. "Tihle lidé se na vás vrhnou jak divocí psi."

Jody pohlédla směrem k nim; ve tmě Herbert nerozeznával její výraz. Zachvátilo ho nutkání střelit do nohy ji, položit si ji do klína a ujíždět zpátky.

Řečník křičel dál: "A když proti nám úřady v Hannoveru zakročí, nechte je! Nechte je! Na mě si zasedl hejtman Rosenlocher od hamburské policie, a celý rok mě obtěžuje. Když jedu moc rychle, je tam. Když pouštím příliš nahlas hudbu, je tam. Sejdu se s kolegy, a je tam. Ale nemůže na mě! Ať se na nás zaměří jako na jednotlivce nebo na všechny společně! Uvidí, že naše hnutí je organizované, že naše vůle je silná."

Jody zírala na shromáždění. "Já nechci umřít; ale taky nechci žít s nějakou tíhou na duši."

"Jody, ne -"

Vykroutila ruku z Herbertova sevření; nepokoušel se ji zadržet. Ujížděl za ní a proklínal umíněnost, s níž odmítal, aby mu na vozík namontovali ten pitomý motorek. A proklínal tuhle holku, kterou chápal a které si vážil, třebaže nedala na rozumné rady. Nedala na ně o nic míň než on.

Potlesk utichl a Jodyiny kroky mu připadaly hlasité. A zjevně také tak připadaly hlídce, stojící nejblíž k nim; muž se otočil, ve světle ohňů je spatřil a zakřičel na mladé muže a ženy, kteří byli nejblíž. V příštím okamžiku vykročil kupředu; ostatní se stavěli do řady za ním se zjevným úmyslem nepustit Jody ani Herberta blíž k čelu davu, ke Karin Doringové nebo tam, kam Jody mířila.

Herbert se zastavil, Jody ne. Zlostně odfrkl a rozjel se za ní.

48 KAPITOLA

ČTVRTEK, 8.36 VEČER JIHOVÝCHODNĚ OD VICHY, FRANCIE

"Nikdy nepadlo ani slovo o tom, jestli umím létat."

Paul Hood stál za Richardem Hausenem, pilotujícím learjet francouzským nebem. Hausen mluvil hlasitě, aby ho bylo přes hluk dvou silných proudových motorů s turbodmýchadly slyšet. Langova pilotka Elizabeth Strohová seděla vedle něj. Byla to hezká, asi sedmadvacetiletá brunetka a mluvila bezvadně francouzsky i anglicky. Langovy instrukce zněly, že má s nimi letět na místo, počkat u letadla a pak s nimi letět zpátky. Její hovor se omezil na komunikaci s věží v Hamburku a nyní s věží v Toulouse, a na pár poznámek k cestujícím ohledně jejich letového plánu. Pokud ji zajímalo, co Hausen říká, nedala to najevo.

Hood předtím seděl v kabině se Stollem a Nancy. Asi po dvaceti minutách letu cítil, že od nich musí pryč; od Stolla proto, že neustále mluvil, od Nancy proto, že ta se k řeči neměla.

Stoll, usazený na jedné z plyšových pohovek lemujících stěny kabiny, říkal, že mu nikdy nepřišlo na mysl, že by hrál v týmu; do Operačního centra šel proto, že zásadné pracuje sám, protože tam potřebovali někoho, kdo pracuje bez říkání a rád sedí za stolem, tvoří software a odstraňuje jeho mouchy. Zdůrazňoval, že do skupiny Striker nepatří a není povinen chodit do terénu. Tohle dělá jen z úcty k Hoodovi, ne proto, aby prokazoval odvahu. Zbytek času strávil lamentováním nad kiksy paprsků T. Prohlašoval, že nemůže nic zaručit. Hood mu řekl, že ho chápe.

Nancy zase po většinu času seděla a dívala se z okénka. Hood se jí zeptal, na co myslí, ale nechtěla mu odpovědět. Samozřejmě se o tom mohl dohadovat; přál si, aby ji mohl nějak utěšit.

Nancy přece jen poskytla nějaké informace o půdorysu závodu Demain; Stoll je přičinlivě porovnal s plánem, který přišel z Operačního centra jako balík softwaru zpřístupněný vzdáleným serverem, který sám vymyslel.

Díky možnostem přenosu Ultrapipeline z družice Hermit, patřící Národnímu úřadu pro průzkum, mohly terminály Operačního centra bezdrátově komunikovat s počítači venku. Použitím prvků protokolu Z-modemu přenášejícího soubory a rádiového přenosu v rozmezí 2,4-2,483 gigahertzů Stollův patentovaný software zvýšil objemy přenosu dat Hermitlink ze dvou kilobytů na pět.

Ne, že by Hermitlink pomohl. Nancy jim toho nemohla říct nijak moc. Znala rozmístění výrobních prostor a míst, kde se sestavují programy, o kancelářích a Dominiqueových soukromých pokojích však nevěděla nic.

Hood nechal Nancy jejím úvahám; Stoll se zabavil svou síťovou hrou Sluj,

při které si vždycky duševně odpočinul. On sám se vydal do pilotní kabiny a tam poslouchal dychtivého, téměř nadšeného Hausena, vyprávějícího o svém mládí.

Hausenův otec Maximillian byl pilotem Luftwaffe; specializoval se na boj v noci a pilotoval Heinkela He 219 při prvním bojovém letu, při kterém sestřelil pět lancasterů. Jako mnoho Němců, ani Hausen nemluvil o otcových válečných úspěších omluvně; vojenské službě se vyhnout nedalo a Hausenovu lásku a úctu k Maximillianovi to nikterak nezmenšovalo. Přesto, když Hausen takto hovořil o svém otci, Hood se jen stěží ubránil myšlenkám na mladé rodiny posádek těch sestřelených lancasterů.

Hausen si patrně uvědomil Hoodovo rozpoložení a zeptal se: "Váš otec sloužil v armádě?"

"Můj otec byl zdravotník; sloužil ve Fort McClellan v Alabamě, napravoval polámané kosti a léčil případy - různých chorob," řekl a vrhl pohled na Elizabeth.

"Rozumím," řekl Hausen.

"Já také," přidala se Elizabeth.

Pousmála se; Hood její úsměv opětoval. Jako kdyby se zase ocitl v Operačním centru a balancoval na laně mezi politickou korektností a sexuální diskriminací.

"A vy jste nikdy nechtěl být lékařem?" zeptal se Hausen.

"Ne; lidem jsem chtěl pomáhat, ale měl jsem dojem, že nejlepší způsob, jak to dělat, je politika. Někteří z mé generace si mysleli, že nejlepší odpovědí je revoluce, já se ale rozhodl pracovat s tím, čemu se říká establishment."

"To bylo moudré rozhodnutí," poznamenal Hausen. "Revoluce dává odpověd' jen zřídka."

"A co vy? Vy jste vždycky chtěl být politikem?" zeptal se Hood.

Hausen zavrtěl hlavou. "Od chvíle, kdy jsem se naučil chodit, jsem chtěl létat. Když mi bylo sedm, otec mě na našem statku nedaleko Rýna ve Vestfálsku naučil létat s jednoplošníkem Fokker Spider z roku 1913; sám ho restauroval. V deseti letech, když jsem byl ve škole v Bonnu, jsem chodil na blízké letiště a přesedlal na dvoumístný dvojplošník Bucker." Usmál se. "Ale krása, kterou jsem viděl ze vzduchu, se na zemi vždycky proměnila ve špínu a mizérii; a tak, když jsem dospěl, rozhodl jsem se pomáhat lidem, tak jako vy."

"Vaši rodiče na vás museli být pyšní," podotkl Hood.

Hausen se zasmušil. "Ne tak docela; bylo to velmi složité. Otec měl na jisté věci ustálený názor včetně toho, čím by se jeho syn měl živit."

"A chtěl, abyste byl letcem," dodal Hood.

"Ano, chtěl mě mít u sebe."

"Ale proč? Vždyť se nezdá, že jste se k rodinné tradici obrátil zády."

"Ne - bylo to horší; obrátil jsem se zády k otcovým přáním."

"Aha. A rodina se pořád zlobí?"

"Otec před dvěma roky zemřel. Před jeho smrtí jsme si ještě krátce promluvili, i když hodně zůstalo nevysloveno. S matkou se stýkáme pravidelně, i když od jeho smrti jako kdyby to nebyla ona."

Hood poslouchal a musel myslet na to, co o Hausenovi říkal Ballon -že se dere do popředí pozornosti médií a cpe se na první stránky novin. Protože byl sám politik, věděl, že mít dobré oko u tisku je důležité. Chtěl také věřit, že tenhle člověk je upřímný. A koneckonců, ve Francii se mu pozornosti tisku nedostane.

Politikova Hlava 22, pomyslel si zlomyslně Hood. Když má člověk úspěch, o jeho triumfu nikdo nemluví; jenže když ho zavřou nebo poníží za to, že zklamal, pak o tom také nikdo nemluví.

Právě se chystal vrátit do kabiny, když na něj naléhavě volal Stoll.

"Pojďte sem, šéfe! V počítači se něco děje!"

Hlas technického génia Operačního centra se už ustrašeně nechvěl; zněl napjatě a ustaraně. Hood ke Stollovi rychle přistoupil po bílém měkkém

koberci.
"Co je?"
"Podívejte, co se mi právě nabouralo do hry!"
Hood se posadil po jeho pravici; Nancy vstala ze sedadla naproti a posadila se nalevo od Stolla. Stoll stáhl okenní stínidlo, aby líp viděli. Všichni se zadívali na monitor.
Ukázala se grafika podobná vydělané stažené kůži s nápisem, provedeným gotickým písmem; kůži nahoře i dole přidržovala bílá ruka.
Nápis zněl: "Občané, slyšte! Prosíme, abyste omluvili toto přerušení.
Víte, že podle Výhledu rozsudků, skupiny, hájící veřejný zájem, je třetina všech černochů mezi dvaceti a devětadvaceti lety ve vězení, v podmínce nebo ve zkušební době? Víte, že tenhle údaj je o deset procent vyšší než před pěti lety? Víte, že tihle černí stojí zemi ročně přes šest miliard dolarů? Za třiaosmdesát minut nás zase čekejte."
"Odkud se to vzalo, Matte?" zeptal se Hood.
"Nemám tušení."
"Nedochází k takovýmhle přerušením obyčejně prostřednictvím navzájem ovladatelných linek nebo linek pro přenos souborů -?" řekla Nancy.
"Nebo linek pro elektronickou poštu, to jo," dopověděl Stoll. "Ale tohle přerušení nepochází z Operačního centra; tohle přišlo odněkud odjinud. A to 'odněkud odjinud' je pravděpodobně dobře skryté."
"Jak to myslíš?" zeptal se Hood.
"Takovéhle složité zásahy se obyčejně provádějí přes sérii počítačů."
"A nemůžeš to prostě nějak vysledovat zpátky?"
Stoll zavrtěl hlavou. "Máte pravdu; tihle prevíti se do jiných počítačů nabourávají z vlastních počítačů, pak ten jiný počítač použijí k tomu, aby se nabourali zase do dalšího, a tak dál. Ale není to jako propojování jednotlivých bodů, kde každá zastávka představuje jeden bod. Každý počítač představuje tisíce dalších možných tras. Jako železniční křižovatka, odkud koleje vedou do různých cílových stanic."
Obrazovka ztmavla a ukázal se další text.
"Víte, že nezaměstnanost mezi černými je víc než dvojnásobná proti nezaměstnanosti běloch? Víte, že v průměru devět z deseti letošních nejlepších desek nahráli černoši a že vaše bílé dcery a přítelkyně kupují přes šedesát procent téhle takzvané hudby? Víte, že černoši kupují jen pět procent knih ? Sledujte nás za dvaaosmdesát minut."
"Objevuje se tohle ještě někde jinde?" zeptal se Hood.
Stollovy prsty už tančily po klávesnici. "Hledám to," řekl a napsal ‚mailová adresa @cfrvm.sfc.ufs.stn'. "Tohle je skupina, která diskutuje o hongkongských akčních filmech; je to ta nejobskurnější e-mailová adresa, co znám,"
Za okamžik se obraz na monitoru změnil.
"Náhodou si myslím, že to, jak Jackie Chanová zahrála Wong Fej Chung, je konečná interpretace. I když se v Jackiině podání odráží její herecká osobnost mimo obrazovku, je působivá."
"Dalo by se tvrdit, že se obracejí jen na ty, co hrajou hry," prohlásil Stoll.
"To je pochopitelné, jestli se chystají pustit na trh rasistické hry," prohlásila Nancy.
"Ale nenabízeli by je takhle otevřeně a přímo," namítl Hood. "Tedy - na internetových Zlatých stránkách jejich reklamu nenajdete."
"To ne," souhlasil Stoll. "Ale to se rychle rozkřikne; každý, kdo chce hrát, bude vědět, kde je najít."
"A děti, co nemají nic lepšího na práci, je s tím enjoystickem, který ještě přidá šťávu, budou chtít hrát," dodal Hood.
"Co zákony? Myslela jsem, že na to, co chcete posílat po internetu, existují omezení," řekla Nancy.

"Existují," potvrdil Stoll. Vrátil se ke Sluji a pohodlně se usadil. Na okamžik na svoje obavy zjevně zapomněl. "Existují stejné zákony jako pro ostatní trhy; šiřitelé dětské pornografie jsou stíháni; shánět tímhle způsobem nájemné vrahy je protizákonné. Ale strkat lidem před oči takováhle fakta, která najdete v každé pořádné ročence, protizákonné není, i když úmysl je jasně rasistický. Jediný zločin, kterého se tihle lidé dopouštějí, je, že se takhle vloupávají lidem do pokojů. A zaručuju vám, že tohle za pár hodin zmizí, dřív, než správci sítě stihnou původce vysledovat."

Nancy pohlédla na Hooda. "Ty si zřejmě myslíš, že tohle dělá Dominique."

"Možnosti k tomu má, ne?"

"To z něj ještě zločince nedělá."

"To ne; ale zabíjení a krádeže ano."

Okamžik na něj upírala oči, pak je sklopila.

Stoll, který ostatní zjevně nevnímal, řekl: "Na tomhle tady je pár věcí, které mi připomínají tu hru v Hausenově kanceláři." Naklonil se k obrazovce a dotkl se jí. "Odstín pod tou kličkou dole je modrý, ne černý; tohle mohl udělat ze zvyku někdo, kdo má co do činění s nějakým vydavatelstvím. Při kladení barev vycházejí tmavě modré odstíny sytěji než černé. A matricované barvy té kůže, které jí dodávají tenhle ucelený, sevřený vzhled" - dotkl se horní části obrazu - "se podobají struktuře kůže lesní zvěře z lesů v té druhé hře."

"To se ale domýšlíte už trochu moc," prohlásila Nancy a opřela se.

Stoll zavrtěl hlavou. "Vy byste zrovna měla nejlíp znát všechny ty ozdůbky, co tvůrci her používají; určitě si vzpomínáte na videohry v jejich začátcích, na dobu, kdy jste Activision rozeznala od Imagic i od Atari právě díky typickým úpravám, kterými se na těch hrách jejich tvůrci podepsali. Hergot, vždyť hra třeba od Davida Cranea se dala rozeznat i od ostatních her Activision. Tvůrci se prostě podepsali na všem, co na obrazovce vidíte."

"Ty začátky znám líp, než byste si myslel, Matte. A říkám vám, že takovýhle Demain není. Když sestavuju pro Dominiquea program, své osobní vize necháváme za dveřmi. Naším úkolem je dát do hry co nejvíc barev a realistické grafiky."

"To ještě neznamená, že Demain za tou hrou není. Dominique by těžko dělal rasistické hry, které vypadají jako běžné hry," prohlásil Hood.

"Ale já viděla portfolia lidí, kteří tam pracují," namítla Nancy. "Sedím tu a přemýšlím o jejich grafice; nikdo z nich takhle nepracuje."

"Co třeba někdo zvenčí?" řekl Hood.

"Jednou ty hry stejně musí tím systémem projít," odporovala Nancy. "Musí se vyzkoušet, prověřit, stáhnout - je to celá desítka jednotlivých kroků."

"A co kdyby se to někde venku dělalo celé?" zeptal se Hood.

Stoll luskl prsty. "Ten Hausenův asistent Reiner říkal, že sestavoval programy pro 3D. V počítačích se vyzná."

"Správně," řekl Hood. "Nancy, kdyby někdo venku nějakou hru opravdu sestavil, jaký je nejmenší počet lidí, kteří by v Demain viděli diskety?"

"Za prvé - něco tak nebezpečného by nepřišlo na disketách," odpověděla Nancy.

"Proč ne?" zajímal se Hood.

"Bylo by to něco, jako když se ti ještě kouří z pistole. Program na disketě se zaznamenaným časem by u soudu byl důkazem, že Dominique rozšiřuje rasistické hry."

"Za předpokladu, že by disketu po uložení nevymazali," řekl Stoll.

"Nechali by si ji tak dlouho, až by měli jistotu, že všechno jde, jak náleží," odtušila Nancy. "Tak se tu pracuje. A takovýhle program zvenčí by se musel modemem propojit na bezdiskovou pracovní stanici."

"Ty máme, šéfe," řekl Stoll. "Používají se pro citlivé údaje, které chcete uchránit před okopírováním z fileserveru na lokální disketu."

Hood byl už na dně svých technických znalostí, ale podstatu toho, co Stoll říkal, pochopil.

"Jediní, kdo v Demain mají bezdiskové pracoviště, jsou viceprezidenti, kteří mají na starosti informace o nových hrách nebo obchodní strategii," řekla Nancy.

Stoll vymazal program ve svém laptopu. "Povězte mi jména některých těch nahoře, kteří mají technické znalosti na to, aby zpracovávali programy her."

"Myslíte celý proces? To dovedou jen dva, Etienne Escarbot a Jean-Michel Horne," odpověděla Nancy.

Stoll si jména zapsal, vyslal je do Operačního centra a požádal o informace o jejich dosavadní činnosti. Zatímco čekali, Hood se zamýšlel nad tím, co se mu honilo myslí už od chvíle, kdy hovořil s Ballonem. Plukovník nebyl Hausenovou účastí ani trochu nadšen; označil ho za člověka, který se cpe na první stránky novin.

Co když jde o něco ještě horšího? říkal si. Nechtěl křivdit někomu, koho považoval za dobrého člověka; na druhé straně otázka ,co když' k jeho práci nutně patřila. A poté, co vyslechl Hausenovo vyprávění o otci a jeho službě u Luftwaffe, se sám sebe tázal: Co když Hausen a Dominique nejsou nepřátelé? 0 tom, k čemu před víc než dvaceti lety v Paříži došlo, jsem slyšel jen od Hausena. Co když ti dva pracují společné? Kruci, Ballon přece říkal, že Dominiqueův otec zbohatl na práci pro Airbus. Letadla. A Hausen je pilot!

Ve svých úvahách šel ještě o něco dál. Co když Reiner dělal přesně to, co jeho šéf chtěl? Způsobit, aby Hausen vypadal jako oběť těch, kdo šíří rasistické hry, aby se Operační centrum, Ballon i německá vláda nechali vylákat k zákroku, při kterém si uříznou ostudu? Kdo by proti Dominiqueovi vystoupil podruhé, když z prvního útoku nic nebylo?

Ozval se Stoll. "Aha! Tady máme něco, co může zavánět. Podle soudních záznamů, co má Lowell Coffey, byl monsieur Escarbot v roce 1981 jednou pařížskou firmou obžalován z krádeže obchodního tajemství IBM, týkajícího se postupu při zobrazování bitové mapy. Demain zaplatila za to, aby se případ vyřídil. A monsieur Horne byl před devatenácti lety obviněn z trestných činů a žaloby pak byly staženy. Zřejmě mu byl udělen francouzský patent na čtyřbitový čip, o kterém jedna americká firma prohlašovala, že jí byl ukraden; jenže to nemohla dokázat. A osobu, která ho údajně šlohla, se taky nepodařilo najít..."

Stoll přestal číst; zbledl a pomalu se otočil k Hoodovi a potom k Nancy.

"Ne, dvě Nancy Jo Bosworthové opravdu nejsou. Udělala jsem to já."

Stoll pokývl hlavou; zadíval se na ni, "Promiňte, ale jako vývojář softwaru musím říct, že to je pěkná všivárna."

"Já vím," odpověděla Nancy.

"To by stačilo, Matte," pronesl Hood přísně.

"Jistě," řekl Stoll; opřel se, utáhl si bezpečnostní pás, který si vůbec nerozepnul, a natočil se tak, aby viděl okénkem ven.

Čert aby to všechno vzal, pomyslel si nakonec Hood; já tady napomínám Stolla, a zatím bych se měl zamýšlet nad tím, jak to, že se Nancy tak znenadání objevila v tom parku. A zrovna v době, kdy jsem byl s Hausenem. Byla to shoda náhod, nebo v tom všichni jedou s Dominiquem? Najednou si připadal velmi nejistý a hodně pitomý. V prudkém náporu událostí, ve své dychtivosti zabránit Dominiqueovi, aby dostal do Ameriky své ideje a své hry, úplně zapomněl na opatrnost a utajení. A co víc - dopustil, aby se skupina rozdělila; jeho odborník na bezpečnostní zajištění se toulá někde po venkově.

Je ovšem také možné, že kolem toho nadělá víc, než je nutné; tušení mu říkalo, že je to tak, mozek mu však radil, aby zkusil přijít na to, jak se věci mají doopravdy. A to pokud možno dřív, než začne akce proti Dominiqueovi.

Zůstal seděť vedle Stolla; Nancy se vrátila na svou stranu letadla. Cítila se trapně a nešťastně a nesnažila se to skrývat; Stoll byl znechucený a také se to nesnažil skrývat. Jen Hood si musel nechat své pocity pro sebe, ne však na dlouho.

Když Elizabeth ohlásila, že zahajují sestup na letiště v Toulouse, Hood jen tak jakoby nic řekl Stollovi, aby mu půjčil laptop.

"Chcete tam nahrát Solitaire?" zeptal se Stoll; narážel tím na Hoodovu oblíbenou hru.

"Ne," odmítl Hood a počítač zapnul. "Mám chuť na Tetris." Při řeči napsal na obrazovku vzkaz. "Matte, nic neříkej a spoj mě s Darrellem."

Stoll se jakoby mimochodem dotkl nosu, nahnul se a napsal heslo a číslo Operačního centra. Mechanika zabzučela a přístupová řádka oznámila, že příkaz zpracovává.

Když řádka oznámila ‚ready', Stoll se zase posadil rovně. Otočil hlavu k okénku, ale zrakem sledoval obrazovku.

Hood rychle napsal své uživatelské přístupové heslo a pak pokračoval:

"Darrelle, potřebuju všechny podrobnosti, které můžete sehnat o životě německého náměstka ministra zahraničí Richarda Hausena. Zkontrolujte daňové záznamy od sedmdesátých let. Hledám zaměstnání u Airbus Industrie nebo u člověka jménem Gérard Dupré nebo Dominique v Toulouse. Taky chci podrobnosti o poválečném životě a činnosti Maximilliana Hausena z Luftwaffe. Až něco budete mít, zavolejte mi. Nejpozději dnes do 1600 východního standardního času."

Narovnal se. "Tohle je blbá hra. Co bych tak teď podnikl?"

Stoll se natáhl k počítači a elektronickou poštu odeslal. "Mám vám nějaké ty hry uložit?"

"Ne," řekl Hood.

Stoll napsal :-) a pak obrazovku vymazal.

Hood počítač vypnul. "Nejlíp by vlastně bylo, kdybys tu mašinu vzal a vyhodil z okna."

"Videohry bys neměl nikdy hrát, když nejsi v pohodě," prohodila Nancy. Pohlédla na Hooda přes kabinu. "To máš jako sport nebo sex. Musíš být uvolněný."

Hood podal počítač Stollovi, pak přešel k Nancy a připoutal se v sedadle vedle ní.

"Mrzí mě, že jsem tě do tohohle dostal," řekl.

"Co myslíš tím 'tohohle'? Tu malou šťáru, nebo celou tuhle všivou záležitost?"

"Tu šťáru," odpověděl Hood. "Neměl jsem zneužít našeho..." Zarazil se a hledal vhodné slovo, a váhavě se rozhodl pro "přátelství".

"To je v pořádku; opravdu, Paule. Už mám opravdu dost utíkání a závislosti na Demain, i celého toho života mimo vlast; na takovém životě tě musí něco přitahovat, aby se ti líbil. Cože to řekl v knize Příběh dvou měst Sydney Carton cestou na popraviště? ‚To, co teď dělám, je daleko, daleko lepší než to, co jsem kdy udělal.' A tohle je daleko, daleko lepší než to, co jsem až dosud udělala já."

Hood se vřele usmál. Chtěl jí říct, aby si starosti s nějakým popravištěm nepřipouštěla; ale za její osud se nemohl zaručit o nic víc, než by mohl přísahat na její spojenectví. Když letoun hladce přistál na půdě Francie, doufal jen, že obavy v její tváři se týkají její budoucnosti a ne jeho.

49 KAPITOLA

ČTVRTEK, 2.59 ODPOLEDNE WASHINGTON, D.C.

Hoodův bezdrátový vzkaz přijala McCaskeyho asistentka Sharri Jurmainová, absolventka akademie FBI; elektronickou poštou ho odeslala do McCaskeyho osobního počítače a doktoru Johnu Bennovi do Střediska rychlého vyhledávání informací při Operačním centru.

Středisko RVI bylo něco víc než jen dvě propojené kanceláříčky s dvaadvaceti počítači, obsluhovanými dvěma operátory, pracujícími na plný úvazek pod dohledem doktora Benna, bývalého knihovníka Kongresové knihovny.

Starý mládenec, narozený v Británii, pracoval dva roky jako výzkumník na velvyslanectví v Kataru poté, co tento arabský stát vyhlásil v roce 1971 nezávislost na Británii. Benn tam pobýval sedm let a potom se přestěhoval do Washingtonu a bydlel u sestry, jejíž manžel, diplomat, zemřel. Po návratu sestry do Anglie Benn, okouzlený Washingtonem i Američany, v Americe zůstal a v roce 1988 se stal americkým občanem. Pyšnil se zvláštní dovedností, získanou během let pobytu v Kataru, jinak chudých na události, a sice citováním všelijakých obskurních dialogů v anglické literatuře. Nikdo z Operačního centra nedokázal správně určit jedinou osobu, kterou Benn předváděl, a to ani za pomoci skupin Usenet.

Když přišel Hoodův požadavek, Benn právě svačil a předstíral, že je pan Boffin z Dickensova románu Náš společný přítel. Poštu ohlašoval syntetizovaný elektronický hlas, volající "Já zvednu se a půjdu, půjdu hned k Innisfree" z Yeatsovy básně Jezerní ostrov Innisfree, následovaný identifikačním číslem osoby, předkládající požadavek.

"Zas do průlomu, drazí přátelé, neb těly našinců zeď ucpěte!" zarecitoval Benn procítěně a hbitě se otočil k obrazovce číslo jedna. On i jeho asistenti Sylvester Neuman a Alfred Smythe okamžitě poznali Stollův ‚pozdrav', :-), jeho 'úsměvný obličej', položený na bok. V jedné ze svých slabších chvilek se s nimi Stoll domluvil na tom, že kdyby byl někdy nucen vysílat data, napíše :-(, zamračený obličej.

Tým se pustil do práce na shromažďování informací. Životopis náměstka ministra zahraničních věcí Richarda Hausena a informace o jeho otci získal Smythe tak, že se napojil na protokoly přenosu souborů; tak se dostal k údajům z ECRC Mnichov, Deutsche Elektronen Synchotron, German Electro-Synchotron, DKFZ Heidelberg, Gesellschaft fur Wissenschaftliche Datenverarbeitung GmbH, Konrad Zuse Zentrum a Comprehensive TeX Archive Network Heidelberg. Neuman pracoval s třemi počítači; napojil se na gopher na internetu a dostal se k informacím z Deutsches Klimarechenzentrum Hamburg, EUnet Germany, Německé sítě informačních středisek, a ZIB, Berlin auf Ufer. Za pomoci Stollova asistenta, druhého náměstka ředitele operací Gradyho Reynoldse, se nabourali do záznamů daňových, pracovních a školských úřadů bývalé Německé spolkové republiky a Německé demokratické republiky. Záznamy o mnoha Němcích, zvláště z bývalého východního Německa, existovaly jen v tištěné formě na papíře. Údaje o vzdělání a finanční situaci politiků však budou muset být uloženy na disk, aby mohly být u různých vládních úřadů archivovány. Kromě toho si mnohé velké firmy spisy naskenovaly do počítačů. Alespoň tyhle údaje by mohly být také dosažitelné.

Úřad Darrella McCaskeyho, dohlížející na kontakty s dalšími agenturami, je spojil s FBI, Interpolem a různými německými represivními orgány, jako jsou Bundeskriminalamt, německá obdoba FBI, Landespolizei, Bundeszollpolizei, Spolková celní policie, a Bundespostpolizei, Spolková poštovní policie. Bundeszollpolizei a Bundespostpolizei často zachytily zločince, kterým se podařilo uniknout ostatním.

Zatímco oba asistenti prohledávali rejstříky dat a sestavovali bloky informací o Hausenovi, doktor Benn je uspořádával do stravitelných celků. Jelikož si Hood vyžádal telefonát, Benn mu všechno přečte; data se ovšem uloží pro další přenos nebo vytištění.

Pročítal informace, které přicházely, a znovu četl původní požadavek. Vrtalo mu hlavou, jestli má Hood jasno; zdálo se, že v tom, co ten který Hausen během své kariéry dělal, je jakýsi zmatek.

Přesto pracoval dál; pracoval rychle, aby stihl termín, který mu Hood určil.

50 KAPITOLA

ČTVRTEK, 3.01 ODPOLEDNE WASHINGTON, D.C.

Veškerým požadavkům na informace od Střediska RVI počítač automaticky přiděl il pracovní číslo a označil je časovým kódem. Čísla měla vždy jednomístné, dvojmístné nebo trojmístné předčíslí, identifikující osobu, která požadavek posílá. Protože ten často přicházel od někoho, kdo se ocitl v nebezpečné situaci, když došel, ostatní osoby byly automaticky uvědomeny. Kdyby se s osobou v terénu něco stalo, bude třeba, aby se zapojili a operaci dokončili.

Když od Střediska RVI žádal informace Hood, Mika Rodgerse na to upozornilo pípnutí jeho počítače; nebyl-li přítomen, signál se ozval každou minutu.

Rodgers však přítomen byl, seděl u stolu a jedl opožděný oběd, hamburger ohřátý v mikrovlnné troubě. Požadavek zkoumal mezi jednotlivými sousty, a zmocňovaly se ho obavy.

Rodgers a Hood se od sebe v mnohém lišili; hlavní rozdíl spočíval v jejich světonázoru. Hood věřil v lidskou dobrotu, zatímco Rodgers zastával názor, že lidstvo je v zásadě spolek do sebe zahleděných obránců vlastního teritoria. Rodgers se domníval, že ve prospěch jeho přesvědčení hovoří důkazy; kdyby nehovořily, pak by pro něj a pro miliony vojáků nebyla práce.

A také si říkal, že jestliže Paul Hood má o Hausenově klanu pochybnosti, musí tu být také důvod k obavám.

"Letí do Francie hledat teroristickou skupinu a má s sebou na pomoc Matta Stolla," sdělil generál své prázdné kanceláři. Pohlédl na počítač; přál si, aby už mohl napsat adresu OMOC a v Toulouse aby měl na místě Oblastní mobilní operační centrum s plným obsazením a se skupinou Striker. Místo toho napsal MAPEURO.

Ukázala se barevná mapa Evropy; promítl si přes ni mřížku a chvíli mapu studoval.

Přejel zrakem od severní Itálie na jih Francie. "Osm set šedesát pět kilometrů," pronesl.

Stiskl Esc a napsal NATOITALY.

Za pět vteřin měl na obrazovce dvousloupcovou nabídku, umožňující volbu od rozmístění vojsk až po prostředky pro přepravu, od výzbroje až po programy manévrů.

Najel kurzorem na Přepravu; ukázala se další nabídka. Zvolil Leteckou přepravu. Třetí nabídka udávala seznam letišť a typů letounů. Volný byl Sikorsky CH-53E. Třímotorový vrtulník měl dolet přes devatenáct set kilometrů a pro to, co měl Rodgers v plánu, v něm bylo místa dost, jen rychlost 315 kilometrů v hodině nestačila. Jel kurzorem po seznamu dál; pak kurzor zastavil.

V-22 Osprey, letoun Bell a Boeing s kolmým startem; dolet téměř 2250 kilometrů, cestovní rychlost 550 kilometrů v hodině. A nejlepší možná bylo, že jeho prototyp dostala Šestá flotila v Neapoli ke zkouškám.

Rodgers se usmál, opět stiskl Esc a načetl si telefonní seznam, kurzorem najel na přímé linky NATO a vybral si číslo vyššího velitele NATO v Evropě, generála Vincenza DiFatea.

Do tří minut generála vytáhl z večírku na španělském velvyslanectví v Londýně a vysvětloval mu, proč si potřebuje vypůjčit letoun a deset francouzských vojáků.

51 KAPITOLA

ČTVRTEK, 9.02 VEČER WUNSTORF, NĚMECKO

"Kriple blbej!"

Herbert, ujíždějící za Jody, už v životě nějaké hrubé nadávky slyšel;

slyšel, jak se jich dostává černochům v Mississippi, Židům v bývalém Sovětském svazu i Američanům v Bejrútu. Ale ta, kterou na něj teď zařval mladík na hlídce, byla jedna z nejhloupějších; byla ubohá, přesto však ho rozvzteklila.

Popadl baterku a vrhl pohled na sedadlo řidiče v autě, které sledoval až sem; strhl vozík do strany, aby někdo nestřelil po světle. Ze tmy se díval, jak hlídka konečně Jody zastavila. Pak vytáhl spod stehna škorpiona.

Jody a hlídka byli od něj vzdáleni asi deset metrů, a asi pětadvacet je dělilo od řady neonacistů; za ní nerušeně pokračovalo shromáždění.

Jody stála mezi hlídkou a Herbertem.

Mládenec řekl cosi německy, Jody odpověděla, že nerozumí. Zakřičel na kohosi za sebou, chtěl vědět, co má dělat, a přitom ukročil trochu stranou. Herbert zamířil škorpionem na jeho levou holeň a vypálil.

Urostlý mladík pronikavě vykřikl a padl na zem.

"Teď jsme kriplové oba," zamumlal Herbert a zastrčil samopal do odřeného koženého pouzdra po straně vozíku. Rychle přejel k autu ze strany, kde bylo sedadlo pro spolujezdce.

Dav ztichl a řada neonacistů, stojících za zraněným, se vrhla k zemi; z místa, kde se nacházeli, střelbě bránila terénní vlna - Herbert však věděl, že tam neonacisté dlouho nezůstanou.

Jak Herbert objížděl auto, zakřičel na Jody: "Udělejte to, proč jste sem přišla, a jedeme!"

Dívka pohlédla nejprve na něj, pak na řadu bledých obličejů. "Nedostala jsi mě! A nedostaneš!" vykřikla silným hlasem.

Herbert otevřel dveře na pravé straně. "Jody!"

Jody pohlédla na zraněného mladíka a rozběhla se zpátky.

"Sedněte si k volantu," vyzval ji Herbert a vytahoval se na sedadlo. "Klíče jsou v zapalování."

Někteří Němci začali křičet. Jedna neonacistka vstala; v ruce držela pistoli a namířila ji na Jody.

"Kurva," zaklel Herbert a vystřelil z okénka. Jody vyjekla a zacpala si uši. Herbertova střela zasáhla ženu do stehna a vrhla ji dozadu; z rány vystříkla krev.

Herbert vylezl z auta zpátky do vozíku a kryl Jodyin ústup zpoza otevřených dveří. Jody nasedla do auta, nastartovala motor a sešlápla plyn. Už nebyla klidná, třásla se a ztěžka dýchala; vypadalo to na klasický případ zhroucení po prožitém stresu.

Herbert nesměl dopustit, aby odpadla. "Jody, poslouchejte mě!" řekl.

Dala se do pláče.

"Jody!"

"Co!" vykřikla. "Co, co, co?"

"Pomalu s tím autem couvejte."

Pevně svírala volant, oči sklopené. Dav za řadou ležících se hemžil jako mravenci. Herbert viděl, jak v dálce řečník hovoří s jakousi ženou. Bylo jen otázkou času, snad jen vteřin, kdy Herbert a Jody budou napadeni.

"Jody," pronesl trpělivě, "dejte tam zpátečku a hodně pomalu couvejte."

Věděl, že bez toho, aby sklonil samopal, se do auta nedostane; a jak jej skloní, tamti na ně zaútočí. Rychle se ohlédl dozadu; pokud mohl ve tmě rozeznat, terén několik set metrů za ním byl volný. Měl v úmyslu nechat se otevřenými dveřmi auta táhnout pozadu i s vozíkem, aby při ústupu mohl před sebe mířit samopalem; v bezpečné vzdálenosti se pak vytáhne dovnitř a on i Jody odjedou.

To však byl jen plán.

"Jody, posloucháte mě?"

Přikývla, potáhla nosem a přestala plakat.

"Můžete pomalu couvat?"

Jody mučivě pomalu a nejistě položila ruku na řadicí páku. Dala se znovu do pláče,

"Jody... opravdu už musíme pryč," pronesl klidně Herbert.

Pohnula pákou právě v okamžiku, kdy se roztrhly obě přední pneumatiky.

Jak praskly, rozervány dávkou ze samopalu odkudsi zpředu, auto ztratilo kontakt se zemí; otevřené dveře zavlály a srazily Herberta dozadu, a za okamžik se do nich zakusovaly kulky a poloautomatické zbraně. Dav se rozestoupil a udělal místo ženě, držící zbraň v podpaží. Jak řekl Lang -bylo to teprve dnes ráno? - " To může být jen Karin Doringová."

Herbert couvl, otevřel zadní dveře, skryl se za nimi a zpoza nich vypálil dávku; donutil tak přední řadu zůstat ležet na zemi, ženu však nezastavil. Přicházela neodvratně, jako přicházejí roční období.

Jody plakala. Herbert si všiml samopalů na zadním sedadle; všiml si i něčeho dalšího, co se mu bude hodit.

Znovu několikrát vystřelil na dav; pak oslovil Jody: "Jody, potřebuju, abyste mě kryla!"

Zavrtěla hlavou; Herbert věděl, že vůbec nevnímá, co jí říká.

Do předních dveří udeřily kulky. Ještě pár dávek, a půjdou skrz, říkal si. Pak prorazí dveře, za kterými teď je, a nakonec vniknou do těla jemu.

"Jody!" vykřikl. "Musíte si vzít ze zadního sedadla ty zbraně a střílet. Střílejte, nebo je po nás!"

Dívka jen svírala volant.

"Jody!"

Stále plakala.

Herbert se k ní v zoufalství otočil a vypálil do sedadla vedle jejího stehna. Zaječela a vylekaně poskočila; kousek lehoučké vycpávky vylétl do vzduchu a jako peříčko se snášel zpátky.

"Jody," opakoval, "vezměte si ty samopaly a Karin Doringovou zastřelte, jinak vás dostane, krucinál!"

Pohlédla na něj, oči rozšířené. Tomu zřejmě porozuměla. Odhodlaně se otočila dozadu, otevřenou dělicí příčkou sáhla na zadní sedadlo a uchopila oba samopaly.

"Uvolněte pojistky," řekl Herbert. "Ty malé páčky na -"

"Mám je," řekla.

Díval se na ni; potáhla nosem a vypálila do předního skla dávku, zapřela se o sedadlo a s pronikavým výkřikem rozbité sklo vykopla.

"Nádhera," vydechl. "S tou střelbou opatrně," varoval ji a nahnul se do auta. "Šetřte náboji!"

Jedním okem sledoval přední řadu neonacistů, sebral šest lahví sodové vody a vložil je do kožené kapsy na vozíku. Jak se Karin Doringová blížila, lidé v přední řadě se osmělovali; jeden z mužů se zvedl.

"Ty parchante!" zaječela Jody a střelila po něm.

Rána šla vedle, Němec však zase padl na zem,

Herbert potřásl hlavou. Tady jsem ze sebe vychoval zabijáka, pomyslel si; odšrouboval víčka ze dvou lahví a obsah vylil na zem. Když byly prázdné, popojel dozadu a nožem odřízl kus šedé gumy z kola svého vozíku. Ani Karin Doringová nedokáže projít stěnou ohně.

Do kapoty udeřily kulky, svezly se po ní a odlétly pryč. Jody se vrhla nalevo; uvědomila si, že tam ji zadrží zavřené dveře, přikrčila se tedy napravo. V příštím okamžiku autem prolétly střely a zabořily se do zadního sedadla.

"Jody!" zařval Herbert, "zatlačte na zapalovač!"

Uposlechla a zase se skrčila; Herbert věděl, že se už neukáže.

Karin byla asi tři sta metrů daleko; Němci měli očividně dojem, že jim nebezpečí už nehrozí, a začali postupovat dopředu.

To už Herbert otevřel palivovou nádrž a kusem duše přečerpával benzin do lahví. Kulky začaly bušit do auta častěji, na různých místech v davu se ukazovaly záblesky. Do půl minuty se z Herberta a z Jody stanou pan a paní Frankensteinovi v rukou rozzlobených vesničanů.

Slyšel cvaknutí zapalovače. Jody mu nepomůže; rychle popojel dopředu a uvědomil si, že za prostřílenými předními dveřmi vidí příliš mnoho záblesků. Sáhl dovnitř a ze střelami rozervaného sedadla pro spolucestujícího vytrhl kus vycpávky. Jednu láhev postavil na podlahu, do druhé vtlačil vycpávku; pak vytrhl z přístrojové desky zapalovač a přiložil jej k vycpávce; nic se nestalo.

S hrůzou si uvědomil, že ten prevít je ohnivzdorný.

Zaklel, vycpávku zatlačil kus dovnitř, zapalovač upustil do láhve a napjatou paží jí vysokým obloukem mrštil proti davu. Modlil se, aby vycpávka spadla až dolů.

Spadla; zápalná láhev s Molotovovým koktejlem explodovala v letu a pokropila čelo davu planoucími kapkami a střepy skla. Rozlehly se ječivé výkřiky těch, jimž hořící tekutina popálila kůži nebo oči.

Jody zvedla zrak; strach vystřídalo ohromení. Pohlédla na ten ohňostroj a pak na Herberta.

"Bomby mi došly," utrousil Herbert a vsoukal se dovnitř. "No, a abychom už jeli."

Zavřel dveře jak to jen šlo; Jody mezitím couvala s autem pryč. Vpředu se Karin protlačila davem a pálila po autě. Připojili se i další.

"Auu-"

Jody zasténala; Herbert na ni pohlédl. Bezvládně se o něj opřela. Auto zpomalilo a pak se zastavilo.

Naklonil se nad ni a viděl, že byla zasažena do ramene; zřejmě mimo žebro, pod klíční kost.

Ztěžka dýchala, víčka pevně sevřená. Pokusil se přesunout tak, aby mu mohla položit paži na rameno a netlačila si přitom na ránu. Jak sebe i ji urovnával v sedadle, spatřil v kapsičce její blůzy krabičku cigaret; rychle ji vytáhl a srdce mu poskočilo radostí, když viděl i zápalky v celofánovém obalu.

Složil Jody na sedadlo, odstrčil se kousek doprava, zvedl z podlahy druhou láhev a sevřel ji mezi stehny. Karin se oddělila od davu a nabíjela zbraň. Herbert vytáhl kapesník, nacpal jej do láhve a škrtl zápalkou. Přiložil ji k látce; vzplála, ale rozpadala se rychleji, než předpokládal.

"Buď to nehoří vůbec, nebo člověk chytne i s tím," zabručel; vyklonil se ze dveří a láhev hodil směrem ke Karin.

Sklo pod tlakem vzplanuvšího benzinu slyšitelně prasklo, z plamene se rozlétly jiskry, plamen se rozšířil a vyrazil do výše. Jako varhanní hudba, pomyslel si Herbert.

Hned nato se věnoval Jody; držela se za rameno. Věděl, že to místo znecitliví a nejvíc bude bolet při pohybu.

Složil vozík a vtáhl jej do auta, hlavně proto, aby měl telefon, kdyby jej potřeboval; nevěděl, jestli telefon v limuzíně tu přestřelku přežil. Pak pomohl Jody narovnat se.

"Jody," zašeptal, "potřebuju od vás něco; slyšíte mě?"

Jednou chabě přikývla.

"Nemůžu šlapat na plynový pedál, budete to muset dělat místo mě. Dokážete to?"

Znovu přikývla.

Vklínil se kousek za ni a chopil se volantu. Vpředu zahlédl jakéhosi muže, držícího Karin a bránícího jí, aby se vrhla do clony ohně.

"Jody? Nemáme moc času; postarám se o vás, ale nejdřív se odtud musíme dostat."

Opět přikývla, olízla si rty a když natáhla nohu, zasténala. Měla zavřené oči, Herbert však viděl, že hledá plynový pedál.

"Tak, dobře; a teď na to šlápněte."

Jody jemně zatlačila na pedál a auto se pozpátku rozjelo. Herbert se otočil dozadu, pravici přes prsa, druhou na volantu, a vedl auto po nahrubo proklestěné cestě mezi stromy; v zadním okénku se matně odrážely pablesky

oranžové záře.

Do předku auta stále zvonivě narážely kulky, ale už s menší intenzitou. Stříleli po nich skrz oheň naslepo a kdosi volal, aby se uklidnili a nechali toho.

Chaos ve Dnech chaosu, pomyslel si Herbert s uspokojením. Feuer zastavený ohněm.

Ta ironie by byla přímo pochoutka, kdyby ovšem měl čas vychutnat si ji.

Auto stále jelo pozadu; pohybovalo se nemotorně, škubalo sebou na rozbitých předních kolech a při vyrovnávání směru občas narazilo do stromu. Tábor se brzy změnil v záři, odrážející se od nízkých mraků na noční obloze. Herbert si už začínal myslet, že se z těch lesů přece jen dostanou živí.

A pak zhasl motor.

52 KAPITOLA

ČTVRTEK, 9.14 VEČER WUNSTORF, NĚMECKO

Karin Doringová lhostejně smetávala žhavé kapičky benzinu, které na ni pršely. V myšlenkách se zabývala zbabělým chováním svých společníků, nedopustila však, aby ji to odvrátilo od jejího cíle. Před očima měla jen svou kořist, jako liška. Skrz plameny, kouř a převalující se masu lidí sledovala vzdalující se auto.

Je chytrý, pomyslela si trpce; reflektory nerozsvítil. Couvá při slabém světle brzdových světel. A pak ta světla zhasla. U pasu se jí na kovovém závěsu houpala dýka SA. Střelná zbraň bude na toho muže, dýka na tu holku.

Manfred ji uchopil zezadu za rameno. "Karin! Máme tu raněné. Richter potřebuje pomoc při obnově -"

"Já chci ty dva," řekla se vzteklým úšklebkem. "Ať si s tím bincem poradí sám, Chtěl vést, tak ať vede."

"Naše lidi on vést nemůže," namítl Manfred. "Ještě ho mezi sebe nepřijmou!"

"Tak je veď ty."

"Víš, že do pekla budou pochodovat jen za tebou."

Karin několikrát trhla ramenem, aby Manfredovu ruku setřásla. Pak se na něj s divokým výrazem osopila. "Do pekla? Když se do nich ten Američan dal, rozprchli se jako když střelí do vrabců. Zahnal je jediný člověk na invalidním vozíku, a pomáhala mu přitom hysterická holka! Zostudili mě. A zostudila jsem se i já sama."

"Tím spíš bychom to měli nechat plavat," namítal Manfred. "Měli akorát štěstí. Nedávali jsme si pozor."

"Chci pomstu! Krev!"

"Ne," naléhal Manfred. "Tak se to dělalo postaru. Špatně. Tohle je jen couvnutí, ne porážka -"

"Samá slova! Žvásty!"

"Karin, poslouchej! Zápal můžeš v lidech znova vzbudit jinak, když Richtera necháš, aby nás vedl do Hannoveru."

Karin se otočila a zadívala se skrz plameny. "Nemám právo nikoho vést, dokud ti dva žijí. Stála jsem vedle Richtera a dívala se, a moji lidé, moji vojáci, neudělali nic." Všimla si, že v dohasínajícím ohni je už pěšinka, kterou se dá projít, a vykročila do řídnoucího kouře; Manfred se loudal za ní.

"Nemůžeš honit auto," řekl.

"Jede bez světel a není tu silnice," odvětila Karin a vyrazila pomalým klusem. "Chytím ho, nebo ho vystopuju; nebude to těžké."

Manfred klusal za ní. "Vůbec nemyslíš; jak můžeš vědět, že na tebe nečeká?"

"Nevím to."

"A co budu bez tebe dělat já?" vykřikl Manfred.

"Spojíš se s Richterem, jaks říkal."
"To nemyslím; Karin, aspoň si promluvíme -"
Karin se dala do běhu.
"Karin!" zaječel Manfred.
Karin se kochala návalem energie a během; téměř bez dechu vzrušením běžela nerovným terénem a vyhýbala se stromům.
"Karin!"
Už nechtěla nic slyšet; nevěděla s jistotou, nakolik ji zklamali její přívrženci a nakolik ona zklamala je. Věděla jediné: má-li napravit to, čím se na tomhle debaklu podílela, má-li se opět cítit očištěná, musí si umýt ruce v krvi.
A to udělá; tak či onak, dnes v noci nebo zítra, v Německu nebo v Americe, udělá to.

53 KAPITOLA

ČTVRTEK, 9.32 VEČER TOULOUSE

Hood se díval okénkem; Hausen zatím s tryskovým letounem hladce přistál. Hood neměl pochybnosti o tom, kam se půjde. Silný reflektor, umístěný nahoře na malé letištní budově, svítil na skupinu jedenácti mužů v džínách a pracovních košilích. Dvanáctý měl na sobě oblek. Hood viděl, jak se mladík opětovně dívá na hodinky nebo si uhlazuje vlasy; odvážil by se tvrdit, že právník to není, nemá tu trpělivost. A hned také poznal, který z nich je Ballon; je to ten s buldočím výrazem, tvářící se, jako kdyby se chtěl do někoho zakousnout.
Ballon vykročil, ještě než letadlo úplně zastavilo. Muž v obleku spěchal překotně za ním.
"Ani jsme s sebou nevzali pytlík oříšků," utrousil Matt Stoll; rozepnul si pás a ťukal o sebe koleny.
Hood přihlížel, jak Ballon - byl to opravdu ten s buldočím výrazem - přikazuje svým lidem, aby k letadlu přistavili schůdky; když Elizabeth otevřela dveře, už stály připravené.
Hood se sehnul a prošel dveřmi, následován Nancy, Stollem a Hausenem; Ballon po všech přeběhl pohledem, jeho zrak však nevlídně spočinul na Hausenovi. Když na asfalt sestoupil Hood, Ballonův pohled se soustředil na něj.
"Dobrý večer," pozdravil Hood a podával mu ruku. "Já jsem Paul Hood."
Ballon mu jí potřásl. "Dobrý večer. Já jsem plukovník Ballon." Ukázal palcem na člověka v obleku. "Tohle je monsieur Marais z celní správy. Chce, abych vám pověděl, že tohle není mezinárodní letiště a že tu jste díky ochotě prokázat službu mně a Groupe ďlntervention de la Gendarmerie Nationale."
"Vive la France," poznamenal polohlasem Stoll.
"Les passeports,"upozornil monsieur Marais Ballona.
"Chce vidět vaše pasy," řekl Ballon. "Pak už snad budeme moct jít."
"Jestli jsem svůj zapomněl, znamená to, že musím zpátky?" řekl Stoll Ballonovi.
Ballon na něj upřel oči. "Vy jste ten s tím přístrojem?"
Stoll přikývl.
"Pak tedy ne. Jdete s námi, i kdybych měl Maraise zastřelit."
Stoll sáhl do kapsy a vytáhl pas. Ostatní předložili svoje.
Marais do nich po řadě nahlédl a porovnával obličeje s fotografiemi. Pak je předal Ballonovi a ten je vrátil Hoodovi.
" Continuez," pronesl netrpělivě Marais.
Ballon tedy pokračoval: "Taky vám mám říct, že oficiálně ve Francii nejste.

A že se očekává, že ji do čtyřiadvaceti hodin opustíte."

"Nejsme, ale jsme," utrousil Stoll. "Tohle by se Aristotelovi líbilo."

"Proč Aristotelovi?" zeptala se Nancy, stojící za ním.

"Věřil na abiogenezi, představu, že živé bytosti pocházejí z neživé hmoty. V sedmnáctém století ji zpochybnil Francesco Redi; a my dneska zpochybnili Rediho."

Hood vrátil ostatním pasy a pozoroval Maraise; z výrazu jeho tváře usuzoval, že se necítí volně. Za okamžik Marais odvedl Ballona stranou a chvíli tiše hovořili; pak se Ballon vrátil a tvářil se ještě nešťastněji, než předtím.

"O co jde?" zeptal se Hood.

"Má obavy," odpověděl Ballon a pohlédl na Hausena. "Nechce, aby se něco o téhle velmi neobvyklé situaci dostalo na veřejnost."

"To mu nemám za zlé," odtušil chladně Hausen. "Kdo by se chlubil tím, že žije tam, co Dominique?"

"Nikdo, snad kromě země, která nám dala Hitlera," opáčil Ballon.

V podobných názorových střetech bylo Hoodovým prvním popudem dělat prostředníka; rozhodl se však při tomhle zůstat stranou. Ballon i Hausen zastávali rozporná stanoviska a Hood cítil, že kdyby se do toho nějak pletl, jen by z nich udělal nepřátele.

Ozvala se Nancy. "Já jsem tu proto, abych pomohla zarazit dalšího Hitlera, ne, abych pronášela bonmoty o tom posledním. Má ještě někdo zájem pomáhat?"

Protáhla se kolem Ballona a Maraise i mezi ostatními členy Gendarmerie a zamířila k letištní budově.

Hausen pohlédl na Hooda a pak na Ballona. "Má pravdu; omlouvám se vám oběma."

Ballon sevřel rty, jako kdyby nebyl tak zcela ochoten nechat to jen tak, potom však výraz změnil. Otočil se k Maraisovi, který vypadal naprosto zmateně.

"A demain," pronesl přísně a dal znamení svým lidem, že se jde. Hood, Stoll a Hausen ho následovali.

Kráčeli rázně k letištní budově; Hoodovi cestou vrtalo hlavou, jestli je to jen náhoda, že Ballonův pozdrav, jenž ve francouzštině znamená ‚na shledanou zítra', také nenaznačil, kam jdou.

Ballon vedl skupinu ke dvěma čekajícím skříňovým automobilům. Jen tak mimochodem to zařídil tak, aby Stoll seděl mezi Nancy a Hoodem; sám se posadil vedle řidiče. Na zadních sedadlech seděli tři další. Žádný z nich neměl zbraň; ty byly ve druhém autě, v němž jel Hausen.

"Připadám si jak botanik na lodi Jeho královského Veličenstva Bounty," poznamenal cestou Stoll k Hoodovi. "Ten měl za úkol přivézt do Evropy chlebovník, a kapitán Bligh si na něj dával pořádný pozor."

"A co my ostatní?" řekla Nancy a zamračila se.

"Naším cílem je Tahiti." odtušil Hood.

Nancy se neusmála; vůbec se na něj nepodívala. Hood měl dojem, že se ocitl na Lodi bláznů, ne na Bounty. Nyní, bez romantiky, která by jeho vzpomínky zabarvovala, si živě připomněl, jak na Nancy pravidelně přicházely různé nálady; ze smutku, téměř deprese, sklouzla do zlosti, jako kdyby sjela po bahnitém svahu. Její nálady netrvaly dlouho, ale když se křížily s jejími záležitostmi, dokázaly být ošklivé. Nevěděl, co ho děsí víc, jestli to, že na ně zapomněl, nebo to, že Nancy právě v nějaké takové náladě je.

Ballon se otočil. "Všechny úsluhy, které mi kdo byl dlužen, jsem vyčerpal tím, že jsem vás dostal do Francie; a většina z nich už předtím padla na to, abych dostal povolení k prohlídce Demain. Platnost povolení končí dneska o půlnoci a já nechci, aby přišlo vniveč. Ten závod už řadu dní sledujeme dálkově řízenou kamerou v naději, že objevíme něco, co by nás oprávnilo tam vniknout. Zatím se ale neukázalo nic."

"A co doufáte, že najdete?" zeptal se Hood.

"V ideálním případě? Obličeje známých teroristů. Členy té jeho polovojenské organizace Noví jakobíni, vzkříšené ligy, která kdysi bez váhání vraždila děti a staré ženy jen proto, že patřily k vyšším třídám."

Klíčem, připevněným k zápěstí, plukovník otevřel přihrádku pod přístrojovou deskou, vytáhl složku a podal ji Hoodovi. Uvnitř byla desítka kreseb a rozmazaných fotografií.

"Tohle jsou známí jakobíni," řekl. "Abych mohl dovnitř, potřebuju k nim i některého z těch lidí."

Hood ukázal složku Stollovi. "Dokážeš tou věcí vidět obličej tak jasně, aby se dal spolehlivě identifikovat?"

Stoll propouštěl fotografie jednu po druhé pod palcem. "Snad; záleží na tom, za čím ten člověk stojí, jestli se pohybuje nebo ne, kolik času mám na zobrazení -"

"To je spousta podmínek," prohlásil Ballon rozzlobeně. "Uvnitř té továrny potřebuju najít aspoň jednu z těch nestvůr!"

"V tom povolení není ani jediná skulinka?" zeptal se Hood.

"Žádná," odpověděl hněvivě Ballon. "Ale nedopustím, abychom kvůli špatnému rozlišení vydávali nevinného za viníka jen proto, abychom tam mohli vpadnout."

"A hele, to se toho po mně ani moc nechce, co?" utrousil Stoll a vrátil složku Ballonovi.

"Právě tím se odlišují profesionálové od amatérů," poznamenal Ballon.

Nancy se na něj vztekle podívala. "Já bych řekla, že profesionál by ty teroristy nenechal vůbec se tam dovnitř dostat. A taky si myslím, že Dominique kradl a možná i zabíjel a že je připravený začínat války. A dílo se mu daří. Dělá z něj tohle profesionála?"

"Lidé jako Dominique na zákony nehledí; my si ovšem takový přepych dovolit nemůžeme," odpověděl nevzrušeně Ballon.

"Blbost," odsekla Nancy. "Já žiju v Paříži; s většinou Američanů tam zacházejí jak s hnojem, počínaje domácími a konče policajty. Nás zákony nechrání."

"Ale řídíte se jimi, ne?"

"Ovšemže ano."

"Právě takhle to dopadá, když jedna strana nedbá na zákony. Násilnictví lumpů. Když na zákon nedbají obě strany, je to chaos."

Hood se rozhodl, že zasáhne, a změnil předmět hovoru. "Za jak dlouho budeme u té továrny?"

"Ještě asi patnáct minut," odpověděl Ballon; stále hleděl na Nancy. Odvrátila se. "Slečno Bosworthová, vaše argumenty jsou dobré; mrzí mě, že jsem se do pana Stolla tak pustil. Ale v sázce je hodně." Pohlédl na ostatní. "Uvážil někdo z vás rizika, když budeme mít úspěch?"

Hood se k němu naklonil. "Ne. Co máte na mysli?"

"Když budeme pracovat chirurgicky jemně a padne jen Dominique, jeho společnost i její majetek můžou přežít. Když však padnou, bude to znamenat ztráty miliard dolarů; francouzské hospodářství i vláda budou vážně destabilizovány. A tím vznikne volný prostor pro lidi podobné těm, které jsme tu už zažili." Pohlédl na druhý automobil, jedoucí za nimi. "Volný prostor, ve kterém se v historii už tak dobře dařilo německému nacionalismu. Ve kterém němečtí politikové budí touhu po krvi." Přenesl pohled na Hooda. "Ve kterém hladově šilhají po Rakousku, Sudetech, Alsasku-Lotrinsku. Pane Hoode a Stolle, slečno Bosworthová - balancujeme na laně; jako tyč máme obezřelost a jako záchrannou síť máme zákon. S nimi se dostaneme na druhou stranu."

Nancy se otočila k okénku; Hood věděl, že se omlouvat nebude, u ní však to, že se přestala hádat, znamenalo omluvu.

Hovořil tedy dál. "Já také věřím v zákon i v to, že systémy, které jsme vybudovali, jej brání. My vám pomůžeme dostat se na druhý konec toho lana, plukovníku."

Ballon mu poděkoval nepatrným pokývnutím; byl to první projev ocenění,

který dal najevo od chvíle, co sem dorazili.
"Díky, šéfe," povzdechl si Stoll. "Jak jsem říkal, moc se toho po mně nechce, co?"

54 KAPITOLA

ČTVRTEK, 9.33 VEČER WUNSTORF, NĚMECKO

Když motor zhasl, Jody sundala nohu z plynu, položila hlavu na opěrku a zavřela oči.
"Nemůžu se ani pohnout," řekla zadýchaně.
Herbert rozsvítil vnitřní světlo a nahnul se k ní. "Děvenko, musíte," pronesl tiše.
"Ne."
Herbert začal tahat z čalounění sedadla kousky vycpávky, měkké jako vata. "Je po autu; a po nás bude taky, jestli tu zůstaneme."
"Nemůžu," opakovala Jody.
Herbert jí odhrnul límeček blůzy a jemným poklepáváním stíral krev z rány. Průstřel nebyl velký; vůbec by ho nepřekvapilo, kdyby ta kulka malé ráže pocházela z nějakého podomácku vyrobeného krámu, ze kterého střílel některý z kluků v tom davu.
Šmejdi pitomí. Kdyby viděli svou vlastní krev, pozvracejí se, pomyslel si.
"Mám strach," ozvala se náhle Jody. Začala tiše vzlykat a potahovat nosem. "Mýlila jsem se. Pořád se bojím!"
"To nic," uklidňoval ji Herbert. "Moc toho na sebe nakládáte."
Měl kvůli ní špatný pocit, ale nemohl dovolit, aby se jí teď něco stalo. Ani na okamžik nepochyboval, že se Karin za ním vydá, ať už sama, nebo s posilami. Žezlo nacismu musí být pokryto krví porobených, má-li sloužit jako znak moci.
"Poslouchejte, Jody; jsme blízko místa, odkud jsme vyšli, asi půldruhého kilometru od hlavní silnice. Když se dostaneme tam, bude to OK," ujišťoval ji.
Otevřel přihrádku pod přístrojovou deskou; uvnitř našel lahvičku acetaminofenů a dal Jody dvě tabletky. Pak sáhl na zadní sedadlo, vzal láhev vody a dal jí napít. Když dopila, spustil ruce za sedadlo; pokoušel se cosi nahmatat.
"Jody, potřebujeme odtud zmizet," řekl.
Našel, co hledal. "Děvče, tu ránu musím ošetřit."
"Jak?" zeptala se Jody; otevřela oči a jak pohnula ramenem, zkřivila obličej bolestí.
"Musím vyndat tu kulku; ale nemám nic, čím bych ránu zavázal, ani nic na sešití. Až ji dostanu ven, musím ránu kauterizovat."
Náhle zpozorněla. "Vy mě budete pálit?"
"Už jsem něco takovéhleho dělal. Musíme odtud, a musíme po svých. Bude to bolet, ale teď to bolí taky. Ošetřit to ale musíme."
Jody zvrátila hlavu dozadu.
"Notak, holka! Nemáme času nazbyt."
"Tak dobrá," zachraptěla. "Dejte se do toho."
Herbert spustil ruce dolů, kam Jody neviděla, rozškrtl zápalku a přidržel ji u špičky nože, aby ji sterilizoval. Po několika vteřinách plamínek sfoukl a prsty jemně rozevřel ránu. V nažloutlém světle se zaleskla zadní ploška projektilu. Herbert zhluboka nabral dech a levou ruku položil Jody na ústa. "Kousněte mě, když to nebudete moct vydržet," řekl a přiblížil nůž k ráně.
Jody zasténala.
Při ošetřování střelné rány jde o to, nenadělat při vyjímání kulky víc škody, než naděla, když do těla vnikla. Ale vyjmout se musí, jinak by

putovala dál tkání a trhala ji, nebo by se dokonce rozlomila, až budou prchat.

V ideálních podmínkách by měl chirurg na vynětí kulky pinzetu; on má jen nůž. To znamená, že se jím musí dostat pod kulku a rychle ji vydloubnout, aby se nůž v ráně zbytečně nekroutil, jak se bude Jody vzpírat.

Okamžik si ránu pozorně prohlížel a potom přiložil špičku nože k jejímu okraji. Kulka vnikla do ramene pod malým úhlem zleva doprava. On musí vést nůž stejným směrem. Zadržel dech, nůž ustálil a pak jej pomalu zavedl do rány.

Jody pronikavě vykřikla; výkřik zdusila Herbertova dlaň. Jody se vší silou vzpírala, Herbert ji však pevně držel levým předloktím. Paže a hrudník si člověk ničím neposílí tak důkladně, jako poháněním invalidního vozíku rukama.

Tlačil nůž podél kulky; ucítil konec, stočil nůž pod něj a zapáčil. Kulka pomalu povylezla, skutálela se Jody po těle a spadla na zem.

Herbert zastrčil nůž do pouzdra a sáhl po zápalkách.

"Budu potřebovat tak čtyři nebo pět vteřin, abych tu ránu zavřel," řekl. "Vydržíte to?"

Několikrát rychle přikývla, víčka i rty pevně sevřené.

Herbert škrtl sirkou a zapálil zbytek balíčku; takhle dohromady budou mít vyšší teplotu a svůj účel splní rychleji, než kdyby jimi nahříval nůž. A nyní šlo o vteřiny.

Znovu přitiskl Jody ruku na ústa a hořící hlavičky přiložil k ráně.

Jody se napjala a kousla ho do ruky. Herbert bolest při takovéhle operaci znal a věděl, že ještě zesílí, až se z kůže odpaří vlhkost. Bojoval se svou vlastní bolestí z toho, jak Jody zabořila zuby do jeho dlaně; nahnul se k jejímu uchu.

"Viděla jste Kennetha Branagha v Jindřichu V.?"

Jedna vteřina; krev se varem odpařila. Jody popadla Herbertovo zápěstí.

"Vzpomínáte si, co Jindřich řekl svým vojákům?"

Dvě vteřiny; maso se začalo škvařit a Jodyiny zuby mu prokously dlaň.

"Řekl jim, že jednoho dne budou ukazovat své jizvy a dětem říkat, jací byli pašáci."

Tři vteřiny; rána zasyčela. Zdálo se, že Jody opouštějí síly; obrátila oči v sloup.

"A to jste teď vy," pronesl Herbert. "Až na to, že vy si asi dáte udělat plastickou operaci."

Čtyři vteřiny; okraje rány se teplem spojily. Jodyiny ruce klesly.

"Nikdo nebude věřit, že vás střelili; ani že jste si o svátku svatého Kryšpína užila mučení ohněm v boji s panovníkem Bobem Herbertem."

Pět vteřin; zatáhl za zápalky. Pod mírným tahem se odtrhly od spáleného masa. Upustil je na zem a smetl kousíčky žhavého popela, ještě ulpělé na kůži. Byla to ošklivá práce, ale aspoň že rána je uzavřená.

Vysvobodil ruku z Jodyiných zubů; dlaň mu krvácela.

"Teď budeme mít jizvy oba; bude čím se chlubit," bručel Herbert a natáhl ruku ke dveřím po pravé straně. "Můžete jít?"

Jody na něj pohlédla; byla zpocená a kapičky potu se ve světle lampičky nad volantem leskly.

"Dokážu to." Na ránu se nepodívala, jen přes ni přetáhla blůzu. "Kousla jsem vás moc?"

"Pokud nemáte vzteklinu, tak se nic nestalo." Otevřel dveře. "Teď mi pomozte s tím vozíkem, a můžeme odtud zmizet."

Jody pomalu a opatrně auto obešla; s každým dalším krokem nabývala sebedůvěry a než došla k Herbertovi, zdálo se, že už je to opět bývalá Jody. Vytáhnout vozík jí dalo trochu práce; pak jej rozložila.

Herbert se opřel rukama o sedadlo auta a spustil se do vozíku.

"Tak, a pryč," řekl. "Jeďte se mnou na východ; doleva."

"Odtamtud jsem nepřišla," řekla Jody.

"Já vím; jen tam jděte."

Jody se opřela do vozíku; zdálo se, že se kola zarážejí a váznou na každém

vyčnívajícím kořeni a spadlé větvi. Daleko za sebou v jinak tiché noci slyšeli jakési rupání.

"Nedokážeme to," pronesla Jody.

"Dokážeme, pokud půjdete pořád tímhle směrem."

Jody dál pomalu tlačila vozík noční tmou. Herbert jí přitom pověděl, co ještě od ní bude potřebovat.

55 KAPITOLA

ČTVRTEK, 9.56 VEČER TOULOUSE, FRANCIE

Ballon, Hood, Stoll, Hausen i Nancy vystoupili z auta a přešli Tarn pěšky po cihlovém mostě s vysokým obloukem. Pouliční lampy, stojící dvacet metrů od sebe, dávaly dost světla, takže dobře viděli - a Hood věděl, že je také dobře vidět na ně.

Ne, že by to vadilo; Dominique určitě předpokládá, že je sledován. Jejich příchod pravděpodobně nepovede k tomu, že učiní nějaká zvláštní bezpečnostní opatření.

Skupina došla k bývalé pevnosti a tam se zastavila. Všichni se usadili vedle křoví na úzkém pruhu trávy, svažujícím se k řece.

Stoll, který si po celou dobu cosi pobrukoval, svěřil počítač Nancy a rozbalil své Téčko.

"Víte určitě, že neděláme nic protizákonného?" prohlásil. "Nemám chuť skončit jako filmová hvězda v Půlnočním expresu II a dostat výprask holí."

"To ve Francii neděláme," řekl Ballon. "A tohle není protizákonné."

"Měl jsem si v letadle přečíst to povolení," pokračoval Stoll. "Ale stejně neumím francouzsky, tak k čemu by to bylo?"

Skříňku velikosti krabice od bot připojil k zobrazovací jednotce velikosti faxu; čelo skříňky namířil na průčelí budovy a tlačítkem zapnul laserový skener. Ten obraz vyčistí a zaostří tím, že odfiltruje částečky vzduchu, rozptylující světlo.

"Plukovníku, máte představu, jak jsou ty zdi tlusté?" zeptal se Stoll.

"Většinou patnáct centimetrů."

"To by teda nemělo vadit." Stoll přisedl na bobek a zapnul generátor terahertzových kmitů. Za necelých deset vteřin to v zařízení píplo. Jistotu ale budeme mít tak do půl minuty."

Stoll, stále sedící na bobku, se naklonil a čekal, až se v zobrazovací jednotce ukáže barevný obraz. Lesklý papír vylézal rychlostí přibližně stejnou jako u běžného faxu. Ballon papír vyčkávavě sledoval.

Papír se zastavil; Stoll jej odtrhl a podal Ballonovi. Ten si jej prohlížel ve světle malé baterky. Ostatní přistoupili blíž.

Hood začínal klesat na duchu; s tímhle se tedy daleko nedostanou.

"Co je tohle?" zeptal se Ballon. "Vypadá to jako bazén."

Stoll se rychle zvedl, až mu luplo v kolenou. Podíval se na snímek. "To je obraz zdi mnohem tlustší než patnáct centimetrů." Pozorně si prohlížel údaje na spodním okraji papíru. "Paprsky pronikly do hloubky 15,92 centimetru a pak se zastavily; to znamená, že ta zeď je buď tlustší, než jste říkal, nebo na druhé straně něco je."

Hood pohlédl na Nancy; ta svraštila čelo. Pak se podíval na pětipatrovou budovu. V oknech byly žaluzie. Na druhé straně určitě budou nějaké materiály, pohlcující vysokofrekvenční kmity.

Ballon papír zlostně odhodil. "To jsme sem přišli kvůli tomuhle?"

"Člověk vsadí prachy a zkouší, co to hodí," odtušil Stoll. Zjevně se mu ulevilo. "Mohlo nás napadnout, že to bude těžší, než se nabourat do vládních počítačů."

Už když to říkal, uvědomil si, že udělal chybu. Ballon na něj stočil baterku. Hood sledoval hvízdavý zvuk z počítače.

"Vy se dokážete dostat do počítačů?" zeptal se Ballon.

Stoll pohlédl na Hooda. "Ano; teda - já to dělal. Je to nezákonné, zvlášť - "

"My jsme se zkusili nabourat do počítačů Demain," řekl Ballon, "ale nikde, kam jsme se dostali, Dominique nebyl připojený. Dělali na tom moji nejlepší lidé."

"To asi proto, že jste neměli jasno v tom, co hledáte," řekla Nancy. "Našli jste nějaké jeho hry?"

"Ovšem," odpověděl Ballon.

"Tak tam tedy pravděpodobně jsou. Skryté ve Slujích."

"Hele - já s jednou takovou blbnul v letadle," ozval se Stoll.

"Já vím," odtušila Nancy. "Viděla jsem příkazy, které jste psal. A taky tamten vzkaz, co jste odeslal."

Hood cítil, jak ho z rozpaků polévá horko.

"Je to jako odečítání ze rtů," řekla Nancy. "Když máte dostatek cviku, můžete odečítat i z klávesnice. Při programování her vždycky ukládáme tajné dveře k jiným hrám. Já třeba ukryla hru Tetris do Železné čelisti, kterou jsem pro Demain napsala."

"Ta byla od vás? Byla hrozná!" řekl Stoll.

"Byla ode mě; titulky na konci nikdo nečte. Ale kdybyste to udělal, Tetris byste našel, stačilo by jen po řadě zvýraznit správná písmena ve fiktivních jménech Ted Roberts a Trish Fallo."

"A jak má tohle někoho napadnout, sakra?" ozval se Hood.

"Nenapadne," odtušila s úsměvem Nancy. "Právě proto je to ta pravá zábava. Ty informace se objevují v časopisech pro fanoušky a v reklamách."

"Ale nikoho přece vůbec nenapadne dívat se v nevinné dobrodružné hře po nějakém aktivačním kódu!" prohlásil Hood.

"Správně; ale přesně tohleto to chce. Obyčejný aktivační kód. Program v něčím počítači někde v Zapadákově by mohl pustit nějakou rasistickou hru do celého internetu."

"Proč jsi o tomhle nic neřekla?" zeptal se Hood.

"Protože mě to napadlo až tady," utrhla se na něj. "Ani mi nepřišlo na mysl, že by někdo propašovával do světa rasistické hry prostřednictvím virtuálních programů. A vůbec - proč na to nepřišel Matt? Je to přece tvůj počítačový expert!"

"Má pravdu," ozval se Stoll. "To jsem měl. Jak se říká - kovářova kobyla chodí bosa."

Hood teď na nějaká pořekadla nedbal. "Takže ty hry jsou ukryté; kde je teda hledat?"

"A i když je najdeme - můžeme je nějak vysledovat k Demain?" zeptal se Hausen.

"Těžko říct, kde je hledat," odpověděl Stoll. "Dominique může ten program přehazovat jako přihrávky ve fotbale - ze Škorpiona útočí až do Fénixe, ze Space do Drápů Tygřího muže."

"Musel by program takové rasistické hry zůstat v některé hře Demain?" zeptal se Hood.

"Ne; jak je jednou venku, je jako virus, načasovaný tak, že se může spustit kdykoliv," řekl Stoll.

"Takže žádné stopy nezůstanou," podotkl Hood.

"Správně," potvrdil Stoll. "I kdyby se podařilo zabránit, aby se ten program pustil do světa, což je sporné, protože je určitě někde zálohovaný, nepozná se, odkud se vzal."

"To mi nijak nepomůže; ani co by se za nehet vešlo," ozval se znechuceně Ballon.

Hood pohlédl na hodinky. "Teď se napojuje. Nancy, určitě o tom už nic víc

nevíš? O způsobu jeho práce nebo o programátorech, ani o tom, jak pracují?"

"Kdyby ano, řekla bych ti o tom."

"Vím; já jenom, jestli by sis třeba ještě na něco nevzpomněla."

"Už ne. A já ty programy stejně nedodělávám do konečné podoby. Píšu parametry, hlavní rysy, a ostatní je pak dotáhnou. Dostávají velké peníze, jsou šéfovi zavázáni a jsou vůči němu loajální. Když do her ukrýváme prostřednictvím závěrečných titulků jiné hry, je to víceméně něco jako přídavek. A to jde mimo mě."

Chvíli všichni mlčeli. Pak Stoll tleskl rukama a zase přisedl na bobek. "Už vím, jak na to! Už vím, jak toho parchanta dostat!"

"Jak?" zeptal se Ballon a přisedl k němu.

Ostatní se shromáždili kolem; Stoll připojil svůj přenosný počítač k Téčku.

"Programátoři pracujou jako malíři; jak jsme to viděli v kanceláři pana Hausena. Vezmou snímek nějaké krajiny a v těch hrách ho použijou. Teď je tma, takže na okolí pořádně nevidíme, ale když v terahertzové frekvenci udělám snímky stromů, kopců a všeho ostatního, chemické sloučeniny se zobrazí vizuálně. Tak dostaneme tvar předmětů až po jednotlivé listy a balvany. Když je uložíme do počítače -"

"Můžete spustit video-porovnávací program a zjistit, jestli se obrazy shodují. Matte, to je vynikající!" řekla Nancy.

"To je fakt. Při troše štěstí to můžu udělat i tady. Když budu potřebovat něco víc, můžu se spojit s Operačním centrem."

Hood jen přihlížel; nic nechápal, ale měl ve svého společníka důvěru. Jak tak stál, ozval se jeho telefon. Poodstoupil směrem k řece a ohlásil se.

"Ano?"

"Paule? Tady John Benn; můžete mluvit?"

Hood odpověděl, že ano.

"Mám pro vás úplnou zprávu, ale tohle je to hlavní: Maximillian Hausen, otec Richarda Hausena, pracoval pro Pierra Duprého mezi lety 1966 a 1979. Funkci měl pilot, později starší pilot."

"Říkal jste 1966?"

"Ano."

To bylo předtím, než Richard Hausen a Gérard Dupré spolu chodili do školy. V tom případě nebylo pravděpodobné, že se potkali až na Sorbonně, jak Hausen tvrdil. Téměř určitě se znali už dřív. Hood vrhl pohled na Hausena, který sledoval Stolla. Hooda netrápila ani tak otázka, kdy se potkali, jako to, jestli jsou ve styku nyní. Ne jako nepřátelé, nýbrž jako spojenci.

"Je toho ještě víc," pokračoval Benn. "Hausen starší byl podle všeho loajální nacista a po válce se dál tajně scházel s ostatními bývalými nacisty; patřili k Bílým vlkům, spiklenecké skupině, která chystala vytvoření Čtvrté říše."

Hood se otočil k ostatním zády. "Byl Richard členem?"

"Nejsou žádné důkazy ani pro, ani proti."

Hood byl rád, že to je aspoň takhle. "Ještě něco, Johne?"

"Zatím nic."

"Tak díky. Tohle je moc užitečné."

"Nemáte zač. A dobrou noc."

Hood mobil vypnul, okamžik stál s pohledem upřeným na temné vody Tarnu. "Doufám, že to tak je," pronesl polohlasem, otočil se a vrátil se k ostatním.

56 KAPITOLA

ČTVRTEK, 10.05 VEČER WUNSTORF, NĚMECKO

Jody se pohybovala tak rychle, jak jen jí nohy, těžké jako olovo, a

bolestivé rameno dovolovaly. Je s podivem, jak jsem tolik věcí vždycky považovala za samozřejmé, říkala si. Zdravé tělo, to za prvé. Pak chůze lesem. Tlačit a občas táhnout někoho v invalidním vozíku takovému cvičení dodávalo zcela jiný rozměr.

A k tomu ji ještě kdosi pronásleduje, kdosi, koho slyší, ale nevidí, a to všechno tenhle zážitek dělá ještě živějším.

Zakopla, vstala, tlačila vozík dál, zasténala a opřela se o něj. Potřebovala jej téměř stejně, jak on potřeboval ji. Pak za sebou slyšela ženský hlas.

"Ani hnout!"

Jody se zastavila.

"Zvedni obě ruce!"

Jody uposlechla.

"Udělej dva kroky doleva a neotáčej se!"

Jody tak učinila; slyšela, jak k ní Karin Doringová jde; Němka ztěžka dýchala. Jody sebou škubla; žena třikrát vypálila do opěradla vozíku; dopředu se skácelo mrtvé tělo.

"Panebože - panebože!" vydechla Jody.

Karin ji obešla; Jody i ve tmě rozeznala její zlobný výraz. A také viděla nůž SA.

"Ty ses opovážila přijít do mého tábora!" zaječela na ni Doringová hlasem vzteklejším než ráno. Odkopla vozík z cesty. "Ty ses opovážila postavit se mi, urážet mě!"

"Omlouvám se," řekla Jody; celá se třásla. "Vy - vy byste udělala totéž, ne?"

"Ty nejsi já!" řekla Karin. "Nejsme ve stejném spolku!"

Mezi stromy se náhle třikrát zablesklo; pod nárazy střel Karin prudce zavrávorala, zůstala však stát. Ve spodních větvích se cosi pohnulo;

pohlédla nahoru. Tam byl Bob Herbert. Karin klesla na kolena; z ran jí prýštila krev.

Herbert upustil zbraň na zem a zhoupl se z větve; visel na ní na svých silných pažích. "Vsadím se, že zrovna teď by byla ráda, že není vámi, Karin."

Karin jen s námahou udržovala oči otevřené; pomalu kroutila hlavou a pokoušela se zvednout zbraň. Upadla jí na zem a za okamžik klesla na zem i Karin.

Jody se na ni ani nepodívala; odkopla tělo mrtvého policisty, které posadili do vozíku, a běžela k Herbertovi. Spustil se do sedadla. Jody se opřela o strom.

"Nic jiného nezbývalo, a provedla jste to jak profesionál," řekl Herbert. "Jsem na vás pyšný." Sahal po samopalu na zemi, kam ho upustil. "A teď odtud vy-"

Nedořekl; ze tmy se na něj s výkřikem vyřítila mohutná postava. Rozvzteklený Manfred Piper se k němu hnal s vysoko zdviženým nožem a vší silou jím mávl proti jeho hrudi.

57 KAPITOLA

ČTVRTEK, 10.06 VEČER TOULOUSE, FRANCIE

Hood zastrčil telefon do kapsy saka a vrátil se na travnatý svah. Skupina dosud stála vedle stromů, jen Stoll poodešel několik metrů směrem k mostu. Odtud měl ničím nerušený výhled na řeku a protější břeh.

Když Hood přišel blíž, slyšel Ballona, hovořícího s Nancy.

"... i když nás uvidí, můžou jít k ďasu. Mně je to jedno. Zrovna takhle to bylo, když jsem svou bývalou ženu nachytal s milencem. To, že se vám nelíbí to, co vidíte, ještě neznamená, že to zmizí."

"Na to jsem se neptala," odtušila Nancy. "Ptala jsem se, jestli je možné, že nás někdo z Demain uvidí, a jestli ano, co myslíte, že se stane."

"Jsme na veřejném pozemku; jestli nás uvidí, nemůžou nic dělat. Ale stejně si nemyslím, že si Dominique zvolí boj. Určitě ne teď, když vysílá ty svoje hry."

Hood se zastavil vedle Hausena; chystal se vzít ho stranou, ale tu k nim přistoupil Ballon.

"Všecko v pořádku?" zeptal se.

"Nevím jistě," odpověděl Hood. "Matte, zvládáš to?"

"Víceméně," odpověděl Stoll; seděl s nataženýma nohama, skloněn nad počítačem položeným na kolenou, a zuřivě tiskl klávesy.

"Náš přítel je přesný," prohlásil. "První hra se objevila přesně v deset; tím myslím přesně, v 10.00.00; uložil jsem si ji na pevný disk. Téčko mi při každém záběru vykrývá asi osmatřicet stupňů, takže celé bych to měl mít tak do deseti minut."

"A pak?" zeptal se Hood.

"Musím začít tu hru hrát a dostat se na různé obrazovky, na různé krajiný."

"Proč to nepošleš do Operačního centra?"

"Protože tam by dělali totéž, co já. Píšu malou modifikaci do programu Match Book, aby mohl číst snímky od Téčka. Pak už je to v rukou božích. Když neudělám nějakou velkou blbost, tak mi snímky pozadí pojedou pořád. Až dostanu shodný obraz, pípne mi to." Stoll dopsal a zhluboka nasál vzduch. Hru uložil. "Nemůžu tvrdit, že se mi to bude zamlouvat; je to o ústa."

Přistoupila k nim Nancy; klekla si za Stollem a jemně mu položila ruce na ramena. "Já vám pomůžu, Matte; v tomhle jsem dobrá."

Hood se na ně okamžik díval; způsob, jakým se Nancy Matta dotkla, v něm vzbudil žárlivost. To, jak se její ruce snesly a jako padající okvětní plátky spočinuly na Stollových ramenou, ho naplnilo steskem; a to, co cítil, ho naplnilo nechutí k sobě samému.

Pak, s dokonalým načasováním, se Nancy zvolna otočila a pohlédla na Hooda; udělala to pomalu, aby mohl odvrátit zrak, kdyby chtěl. Hood zrak neodvrátil, jejich oči jako by se do sebe zabodly a Hood v nich utonul.

Z očarování ho vytrhlo pomyšlení na Hausena; nedokončená záležitost s tím Němcem je naléhavější.

"Herr Hausen, rád bych si s vámi promluvil," oslovil ho.

Hausen na něj vyčkávavě, téměř dychtivě, pohlédl. "Ovšem," řekl. To, co se tu odehrávalo, ho očividně vzrušovalo; ale ve vztahu ke které straně?

Hood mu položil ruku na rameno a odváděl ho k řece. Ballon je následoval; šel několik kroků za nimi. To bylo v pořádku, jeho se to týkalo také.

"Ten hovor, co jsem teď měl, byl s Operačním centrem," začal Hood. "Musím se zeptat přímo, jinak to nejde: proč jste nám neřekl, že váš otec pracoval pro Duprého?"

Hausen se zastavil. "Odkud tohle víte?"

"Přikázal jsem svým lidem, aby se podívali do německých daňových záznamů. Od roku 1966 do 1979 pracoval pro Duprého jako pilot."

Hausen dlouho otálel s odpovědí. "To je pravda. A byla to právě jedna z věcí, kvůli které jsme se s Gérardem ten večer v Paříži hádali. Otec ho naučil létat, jednal s ním jako s vlastním synem, naučil ho nenávisti."

Ballon se zastavil vedle nich. "Váš otec pro toho netvora pracoval? Kde je teď?"

"Před dvěma lety zemřel."

"Je tu ještě něco," hovořil dál Hood. "Povězte nám o politických názorech vašeho otce."

Hausen se dlouze nadechl. "Byly zvrhlé; patřil ke skupině Bílí vlci. Ti chtěli udržet nacistické ideály při životě i po válce. Pravidelně se s těmi lidmi scházel. On..." nedořekl.

"On co?" zeptal se Ballon.

Hausen se sebral a odpověděl: "Věřil v Hitlera a v cíle říše. Zastával názor, že konec války byl krokem zpátky, ne porážkou, a svým vlastním způsobem ve válce pokračoval. Bylo mi tehdy jedenáct..." - znovu se zhluboka nadechl, než mluvil dál - "...otec a dva jeho přátelé cestou z kina napadli rabínova syna, když se vracel domů ze synagogy. Pak mě matka poslala do školy v Berlíně. Otce jsem pak viděl až po letech, když se Gérard se mnou na Sorbonně spřátelil."

"Chcete tvrdit, že Gérard šel na Sorbonnu jen proto, aby se s vámi spřátelil a přivedl vás zpátky?" divil se Hood.

"Musíte pochopit, že se se mnou muselo počítat už od mládí. To, co otec udělal, mě pohoršovalo. Ještě teď ho slyším, jak na mě křičí, abych se k nim připojil, jako kdyby šlo o nějaký bezvýznamný karneval, něco, o co nesmím přijít. Slyším sténání toho mladíka, rány, které mu zasazovali, jeho boty, jak dřou o chodník, když ho obstupovali. Bylo to odporné. Matka otce milovala, a tak mě hned tu noc poslala pryč, abychom si s otcem jeden druhému něco neudělali. V Berlíně jsem bydlel u příbuzného.

Tam jsem založil protinacistickou skupinu; v šestnácti jsem měl vlastní rozhlasový program a po měsíci taky policejní ochranu. Jedním z důvodů, proč jsem šel studovat do zahraničí, bylo, že jsem chtěl uniknout před vyhrožováním smrtí. Ke svému přesvědčení jsem se vždycky upřímně hlásil." Hněvivě pohlédl na Ballona. "Vždycky, rozumíte?"

"Co Gérard?" zeptal se Hood.

"Nijak moc se to neliší od toho, co jsem vám už říkal. Gérard byl bohatý, zkažený a rozmazlený mladík a o mně se dozvěděl od mého otce. Myslím, že mě považoval za jakousi výzvu. Bílí vlci mě nezastrašili; Gérard mě chtěl předělat pomocí argumentů a rozumu. Tu noc, kdy zabil ty dvě dívky, se mi pokoušel předvést, že v souladu se zákonem žijí jen ovce a zbabělci. Když jsme uprchli, říkal ještě, že lidé, kteří mění svět, se řídí vlastními pravidly a ostatní donutí, aby žili podle nich."

Hausen upřel zrak k zemi; Hood pohlédl na Ballona. Francouz se tvářil zlostně.

"Podílel jste se na těch vraždách, a neudělal jste nic, jen utekl a schovával se. Na čí straně jste, Herr Hausene?"

"Udělal jsem chybu, a od té doby za ni platím. Dal bych všechno za to, kdybych tu noc mohl vrátit a jít Gérarda udat. Ale to jsem neudělal. Byl jsem celý popletený a vystrašený, a utekl jsem. Kaju se za to, pane Ballone, dnem i nocí."

"Povězte mi o svém otci," zasáhl Hood.

"Od té noci, co napadl toho židovského chlapce, jsem se s ním setkal dvakrát; jednou u Dupréových, když jsme tam s Gérardem utekli. Chtěl po mně, abych se připojil k jeho lidem, že jen tak se můžu zachránit. Když jsem odmítl, nazval mě zrádcem. Podruhé to bylo tu noc, kdy zemřel. Byl jsem u jeho smrtelné postele v Bonnu; než vydechl naposledy, znovu mě nazval zrádcem; ani tam jsem se mu nepodřídil, jak si přál. Matka u toho byla; jestli chcete, můžete jí zavolat třeba tady telefonem pana Hooda. Potvrdí vám to."

Ballon pohlédl na Hooda; ten se stále díval na Hausena. Měl stejný pocit jako v tom letadle; chtěl věřit v upřímnost toho člověka. Avšak zde jsou v sázce lidské životy, a přese všechno, co Hausen říká, je tu stín pochybností.

Vytáhl telefon z kapsy a vyťukal číslo; ozval se mu John Benn.

"Johne, potřebuju vědět, kdy zemřel Maximillian Hausen."

"Ten najednou všudypřítomný nacista," poznamenal Benn. "To bude tak minutku trvat; chcete zůstat u telefonu?"

"Jo, chci."

Hood pohlédl na Hausena. "Omlouvám se," řekl, "ale tohle Mattovi a Nancy dlužím."

"Já bych udělal totéž," odpověděl Hausen. "Ale znovu vám říkám, že Gérarda Dominiquea i Nové jakobíny a neonacisty, i všechno, co představují, si hnusím.

Možná bych udal i vlastního otce, kdyby to samo nezavánělo nacismem."
"Stál jste před těžkou volbou," řekl Hood.
"To ano. Podívejte - Gérard se mýlil; mimo zákon se může pohybovat jen zbabělec."
Znovu se ozval Benn: "Paule? Od smrti staršího Hausena uplynou příští měsíc dva roky; v jedněch bonnských novinách bylo krátké oznámení -bývalý pilot Luftwaffe, pak soukromý pilot, atakdále."
"Díky; moc děkuju," řekl Hood a schoval telefon. "Ještě jednou se omlouvám, Herr Hausen."
"A ještě jednou, Herr Hood - není třeba se -"
"Paule!"
Hood i Hausen pohlédli na Stolla; Ballon už k němu běžel.
"Co máš?" zeptal se Hood už také cestou k němu.
"Samé ani ,ň'," odtušil Stoll. "Ať se v tom hrabu jak chci, ten můj počítač není dost rychlý, aby analýzu stihnul před 20.10. Už jsem chtěl volat na pomoc Operační centrum, ale Nancy přišla na něco lepšího."
Nancy vstala a oslovila Ballona. "V ostatních hrách Demain se dá přejít na další úroveň tak, že hru zastavíte a tisknete v určitém pořadí šipky na klávesnici - dolů, nahoru, nahoru, dolů, doleva, doprava, doleva, doprava." "A -?"
"A jsme v té hře už na úrovni dvě a nehráli jsme úroveň jedna."
"Že by Dominique byl tak pitomý, aby dal do jedné z těchhle her stejné klamné kódy?" zeptal se Hood.
"Přesně tak," řekla Nancy. "Už je to v počítači; musí se to odstranit, ne uložit. Někde to někdo zapomněl vymazat."
Ballon stál vzpřímeně a díval se směrem k továrně.
"Tak co, plukovníku? Stačí vám to?" zeptal se Hood.
Ballon strhl z opasku vysílačku; pohlédl na Matta. "Uložil jste si tu hru do počítače?" zeptal se.
"Přechod z úrovně jedna do úrovně dvě je zkopírovaný a uložený, odpověděl Stoll. Ballon zapnul vysílačku a přiložil ji k ústům. "Seržante Ste. Marie? Allons!"

58 KAPITOLA

ČTVRTEK, 10.12 VEČER WUNSTORF, NĚMECKO

Manfred zaútočil na Herberta sedícího ve vozíku; bodl tedy nožem směrem dolů.
Pro někoho, kdo může vstát, je poměrně snadné útoku nožem se ubránit; předloktí vyrazí vzhůru nebo dolů a zachytí útočníkovo předloktí, vychýlí je směrem vzhůru a do strany, anebo dolů a do strany. Současně uhne útočníkovi z cesty; tím se připraví na následující bodnutí nebo říznutí, anebo, což je lepší, tím, že se s velkou pravděpodobně odkryje útočníkův bok nebo záda, je možné ho zneškodnit.
Když je napadený blízko útočníka nebo pod ním, stále ještě se lze bránit předloktím; tentokrát se paže ohne v lokti do tvaru písmene V, útočníkovu paži pevně sevře a vychýlí ji vzhůru, dolů nebo do strany; rozdíl je pouze v tom, že úder je třeba blokovat částí předloktí blíž k zápěstí než k lokti, jinak může nůž po předloktí sklouznout, dostat se pod loket a bodnout.
Protože Manfred vedl úder shora a plnou vahou, Bob Herbert musel paži ohnout. Zvedl levou, předloktí před čelem, pěst zaťatou, aby paži zpevnila. Zachytil a zarazil Manfredovu paži a pravou pěstí ho tvrdě zasáhl do odkryté čelisti. Rozvzteklený Němec si úderu vůbec nevšímal; paži, kterou mu Herbert zachytil, stáhl zpátky, znovu se rozpřáhl a švihl nožem doleva proti

Herbertově hrudi.

Herbert přitáhl levé předloktí k tělu, ohnul loket a švih nožem znovu zachytil. Zaslechl za sebou Jodyin křik, soustředil se však s takovým úsilím na to, aby se útočníka zbavil, že ji nestačil vyzvat, aby utekla. V boji muže proti muži víc vojáků zemřelo proto, že něco odvedlo jejich pozornost, než proto, že by tímhle způsobem neuměli bojovat.

Tentokrát se Manfred zarazit nenechal; Herbert mu sice paži blokoval, ale Manfred ohnul zápěstí a jeho ruka, jako kdyby k jeho tělu ani nepatřila, přitlačila čepel k Herbertovu zápěstí a nechybělo mnoho, aby mu je ostří nože prořízlo.

Herbert získal další vteřinu tím, že Manfreda levicí odstrčil a tlak uvolnil; Manfred pohnul nožem tak, aby jej zase dostal do potřebné polohy, a Herbert přehmátl volnou pravou rukou přes levou, blokující ruku s nožem, a zabořil Manfredovi palec mezi jeho palec a ukazovák; ostatní prsty sevřel kolem jeho pěsti. Předloktím, blokujícím ruku s nožem, uhnul a vší silou prudce zkroutil Manfredovu pěst proti směru hodinových ručiček.

V pěsti slyšitelně prasklo a nůž spadl na zem; Manfred se ale nemínil vzdát a okamžitě se nože zmocnil, uchopil jej do levé ruky, vztekle zavyl a nečekaně vrazil Herbertovi do břicha koleno. Herbert se ve vozíku prohnul, Manfred se na něj vrhl, tělem ho vtlačil do sedadla, naklonil se nad něj, zvedl nůž a vrazil jej zezadu do opěradla. Bylo slyšet, jak nůž párá kůži; Jody na Němce křičela, aby přestal.

Manfred, tvář zkřivenou vztekem, bodal a bodal. Pak se ozvalo prásknutí a Manfred přestal. Zvedl ruku k hrdlu.

Měl v něm průstřel kulkou, kterou Jody vypálila z Karinina samopalu. Z krčních tepen těsně pod hranou čelisti prýštila krev. Nůž vypadl Manfredovi z ruky; Manfred se svezl z vozíku, několikrát sebou škubl a zůstal nehybně ležet.

Herbert se otočil a pohlédl na temnou siluetu Jody, rýsující se proti ještě tmavší obloze.

"Panebože," vydechla.

"Stalo se vám něco?"

"Zabila jsem ho."

"Jinak to nešlo."

Jody se rozeštkala. "Zabila jsem ho. Zabila jsem člověka!"

Herbert otočil vozík a rozjel se k ní. "Ne... zachránila jste lidský život. Můj."

"Ale já... zastřelila jsem ho!"

"Musela jste, stejně jako jiní museli zabíjet ve válkách."

"A tohle je válka?"

"Ano, nic jiného to není," odpověděl Herbert. "Podívejte, neměla jste na vybranou. Slyšíte mě, Jody? Neudělala jste nic špatného. Nic."

Jody vzlykala dál.

"Jody?"

Stále se lítostivě dívala na mrtvolu.

"Jody... prokázala byste mi laskavost?"

"Jakou?" zeptala se otupené.

"Mířte tím samopalem někam stranou."

Pomalu tak učinila; pak rozevřela prsty a upustila zbraň na zem. Zadívala se na Herberta, jako kdyby ho viděla poprvé. "Nejste ani zraněný; jak to, že vás nebodl?"

"Bez kevlaru nedám ani ránu," prohlásil Herbert. "Několik neprůstřelných vrstev v opěradle a v sedadle; na ten nápad mě přivedl prezident. Křeslo v Oválné pracovně je vyztužené stejně."

Zdálo se, že ho Jody neslyší; zavrávorala a pak klesla na zem vedle samopalu. Herbert k ní popojel, uchopil ji za ruku a jemně za ni zatáhl. Jody k němu zvedla oči.

"Bylo toho na vás hodně, Jody." Pomohl jí zvednout se na kolena; potom zatáhl silněji a Jody začala vstávat. "Ale už máte skoro všecko za sebou. Ještě poslední kus, k dálnici je jenom něco přes půldruhého kilometru. A my musíme..."

Herbert zmlkl; v dálce uslyšel kroky.

Jody na něj pohlédla. "Co je?"

Herbert okamžik naslouchal. "Kurva!" zaklel. "Vstaňte! Honem!"

Uvědomila si naléhavost v jeho hlase. "Co slyšíte?"

"Musíme zmizet."

"Proč?"

"Jdou sem - asi se podívat, co je s těmi tady." Postrčil ji. "Jděte!"

"A co vy?"

"Já odtud zmizím taky; ale někdo teď musí krýt ústup."

"Ne! Sama nepůjdu!"

"Děvče, tohle je práce, za kterou mě platí; vás ne. Myslete na své rodiče. A stejně bych vás jen zdržoval. Mně víc vyhovuje zakopat se tu a bránit nás z tohohle místa."

"Ne!" zaječela Jody. "Sama nepůjdu!"

Herbert si uvědomil, že nemá význam ji přesvědčovat; je vyděšená, vyčerpaná a zřejmě také vyhladovělá jako i on sám.

"Tak dobrá; půjdeme společně."

Vyzval ji, aby sebrala samopal, ze kterého střílel ze stromu. Pak přejel ke Karin, zvedl její samopal a při světle baterky hledal dýku SA, kterou měla s sebou. Našel ji, zastrčil si ji pod levou nohu, aby byla na dosah, a pak se podíval, jestli v Karinině zbrani zbyly ještě nějaké náboje. Pak přejel k Manfredově mrtvole. Sebral jeho nůž a pátral po dalších zbraních; neměl už žádné. Ve světle baterky ještě prohledal kapsy jeho větrovky a potom se připojil k Jody, čekající několik metrů od mrtvých těl.

Připadal si jako někdo z kresleného filmu Kaskadéři na rychlých kolech, na který se dívával v rehabilitačním středisku; byl o hrdinovi, který se prohánět v kaskadérském závodním autě s ‚nadupaným' motorem. Nyní, poprvé za celou dobu, kdy nemohl používat nohy, si připadal jako Rambo; prostomyslný člověk, který má svůj úkol a vůli splnit jej.

Před půlstoletím černoch jménem Jesse Owens zaskočil Hitlera, když na olympijských hrách porazil jeho árijské atlety. To, jak je Karin dnes večer tak zuřivě pronásledovala, prokázalo, jak její autoritu podrylo, že Jody přežila. Nyní, kdyby se člověku v invalidním vozíku podařilo těmhle pašákům uprchnout... i to by mohlo znamenat konec nacistického mýtu o nadčlověku. Určitě aspoň pro tuhle skupinu.

59 KAPITOLA

ČTVRTEK, 10.41 VEČER TOULOUSE, FRANCIE

Když Ballonovi lidé pochodovali k pevnosti, z níž se stala továrna, Hood nevěděl, co má čekat; když jeho skupinka následovala Ballona a ostatní a když přecházela přes středověký chodník, uvažoval, kolik asi obléhatelů za ta staletí touto cestou šlo, kolik z nich slavilo úspěch a kolik skončilo drtivou porážkou.

Až vniknou dovnitř, je vcelku jasné, co udělají; Ballon prohlásil, že jeho úmyslem vždy bylo najít důkazy potvrzující Dominiqueovo spojení s Novými jakobíny, a pak ho zatknout. Jeho lidé jsou k tomu vycvičeni. Hausen a Hood ho však přemluvili, aby nechal Stolla a Nancy podívat se do počítačů a zkusit, co tam najdou. Možná seznamy Nových jakobínů nebo jejich přívrženců, možná další důkazy, že Demain má něco společného s rasistickými hrami; i to by přispělo k

Dominiqueovu pádu.

Bylo také vcelku jasné, co udělá Dominique, aby tomu zabránil. Ten člověk nejenže velí armádě teroristů, ale zabil i on sám. Své impérium bude pravděpodobně bránit všemi prostředky.

A proč by ne? tázal se Hood sám sebe, když se blížili k hlavnímu vchodu. Dominique bude zřejmě stát nad zákonem. Od ochromující stávky železničářů v roce 1995 se Francie zmítá ve sporech uvnitř veřejného sektoru a navíc je v zajetí stejně ochromující nezaměstnanosti. Kdo by se opovážil napadat tak význačného zaměstnavatele, jako je Dominique? Zvlášť, když prohlásí, že byl vystaven ústrkům. I Ballonovi nadřízení by museli připustit, že jejich člověk je fanatik. A to ještě jenom kdyby se jim chtělo zachovat se lidumilně, říkal si.

Do obvodové zdi opevnění byla vestavěna železná brána. Jediným ústupkem moderní době byly malé černé televizní kamery, vyhlížející z horních částí arabesek nahoře. Za branou se nacházela velká budka z červených cihel, postavená ve stylu celé stavby. Když se skupina přiblížila, objevili se dva muži, jeden v uniformě strážného, druhý byl mladík v obleku. Příchod Ballonovy skupiny ani jednoho zřejmě nepřekvapil.

"Plukovník Bernard Ballon z Groupe ďlntervention de la Gendarmerie Nationale," řekl Ballon francouzsky, když došli k bráně. Vytáhl koženou náprsní tašku, z ní vyňal listinu, rozložil ji a rozevřenou podržel tak, aby na ni bylo skrz bránu vidět. "Tohle je povolení k domovní prohlídce, vystavené soudcem Christophem Labiquem a podepsané mým velitelem, generálem Francoisem Charrierem."

Muž v obleku prostrčil branou ruku s pěstěnými nehty. "Já jsem Vaudran z advokátní firmy Vaudran, Vaudran a Boisnard. Jsme právní zástupci Demain. Ukažte mi to povolení."

"Mou povinností je jen povolení předložit a vysvětlit důvod své návštěvy," odpověděl Ballon.

"Vezmu si ho, přečtu, a teprve pak budete vpuštěni."

"Zákon říká, že si ho můžete přečíst i během prohlídky," sdělil mu Ballon. "Vyznáte se v zákonech, ne? Až budeme uvnitř, můžete si to povolení nechat třeba na památku."

"Než vás vpustím, musím povolení ukázat svému klientovi," opáčil Vaudran.

Ballon na něj okamžik vztekle upíral oči a pak dokument zvedl do výše a podržel jej před kamerou nahoře na bráně. "Váš klient ho vidí. Tohle je povolení, žádná žádost."

"Lituji, ale potřebujete víc než kus papíru; musíte mít i důvod," prohlásil advokát.

"Ten máme. V počítačových hrách a ve hře ‚Všichni na větev s ním!, která se objevila na internetu, jsou prvky patřící Demain."

"Jaké prvky?"

"Kód pro volbu úrovně. Máme ho v počítači. Máte právo ho vidět při přelíčení, nikoli před prohlídkou. Všechno je tady v tom povolení. A teď tu bránu Otevřte, pane Vaudrane."

Advokát na Ballona chvíli hleděl a pak dal svému společníkovi znamení, aby se vrátil do budky. Strážný zavřel dveře a zvedl telefon.

"Máte šedesát vteřin," zahulákal za ním Ballon. Podíval se na hodinky. "Seržante Ste. Marie?"

"Ano, pane!"

"Máte nálože na uražení zámku?"

"Ano, pane."

"Připravte je."

"Rozkaz, pane."

"Doufám, že jste si vědom, co děláte?" řekl advokát.

Ballon se dál díval na hodinky.

"Lidé už přišli o místa kvůli menším chybám," poznamenal advokát.

"Tady jde jen o jednoho člověka a o jedno místo," odsekl Ballon. Pohlédl zpříma na advokáta. "Ne; o dva." Znovu se zadíval na hodinky.

Hausen celý rozhovor Hoodovi, Stollovi i Nancy překládal. Hood přihlížel a vrtalo mu hlavou, čeho celou touhle operací dosáhnou; Dominique je venku určitě viděl a všechny inkriminující předměty už ukryl nebo zničil. Těch několik posledních minut zřejmě využívá k tomu, aby se přesvědčil, že nic neopomněl.

Za necelou minutu strážný v budce zadával na panelu, umístěném uvnitř, kód. Ballon seřadil své lidi u brány. Za okamžik advokát odešel k postrannímu vchodu hlavní budovy; skupina vešla dovnitř a pochodovala k velkým naleštěným dveřím zlatavé barvy. Jeden ze strážných ji následoval a dveře otevřel pomocí kódu, který zadal v krabičce na zárubni. Ballon mu podal povolení a vešel dovnitř.

Uvnitř se jeho muži rozestavili v pohovu do řady před hlavním vchodem. Vyložil jim, že když tu najde něco, co bude třeba odnést, zavolá je, aby to shromáždili a odnesli do auta. Hood se dohadoval, že akci nacvičovali tak často, že by ji dokázali provést se zavázanýma očima. Zatím mají dávat pozor na východy a dbát na to, aby budovu nikdo neopustil.

Ballon se svými společníky šel dál dovnitř závodu. Procházeli halou; být tu Hood jako turista, určitě by se loudal a prohlížel si smělé oblouky a složité reliéfy, vytesané do kamene.

Ballonův hlas mu připomněl, proč tu jsou.

"Tudy," pronesl tichým, ale rozkazovačným tónem, když došli na konec dlouhé chodby.

Pětice prošla krátkou spojovací chodbou se zamřížovanými okénky ke dveřím, vedoucím do místností programátorů; zraků strážných, zřejmě také instruovaných, že ji mají nechat projít, si nevšímala.

Hood nečekal, že tu teď v noci uvidí chodit nějaké zaměstnance; ale nebyly tu ani uklízečky, pouze tu a tam stráž, která jim však nevěnovala pozornost.

Budova si uchovala středověký charakter, třebaže tu byly kamery, moderní podlahy a svítidla; tak tomu bylo, dokud stráž skupinu nevpustila do místnosti s počítači.

Bývalá jídelna byla přeměněna v cosi, co připomínalo Národní úřad pro průzkum. Bílé stěny, ve stropě zapuštěné zářivky. Stoly se skleněnými deskami vroubilo snad čtyřicet počítačových terminálů a u každého stála židle z umělé hmoty, připevněná k podlaze. Od Národního úřadu pro průzkum se závod Demain lišil jen tím, že zde nebyli žádní lidé. Dominique si dal záležet; platnost povolení končila už za hodinu a několik minut. Když tu nebude nikdo, kdo by odpovídal na otázky, prohlídku to zpomalí.

"Tohle je teda herna," prohlásil Stoll, rozhlížeje se kolem.

"Začněte hrát," vyzval ho Ballon.

Stoll pohlédl na Hooda; ten mlčky přikývl. Stoll se nadechl a podíval se na Nancy. "Mám začít na některém určitém místě?" zeptal se.

"Na tom vůbec nezáleží; všechno je napojeno na jeden řídící počítač."

Stoll přikývl, posadil se k nejbližšímu monitoru, připojil k počítači svůj přenosný a oba zapnul.

"Zřejmě dali do systému hesla," poznamenala Nancy. "Jak se přes ně dostanete do hlavního systému? S několika vám asi dokážu pomoct, ale bude to nějakou dobu trvat."

"Nijak moc času nepotřebujeme," prohlásil Stoll. Zasunul do mechaniky B disketu a nabutoval ji. "Já s sebou všude nosím program Bulldozer; sám jsem si ho napsal. Začíná rychlým uvítacím vyhledavačem Handshake Locator; ten najde matematické klíče k rozluštění kódů. Nemusím se trefovat přesně; když nevyjdou jedna až šest a osm až deset, sedm už nezkouším. Jakmile se Handshake dozví něco o jazyce, což trvá pár minut, přijede Bulldozer a hledá nabídky. Jakmile se dostanu k těm, mám to. Data odsud budu ukládat do počítačů Operačního centra."

Ballon mu stiskl rameno, zavrtěl hlavou a položil si prst na ústa.

Stoll se plácl dlaní do čela. "Pardon, zapomněl jsem. Vypuštěné slovo je jak šíp, co může zničit čip."

Ballon přikývl.

Nancy dala Stollovi několik hesel, aby je zkusil; Hausen se přitočil k Ballonovi.

"Plukovníku, co uděláme s Dominiquem?"

"Budeme čekat."

"Na co?"

Ballon se naklonil k Hausenovu uchu. "Až Dominique znervózní. Jak jsem říkal panu Stollovi, Dominique nás určitě pozoruje. Doufám, že v tom počítači něco najdeme."

"A když ne?"

"Mám vás," odtušil Ballon.

"Mě?"

"Požádám pana Stolla a slečnu Bosworthovou, aby vyslali počítačem vaši výpověď o těch vraždách v Paříži; tak či tak, Dominiquea potopíme." Ušklíbl se. "Ačkoliv je tu ještě třetí možnost; čekal na vás pětadvacet let, a jestli se bude bát, že tajemství jeho minulosti možná konečně vyzradíte, podlehne pokušení postarat se, abyste z těchhle dveří už nevyšel."

"Vy myslíte, že by proti nám poslal své Nové jakobíny?"

"Přikázal jsem svým lidem, aby se drželi zpátky; když si bude myslet, že vás dostane dřív, než budou stačit zasáhnout, určitě tomu pokušení neodolá. A až se tak stane, všechny vás odsud odvedu a tady to srovnám se zemí." Mrkl, ale nikoli žertovně. "Jak jsem říkal, já na Dominiquea taky už dlouho čekám. Dostanu ho."

Vrátil se ke Stollovi a k Nancy a díval se, co dělají. Hausen zůstal stát tam, kde byl, jako kdyby ho někdo něčím k podlaze z tvrdého dřeva připevnil.

Hood stál vedle Stolla; z Hausenova výrazu vyčetl, že se cosi chystá. Hausenův obvykle nevzrušený obličej byl napjatý, obočí starostlivě stažené. Možná se ho zmocnily i jakési obavy. Rozhodl se však na nic se ho nevyptávat; Hausen si rád věci promýšlí, než promluví. Jestli má něco, s čím se chce svěřit, svěří se.

Takže Hood stál mlčky a se směsicí strachu a pýchy sledoval, jak zpocený mladý muž u klávesnice počítače rozhoduje o osudu světa.

60 KAPITOLA

ČTVRTEK, 5.05 ODPOLEDNE WASHINGTON, D.C.

Do počítače Eddieho Mediny začala přicházet data od Matta Stolla z Francie; mladík si svlékl sako, zase se posadil a svého nástupce Randalla Battlea, který ho večer vystřídá, vyzval, aby uvědomil generála Rodgerse.

Battle tak učinil právě když se z obrazovky ztratil Stollův podpis :-); místo něj se ukázal obraz, ohlašující velký soubor nazvaný L'Opération Écouter.

Rodgers Randallovi přikázal, aby mu materiál posílal do jeho počítače. Pak s Darrellem McCaskeym a Marthou Mackallovou sledoval, co přichází.

První byla Stollova poznámka.

Eddie: nechci spotřebovávat moc času na poznámky. Bulldozer se dostal do souborů Demain. Primární disky jsou smazané, zálohování ne. Všechno z tohohle souboru stahuju.

Po poznámce následovaly fotografie lidí, sloužících jako předlohy pro postavy ve hře. Po nich přišly segmenty ukazující bělochy, pronásledující černochy a černošky. Bělochy, znásilňující černošku. Černocha, roztrhaného

psy. Pak následovala Stollova poznámka.

Samotné hry se líhnou někde jinde; zdroj dobře utajený.

Ukázaly se záběry černochů a černošek, visících na stromech; záběry byly pořízené z různých úhlů. Prémiové kolečko, při kterém jakýsi kluk utíká proti směru hodinových ručiček a jako cvičné cíle má černé chlapce na houpačkách. Martha zachovávala kamenný výraz, McCaskey pevně svíral rty, oči přivřené.

Ede - asi jsem spustil nějaký poplach. Všude kolem běhají nějací lidé. Náš průvodce Ballon má v ruce pistoli. Asi musím pryč. Nashle.

Obrazy přicházely ještě několik vteřin, ale Rodgers se na ně už nedíval. Přepnul na alternativní počítačovou linku a v několika vteřinách se ocitl v pilotní kabině V-22 Ospreye.

61 KAPITOLA

ČTVRTEK, 11.07 V NOCI TOULOUSE, FRANCIE

"Jděte pryč od té klávesnice!"

Plukovník Ballon srazil levicí Stolla na podlahu a v okamžiku, kdy muži se střelnými zbraněmi vešli do chodby, stiskl knoflík vysílačky. V pravé už měl zbraň. Byla to jediná zbraň, kterou tu pětice měla.

Hood, sedící na bobku vedle ostatních, počítal - dvanáct... patnáct... celkem sedmnáct mužů, procházejících kolem dveří a zaujímajících postavení podél stěny chodby. Jediným východem tu byly dveře; dostat se ven vysokými okny by vyžadovalo menší žebřík.

Hausen ležel tváří dolů mezi Hoodem a krčícím se Ballonem. "Gratuluju, plukovníku, Dominique po té vaší návnadě skočil," řekl.

Hood pochopil, že mu ušlo cosi, co se mezi oběma muži odehrálo. Ne, že by na tom v téhle chvíli záleželo, alespoň se nezdálo, že by se Ballon nějak snažil něco na to říct; pozorně a starostlivě pozoroval příchozí.

Rychlým pohledem na střelce Hood zjistil, že je to všelijak posbíraný spolek. Oblečeni byli prostě, mnozí z nich ošuntěle, jako kdyby se ani nemínili ukazovat na ulici. I zbraně měli všelijaké; Ballon mu ani nemusel říkat, že jsou to Noví jakobíni.

"Tak tihle mládenci budou asi ty důkazy, co jste hledal, že jo?" pronesl Stoll s obavami v hlase.

"Levez!" zahulákal jeden z mužů; mířili zbraněmi do celé místnosti.

"Chce, abychom vstali," zašeptal Ballon. "Když vstaneme, můžou nás postřílet."

"To by nás postříleli už rovnou, ne?" řekla Nancy.

"Museli by dovnitř. Nevědí, jestli někdo z nás není ozbrojený. Nechtějí utrpět ztráty." Naklonil se blíž a tišeji řekl: "Dal jsem znamení svým lidem. Postupují sem a zaujímají postavení."

"Než se připraví, může být taky pozdě," řekl Hausen.

"Nebude, když zůstaneme schovaní," prohlásil Ballon. "Donutíme nepřítele, aby se přiblížil; jsme na to připravení."

"My ne," odtušila Nancy.

"Kdybyste se náhodou dostali do křížové palby a moji lidé vás neviděli, křičte 'blanc', to znamená ‚bílý'. Tak poznají, že tu jsou neozbrojení lidé."

Na to se ozval Hausen. "Já těm dobytkům poskytnu možnost střílet; uvidíme, z jakého jsou těsta." S těmi slovy vstal.

"Herr Hausen!" zasyčel Ballon.

Němec si ho nevšímal. Hood ani nedýchal; slyšel jen, jak mu srdce buší až v krku, a čekal, co se stane.

Dlouhou chvíli se nedělo nic. Konečně jeden z Nových jakobínů řekl: "Allons donc!"

"Chce, aby Hausen šel," řekl Ballon Hoodovi.
"Z téhle místnosti, nebo z budovy?" zeptal se Hood.
"Anebo možná vůbec z tohohle šíleného karnevalu?" dodal Stoll.
Ballon pokrčil rameny.
Hausen vykročil. Jeho odvaha na Hooda zapůsobila, ačkoliv část jeho bytosti se nemohla ubránit myšlence, jestli je to skutečně odvaha, anebo sebejistota; sebejistota kolaboranta.
Také Ballon čekal. Hausen došel ke dveřím a jeho kroky ztichly. Naslouchali, ale neslyšeli nic. Zřejmě ho tam zadrželi.
Jakobín zakřičel, aby vyšli i ostatní. Hood pohlédl na Ballona.
"Vy už jste s těmihle teroristy měl co dělat," řekl. "Jak se v takovéhle situaci zachovají?"
"Tihleti vás zmlátí nebo zavraždí v každé situaci," prohlásil Ballon. "Slovo ,smilování' neznají."
"Hausena ale nezabili," podotkla Nancy.
"Maintenant!" vykřikl jakobín.
"Než se zmocní našich zbraní, nezabijou ho," řekl Ballon.
"Tak bychom tedy odsud měli dostat Matta a Nancy. Třeba uniknou," řekl Hood.
"A tebe taky," dodala Nancy.
"Za pokus to možná stojí. Je tu ale nebezpečí, že vás můžou použít jako rukojmí. Postřílejí vás jednoho po druhém, dokud nevyjdu ven já," varoval Ballon.
"A co se proti tomu dá dělat?" zeptala se Nancy.
"Dám vysílačkou znamení svým lidem, jsou na takovéhle situace vycvičení."
"Ale záruky nejsou žádné," poznamenal Hood.
Nový jakobín zakřičel znovu; že pošle své lidi dovnitř, jestli nevyjdou i všichni ostatní.
"Ne, žádné záruky nejsou," souhlasil Ballon. "Ale budou muset každé rukojmí postavit do dveří, abych na ně viděl. A když uvidím, můžu taky střílet, a když budu střílet, každý, kdo bude rukojmí držet, půjde k zemi. Pak byste měli všichni utíkat."
Hood Francouzovi jeho smělost záviděl; od Mika Rodgerse věděl, že takhle se podobné operace provádějí. On sám si teď tak jistý nebyl. Myšlenkami byl u své ženy a dětí, uvažoval o tom, jak ho potřebují a jak jsou mu drazí. A jak tohle zde může skončit kvůli jedinému chybnému kroku nebo slovu.
Pohlédl na Nancy; maličko, smutně se usmívala. Přál si, aby jí mohl všechno vynahradit, všechny zvraty, k nimž v jejím životě kvůli němu došlo. Teď toho však moc dělat nemohl, a neměl jistotu, že tomu nebude jinak ani později. Takže se na ni jen vřele usmál, a ona sama se usmála šířeji. To musí prozatím stačit.
"Tak dobrá," řekl Ballon. "Teď vstaňte a jděte pomalu ke dveřím."
Váhali.
"Mně neslouží nohy," prohlásil Stoll.
"Tak je k tomu donuť," řekl Hood; vstal, následován Nancy a velmi váhavě i Stollem.
"A já měl zato, že my jsme ti na správné straně," pronesl Stoll. "Máme dát ruce nad hlavu, nebo prostě jen jít? Co teda?"
"Zkus se uklidnit," poradil mu Hood; už šli kolem řad počítačů ke dveřím.
"Proč lidi pokaždé říkají zrovna tohle? Jasně - ,kdyby to šlo, tak bych to udělal'," prohlásil Stoll.
"Matte, už mi začínáte jít na nervy," ozvala se Nancy. "Zmlkněte!"
Matt tedy zmlkl a zbytek cesty ke dveřím už šli beze slova.
Hood si prohlížel Nového jakobína, který zatím jediný promluvil; stál nejblíž ke dveřím. Měl husté černé vousy a knír, na sobě šedé triko, džíny a vysoké boty. Pod paží držel útočnou pušku a vypadal na to, že by ji bez váhání použil.

Všichni tři došli mlčky až ke dveřím. Hood spatřil Hausena; stál tváří k cihlové zdi, ruce opřené o ni, nohy od sebe. Jeden z mužů mu mířil pistolí do týla.

"Ále... kurva!" vyhrkl Stoll, když vešli do tmavé úzké chodby.

Každého ze tří Američanů popadli dva muži, postrčili je ke zdi a k hlavám jim přitiskli pistole. Hood hlavu trochu natočil, aby viděl na člověka, který akci vede. Ten se tvářil nevzrušeně, stál stranou tak, aby viděl na zajatce i dovnitř do místnosti.

Nancy, stojící vedle Hooda, se trochu třásla; Stoll, napravo od ní, se třásl víc. Hleděl do chodby, jako kdyby zvažoval šance na útěk.

"Máme přece povolení k prohlídce; já myslel, že všechno to je v rámci zákona," pronesl tiše.

"Tais-toi!" obořil se na něj vůdce.

"My nejsme žádné komando; já jsem leda tak přes počítače," řekl Stoll.

"Ticho!"

Stoll sklapl ústa tak prudce, že to bylo slyšet.

Vůdce Nových jakobínů si zajatce okamžik pozorně prohlížel a zase se otočil ke dveřím. Zařval, aby vyšel i ten poslední.

"Vyjdu, až pustíte ostatní," zařval v odpověď Ballon.

"Ne; nejdřív vyjdete vy," opáčil vůdce.

Ballon tentokrát neodpověděl; bylo jasné, že další tah nechává na nepříteli. A ten další tah byl, že vůdce pokývl směrem k Hausenovi; jakobín popadl Hausena zezadu za vlasy. Nancy vykřikla. Muž ho vedl ke dveřím. Hooda napadlo, jestli Ballonovi vůbec poskytnou šanci vyjít ven, nebo jestli Němce jednoduše zastřelí a jeho mrtvolu hodí dovnitř s pohrůžkou, že bude následovat další.

Odkudsi ze tmy směrem ode dveří do hlavní chodby práskl výstřel. Hoodovi okamžik trvalo, než si všiml, že při všem tom křiku a hluku, způsobeném šoupáním nohou, nikdo neslyšel, že Ballonovi lidé odstranili ze dveří ozdobný knoflík. Teď měli volný výstřel na všechny v chodbě.

Muž, držící Hausena, klesl; tiskl si pravé stehno a křičel. Hausen využil chvíle zmatku a rozběhl se ke dveřím, směrem, odkud zazněl výstřel. Žádný z Nových jakobínů nevystřelil; zjevně měli strach, že by je všechny skosila palba, kdyby stříleli.

Hausen otevřel dveře a zmizel. Za nimi nikdo nebyl. Museli ho vidět, jak k nim běží, a kryli se.

Hood se nepohnul; ačkoliv se muž za jeho zády díval jinam, stále cítil v týle tlak ústí hlavně a mušky.

Z podpaží mu crčel pot a stékal po stranách hrudníku; dlaně se mu chladným potem lepily ke studivým cihlám zdi. V duchu si umiňoval, že jestli tohle přežije, nejenže pořádně obejme všechny členy své rodiny, ale i Mika Rodgerse; ten za svůj život přežil spousty podobných situací. Hoodova úcta k němu prudce vzrostla.

Uvažoval, a ruce se mu začaly chvět.

Ne, uvědomil si; nejen ruce. To se začaly zachvívat staré cihly, obloha za zamřížovanými okny se rozjasnila a i samotný vzduch jako kdyby se rozřinčel. A vůdce Nových jakobínů' zakřičel na své lidi, aby dokončili svou práci a odešli.

62 KAPITOLA

ČTVRTEK, 11.15 V NOCI WUNSTORF, NĚMECKO

Kroky je dohánělý; Herbert, ujíždějící lesem, o nich však nepřemýšlel, myslel jen na to, co při útěku z tábora přehlédl. Klíč k přežití, k vítězství.

Jak ksakru bylo to jméno?

Pomalu postupovali tmou; Jody vyhekla. Herbert měl chuť jí říct, aby ho zezadu nakopla.

Nevzpomenu si.

Vzpomene; musí. Nemůže dopustit, aby v tomhle bodě zvítězil Mike Rodgers; vášní jich obou byla historie vojenství, a o téhle otázce debatovali znovu a znovu: když je možnost si vybrat, je lepší jít do bitvy s malou skupinou pro věc zaujatých vojáků, nebo s ohromnou přesilou povolanců?

Rodgers se bezvýhradně vyslovoval pro větší počty, ovšem pádné argumenty existovaly pro oba názory. Herbert poukazoval na to, že Samson odrazil a zahnal Filištínské jen oslí čelistí. Ve třináctém století Alexandr Něvský a jeho bídně vyzbrojení ruští sedláci zahnali teutonské těžkooděnce. V patnáctém století skupinka Angličanů, bojující po boku Jindřicha V., zvítězila u Agincourtu nad značnou francouzskou přesilou.

Ale i Rodgers měl své příklady. V roce 480 před Kristem porazili Peršané u Thermopyl statečný oddíl Sparťanů; Alamo padlo do rukou Santa Anny; a pak tu byla britská 27. kavalerie kopiníků, ‚Lehká brigáda', smetená při sebezničujícím výpadu během Krymské války.

A k tomu přidejte k záhubě odsouzeného Roberta Westa Herberta, říkal si, naslouchaje zvukům dupajících nohou a praskajících větviček. Chlapa, co neměl tolik filipa, aby si zapsal jméno, které by je oba mohlo zachránit. Aspoň zemře v dobré společnosti. Král Leonidas, Jim Bowie, Errol Flynn.

Pomyšlení na Flynna mu pomohlo zbavit se napětí a duševně se připravit na to, aby se postavil všem těmhle nepřátelům. Doufal jen, že Jody uteče; myšlenka, že by bojoval i o její záchranu, jen vyvolala další nával adrenalinu.

A pak, protože na to právě nemyslel, se mu vybavilo jméno, na které se snažil vzpomenout.

"Jody, tlačte mě," vyzval ji.

Jody teď šla podle vozíku; zastavila se a přešla za něj.

"Tak, a strkejte. Dostaneme se z toho, ale potřebujeme čas."

Jody přemohla únavu v zádech a bolest v poraněném rameni a opřela se do vozíku. Herbert sáhl po své zbrani.

Na rozdíl od Flynnova k záhubě odsouzeného majora Vickerse on k sobě nepřítele nepustí; jenomže na rozdíl od Samsona to neudělá pomocí oslí čelisti.

Poslouží mu mobilní telefon.

63 KAPITOLA

ČTVRTEK, 5.05 ODPOLEDNE WASHINGTON, D.C.

Hovor Rodgersovi přepojili, když čekal na nové zprávy od plukovníka Augusta.

Volal Bob Herbert ze svého mobilu. Rodgers zapnul příposlech, aby slyšeli i Darrell, Martha a tisková mluvčí Ann Farrisová.

"Jsem někde uprostřed lesů mezi Wunstorfem a nějakým jezerem," hlásil Herbert. "Dobrá zpráva je, že mám Jody Thompsonovou."

Rodgers se napřímil a vítězně vyrazil pěstí do vzduchu; Ann vyskočila ze židle a zatleskala.

"To je báječné!" řekl Rodgers. Vrhl pohled na McCaskeyho. "Tak vy jste to dokázal, a Interpol a FBI se pořád ještě vyptávají a štvou německé úřady. Jak vám můžeme pomoct, Bobe?"

"No, a špatná zpráva je, že máme za zadkem bandu nacistů. Musíte mi najít jedno telefonní číslo."

Rodgers se naklonil nad klávesnici; zadal F6/Enter/17 a spojil se s Bennem. "Čí číslo, Bobe?"

Herbert mu řekl jméno; Rodgers ho vyzval, aby počkal, a napsal hejtman Rosenlocher, hamburská Landespolizei.

McCaskey se nahnul, aby se podíval; Rodgers vyslal jméno Bennovi a McCaskey zatím skočil k jinému telefonu a zavolal Interpol.

"Tenhle Rosenlocher je solí v očích těch hlavních neonacistů, a bude asi jediný, komu se dá důvěřovat. A podle toho, co jsem slyšel, je zřejmě v Hannoveru," řekl Herbert.

"Najdeme ho a pošleme ho za vámi," slíbil Rodgers.

"Dřív bude lepší než později," podotkl Herbert. "Jedeme dál, ale ztrácíme na nich. Slyším taky auta; a jestli najdou ty mrtvoly, co jsme za sebou nechali -"

"Rozumím; udržíte se?"

"Ano, udržím, dokud vydrží Jody. Už se sotva vleče," odpověděl Herbert.

"Tak jí řekněte, ať se drží," řekl Rodgers a přepnul na program Geologue. "A vy taky." Načetl si ,Wunstorf a zkoumal terén mezi městem a jezerem. Vypadal přesně tak, jak jej Herbert popsal, stromy a kopce. "Bobe, máte ponětí, kde jste? Můžete mi udat nějaké význačné terénní body?"

"Je tu všude kolem tma, Miku. A není vyloučeno, že tu máme W. W. Corrigana."

Wrong Way Corrigan, heslo, znamenající chybu v orientaci; Rodgers si říkal, že Herbert nechce, aby Jody pojala podezření, že se možná vydali špatným směrem.

"Tak dobrá, Bobe; seženeme vám polohy všech tam kolem."

McCaskey stále ještě hovořil s Interpolem, Rodgers tedy zavolal rovnou Stephenu Viensovi. Viens mu sdělil, že i se všemi prostředky ke zvýšení světelnosti pro podmínky nočního sledování bude družicím Národního úřadu pro průzkum trvat až půl hodiny, než přesně určí místo, kde se Herbert nachází; Rodgers zdůraznil, že mohou být v sázce lidské životy. Viens ne právě klidně odpověděl, že i tak to bude trvat až půl hodiny. Rodgers mu poděkoval.

Pustil se do studování mapy; opravdu tam jsou v úplné pustině. A jestli Herbert už pronásledovatele slyší, není pravděpodobné, že se k nim včas dostane nějaké auto; nedokáže to ani vrtulník.

Oslovil McCaskeyho. "Už máme něco o tom policistovi?"

"Pracuje se na tom."

Pracuje se na tom. Na tahle slova nedokázal Rodgers reagovat rozumem; přímo je nenáviděl. Chtěl mít věci hotové.

A také hrozně nerad sděloval lidem v terénu špatné zprávy; ale i špatné zprávy jsou lepší než nevědomost. Vrátil se tedy k telefonu.

"Bobe, Národní úřad pro průzkum se vás snaží najít. Možná, že se nám podaří navést vás pryč od nepřítele. Zatím hledáme toho policistu. Jde o to, že i když ho najdeme, jste zřejmě na místě, kam není snadné se dostat."

"To mi povídejte; ty pitomé stromy a kopce jsou snad všude."

"Nebylo by líp nepřítele nějak obejít z boku?"

"Vyloučeno," odtušil Herbert. "Terén je tu těžký a zdá se, že po obou stranách je tu čím dál víc balvanů. Museli bychom se doslova plazit." Na okamžik se odmlčel. "Generále? Když toho Rosenlochera najdete, můžete zkusit jednu věc."

Rodgers naslouchal; Herbert mu vysvětloval svůj okamžitý nápad. To, co navrhoval, bylo nezvyklé, málem obludné, a stěží se to mohlo podařit. Ale jelikož se nenabízelo nic jiného, Herbertův nápad se stal rozkazem pro další postup.

ČTVRTEK, 11.28 V NOCI TOULOUSE, FRANCIE

V přístěnku Dominiqueovy kanceláře bylo deset monitorů kamer uzavřeného televizního okruhu; monitory stály po dvou na sobě. Než se budovou začalo rozléhat dunění, Dominique seděl v koženém křesle a nevzrušeně sledoval dění v chodbě a v místnosti s počítači.

Takoví pitomci, říkal si, když viděl, jak pronikli do jeho systému a pak se ocitli v pasti. Kdyby nezačali být tak sebevědomě vlezlí a nenabourali se do jeho tajných souborů, byl by je nechal jít. Nancy Bosworthová na to stačit nemohla, takže to musel být ten druhý. Dominique doufal, že ten člověk zůstane naživu; chtěl ho zaměstnat.

Neznepokojilo ho ani, když francouzské komando uzavřelo jeho Nové jakobíny v chodbě; vydal rozkaz dalším lidem, aby ti zase obklíčili komando. Postaral se, aby dnes v noci byla v závodě celá polovina ze stovky jeho Nových jakobínů. Distribuci jeho her nesmí nic narušit.

Dominique si nedělal žádné starosti, dokud se budova nezačala otřásat; to už mu na vysokém čele naskočily vrásky. Tmavé oči zamrkaly a na pár okamžiků přestaly vnímat obraz na monitorech. Na řídícím panelu v zásuvce stolu přepnul na venkovní kamery. Černobílá obrazovka, ukazující záběry kamery namířené směrem k řece, byla zalita bílým světlem; Dominique upravil kontrast a díval se, jak se chystá přistát jakýsi letoun. Navigační světla jasně zářila, motory byly skloněny do vertikální polohy a umožňovaly letounu klesat jako vrtulník. Na parkovišti stály porůznu automobily, takže letoun nemohl přistát a visel ve vzduchu pět metrů nad zemí; pak se otevřel průlez, rozvinuly se dva provazové žebříky a po nich slézali vojáci. Vojáci NATO.

Dominique sevřel rty. Co tu dělají vojáci NATO? zařval v duchu, ačkoliv odpověď znal. Je to nově zorganizovaná akce, jejímž cílem je dostat ho.

Na asfaltovou plochu parkoviště seskočilo dvacet vojáků; Dominique zavolal Alainu Boulezovi, bývalému náčelníkovi pařížské policie, čekajícímu v podzemním výcvikovém prostoru se zálohami Nových jakobínů.

"Alaine, sledujete monitory?"

"Ano, pane."

"Zdá se, že NATO nemá na práci nic lepšího, než útočit na členské státy. Postarejte se, aby ti vojáci zase zmizeli, a dejte mi zprávu na palubu Smělosti."

"Samozřejmě."

Pak Dominique zavolal svému řediteli operací. "Etienne, jak jste daleko s distribucí?"

"Koncentrák je hotový, monsieur Dominiqueu; Všichni na větev s ním. bude venku před půlnocí."

"Potřebuju to rychleji."

"Pane, ten byl přednastavený, když jsme program ukryli v -"

"Rychleji," řekl Dominique. Přepojil telefon na pilota svého vrtulníku LongRanger. "André? Jdu dolů. Připravte Smělost."

"Ano, okamžitě, pane."

Dominique vypnul telefon, vstal a pohlédl na svou sbírku gilotin. V záři obrazovek vypadaly přízračně. Uslyšel výstřel, pak následovaly další.

Připomněl si Dantonova slova, jež před popravou řekl svým katům: "Mou hlavu ukažte lidu; stojí za ukázání." I kdyby jeho závod padl, hry budou venku a on zůstane na svobodě. Uchýlí se do jedné z mnoha národních i mezinárodních institucí a zařízení, které si zřídil jako zálohy - firma na výrobu plastů na Tchaj-wanu; banka v Paříži; závod na výrobu kompaktních disků v Madridu.

Vypnul monitory, natáhl si kožené rukavice a rázně vykročil z kanceláře k výtahu. Tohle není ústup, říkal si; prostě jen přemísťuju svůj hlavní stan. Byla by to škoda, kdyby se měl stát obětí hned v téhle první divoké srážce.

Sjel výtahem do podzemní chodby, vedoucí k přistávací ploše za továrnou. U

dveří na konci chodby zadal kód; když se otevřely, strhl s poličky . se zbraněmi pistoli a vylezl po příkrých schůdcích. Vrtulník LongRanger už nahříval motor. Dominique obešel ocasní vrtuli a skrčen prošel pod otáčejícími se listy rotoru. Jeden z jeho oficiálních strážných Demain k němu přiběhl a pozdravil ho.

"Strážní se do téhle akce ještě nezapojili; co chcete, abychom udělali?"

"Zařiďte, ať mě nikdo nespojuje s Novými jakobíny. Chci, aby to vypadalo, jako že sem přišli bez pozvání, proto, aby zahnali ty cizince."

"A jak to mám udělat, monsieur}" zeptal se strážný.

Dominique zvedl pistoli a střelil strážného do čela. "Tak, aby se zdálo, že jste se jim postavili na odpor," řekl; upustil pistoli na zem a naskočil do kabiny.

"Letíme!" vyzval pilota a zavřel dveře prostorné kabiny.

Letovou palubu měl po své levici; místo druhého pilota bylo prázdné. V hlavní kabině stály dvě řady měkce čalouněných sedadel. Sedl si do prvního vpředu, hned vedle dveří; připoutáváním se nezdržoval. Vrtulník začal stoupat do vzduchu.

Dusavé hučení listů rotoru jako kdyby z Dominiqueova obličeje setřáslo fasádu lhostejnosti; zlostně se ohlédl zpátky na pevnost. Letoun s kolmým startem se začal přesunovat k ploše, ze které právě vzlétl jeho vrtulník; dosedl a zabral přitom téměř celou plochu. Vojáci NATO už na parkovišti nebyli; Dominique viděl za okny záblesky z hlavní tam, kde zuřila přestřelka.

Připadal si jako oběť násilí; ti vojáci se chovají jako zešílevší Vizigóti, bezuzdně řádící v anglickém kostele a ničící vše kolem. Měl chuť na ně řvát. "Tomuhle nemůžete rozumět! Já jsem předurčený k tomu, abych představoval civilizaci!"

Vrtulník přeletěl na druhou stranu řeky a stočil se zpátky k pevnosti.

"André, co to děláte?" zaječel Dominique, aby ho bylo slyšet přes hluk rotoru.

Pilot neodpověděl; vrtulník začal klesat.

"André? André!"

"Do telefonu jsi mi řekl, že sleduješ všechno, co dělám; ale jedno ti ušlo - že jsem toho tvého chudáka pilota praštil do hlavy; vložil jsem do té rány pětadvacet let nenávisti."

Richard Hausen se otočil a zadíval se na Dominiquea; ten ucítil, jak mu po zádech přeběhl ledový chlad.

"Vzlétl jsem, abych udělal místo tomu druhému letadlu," prohlásil Hausen. "Teď se vracíme, Gérarde. Vlastně se vracíme zpátky až o těch pětadvacet let."

Dominique na okamžik uvažoval o nějaké náležité odpovědi; opravdu však jen na okamžik. Stejně jako před těmi mnoha lety v Paříži, i nyní myšlenku na nějaké dohadování zatlačila do pozadí pachuť Hausenova svatouškovství; to Dominique nenáviděl, v téhle chvíli právě tak jako ve chvíli, kdy Hausen bránil tamty holky.

Dominique nedokázal uvážit, jak jemná je rovnováha mezi nebezpečím a nutností, mezi rozumem a přáním. S neartikulovaným výkřikem se na Hausena vrhl, popadl ho za vlasy a strhl mu hlavu dozadu přes opěradlo. Prudce mu jí škubl dolů a pokoušel se zlomit mu vaz.

Hausen vykřikl, pustil páku a zaťal mu prsty do zápěstí. Vrtulník se okamžitě stočil nosem dolů a Dominique padl na opěradlo pilotova sedadla. Hausen byl vržen na přístrojovou desku a Dominique ho pustil.

Němec, napůl omráčený a se zkrvaveným čelem, se zmítal ve snaze nabýt vlády nad letounem. Odstrčil se od předního skla a podařilo se mu nahmatat řídicí páku.

Vrtulník vyrovnal pád a Dominique se protáhl kolem pilotova sedadla. Hausenovi spadla s hlavy sluchátka; Dominique je zvedl a s pohledem upřeným na řídicí páku přehodil šňůru Hausenovi kolem hrdla a pevně ji utáhl.

65 KAPITOLA

ČTVRTEK, 5.41 ODPOLEDNE WASHINGTON, D.C.

Mike Rodgers právě studoval v počítači mapu Německa, když tu k němu přistoupil McCaskey; ukázal vztyčený palec.

"Máme ho! Hejtman Rosenlocher je u telefonu!" oznámil.

Rodgers zvedl svůj telefon. "Hejtmane Rosenlochere, mluvíte anglicky?" zeptal se.

"Ano; kdo volá?"

"Generál Mike Rodgers z Washingtonu, pane. Omlouvám se, že volám tak pozdě; týká se to napadení toho filmového štábu, toho únosu."

"Ja?" odpověděl Rosenlocher podrážděně. "Pátráme celý den; zrovna jsem přijel -"

"Tu dívku máme."

"Was?"

"Našel ji jeden z mých lidí; teď jsou v lesích nedaleko Wunstorfu."

"V těch lesích se koná shromáždění, Karin Doringová a její skupina. Myslíme si, že tam je i Felix Richter. Moji vyšetřovatelé na tom dělali," řekl Rosenlocher.

"To vyšetřování neproběhlo pořádně," odpověděl Rodgers.

"Jak to?"

"Pokoušeli se mého člověka a tu dívku zabít. Hejtmane, ti dva prchají už celé hodiny a obklíčuje je velká skupina neonacistů; není moc času, a jestli je máme zachránit, potřebuju, abyste pro mě něco udělal."

"Co?"

Rodgers mu to pověděl; hejtman souhlasil. Za minutu už spojařská odbornice Operačního centra Rosalind Greenová zařizovala vše potřebné.

66 KAPITOLA

ČTVRTEK, 11.49 V NOCI WUNSTORF, NĚMECKO

Ve tmě se ozval telefon.

Muž nejblíž k Rolfu Murnauovi se zastavil a naslouchal; když se zdušené pípnutí ozvalo podruhé, zamířil světlo baterky doleva a protáhl se hustě propletenými větvemi houštiny. Po několika krocích kužel světla dopadl na mrtvé tělo. Podle širokých ramen poznal Manfreda Pipera. Kousek od něj ležela mrtvola Karin Doringové.

"Pojďte sem!" vykřikl Rolf. "Panebože, pojďte honem!"

Několik mužů a žen se tam okamžitě rozběhlo; světla baterek se míhala sem a tam. Obstoupili Manfredovo mrtvé tělo; telefon se ozval potřetí, potom počtvrté. Několik jiných se rozběhlo ke Karin Doringové.

Rolf se už sklonil nad mrtvým; krev na zádech Manfredova saka se rozpila do velké tmavé skvrny. Drobné potůčky stekly až na boky. Rolf tělo pomalu obrátil; Manfredovy oči byly zavřené, pootevřená ústa nakřivo svěšená.

"Je mrtvá," ozval se jakýsi muž, stojící vedle Karin. "Čert aby je vzal - je mrtvá!"

Telefon se ozval znovu, pak ještě jednou. Rolf pohlédl do světla baterek. "Co teď?" zeptal se.

Za sebou uslyšel zachrupání; přistoupil k němu Felix Richter. "Vezměte to," vyzval ho.

"Ano, pane." Rolfa ztráta vůdců, jeho hrdinů, ochromila. Sáhl do Manfredova

saka a telefon vytáhl. Na okamžik mu připadalo, že mrtvému zasahuje do soukromí; ten pocit vystřídal strach z čehosi strašidelného a neznámého, nakonec však odklopil mluvítko a nerozhodně, váhavě se ohlásil.

"Ja?"

"Tady hejtman Karl Rosenlocher. Chci mluvit s někým, kdo vám, vy dobytkové, velí."

Rolf opět zvedl oči do světla baterek. "Herr Richter? Chce mluvit s velitelem."

"Kdo?" zeptal se Richter.

"Hejtman Karl Rosenlocher."

Rolf i ve tmě viděl, jak Richter ztuhl. Zpráva o zabitých se už roznesla a kolem se shromažďovali další a další neonacisté. Kolem Karin, Manfreda a Richtera se tvořily skupinky.

Jean-Michel dorazil právě ve chvíli, když si Richter telefon vzal a zvolna jej zvedl k ústům.

"Tady Felix Richter."

"Můj hlas znáte," řekl Rosenlocher. "Chtěl bych, abyste slyšel i tenhle."

Za okamžik promluvila mladá žena anglicky: "Řekla jsem vám, že jste mě nedostali. Nikdy nevyhrajete, nikdo z vás."

"Děťátko, my si pro tebe dojdeme," řekl Richter.

Opět se ozval Rosenlocher. "Kdepak, nedojdete; je v bezpečí se mnou, a s ní i ten Američan, co ji zachránil. Dovolal se na mě, abych si pro ně přišel. A vy - tohle je oheň, kterému neuniknete."

Richter upřel zrak do lesní temnoty a pokynem k sobě přivolal několik mužů; zakryl mluvítko rukou. "Zbraně! Připravte si zbraně!"

Muži je zvedli do výše.

"Proti vaší síle postavím svou," prohlásil.

"To vám nebude moc platné," opáčil Rosenlocher pomalu a s přesvědčením. "Tenhle oheň hoří zevnitř."

"O čem to mluvíte?"

"Jak myslíte, že se asi ten Američan dostal do vašeho tábora? Je to ten v tom invalidním vozíku, ne?"

Richter se zadíval do tmy.

"Do vaší skupiny pronikli moji lidé, Herr Richter," řekl Rosenlocher. "Ti mu pomáhali."

"Lžete," prohlásil Richter sevřeným hlasem.

"Byli mezi vámi celý den," odtušil Rosenlocher. "Sledovali, co se děje; připravovali se; pomáhali tomu Američanovi. Dneska večer jste přišli o klíčové lidi, že, Herr Richter?"

"Tomu o nějakých vašich lidech nevěřím, a nevěřím ani vám."

"Tak se proti mně vydejte; třebas dojde na střílení. Lidi budou pálit do tmy, a kdoví, kdo padne, Herr Richter? Z které strany ta kulka přiletí?"

"Neodvážíte se mě zavraždit," odsekl neonacista. "Pravda vyjde najevo. Zničí vás to; ještě existují zákony."

"Karin jich nedbala, když přepadla ten filmový štáb. Myslíte, že vy budete veřejnost nějak zajímat, Herr Richter? Opravdu jí nebude jedno, až se dozví, že byli pobiti chladnokrevní vrazi?"

"Vy nezvítězíte, hejtmane. S tím, jestli tohle pronásledování dokončím nebo jestli odejdu, nemůžete nic dělat."

"To už je mimo mě; já volám jen proto, abych vám řekl sbohem."

Hejtman domluvil; Richter odhodil telefon vztekle na zem. "Ďas aby ho vzal!"

"Co se děje?" zeptal se kdosi.

Richter zamával pěstí a zuřivě pohlédl na své kumpány. "Hejtman Rosenlocher tvrdí, že mezi nás pronikli lidé z Landespolizei."

"Sem?" zeptal se Rolf.

"Sem," odpověděl Richter. Rozhlédl se kolem. "Samozřejmě, že lže; to je

blbost, šílenost! Ale proč by lhal? Má tu holku i toho Američana. Co by lhaním získal?" uvažoval nahlas.

"Třeba nelhal," ozval se kdosi stísněně.

Richter na něj upřel oči. "Chcete, abych s pronásledováním přestal? Nejste jeden z těch jeho lidí zrovna vy?"

"Herr Richter!" vykřikl kdosi jiný, "Jorgena znám už celé roky. Je naší věci věrný!"

"Ten policajt určitě lže," pronesl další.

"Proč? Co z toho bude mít? Chce vyvolat strach? Rozkol? Nerozhodnost? Nebo paniku? Co z toho bude mít? Co získa?" rozkřičel se Richter hrdelním hlasem.

"Čas," pronesl za ním Jean-Michel.

Richter se k němu prudce otočil. "Co? Jaký čas?" "Hejtman získává čas," prohlásil Jean-Michel málem chlácholivé. "Uvažujte: najdeme mrtvoly, přerušíme pronásledování, abychom se o ně postarali, pak postáváme kolem a dohadujeme se, kdo může nebo nemusí být zrádce. A Rosenlocher tak zatím dostává ty lidi dál a dál od nás."

"Ale k čemu mu to je? To, pro co si přišel, už přece má!" prohlásil Richter.

"Opravdu?" opáčil Jean-Michel. "Neřekl bych, že se ten Američan s tou holkou stačili na Autobahn dostat. Ten kripl má možná telefon a hejtmana zavolal." Přistoupil k Richterovi blíž. "V tom svém projevu jste přece svého největšího nepřítele jmenoval."

Richter se na něj zuřivě díval.

Jean-Michel pokračoval: "Není přece nic těžkého uspořádat konferenční hovor, aby se zdálo, že Rosenlocher, Američan i ta holka jsou pohromadě."

Richter zavřel oči.

"Udělal jste chybu, kterou si velitel nesmí dovolit," prohlásil Jean-Michel. "Tomu Američanovi jste prozradil, jak nad vámi nabýt vrchu; získal jméno jediného člověka, kterému může důvěřovat. A teď možná tomu nepříteli poskytujete možnost oslabit vás pomocí staré psychologické hry."

Richterovi mírně podklesla kolena; pak zahrozil pěstí k nebi a zaječel: "Zmocněte se jich!"

Němci váhali.

"Měli bychom se postarat o ty mrtvé," řekl jeden.

"Tak to přece hejtman chce!" ječel dál Richter.

"To je mi jedno," odpověděl muž. "Nemůžeme je tu takhle nechat."

V Rolfovi se svářely protichůdné pocity, žal i vztek; avšak na prvním místě a nade vším stála povinnost. Otočil se, posvítil si na cestu baterkou a vykročil. "Já jdu za těmi Američany. Karin Doringová a Manfred Piper by si to tak určitě přáli."

Několik z okolostojících ho beze slova následovalo, potom se přidávali další a další. Pohybovali se rychle, aby dohnali ztracený čas a také aby vybili svůj vztek.

Rolf postupoval lesem, procházel mezi stromy a po tvářích se mu kutálely slzy, slzy chlapce, který se teprve blíží k rozhraní, za nímž se z něj stane mladý muž, slzy člověka, jehož sny o budoucnosti, jíž vévodí Feuer, právě shořely na popel.

67 KAPITOLA

ČTVRTEK, 11.55 V NOCI TOULOUSE, FRANCIE

Hlavní činností plukovníka Bretta Augusta u NATO bylo pomáhat při plánování manévrů a přesunů vojsk. Třebaže jeho specializací byly útoky pěchoty, měl to štěstí, že pracoval také s odborníky na útoky ze vzduchu a z vody. Boisard,

jeden z těch, kdo s ním spolupracovali, se v Bosně zabýval operacemi, při nichž se ohrožené jednotky evakuovaly letecky. S lidmi jako Boisard pracoval August rád; učil se, jakým manévrováním lze nepřítele překvapit tím, že se manévr změní, zkombinuje s jiným, nebo když se manévr jednoho druhu zbraně použije u zbraně jiné.

Zde, u pevnosti, se však rozhodl pro útok typu ‚dva a dva'. Dva postupují vpřed, dva je kryjí, pak postupují oni a kryje je přední dvojice. I když se útoku účastní osm nebo deset mužů, taková čtveřice vždy zodpovídá sama za sebe. Útok se tak stává soustředěným, sevřeným, a úder se provede s přesností laserového paprsku. Když padne jeden voják, skupina přejde na útok dvojitými přískoky, kdy voják vzadu postoupí do středu a krytí obstarává voják vpředu; pak se přesune ze středu do čela a krytí obstarává voják vzadu. Tak se nemůže stát, že ho neúmyslně zasáhnou vlastní lidé. Když padnou dva, přískoky zahájí zbývající dva; padnou-li tři, čtvrtý zalehne a snaží se nepustit nepřítele dál.

Pod Augustovým velením vniklo do závodu Demain dvaadvacet vojáků NATO; jednomu zranila kulka ruku, druhý byl zasažen do kolena. Z příslušníků Gendarmerie Nationale pouze Ballon utrpěl zranění ramene. Z osmadvaceti Nových jakobínů byli tři zabiti a čtrnáct zraněno.

Později August před zvláštním výborem Francouzského národního shromáždění vypoví, že ke ztrátám mezi Novými jakobíny došlo proto, že bojovali příliš úporně a příliš chaoticky.

"Byli jako šachisté, kteří vědí, jak táhnout, ale hru samotnou neumějí," bude číst z prohlášení, připraveného Lowellem Coffeyem II. "Teroristé podnikli útok ze závodu, aniž měli nějaký plán, rozdělili své síly a dostali zabrat. Ustoupili zpátky do budovy a pokusili se o přeskupení, a v té chvíli jsme zaútočili my. Nakonec, když byli obklíčeni, pokusili se prorazit. Přitáhli jsme šrouby, až se nakonec vzdali. Celá operace od prvního výstřelu do posledního trvala dvacet dva minut."

Paulu Hoodovi to ovšem připadalo mnohem delší.

Když se na pozemek závodu snesl mohutný V-22 Osprey a když vůdce Nových jakobínů přikázal zajatce popravit, výstřely zapráskaly ještě z jiného místa než odtud, kde kdosi odstranil dveřní knoflík; palba přišla i z díry v sádrokartonovém falešném stropě a z okna, k němuž slanil jeden z příslušníků Gendarmerie. Bylo to dokonalé obklíčení ze tří stran a Nové jakobíny stálo tři raněné; ty, kteří dostali rozkaz popravit Paula Hooda, Nancy Bosworthovou a Matta Stolla.

V okamžiku, kdy ti tři klesli, Hood zakrýval svým tělem Nancy a Stoll se vrhl na zem. Ballon své zranění utržil, když vyběhl, aby kryl Matta.

V šíleném zmatku, který následoval, si Noví jakobíni přestali zajatců všímat a jeden přes druhého se snažili uniknout z místa, které se proměnilo ve střelnici, a dostat se ven z budovy. V deseti minutách byli zpátky a snažili se útočníky zadržet; mezitím však Hood a ostatní ustoupili do jakési kuchyňky. Tam Nancy vyčistila a ovázala Ballonovo zranění; Hood ho musel držet, protože plukovník i přes bolest dychtil po tom, aby se mohl znovu vrhnout do boje.

Stoll stál stranou a nijak neskrýval, že je mu ze vší té krve nanic; zabavoval se projevy sebechvály za to, že si všiml, jak kdosi oddělává dveřní knoflík, a za to, jak pozornost Nových jakobínů odvedl svým fíglem, když řekl, že je jen ‚přes počítače'. Hood, stejně jako onen jakobín předtím, Stollovi řekl, aby byl zticha.

Jako první přišli do kuchyňky dva vojíni NATO; to už byla chodba zajištěna a byl přivolán zdravotník, aby se postaral o Ballona.

Hooda, Nancy a Stolla odvedli do Ospreye. August a jeho francouzský tlumočník zřídili vedle pilotní kabiny velitelské stanoviště. August přijal hlášení, že oddíl zajistil první poschodí a postupuje do druhého, a pak se představil. Poté zase věnoval pozornost tlumočníkovi; ten udržoval spojení vysílačkou s oddílem NATO, který se stahoval k apartmá majitele firmy.

Hood by byl rád věděl, jestli některý z obou oddílů našel Dominiquea nebo Hausena, a zoufale toužil mluvit s Rodgersem; měl obavy o Herberta a chtěl také vědět, co s ním je. To však bude muset počkat. Aspoň oni tady jsou v bezpečí.

Stoll se už pohodlně usadil v kabině Ospreye; Hood se právě chystal vyzvat Nancy, aby šla také dovnitř, když se na obloze objevilo světélko podobné malé hvězdě, pohybující se od východu na západ. Náhle se stočilo směrem k nim, zvětšovalo se a doprovázelo ho charakteristické rytmické bušení otáčejících se listů rotoru.

August také pohlédl nahoru.

"To je některý z vašich?" zeptal se Hood.

"Ne; mohl by to být ten, co vzlétl, než jsme přistávali my. Měli jsme za to, že to mizí někdo z vedení toho podniku tady."

Na kraji přistávací plochy se v té chvíli objevil důstojník Gendarmerie; přes rameno měl přehozené tělo muže v košili s krátkými rukávy.

"Sous-lieutenant!"zavolal na tlumočníka.

Položil sténajícího muže na zem vedle Ospreye a cosi podporučíkovi říkal; po chvíli francouzský důstojník oslovil Augusta.

"Tenhle člověk je pilot, pane; právě připravoval k odletu vrtulník pro jakéhosi monsieur Dominiquea, když ho nějaký světlovlasý člověk omráčil."

"Hausen," řekl Hood.

Vrtulník se snášel ve spirále dolů; očividně to nebyl let, nýbrž pád.

August všechny vyzval, aby si lehli a chránili si hlavy; Hood zakryl svým tělem Nancy, August však zůstal stát a díval se, jak vrtulník ve výšce asi šedesáti metrů let vyrovnal a zamířil zpátky nad řeku.

"Kdo je to, ten Hausen, pane Hoode?" zeptal se August.

Hood vstal. "Německý politik a pilot. A nenávidí Dominiquea, člověka, který je za tímhle vším."

"To ho nenávidí tak, že riskuje život a ukradne vrtulník?"

"Víc než to; řekl bych, že by obětoval sám sebe, jen aby Dominiquea dostal," odpověděl Hood.

"Sebe, vrtulník i všechny dole," poznamenal August. Dál vrtulník sledoval; ten se stoupavým obloukem stočil k severu a opět let vyrovnal. "Tohle znám. Dávné nepřátelství, které nabude vlády nad vším ostatním." Obrátil se k tlumočníkovi. "Manigot a Boisard jsou ještě v prvním patře?"

Podporučík tam zavolal vysílačkou a dostal kladnou odpověď. "Ještě to tam čistí, pane."

"Ať se sem hned dostaví. Máte to zde teď na starosti."

Důstojník zasalutoval. "Rozkaz, pane!"

August pohlédl nahoru do pilotní kabiny a ukazovákem opsal nad hlavou kruh. Pilot zasalutoval a pustil motory.

"Co se děje, plukovníku?" zeptal se Hood.

August se rozběhl ke schůdkům do pilotní kabiny. "Někdo chce s tím vrtulníkem přistát a někdo jiný ne," odpověděl. "Jestli se do něj nedostaneme, neudělají ani jedno."

"Dostat se do něj?" vykřikl Hood.

Obě komanda NATO už přiběhla a nastoupila; odpověď zanikla v dunivém řevu silných motorů. Stoll vyskočil z kabiny, Hood a Nancy ustoupili dozadu a necelé dvě minuty poté, co vrtulník spatřili poprvé, byl osprey ve vzduchu.

68 KAPITOLA

PÁTEK, 12.04 V NOCI WUNSTORF, NĚMECKO

Policejní vůz se hnal nejméně stošedesátkou po Autobahnu. Hejtman

Rosenlocher vyhlížel přes řidičovo rameno doleva a pátral po okolí, zda neuvidí, že se tam něco děje. Vůz jel bez zapnuté sirény; když se mu ocitlo v cestě nějaké auto, řidič jen krátce zablikal modrými světly. Na zadním sedadle seděl mlčky muž v modré uniformě Landespolizei a společně se svým velitelem pozoroval silnici.

Za Rosenlocherovým vozem jely další dva, označené jako Dva a Tři. V každém sedělo šest mužů z Rosenlocherova patnáctičlenného taktického útvaru. Pět z nich mělo karabiny Ml, jaké používají ostřelovači, pět samopaly HK 53, a všichni měli pistole Walther P1 s dlouhou hlavní. A všichni pátrali po mladé ženě a po muži v invalidním vozíku.

Stříbrovlasý důstojník se zbrázděným obličejem uvažoval, jestli Richter skočil na jeho trik; s těmihle ‚PSYOPS', psychologickými operacemi, žádné zkušenosti neměl, vyznal se v likvidaci pouličních nepokojů a v utajených operacích. Generál Rodgers ho však ujistil, že podobný trik už s úspěchem použil jeden jeho kolega v roce 1976, když Chorvati unesli nad Paříží proudový letoun společnosti TWA. A to, co generál Rodgers říkal, znělo rozumně. Většina revolucionářů, zvláště těch nových, nezkušených a nejistých, se nechala přesvědčit, že mají mezi sebou zrádce; a ti tam také často byli.

Rosenlocherův telefon zazvonil. ‚Ja?"

"Tady Rodgers. Už vás máme na záběru družice; Bob a ta dívka jsou asi tři kilometry severně od vás, míří na Autobahn. Ty neonacisty jsme zastavili, ale teď zase postupují dál. Těžko říct, kdo se k těm dvěma dostane první; bude to těsné."

Rosenlocher pohlédl na tachometr a nahnul se k řidiči. "Jeďte rychleji," přikázal tiše.

Řidič, člověk s dětským obličejem, cosi zamručel.

"Díky, generále," řekl Rosenlocher. "Jak bude něco nového, ozvu se."

"Tak hodně štěstí."

Rosenlocher mu ještě jednou poděkoval a zadíval se před sebe. Vzadu na opěradle měl v držáku uloženu brokovnici; natočil se a sáhl po ní. Dlaně se mu potily, jako pokaždé před tím, než šel do akce. Na rozdíl od jiných situací si v téhle až bolestně přál, aby se z ní stala ‚horká válka'; byl ochoten uchýlit se k jakémukoli zdůvodnění úderu proti těmhle grázlům, kteří chtějí jeho zem zničit.

"Trochu rychleji," řekl řidiči.

Řidič našpulil rty a sešlápl plynový pedál.

Auto uhánělo nocí; ostatní dvě zrychlila také. A pak Rosenlocher spatřil po levé straně dvě postavy, bělající se mezi temným listím; rychle couvly zpátky.

"Ti byli z Richterovy party," prohlásil hejtman. "Ty parchanty poznám po čichu i ve stoosmdesátce; zpomalte."

Řidič uposlechl. Za pár vteřin se z lesa namáhavě dostávali dva lidé; muž v invalidním vozíku a za ním mladá žena.

"Zastavit!" přikázal Rosenlocher.

Řidič sešlápl brzdu a zajel ke krajnici; Rosenlocher uchopil vysílačku. Ostatní dvě auta také zpomalila.

"Dva a Tři, viděli jste je?"

"Dva - viděli."

"Tři - viděli."

"Dvojko, kryjte bok od jihu; Trojko, vy zastavte a sledujte sever. Já je vyzvednu."

Všechna tři auta zastavila při kraji silnice dvacet metrů od sebe; řidiči zůstali sedět a ostatní policisté vystoupili. Kdyby došlo ke zraněním, pojedou co nejrychleji do nemocnice v Hannoveru. Policisté z Dvojky a Trojky se vydali jižním a severním směrem; ve tmě se rozvinuli a podél svodidla se na straně k silnici rozestavili do předsunuté linie. Kdyby se Američané nebo oni sami ocitli v palbě, měli rozkaz útočníky usmrtit.

Rosenlocher přelezl svodidlo první; byl necelých třicet metrů od okraje

lesa, odkud se jako o závod hnali Bob Herbert s Jody Thompsonovou.

Rosenlocher zvedl brokovnici a namířil do lesa za Jody, kde zahlédl pohyb.

"Sem!" zakřičel na Herberta.

Jody sotva popadala dech, vrávorala a zakopávala, ale nezastavila se a tlačila vozík dál.

Rosenlocher sledoval ty druhé. Ve světle reflektorů projíždějících aut viděl obličeje; mladé obličeje, některé rozzlobené, jiné vystrašené. Věděl, že stačí jediný chybný krok, ať už z jakékoli příčiny, a situace se vymkne z rukou. Doufal jen, že zvítězí pud sebezáchovy a nikdo neztratí hlavu.

Obličeje Američanů nyní viděl zřetelně. Herbertův výraz byl napjatý; soustředěně otáčel koly vozíku. Jody vzlykala a napůl vozík tlačila, napůl se o něj opírala.

Rosenlocher mířil na hlouček mladíků, kteří se vynořili z lesa; očividně směli mladí muži, odhodlaní obětovat životy, aby světu předali své poselství. Za okamžik však poznal, že nezaútočí; neviděl ani Karin, ani Manfreda. Nevěděl, proč tu nejsou, věděl však, že tělo bez hlavy nebude myslet. A bez srdce nebude jednat. Ať byli tihle lumpové schopni udělat cokoli protivníkům, kteří proti nim stojí sami, na vycvičené soupeře si netroufnou.

Herbert s Jody se ocitli vedle něj; podle již dříve vydaných instrukcí řidiči Dvojky a Trojky vystoupili a pomohli Herbertovi přes svodidlo. Žádný spěch, žádná panika, jen cílevědomá práce, spolehlivě přinášející výsledky, taková, jakou se Rosenlocherův oddíl vyznačoval.

Policisté setrvali na svých místech a řidiči zatím pomohli Herbertovi a Jody do prvního auta; když byli v bezpečí uvnitř, muži u svodidla se jeden po druhém postupně vraceli zpátky, usedali na svá místa a odtud kryli ostatní, kteří se vraceli také. Když u svodidla už nikdo nebyl, Rosenlocher se otočil zády k lesu a šel k autu; napůl očekával, že zemře. V každé bandě teroristů nebo zločinců se vždycky najde nějaký zbabělec. Šel s hlavou vztyčenou; lidé, kteří se nedají zastrašit, kteří se nebojí, naopak zastraší zbabělce. Šel a ostře vnímal každý zvuk, uvědomoval si každý svůj krok, který také mohl být jeho posledním.

Došel k autu, obešel je na stranu spolujezdce a vyzval své lidi, aby nastoupili.

Odjeli, aniž k něčemu došlo.

Rosenlocher přikázal řidiči, aby jel rovnou do nemocnice. Řidič zapnul sirénu.

Jody, sedící na zadním sedadle, se zhroutila na Herbertovo rameno a rozvzlykala se.

"Celá ruka mě bolí," plakala.

"Ššš, to přejde," uklidňoval ji Herbert.

"Všechno mě bolí; všechno."

Herbert jí podložil paží hlavu. "Teď vás vezmeme někam, kde se o vás postarají," řekl konejšivě. "Všechno bude zase dobré. Už jste v bezpečí; zachovala jste se jako opravdová hrdinka."

Jody se úzkostlivě tiskla k jeho rameni; na krku cítil její teplý dech a slzy. Sevřel ji ještě pevněji, s takovým pocitem hrdosti na ni, že i jemu se zamžily oči.

"A vy jste v pořádku, Herr Herbert?" zeptal se tiše Rosenlocher.

"Ano; naprosto."

"Váš přítel generál měl pravdu," pokračoval Rosenlocher. "Řekl mi, že stačí, když pro vás vyzískám jen pár minut. ‚Uvolněte smyčku, a Bob z ní vyklouzne.'"

"Jistě," poznamenal Herbert. "Vyklouzl jsem ze šibenice rovnou do tekutého písku. Díky, že jste nás vytáhl, hejtmane. Máte to u mě nadlouho schované."

Rosenlocher se usmál. Otočil se, zvedl telefon a požádal dispečera, aby ho spojil s generálem Rodgersem ve Washingtonu.

Mezi nohama svíral brokovnici; cítil, jak mu svou vahou tlačí na pravé

koleno. Aby padl Hitler, muselo dojít k válce. Nyní, až Herberta a tu dívku dopraví do bezpečí, se vrátí a zbytek těch lumpů najdou. Byla by to ironie, kdyby po všech těch letech, co Felixe Richtera honí, co se nacvičují přepady a přestřelky, tenhle nový Fuhrer padl bez jediného výstřelu.

Ironie, ale zcela namístě, uvažoval Rosenlocher; možná, že jsme se přece jen o něčem poučili. Když se lidé tyranům postaví na odpor včas, ukáže se, že všichni ti tyrani mají na sobě jen císařovy nové šaty.

Rosenlocher si tu myšlenku vychutnával; s potěšením předal telefon Bobu Herbertovi, aby ten mohl svému nadřízenému sdělit, že úkol byl splněn.

Skutečně byl.

69 KAPITOLA

PÁTEK, 12. 16 V NOCI WUNSTORF, NĚMECKO

Richter se díval, jak se členové stíhací skupiny trousí zpátky.

"Kde jsou ti Američané?" zeptal se.

Mezi těmi, kdo se vrátili první, byl Rolf. Pohlédl na mrtvoly Karin a Manfreda; hlavy a ramena jim kdosi zakryl větrovkami. Připomínali mu přejeté psy, ležící na silnici. Odvrátil zrak.

Richter k němu přistoupil. "Co se stalo?"

"Čekala tam policie; nedalo se nic dělat."

"A tohle že by řekla Karin Doringová? Že se nedalo nic dělat?" zaječel Richter.

"Karin by tam byla a něco dělala, a nečekala by, až se vrátíme," vykřikl kdosi. "Karin nebyla mluvka?."

"Já přece nikdy neříkal, že jsem Karin Doringová -"

"Ne, to nejste; a já mizím," řekl Rolf.

Richter se mu postavil do cesty. "Poslouchejte! Všichni! Nemůžete nechat ten odkaz zemřít jen proto, že se něco nepodařilo! Je třeba bojovat dál; dlužíme to těm, kdo byli před námi."

Pár lidí se zastavilo a zvedlo mrtvé; ostatní na ně čekali.

"Nedopusťte, aby tohle skončilo!" naléhal Richter.

Procházeli kolem něj a vraceli se k těm, kdo zatím čekali v táboře. Rolf následoval kužely světla baterek, prořezávající tmu. Tahle chabá světla že mají být ty reflektory, o kterých Richter mluvil, reflektory, které mají svítit na jejich symboly a úspěchy?

"Tohle je dočasný ústup, ne porážka! Nedopusťte, aby nás zastavili!" křičel Richter.

Lidé šli dál.

Richter opakoval jejich hesla a stále zvyšoval hlas ve snaze znovu v nich rozdmýchat oheň, se kterým sem na shromáždění přišli.

"Vaše zásluhy jim jsou lhostejné, Herr Richter," ozval se za ním Jean-Michel. "Teď si jen uvědomují, že klesají na mysli. Když budete chytrý a odhodlaný, některé možná získáte zpátky; ale teď je čas jít domů."

Jean-Michel pohlédl na kužely světla a vydal se za nimi; Richtera nechal stát ve tmě.

70 KAPITOLA

PÁTEK, 12.17 V NOCI TOULOUSE, FRANCIE

Osprey se vznášel tři sta metrů nad plochou, podoben bouřkovému mraku,

temný a dunící, jeho navigační světla jako šlehající blesky. Plukovník August stál za pilotovým sedadlem.

LongRanger byl téměř pět kilometrů dál nad řekou a mířil k jihovýchodu; stále se zmítal do stran, občas klesal a zase stoupal, třebaže už ne tak často, jako divoký kůň, přestávající vzdorovat a už blízek zkrocení. August si však nepřál, aby přestal vzdorovat příliš brzy; měl za to, že by před zákonem neobhájil to, co se chystal udělat, pokud se vrtulník nestane neovladatelným a nebude ohrožovat lidi na zemi.

"Přibližná rychlost dvě stě kilometrů v hodině," hlásil pilot; nyní vzdalující se vrtulník sledoval.

Osprey se mírně sklonil nosem dolů, motory se stočily a letoun pokračoval dál přímým letem. Při rychlosti až pěti set padesáti kilometrů v hodině by vrtulník snadno dostihl, posádka však ještě nebyla připravena. August a jeho tříčlenné družstvo chystali v nákladním prostoru naviják a šedesát metrů dlouhé ocelové lano, schopné unést tisícikilogramovou zátěž; používalo se k vyzvednutí nebo uložení nákladu tam, kde osprey nemohl přistát.

August už předtím vydal družstvu rozkaz naviják připravit; když mu ještě pověděl proč, Manigot s Boisardem žertem žádali, aby byli hned postaveni před válečný soud; že trest můžou nastoupit rovnou. Konečný výsledek bude stejný.

Tomu však August nevěřil; řekl jim totéž, co říkal každému, koho měl pod svým velením - že pokud se akce správně naplánuje a provedou ji profesionálové, musí proběhnout stejně hladce, jako když člověk ráno vyleze z postele. A protože se vždycky vyskytne něco, co se nedá zařadit do plánu, je akce tím napínavější.

Osprey stoupal a letěl vpřed způsobem, jakým se pohybuje vrtulník; Augustovi nezáleželo ani tak na rychlosti jako na tom, aby dokázal LongRangera sledovat; kdyby jeho pilot náhle změnil směr, August musel být schopen udělat totéž. Přikázal také radistovi, aby zachovával rádiové ticho. Čím méně informací bude LongRanger mít o tom, kdo je na palubě a proč, tím menší bude pravděpodobnost, že se dá na splašený útěk. Nic nebudí takový strach jako mlčící protivník bez tváře.

Pilot nastavil výšku tak, aby letěl třicet metrů nad vrtulníkem; přilepil se na něj a stáčel se na východ nebo na západ, podle toho, jak vrtulník sledoval zákruty řeky. Ten, kdo jej pilotoval, uměl létat, ale nevyznal se v navigaci; při útěku se držel řeky.

Vzdálenost mezi ospreyem a vrtulníkem se zmenšila; osprey se hnal jako zuřivá, nezadržitelná bouře. LongRanger poskočil dopředu, uniknout však nedokázal a za necelé dvě minuty byl osprey zase nad ním. Vrtulník se pokoušel uhnout do strany, ale osprey pokaždé uhnul s ním.

Po celou tu dobu družstvo rychle připravovalo naviják; když práci dokončilo, jeho vedoucí to vysílačkou sdělil do pilotní kabiny.

"Taylor je připraven, pane," hlásil pilot.

August si natáhl rukavice a přikývl. "Ať otevře nákladní prostor; vracím se tam."

Pilot rozkaz opakoval; August otevřel dvířka kabiny a prošel trupem. Mohutné převody se daly do pohybu, otevřely kryt pod břichem letounu a dovnitř se vedral prudký vítr. Plátno, po obou stranách překrývající žebra trupu, se divoce zmítalo.

Navzdory větru August postupoval rychle. Jakmile jsou lidé duševně připraveni, je špatné nechat je čekat; čekání působí na energii stejně, jako chlad na teplo - odčerpá ji.

August dorazil ve chvíli, kdy si muži kontrolovali háčky na padácích. "Tak - připraveni?" zeptal se.

Odpověděli přikývnutím.

August plán načrtl, už když s Manigotem a Boisardem nastoupil do letadla; Taylor spustí Manigota patnáct metrů dolů na trup, doprostřed mezi kabinou a ocasní vrtulí. Za hlavním rotorem je na to dost místa. Nejnebezpečnější bude

chvíle, kdy se Manigot nebo lano nad ním ocitnou na pět až osm vteřin přímo za hlavním rotorem; kdyby v té chvíli LongRanger zpomalil, vznesl se výš nebo klesl, rotor by Manigota nebo lano rozsekal na kusy. Jakmile by vrtulník začal nějaký podobný pohyb, Manigot se měl lana okamžitě pustit, snést se na padáku na zem, a akce by byla zmařena. Jinak, jakmile oba budou na trupu, přelezou na přistávací lyži a vniknou do kabiny.

Tak to alespoň mělo vypadat; přechod z jednoho vrtulníku do druhého nacvičovali, to se však vrtulníky vznášely volně ve vzduchu. Nyní, když August stál v otevřených dveřích a díval se dolů na cíl, uvědomil si, že přechod svých lidí z jednoho pohybujícího se letounu do druhého nesmí riskovat.

Užuž chtěl akci odvolat, když tu se s LongRangerem cosi stalo.

71 KAPITOLA

PÁTEK, 12.51 V NOCI TOULOUSE, FRANCIE

Richard Hausen ležel na podlaze pilotní kabiny, třel si hrdlo a vrtalo mu hlavou, proč to s ním Dominique neskoncoval. Pak zaslechl zvuk letounu, který je pronásledoval; ucítil vibrace. Kdosi se na ně pověsil.

Věděl, že Dominiquea nesestřelí, a zmocnit se ho mohou jedině tak, že se dostanou na palubu LongRangeru.

I přes bolest si uvědomoval, že se to může těžko podařit, když se vrtulník pohybuje; manévr však bude snazší, když Dominique nebude moci s vrtulníkem uhýbat.

Pevně sevřel víčka, aby viděl jasně, a hledal na přístrojové desce tlačítko, kterým se automaticky nastaví vznášení na místě. Nalezl je; vrhl se na Dominiquea, tlačítko stiskl a stáhl Francouze na podlahu kabiny.

72 KAPITOLA

PÁTEK, 12.52 V NOCI TOULOUSE, FRANCIE

Osprey vrtulník v prudkém letu minul; August přikázal pilotovi, aby se stočil zpátky. Osprey se zhoupl, obloukem se vrátil a vznášel se přímo nad LongRangerem.

August pohlédl otevřeným průlezem dolů; oba stroje setrvávaly bez hnutí, August však neměl ani tušení, jak dlouho tak zůstanou. Uvažoval, jestli se je Dominique nepokouší vylákat ven.

Ne, řekl si nakonec; Dominique neví, jestli mají v úmyslu dostat se do vrtulníku, nebo jej pronásledovat. A kromě toho je z pilotní kabiny neuvidí, nepozná, jestli se mu skutečně podařilo někoho vylákat ven. Tušení Augustovi napovídalo, že za tím, že se vrtulník vznáší na místě, není Dominique; spíš to bude Hausen.

Manigot, Boisard i Taylor hleděli na Augusta a čekali na rozkaz.

Risk je zisk, a ti, kdo se bojí, nemají v uniformě co dělat. Plukovník má úkol, a má i lidi.

"Vpřed!" přikázal.

Taylor stiskl tlačítko na navijáku a rychle spouštěl Manigota dolů; každou vteřinu se odvinul metr lana a za patnáct vteřin byl Manigot na stabilizátoru. Připnul se karabinou, upevnil lano a dal znamení baterkou; Boisard sjel rychle a hladce také. Když se připnul i on, Manigot lano uvolnil a Taylor je hned navinul zpátky. Těžký hák na jeho konci posloužil jako olověná zátěž, takže se lano nezhouplo do ocasní vrtule.

August je sledoval otevřenými dvířky Ospreye; v tlumeném světle, pronikajícím otvorem, viděl, jak si Boisard odmotal od pasu lano a protáhl je ocelovými oky v Manigotově opasku. Manigot pak uvolnil hák a obkročmo se posunoval po trupu dopředu.

LongRanger náhle sklonil nos dolů; ne tak divoce jako předtím, spíš to byl promyšlený pokus uniknout. Manigot sklouzl ke hřídeli rotoru a jen rychlý reflex ho zachránil před tím, aby byl vržen do otáčející se hlavy rotoru; ještě se stačil chytit výfukové trubky hned za rotorem. Boisard se držel stabilizátoru a jak se vrtulník sklonil nosem dolů, jen na něm visel a zhoupl se dopředu.

August vydal pilotovi vysílačkou rozkaz vrtulník pronásledovat; pak se zadíval do tmy a čekal, zda jeho lidé seskočí.

Neseskočili; oba byli hrdí na to, co dokážou, nebyli však hazardéři; kdyby se mohli z vrtulníku dostat, udělali by to. Pravděpodobně se báli, že kdyby skočili, mohli by skončit v rotoru.

Vzdálenost, tma a prudký vítr Augusta málem uváděly v zoufalství; když se však Osprey vrhl za vrtulníkem, zůstal u otevřeného průlezu. LongRanger se konečně zase ustálil a August se otočil k Taylorovi.

"Spusťte to zase! Jdu dolů!" zařval.

"Pane, nemůžeme vůbec tušit, jestli ten vrtulník zůstane v klidu -"

"No tak!" vyštěkl August; ze skříňky vytáhl padák a navlékl si jej. "Zaháknu nás za ocasní část a až se dostanu k Boisardovi, tak si tohohle prevíta pěkně přitáhneme domů."

"Pane, naše testovaná zátěž je tisíc kilogramů a ten vrtulník má -"

"Vím; ale dokud se otáčí rotor, nebude to mrtvá zátěž! Ať se ho pilot za každou cenu drží. Až to tam zaháknu, bliknu dvakrát baterkou, a vy pak pilotovi řeknete, aby to otočil."

Taylor zasalutoval a s jistotou a přehledem, které ovšem vůbec necítil, se věnoval ovladačům navijáku.

Osprey, věren svému označení, znamenajícímu ,orlovec říční', se hnal nemilosrdně oblohou; současně se odvíjelo lano s Augustem, a ten se šikmo snášel k vrtulníku. Než se mu podařilo chytit se stabilizátoru, několikrát se otočil kolem své osy. Odplazil se na opačnou stranu, než byl Boisard, aby letoun nepřevážil, pojistil se karabinou, pod trupem protáhl lano a udělal na něm smyčku. Lano se svezlo dozadu, s kovovým cvaknutím prudce narazilo na konec trupu pod ocasní vrtulí a tam zůstalo.

August teď měl svou rybu; signál však na Ospreye nevyslal, napadlo ho něco jiného.

Sunul se obkročmo dopředu směrem k Manigotovi; postupoval jen po centimetrech a vítr ho srážel. Když už byl blízko kabiny, LongRanger se náhle narovnal a prudce se stočil k východu. Osprey nestačil manévr sledovat, lano se odvinulo celé a vrtulník se divoce zachvěl, jak se napjalo, drženo bubnem navijáku.

August se svezl na stranu. Ohlédl se zpátky po Manigotovi, jestli se mu nic nestalo, pak se podíval dolů; nohy mu visely necelé dva metry od lyže - dva temné metry, mezera, jíž se hnal vítr, ale konec lyže měl přímo pod sebou. Jestli se pustí, musí ty dva metry překonat.

Přitiskl si ruce k bokům; všechna pravidla pro sestavování nějakého plánu musí odvrhnout. Teď jako kdyby se chystal k trestnému hodu v košíkové; buď koš dáš, nebo ne.

Stáhl si rukavice a upustil je; uvolnil karabinu, poutající ho k lanu, připevněnému k trupu. Počkal, až se vrtulník zase ustálí, a pustil se.

Okamžitě natáhl ruce před sebe; nyní, když se vrtulníku nedržel, ho proud vzduchu strhl dozadu, ne však tak daleko, aby se nedokázal zachytit zadní vzpěry přistávací lyže. Zahákl se za ni levou rukou, rychle přehmátl pravou a drápal se nahoru. Vítr byl silný; August visel v úhlu pětačtyřiceti stupňů a jak se vytahoval nahoru, vítr jím tloukl o spodek zavazadlového prostoru.

Pilot se po něm ohlédl. August viděl, jak mezi sedadly na letové palubě kdosi leží a snaží se vstát. Pilot se odvrátil a pokusil se znovu s vrtulníkem prudce klesnout, ocelové lano však nepovolilo; oba stroje se otřásly a pilot znovu pohlédl dozadu, tentokrát však ne na Augusta, nýbrž na lano.

Začal pomalu zvedat předek vrtulníku; August si se záchvěvem hrůzy uvědomil, že ten člověk má v úmyslu lano přeseknout rotorem. Když nemůže vyváznout, vezme je všechny s sebou.

August se horečně zmítal a snažil se zaháknout nohu za lyži. Když na ní stál, hmátl po dveřích kabiny; trhnutím je otevřel a vrhl se do oddělení pro cestující. Dvěma rychlými kroky se dostal na letovou palubu a překročil člověka, ležícího napůl v bezvědomí na podlaze. Ohnul paži v lokti jako před úderem džiu-džitsu, loket ve výši pasu, záda napřímená. Udeřil pilota ze strany do hlavy a rychlostí pístu ho udeřil podruhé a potřetí; poloomráčeného protivníka stáhl ze sedadla.

Spustil se do něj, uchopil řídicí páku, podržel ji ve stabilní poloze a otočil se k muži na podlaze.

"Hausen? Vstaňte! Potřebuju, abyste ten zatracený krám řídil!"

Němec byl zcela vyčerpán. "Já... snažil jsem se nějak vám ho ustálit... dvakrát."

"Díky. No, a teď pojďte!"

Hausen se pomalu a namáhavě soukal do sedadla.

"Trochu rychleji!" vykřikl August. "Vůbec nemám tušení, co s tím tady provádím!"

Hausen hvízdavě dýchal; padl do sedadla, rukávem si přejel krví podlité oči a chopil se páky.

"Už je... to dobré."

Plukovník se skokem vrhl na Dominiquea a zlostně ho odstrčil do kabiny, vrátil se k otevřeným dveřím a vyklonil se ven. Boisard se statečně probojovával k Manigotovi.

"Tady je to vyřízené!" zakřičel na něj. "Až budete u něj, odpojte to lano!"

Boisard pokývl, že rozuměl; August se sehnul a zacouval dovnitř.

"Co vy tam - jak to jde?" zakřičel na Hausena.

"Bude to dobré," odvětil Němec hlasem, v němž byla patrna smrtelná únava.

"Držte ho v klidu," vyzval ho August. "Až vám řeknu, poletíme zpátky do té továrny."

Hausen přikývl. August se sklonil nad Dominiquem, zvedl ho, mrštil jím do sedadla v kabině a stoupl si před něj.

"Nevím, co jste udělal; doufám ale, že dost velkou špinavost, aby vás šoupli někam, odkud se už nevrátíte."

Dominiqueovi, omámenému a krvácejícímu, se podařilo zvednout zrak a usmát se. "Mě můžete zarazit, ale nás ne," procedil skrz zuby. "Nenávist... ta má větší váhu a přináší větší zisk než zlato."

August se opovržlivě ušklíbl a znovu ho udeřil. "Tak já si hned připíšu na účet úrok."

Dominiqueovi klesla hlava na stranu. August ho nechal a vrátil se k průlezu. Paže se mu chvěly vyčerpáním; pomohl dovnitř Manigotovi, a když Boisard vyhákl lano, pomohl dovnitř i jemu. Pak průlez zavřel a ztěžka padl na podlahu.

Nejsmutnější na tom všem je, že ten parchant má pravdu. Nenávisti a těm, kdo k ní ostatní poštvávají, se výtečně daří dál. Kdysi proti nim bojoval; býval v tom dobrý. A pořád ještě je, to si musí přiznat. A ačkoliv mozku trvalo nějaký čas, než začal pracovat tak rychle jako jeho srdce, nezapomněl, že až přistane, musí telefonovat.

PÁTEK, 12.53 V NOCI TOULOUSE, FRANCIE

Než se Osprey vrátil, Gendarmerie už továrnu zajistila; vojáci sehnali Nové jakobíny dohromady, spoutali je, rozdělili do skupin po dvou a posadili do kanceláří, hlídaných dvojicemi stráží. Ballon zastával názor, že mučedníci a hrdinové jsou buď exhibicionisté nebo nafukovací dětské hračky. Bez diváků nebo bez těch, kdo je podněcují, toho moc nesvedou. Rychlé zhroucení Nových jakobínů posílilo ještě další myšlenku, v niž také věřil - že jsou to zbabělí stádní tvorové, bez odvahy bojovat tam, kde musí spoléhat jen sami na sebe nebo kde proti nim stojí rovnocenný soupeř nebo dokonce početní přesila.

Ať byla pravda jakákoli, když byly přivolány policejní vozy, aby zajaté teroristy odvezly, žádný z nich se už na odpor nestavěl. Přijely i sanitní vozy; Ballon ovšem trval na tom, aby on byl ošetřen na místě, a na tom, že tu zůstane, dokud se nevrátí osprey a LongRanger. Spolu s ostatními sledoval vzdálený zápas; dokud pilot Ospreye vysílačkou nehlásil, že Dominique je zajat, nikdo výsledek neznal.

Osprey přistál, následován LongRangerem. Dominiquea se ujal plukovník August osobně. Vystoupili bok po boku; August ho držel tak, že Francouzovo předloktí směřovalo dopředu a spočívalo na Augustově, loket měl sevřený v Augustově podpaží, ruku otočenou dlaní nahoru a ohnutou směrem k tělu. Kdyby se pokusil o útěk, August by mu prostě ruku ohnul víc a způsobil mu tak nesnesitelnou bolest v zápěstí.

Dominique se však o útěk nepokusil; sotva se držel na nohou. August ho neprodleně předal příslušníkům Gendarmerie; ti ho usadili do policejního vozu spolu s Ballonem a čtyřmi z jeho lidí.

"Povězte Herr Hausenovi, že se dostane na první strany novin," řekl před odjezdem Ballon Augustovi. "A vyřiďte mu, že sám napíšu titulky!"

August ho ujistil, že to Hausenovi vyřídí.

Pilot Ospreye už předem zavolal zdravotníky NATO. Tržné rány a odřeniny, které Boisard a Manigot utrpěli, byly sice většinou povrchové, nicméně jich bylo hodně. A Manigot měl zlomená dvě žebra.

Nejhůř na tom byl Hausen. Aby se během letu nazpátek udržel při vědomí, hovořil s Augustem o tom, co se dělo; Dominique se ho nejprve pokoušel uškrtit, a pokaždé, když mu Hausen chtěl vykroutit řídicí páku, Dominique ho kopal a bil. Když vrtulník přistál, Hausen se zhroutil na řídicí páku.

Hood u něj chtěl zůstat, dokud ho sanitka neodveze; posadil se vedle něj a společně čekali, až budou zdravotníci NATO hotovi s ošetřováním těch, kdo utrpěli při útoku zranění.

"Herr Hausen?" Hausen na Hooda pohlédl a matně se usmál.

"Dostali jsme ho," řekl.

"Vy jste ho dostal," odpověděl Hood.

"Byl jsem ochotný i zemřít, jen abych ho vzal s sebou. Já... už mi na ničem jiném nezáleželo. A... omlouvám se."

"Nemusíte se omlouvat; všechno dopadlo dobře." Přišla zdravotnice s pomocnicí; Hood vstal a odstoupil stranou. Zdravotnice prohlédla Hausenova zranění na krku, spánku, ve vlasech i dolní části obličeje, zda není třeba zastavit někde krvácení. Pak mu ještě prohlédla oči, změřila tep a zběžně zkontrolovala páteř.

"Mírný neurogenní šok," řekla pomocnici. "Můžou ho odnést."

Dorazila nosítka; Hausena na ně uložili a Hood ho následoval ven.

"Paule!" vykřikl Hausen, když nosítka snášeli po schůdcích.

"Ano, jsem tady."

"Paule - tohle není konec, chápete?"

"Já vím. To oblastní centrum zřídíme. Ujměte se toho. Teď už ale nemluvte."

"Ve Washingtonu," řekl Hausen, když ho ukládali do sanitky. Slabě se usmál. "Příště se sejdeme ve Washingtonu; v klidu."

Hood se usmál v odpověď a než se dveře sanitky zabouchly, stiskl Hausenovi ruku.

"Možná bychom ho měli přizvat, až se bude projednávat rozpočet," ozval se za ním Matt Stoll. "Tohle tady mu pak bude připadat jak den na pláži."

Hood se otočil a stiskl mu rameno. "Dneska jsi byl opravdový hrdina, Matte; díky."

"Ále, to nic nebylo, šéfe. Je s podivem, co člověk dokáže, když je v nebezpečí a nemá na vybranou."

"To není pravda; spousta lidí zpanikaří, když se na ně střílí. Tys nezpanikařil."

"Blbost. Jen jsem to nedal najevo. Ale vy ještě máte nějaký nedodělek. Takže já mizím po špičkách, jdu se nervově zhroutit."

Stoll odešel; za Hoodem stála ve stínu Nancy.

Hood na ni okamžik upíral zrak a potom k ní přistoupil. Chtěl jí říct, že se také zachovala hrdinsky, ale neudělal to. Na chválu a potřepávání po zádech si nikdy nepotrpěla a on věděl, že nějakou chválu od něj slyšet nechce.

Uchopil ji za ruku. "Tak tohle je po celé té době asi poprvé, co jsme si spolu zase vyrazili."

Zasmála se; z očí se jí však kutálely slzy. "Tenkrát jsme se chovali pořádně starosvětsky hloupě. Večeře, čtení v posteli, v deset zprávy, o víkendech odpoledne biograf."

Hood si náhle uvědomil tíhu těch dvou útržků vstupenek v náprsní tašce v kapse saka. Ona ne; láskyplně a roztouženě mu hleděla do očí. Neměla v úmyslu nějak to usnadňovat.

Palci jí třel hřbety rukou, pak jí položil dlaně na ramena. Políbil ji na tvář; teplé slané slzy v něm vzbudily touhu být u ní blíž, obejmout ji, políbit ji na ucho.

Odstoupil od ní.

"Bude vyšetřování, spousta komisí a stání před soudem. Rád bych ti sehnal advokáta."

"Tak dobrá; díky."

"Až se tohle všechno dá do pořádku, někdo se určitě Demain ujme. Moji lidé mají vliv na spoustě míst. Postarám se, abys u toho byla i ty. Matt pro tebe nějakou práci najde."

"Ty můj spasiteli," pronesla Nancy suše.

Hooda to popudilo. "Pro mě tohle taky není žádná legrace, Nancy. Ale to, co chceš, ti dát nemůžu."

"Nemůžeš?"

"Ne, aniž bych někomu jinému něco vzal, někomu, koho mám rád. Prožil jsem většinu života s Sharon. Poutá nás mnoho věcí, a ty jsou pro mě jedinečné."

"A to je všechno, co chceš? Vztah, který je jedinečný? Měl bys být opojený. My jsme byli. I když jsme se hádali, byla mezi námi vášeň."

"Ano; ale to je pryč. Jsme se Sharon šťastní. A dá se toho taky hodně říct o ustálenosti a jistotě vztahu, když člověk ví, že přijde a najde někoho -"

"V dobrých i zlých časech, v bohatství i chudobě, ve zdraví i v nemoci," dořekla Nancy trpce.

"Ano, tohle," odtušil Hood. "Nebo ho taky prostě najde před biografem."

Nancy klesly koutky úst; zamrkala, pohled však neodvrátila. "Au - přímý zásah."

Hooda mrzelo, že jí způsobil bolest, ale aspoň v sobě nalezl sílu k tomu, aby vyslovil, co bylo nutné vyslovit. Pocit z toho měl špatný, ale současně cítil, že tak je to správné.

Nancy se konečně odvrátila. "Tak - myslím, že jsem už měla odejít s plukovníkem Ballonem do města."

"Na cestě sem je místní policie; postarají se nám o odvoz."

"Jsi přece jen pořád hlupáček," pronesla Nancy a statečně se usmála. "Já tím myslela, že je svobodný; měl to být vtip."

"No, dostalas mě; je mi líto."

Nancy se zhluboka nadechla. "Určitě ne tolik, jako mně; mně je líto tohohle všeho." Opět na něj pohlédla. "I když to nevyšlo tak, jak jsem si představovala, ráda jsem tě zase viděla. A jsem ráda, že jsi šťastný; opravdu."

Obrátila se k odchodu, houpavou chůzí jako v tom hotelu, a vlasy jí odlétly na jednu stranu, potom na druhou; Hood vykročil za ní. Aniž se otočila, zvedla ruku jako policista zastavující dopravu a zavrtěla hlavou.

Hood se díval, jak odchází, a oči mu zvlhly. Když se ztratila v davu policistů a zdravotníků, smutně se usmál.

Ta schůzka se konečně uskutečnila.

74 KAPITOLA

PONDĚLÍ, 9.32 DOPOLEDNE WASHINGTON, D.C.

Hooda, Stolla a Herberta Uvítali v Operačním centru malou oslavou v Tanku, poradní místnosti pro přísně utajená jednání. Při jejich příchodu něco přes dvacet výše postavených členů už bylo shromážděno u podnosů s kávou, rohlíky a roládami.

"Skoupili jsme v podnikové prodejně všechno, co nějak připomíná francouzské nebo německé pečivo" oznámila Ann Farrisová, když Hooda uvítala polibkem kamsi do vzduchu mimo jeho tvář.

Ed Medina a John Benn strávili víkend stavěním malé scény s vojáčky, představujícími oddíl NATO, Hooda a Herberta; hájili pevnost s nápisem 'Slušnost' proti tlupě všelijak pokroucených vojáků, hrnoucích se z transportéru s nápisem ,Nenávisť,

Potlučený, avšak nepokořený Herbert byl dojat; Stoll byl unešen, Hood rozpačitý. Rodgers stál se založenýma rukama v koutě, kam už nedopadal odlesk Hoodovy slávy, ve tváři náznak závisti.

Když byl Hood vyzván, aby promluvil, posadil se na roh poradního stolu a řekl: "Všechno to, co jsme udělali, je totéž jako to, co lidé jako generál Rodgers a naše skupina Striker dělají pořád."

"Třeba řádit v zahraničí jak šílenci, aby si pak diplomati zasloužili svůj plat?" poznamenal Lowell Coffey.

"Ne," opáčil Stoll. "Bojovat za pravdu, spravedlnost a za to, jak to děláme v Americe."

"No, to jsem teda slavná," utrousila Ann Farrisová.

Hood přítomné utišil a pokračoval: "Jak jsem řekl, jen jsme se řídili příkladem, který nám dávají naši kolegové z Operačního centra. A když už o tom mluvíme - Miku, chceš něco říct?"

Rodgers zavrtěl hlavou a jen napřáhl směrem k němu paži; Hood ho chtěl k sobě přitáhnout, donutit, aby se podílel na jeho triumfu. Ale vynášení sebe sama do Rodgersova slovníku nepatřilo.

"Generál Rodgers dokončil přes víkend plány pro plukovníka Bretta A. Augusta; přijde do Washingtonu a ujme se velení skupiny Striker. Gérarda Dominiquea se v podstatě zmocnil on; bude pro náš tým velkým přínosem, osobně i svými taktickými schopnostmi."

Ozval se mírný potlesk a ukázaly se vztyčené palce.

Hood pokračoval; "Jak jste si jistě všichni všimli, tisk byl tenhle týden plný zpráv o Dominiqueově pádu a toho, co souvisí s L'Opération Écouter. Viděl jsem spoustu úvodníků o tom, jak se předsudky a podezřívavost jinak dobrých lidí dají zmanipulovat, jak se dají zneužít k ničení životů i celých společností. Doufám, že tahle varování nezmizí ze světa spolu s titulky. Ann, budeme si o tom muset promluvit; třeba sestavíme nějaký vzdělávací a výchovný

program pro školy."

Ann přikývla a s hrdostí se na něj usmála.

"Důkazy, které Matt shromáždil o počítačích Demain, jsou bezpečně uloženy u francouzských vyšetřovatelů. Ten zločin vykazuje prvky mezinárodního dosahu, a z toho důvodu na to, aby Dominique neunikl, budou dohlížet představitelé Spojených států, Německa i dalších zemí. Chtěl bych také blahopřát Mattovi a jeho týmu; včera vysledovali místo, odkud se zde v USA ty rasistické hry šíří. Byl to bankovní počítač v Montgomery ve státě Alabama. Dostaly se tam přes internet, aby se daly mezi lidi pustit co nejblíž místa, kde v roce 1955 Rosa Parksová odmítla přepustit v autobuse místo bělochovi. Dominique dal hodně na dějiny; jenomže se z nich ani za mák nepoučil."

"Jak řekl Samuel Taylor Coleridge - ‚Kdyby se lidé dokázali poučit z historie, čemu všemu by nás naučila! Ale vášeň a zaujatost nás oslepují'," prohlásil slavnostně Rodgers.

"Myslím, že jsme leckomu v Evropě otevřeli oči, zvlášť díky Bobovi," dodal Hood.

"A díky Jody Thompsonové," přidal se Herbert. "Nebýt jí, ležel bych někde zahrabaný pod hromadou kamení."

"Ano, také Jody," souhlasil Hood. "Doslechli jsme se, že po tom, co se stalo, ty oslavy Dnů chaosu v Německu jenom tak vyšuměly. Plno mladších lidí ztratilo iluze; sebrali se a šli domů."

"Chuděrky děti," utrousila Martha. "Chcete se vsadit, že se vrátí?"

"Máte pravdu; s nenávistí jsme neskoncovali. Ale na něco jsme přece jen upozornili. V deset mám schůzku se senátorkou Barbarou Foxovou -"

Sem tam se ozvalo posměšné a nesouhlasné zahučení.

Hood zvedl ruce. "Slibuju vám, že odtud neodejde, aniž by vzala zpátky to strašení se snížením rozpočtu. A vlastně jsem už přes víkend uvažo-

val o tom, jak bychom ty peníze navíc mohli použít pro nové oddělení, pracující jako součást Operačního centra nebo nezávisle. Webová hlídka nebo Síťový oddíl, které by dozíraly na informační dálnici."

"Proč by se to nemohlo jmenovat Počítačové ČiPsy? Nebo co třeba Dálniční hlídka?" zeptal se Stoll.

Několik přítomných hlasitě zasténalo.

"Co? Síťový oddíl je snad lepší?"

"Kongres a tisk se k tomu postaví vážně, a na tom záleží," prohlásil John Benn.

"Když mluvíme o Kongresu... nechci nechat senátorku Foxovou čekat. Chtěl bych vám všem poděkovat za uvítání, a vám, generále Rodgersi zvlášť za pomoc, kterou jste nám tam venku poskytoval."

Hood pak odešel, vyprovázen uctivým potleskem a několika pozdravnými výkřiky. Cestou ven poklepal generálu Rodgersovi na rameno a vyzval ho, aby šel s ním; z Tanku vyšli společně.

"Můžeme plukovníku Augustovi připravit něco pěkného na uvítanou?" zeptal se Hood cestou do své kanceláře.

"Napadá mě jen jediné - v poledne se zajedu podívat do D.C., jestli neseženu model Messerschmitta Bf 109. Jako kluci jsme stavěli modely, a tenhle nám chybí."

"Dej to do výdajů," řekl Hood.

Rodgers zavrtěl hlavou. "Tohle bude na mě; Brettovi ho dlužím "

Hood odpověděl, že rozumí, a pak se generála zeptal, jestli chce být u jednání se senátorkou Foxovou.

Rodgers odmítl. "Jednou týdně mi to stačí; a kromě toho tys to s ní vždycky uměl líp než já. Mně schází ten správný přístup a jemnost "

"Právě jsem si zkusil to, čím ty se živíš, Miku. A tvůj přístup je ten pravý," řekl Hood.

"Takže tím je to dohodnuto," prohlásil Rodgers. Jestli se nám ji nepovede přesvědčit, strčíme ji v poutech do vrtulníku."

"Proti tomu nic," řekl Hood; v té chvíli o kus dál v chodbě vystrčil ze dveří hlavu jeho asistent ‚Bugs' Benet a ředitele informoval že senátorka právě dorazila.

Hood, vyprovázen přáním všeho nejlepšího, spěchal, aby senátorku Foxovou stihl u výtahu.

Senátorka přišla se svými dvěma asistenty a se zlomyslným výrazem ve tváři.

"Dobrý den, Paule," pozdravila, když vystoupila. "Odpočinul jste si přes víkend?"

"Kromě doby, kdy na mě žena ječela, že jsem se málem nechal zabít, tak ano."

"Prima." Vykročili chodbou. Senátorka pokračovala: "To já neodpočívala; snažila jsem se přijít na způsob, jak srazit hlavy těm, co pracují pro člověka, který právě zachránil svobodný svět. To jste si naplánoval, Paule? Abyste mi osladil život?"

"Před vámi nic neutajím, co?"

"Určitě to zabere v Lany King živé," odtušila senátorka. "Hlavně to, jak člověk v invalidním vozíku zachránil slečnu Thompsonovou; to byl nejen úplný zázrak, ale přímo sen pro lidi z public relations. A je miláčkem tisku, zvlášť od té doby, co odmítá nabídky, aby práva na ten svůj osudový příběh prodala filmu, pokud ten film nebude režírovat. Chytrá holka."

Došli k Hoodově kanceláři a zastavili se přede dveřmi.

"Slečně Thompsonové pomáhali Bob a Mike; já jsem mimo," prohlásil Hood.

"Pravda; záchrana našeho ‚tavicího kotle', našich měst před rozvrácením pouličními nepokoji, ukončení kariéry dalšího despoty, který se chystal ovládnout svět; to všechno jste udělal. No, ale stejně jsem rozhodnutá ten rozpočet snížit, Paule. Dlužím to daňovým poplatníkům."

"Měli bychom si o tom nejdřív promluvit u mě v kanceláři; ale sami. Chci vám něco sdělit."

"Před svými asistenty nemám žádná tajemství; nemají možná tu vysokou výkonnost jako váš tým, ale patří ke mně."

"To chápu, ale přesto bych rád na vteřinku mluvil jen s vámi."

"Počkali byste laskavě zde? Hned jsem zpátky," řekla senátorka, aniž se na své pobočníky ohlédla.

Neil Lippes a Bobby Winter odmítli Hoodovu nabídku, aby počkali v některé kanceláři. Senátorka vešla a Hood zavřel dveře.

"Posaďte se," vyzval ji Hood cestou ke svému stolu.

"Děkuji, postojím; tohle nebude trvat dlouho."

Hood se rozhodl, že si za stůl nesedne; zůstal stát před ním. Ošklivil si divadelní gesta a tuhle věc chtěl vyřídit co nejohleduplněji a přímo. Věděl však, že bude líp, když nebude od senátorky daleko.

Vzal se stolu obálku a udělal pohyb, jako kdyby ji chtěl senátorce podat, zatím si ji ale nechal.

"Tohle přišlo během víkendu diplomatickou poštou z Německa; je to od náměstka ministra zahraničí Hausena," řekl a odmlčel se.

V neděli zašel za Mattem domů a požádal ho o počítačovou analýzu, aby se vyloučily veškeré pochybnosti; tak se také stalo. Tohoto okamžiku se hrozil už od chvíle, kdy obálka přišla, nyní však s tím musí ven.

"Poslouchám," řekla senátorka.

"Před lety spolu Gérard Dominique a Richard Hausen studovali v Paříži. Jednoho večera si vyrazili ven; předtím pili."

Senátorčiny přirozeně ruměnné tváře poněkud pobledly; její tmavé oči spočinuly na obálce.

"Můžu?" zeptala se a natáhla po ní ruku.

Hood jí obálku podal. Senátorka ji vzala do obou rukou, stiskla ji mezi palci a ukazováčky a hmatem se snažila poznat, co je uvnitř.

"Fotografie," řekla.

Hood k ní přistoupil blíž. "Prosím, sedněte si, paní senátorko," řekl

jemně.

Zavrtěla hlavou; sáhla do obálky a aniž se dívala dovnitř, jednu fotografii vytáhla. Pohlédla na ni.

Na barevné momentce byla dívka, stojící nahoře na Eiffelově věži; v pozadí se v oparu prostírala Paříž.

"Lucy," pronesla senátorka přiškrceným, sotva slyšitelným hlasem. Vložila fotografii do obálky a tu si přitiskla k hrudi. "Co se stalo, Paule?"

Do očí jí vstoupily slzy; zamrkala a stiskla obálku pevněji, div ji nezmačkala.

"Dominique ty dívky napadl; Hausen se ho pokoušel zadržet. Tyhle fotografie jsme našli v Dominiqueově kanceláři v Demain."

Senátorka měla zavřené oči a mělce dýchala. "Moje dítě; moje Lucy."

Hood měl nutkání položit jí ruku kolem ramen; zůstal však stát a jen se na ni díval, vědom si toho, že žádná slova ani gesta tu nic nespraví. A byl si vědom i toho, že se tu zhmotňuje politická představa. A věděl, že ať mezi nimi v budoucnu dojde k čemukoli, senátorka už nikdy mezi sebou a jím nepostaví zeď; určitě ne po tom, co si teď navzájem sdělili.

Senátorka to očividně věděla také; napětí v jejích pažích povolilo. Pohlédla na Hooda a obálku mu vrátila. "Buďte tak hodný a nechte si ji zatím u sebe. Po těch pětadvaceti letech jste mi dal - nu, to už je takový módní výraz devadesátých let - dal jste mi vědomí, že cosi končí. Jen bych teď nedokázala prožívat ten žal znovu. Myslim, že při soudu s Dominiquem ho ještě bude až dost."

"Chápu." Hood obálku položil za sebe na stůl a zůstal stát, aby na ni senátorka neviděla.

Senátorka se téměř okamžitě změnila v osobu takovou, jak ji znala veřejnost; její pohled se vyjasnil, ramena napřímila, hlas zněl pevněji.

"Nu - teď víte, že rozpočet snižovat nemůžu."

"Paní senátorko, tohle jsem neudělal proto, abych získal politické ústupky."

"Vím; a to je právě o důvod víc, proč se za vaše zájmy musím brát. Když jsem přišla, byla jsem nabroušená a nechtěla jsem se s vámi moc bavit, ale Operační centrum prokázalo svou cenu; vy také. Když si připomenu spoustu lidí, které znám..., tahle chvíle by jim zaváněla ovlivňováním. Washington není to pravé místo, kde se dá praktikovat nějaké skutečné sbližování, ale vy jste dnes takovou situaci navodil. A já celou svou duší věřím, že musíme stát za našimi váženými lidmi i našimi váženými institucemi."

Podala mu ruku a Hood se jí chopil.

"Pro dnešek vám děkuji; ještě se ozvu a domluvíme si další schůzku. Musíme přijít na něco, jak uspokojíme strážce rozpočtu a vyhovíme i vám."

"Ale varuju vás," usmál se Hood. "Budu možná potřebovat další peníze; dostal jsem nápad zřídit novou agenturu."

"To může být způsob, jak dostat víc peněz. Ubrat Operačnímu centru a vrátit to i s přídavkem pro jinou agenturu. Jsou to takové čáry máry, ale všichni budou spokojeni."

Senátorka vyšla, aniž čekala, až ji Hood doprovodí, a nevšímavá k tázavým pohledům svých pobočníků vykročila k výtahu. Oba ji následovali.

Hood obešel stůl a posadil se. Obálku uložil do zásuvky, pak vytáhl z kapsy saka náprsní tašku, vyňal kousky vstupenek a roztrhal je. Dal je do obálky a tu strčil do zásuvky.

Po pětadvaceti letech i on cosi ukončil.

??

??

??

??